

The background of the cover is a dark, textured surface, possibly a piece of wood or stone, with several vibrant red leaves scattered across it. Two crossed swords are the central visual element. The sword on the left has a wooden hilt and a silver blade. The sword on the right has a silver hilt with intricate engravings and a silver blade. The text is overlaid on this background.

ЦИКЛ
КРОВ І ПОПІЛ

ІЗ
КРОВІ
Й
ПОПЕЛУ

ДЖЕННІФЕР Л.
АРМЕНТРАУТ

Дженніфер
Лі
Арментроут

Із крові й попелу

Діва...

Життя Поппі ніколи їй не належало - вона була обрана для особливої місії ще при народженні. Життя Діви – це самота. Вона недоторканна. На неї не дивляться. Із нею не розмовляють. Насолода для неї – під заборonoю. В очікуванні свого сходження Поппі бореться зі злом, яке занапастило її сім'ю, а не чекає милості від богів, хоча в неї ніколи і не було вибору.

Обов'язок...

Майбутнє королівства залежить від Поппі, але сама вона не знає, чого хоче насправді. Тому що у Дів є серце. І душа. І бажання. Тому, коли златоокий гвардієць Хоук удостоюється честі бути пов'язаним із нею, Поппі розуміє, що обов'язок і доля для неї тепер нерозривно пов'язані з бажанням та жагою. Хоук розпалює її злість, змушує сумніватися у всьому, у що вона вірить, і draжнить забороненими плодами.

Королівство...

Покинуте богами, але вселяє страх смертним, занепале королівство відроджується знову, маючи намір забрати те, що належить йому по праву, за допомогою насильства та жорстокості. Чим ближче година розплати, тим сильніше розмивається кордон між забороненим та правильним. І коли просочені кров'ю

нитки, які тримають світ Поппі, почнуть рватися, вона ризикує втратити не лише своє серце та благословення богів, а й своє життя.

Тобі, читачу

Про автора

Дженніфер – автор бестселерів за версією New York Times та International Bestselling – живе у Шепердстауні у Західній Вірджинії. Усі чутки про неї не відповідають дійсності. Коли вона не зайнята роботою, то читає, дивиться по-справжньому страшні фільми про зомбі, робить вигляд, що пише, і проводить час із чоловіком, з колишнім поліцейським псом Дизелем, пустотливим цуценям бордер-джека Аполло, шістьма розважливими альпаками, чотирма пушистами та двома козами.

Мріяти про кар'єру письменника вона почала ще у школі під час уроків алгебри, коли більшу частину часу писала оповідання... що пояснює її погані оцінки з математики. Дженніфер пише містику для підлітків, наукову фантастику, фентезі та сучасні любовні романи. Її книги видаються у Tor Teen, Entangled Teen та

Brazen, Disney/Hyperion та Harlequin Teen. Passionflix придбали права на її роман «Спокуса», зйомки мали розпочатися наприкінці 2018 року. Гостросюжетний любовний роман для підлітків «Не озирайся» у 2014 році потрапив у номінацію на найкращу книгу для молоді за версією YALSA, а роман «Проблема з вічністю» у 2017 році став переможцем RITA Award.

Крім того, вона пише сучасні та фантастичні любовні романи для дорослих під псевдонімом Дж. Лінн. Вони видаються в Entangled Brazen та HarperCollins.

Подяки

У 2016 році ми з Лаурою Кей сиділи в аеропорту Цинциннаті, коли я розповіла їй про задум «З крові та попелу». Вона першою заявила, що я маю негайно приступати до роботи. Я не приступила. Це найвище фентезі, я таке раніше ніколи не писала. Я твердила собі, що мені потрібен час, щоб переконатися, чи зможу зробити щось логічне з цієї шаленої ідеї. Часу я не знайшла ні 2016, ні 2017, ні 2018-го. Не знайшла, поки не

поговорила з Дж. Р. Уорд про книги, написані серцем, - книги, які являють собою не те, що від нас чекають, але які все одно потрібно написати. Ця бесіда відбулася у вересні 2019 року, після неї я набралася сміливості та вирішила, що час настав. Тому посилаю тисячу подяк Лаурі

Кей та Дж. Р. Уорд. Без вас «З крові та попелу» ніколи б не перетворилася з безтілесної ідеї на роман. Але до втілення книги причетні інші люди. Бріджіт Кеммерер.

Коли я розповіла їй про книгу, її захоплення додало мені сміливості продовжувати писати не властиву для мене річ. Але Гарем Хоука складався із двох жінок. Венді Хіггінс, яка надіслала після прочитання книги найдивовижніші слова. Джен Фішер, яка закохалася в Хоука на третьому розділі та написала неймовірний відгук. Андреа Джоун, яка надсилала відгуки розміром зі статті. Всі учасники групи JLAanders, які негайно побажали вирушити зі мною в подорож і схопилися на борт загадкового корабля.

Спочатку я планувала видати книгу самостійно. На те було багато причин, але дві з них особливо важливі.

По-перше, я збиралася випустити книгу якнайшвидше. По-друге, я хотіла писати та публікувати цю книгу без очікувань та тиску. Але потім я почула про Blue Box Press.

Знаючи, яку приголомшливу роботу вони проробили із серією повістей 1001 Dark Nigths, я зв'язалася з Ліз Беррі. Я гадки не мала, що вона подумає, коли розповідала про роман і про те, яким чином хочу його видавати. Я думала, що вона відмовить прямо під час обговорення, але цього не зробила. Після першої ж телефонної розмови вона не лише захотіла видати книгу, а й, клянусь, ще навіть не прочитавши її, вигадала маркетинговий план, який відповідав усім моїм побажанням. Я зрозуміла, що «З крові та попелу» потрапила до добрих рук. MJ, Ліз, Джилліан (і Стів

Беррі), дякую, що зважилися разом зі мною на цей несподіваний стрибок. Ваші безцінні захоплення, любов, підтримка та відгуки допомогли закінчити книгу та довести її до читачів. Дякуємо всій команді: Челль, Джен Вотсон, Кім!

Дякуємо за підтримку Сарі Дж. Маас. Постараюся при наступній зустрічі не дуже сильно прасувати тебе по голові. Лексі Блейк, без твоєї поради ми б досі крутили туди-сюди задню сторону суперобкладинки. Спасибі тобі. І тобі, Гангу Лі, за неймовірний талант. Я назвала три предмети: мечі, стріли та кривавий ліс, і за дуже коротким описом у тебе вийшла найдивовижніша обкладинка. Ти просто супер. Спасибі Стефані Браун за турботу про все і Ернесто Флуфінгтон III за те, що носився над моєю головою, як маленький гремлін, поки я працювала. Всім рецензентам із JLAnders, які як ніхто знали, що книга вийде дуже скоро, дякую, що зберігаєте секрети і завжди пишете чесні огляди. Нарешті, дякую ТЕБЕ, читачу, який вибере цю книгу та прочитає її. Без тебе це було б неможливо.

Глава 1

- Учора ввечері біля Кривавого лісу знайшли Фінлі. Мертвого.

Я відірвала погляд від карт і яскраво-червоної поверхні столу і подивилася на трьох чоловіків, що сиділи навпроти мене. Місце поруч із ними я обрала не просто так.

Пробираючись між зайнятими столами, я нічого не відчула.

Жодного болю – ні фізичного, ні емоційного.

Зазвичай я не намагаюся шукати тих, кому боляче. Вчиняти так без причини - грубе вторгнення в особистий простір, але в натовпі важко контролювати себе. Завжди є хтось, чий біль глибокий і свіжий, і це борошно настільки відчутне, що мені навіть не потрібно відпускати чуття.

Я не можу просто проігнорувати та піти.

Людина проектує свої страждання у навколишній світ.

Мені заборонено що-небудь робити, можна лише ігнорувати. Не можна нікому говорити про дар, яким мене наділили боги, і його не можна використовувати.

Не сказати, що я завжди роблю як належить.

Само собою.

Але коли я вивільнила чуття, щоб уникнути тих, хто відчуває сильний біль, із цими чоловіками все виявилось добре. Що дивно, враховуючи їхній рід занять. Вони були гвардійцями з Валу – величезної стіни з вапняку та заліза, здобутого в Райських списках. Чотириста років тому, після війни Двох Королів, Валом обнесли всю Масадонію та всі міста у королівстві Соліс. Поменше стінами оточили села, тренувальні табори, сільські громади та невеликі міста.

Через те, що гвардійцям постійно доводилося бачити і робити, часто вони сильно страждали - як від ран, так і від того, що болить сильніше за пошкоджену шкіру або зачеплені кістки.

Ці ж гвардійці не тільки не страждали, але навіть не одягли броню та уніформу. На них були вільні сорочки та штани з оленячої шкіри. Проте я знала: навіть тепер вони стежать, чи не з'являться ознаки лякаючого туману і жаху, що приходить з ним, або ті, хто діє проти королівства. Гвардійці й досі були озброєні до зубів. Як і я.

У піхвах на стегні, під складками плаща і тонкого плаття я ховала кинджал, холодна рукоять якого ніколи не зігрівалася теплом моєї шкіри. Кинджал мені подарували на шістнадцятиліття: з усієї моєї зброї це не сама смертоносна, зате улюблена. Його рукоятка вирізана з кістки давно винищеного вольвена – істоти, яка була не людиною чи звіром, а тим і іншим одразу, – а лезо зроблено із кровокамня, наточеного до згубної гостроти.

Напевно, я знову роблю щось неймовірно безрозсудне, неналежне і повністю заборонене, але я не настільки дурна, щоб увійти до закладу на кшталт «Червоної перлини» без уміння та готовності захистити себе.

– Мертвого? - перепитав інший гвардієць, молодший, з каштановим волоссям і м'якими рисами обличчя.

Здається, його звуть Ейррік, і він ненабагато старший за мої вісімнадцять. - Він був не просто мертвий.

Фінлі був знекровлений і пошматований, наче на нього напали дикі пси і розірвали на шматки.

Мої карти розплилися перед очима, а живіт наче заповнили крихітні кульки льоду. Дикі пси так не роблять.

Не кажучи вже про те, що на околицях Кривавого лісу немає жодних диких псів. Це єдине на світі місце, де дерева кровоточать, і їхня кора і листя стають багряними. Ходили чутки про інших тварин: гігантських гризунів і падальників, які харчуються тілами тих, хто надто довго пробув у лісі.

-І ти розумієш, що це означає, - продовжив Ейррік. - Мабуть, вониблизько. Напад...

-Не дуже підходяща тема для розмови, - обірвав його старшийгвардієць.

Я знала його. Філіпс Раті. Він прослужив на Валі багато років, що майже нечувано. Гвардійці довго не живуть.

Він кивнув у мій бік.

-Тут леді.

Леді?

Так називають тільки піднесених, але я теж не хтось. І я не з тих, кого можна зустріти у «Червоній перлині».

Якщо мене виявлять... загалом, на мене чекають великі неприємності. І прочухана.

Покарання з тих, що любить влаштовувати Доріан Тірман, герцог Масадонії. З тих, на яких любить бути присутнім його найближчий друг, лорд Брендол Мезін.

Охоплена занепокоєнням, я подивилася на темношкірого гвардійця. Філіпс не може знати, хто я. Верхня частина мого обличчя прихована білою напівмаскою, яку я колись знайшла в Садах Королеви, і на мені простий світло-блакитний плащ. Я його... е... запозичила у

Брітті, однієї з безлічі замкових служниць, які

говорять про «Червону перлину» – а я підслуховую. Сподіваюся,

Брітта не виявить пропажу, перш ніж я поверну плащ.

Та що там маска! Масадонців, які бачили моє обличчя, можна перерахувати на пальцях однієї руки, і нікого з них сьогодні немає.

Оскільки я Діва, Вибрана, зазвичай моє волосся та обличчя, крім губ та підборіддя, покриває вуаль.

Сумніваюсь, що Філліпс міг упізнати мене тільки по губах та підборідді, а якби й дізнався, ніхто з них зараз би тут не сидів. Мене б уже тягли, хай і обережно, до моїх опікунів – герцоги та герцогині Масадонії.

Тож боятися нічого.

Розслабивши плечі та шию, я посміхнулася.

– Я не леді. Можете говорити про що вам завгодно.

— Навіть якщо й так, то краще змінимо тему на менш похмуру, — відповів Філліпс, багатозначно глянувши на двох своїх товаришів.

Ейррік глянув на мене.

- Прийміть мої вибачення.

– Вибачення не потрібні, але ухвалені.

Третій гвардієць опустил голову, уткнувшись у свої карти, і повторив вибачення. Його щоки порозовіли, що здалося мені дуже милим. Гвардійці з Вала проходять важкі тренування, вчать поводитися з будь-якою зброєю та боротися врукопашну. Усі, хто пережив першу вилазку за межі Валу, проливали кров і бачили смерть.

Проте ця людина почервоніла.

Я прочистила горло, вичікуючи моменту запитати, хто такий Фінлі: гвардієць з Вала або слідопит із армійського підрозділу, члени якого перевозять сполучення між містами та супроводжують каравани.

Слідопити по півроку проводять зовні, поза захистом Валу. Це одне з найнебезпечніших занять, тому вони ніколи не їздять поодиночі. Деякі так і не повертаються.

На жаль, ті небагато, що все ж таки повертаються, приходять не такими, як раніше. Смерть невблаганно женеться за ними по п'ятах. Вони повертаються проклятими.

Почувши, що Філіпс обриватиме всі подальші розмови, я не стала ставити жодне з питань, що так і просилися на мову. Якщо з Фінлі були інші і їх поранило те, що

його вбило, я все одно дізнаюся так чи інакше.

Сподіваюся тільки, що сповістить мене не крики жаху.

Жителі Масадонії уявлення не мають, скільки людей повертаються через Вал проклятими. Їх бачать потроху тут, там, але точної чисельності ніхто не знає. Інакше населення, що мало знає про жах за Валом, напевно охопила б паніка.

Але мені і моєму братові Єну це відомо.

Ось чому, коли розмова за столом звернула на більш пересічні теми, я зусиллям волі спробувала розтопити лід усередині себе. Щоб забезпечити безпеку людей всередині

Валу, було віддано безліч життів, проте всі зусилля йдуть прахом. Не тільки тут, а й у всьому царстві Соліс.

Смерть...

Смерть завжди знайде спосіб...

"Стоп", - наказала я собі, коли тривога вже мало не поглинула мене з головою. Не треба сьогодні думати про всі ці речі, яких мені, мабуть, і знати не слід. Потрібно

насолоджуватися життям, а не лежати самотньо з розплющеними очима всю ніч, не в силах заснути, відчуючи, що

я... що я нічого не контролюю і... і гадки не маю, хто я така. І що таке.

Мені знову випали невдалі карти. Я досить грала з Єном, щоб розуміти: з такими не викрутитись. Тому я оголосила, що виходжу із гри. Гвардійці кивнули, коли я встала, і побажали доброго вечора.

Лавіруючи між столами, я взяла келих шампанського у слуги в білих рукавичках і спробувала повернути те

радісне хвилювання, що вирувало в моїх венах, коли я поспішала вулицями на початку вечора.

Оглядаючи приміщення і тримаючи при собі чуття, я

розмірковувала про своє. Навіть відкинувши тих, хто примудряється наповнювати болем повітря навколо себе, мені не потрібно торкатися людей, щоб зрозуміти, чи страждають вони. Потрібно лише подивитися на них та зосередитись. Зовнішній вигляд людини не змінюється, якщо вона відчуває якийсь біль, і не змінюється, коли я на ній зосереджуюся. Я просто відчуваю

його страждання.

Фізичний біль майже завжди гарячий. А що до невловимого болю...

Вона майже завжди холодна.

З роздумів мене висмикнули сміливі крики і свист. На краю столу поряд з тим, що я покинула, сиділа жінка в червоному. Наряд із клаптів атласу і газу ледве прикривав її

стегна. Якийсь чоловік зім'яв у кулаку край прозорої короткої спідниці.

З зухвалою усмішкою відштовхнувши його руку, вона лягла на спину, її тіло чуттєво зігнулося. Густі світлі локони розсипалися по забутих монетах та фішках.

- Хто хоче сьогодні виграти мене? - Вимовила вона глибоким манливим голосом, ковзаючи долонями по талії, затягнутої в корсет з рюшами. – Повірте, хлопці, я протримаюся довше, ніж будь-який горщик із золотом.

– А якщо буде нічия? - Запитав один з чоловіків. Модний фасонного одягу говорив, що він заможний торговець чи якийсь ділок.

– Тоді ніч для мене стане набагато цікавішою.

Вона провела рукою по животу, ковзнувши нижче, поміж своїх...

У мене спалахнули щоки, і я швидко відвернулася, зробивши ковток ігристого шампанського. Мій погляд упав на сліпуче сяючу рожево-золоту люстру. Мабуть, справи у «Червоній перлині» йдуть добре, і у

господарів непогані зв'язки. Електрика коштує дорого, її контролюють герцог із герцогинею. Цікаво, чи багатьом відвідувачам доступна така розкіш?

Під люстрою теж йшла гра в карти – і тут також сиділи жінки. Їхні хитромудрі високі зачіски прикрашали розсип кристалів, а одяг був куди менш сміливий, ніж у робітниць закладу. На відвідувачках були яскраві фіолетові та жовті сукні, а також пастельні блакитні та бузкові.

Мені дозволено носити лише біле – і в себе в кімнаті, і на людях, куди я нечасто виходила. Тому мене зачарувало те, як різні кольори одягу поєднуються зі шкірою та волоссям. Напевно, я найчастіше схожа на привид, що блукає в білому коридорами замку Тірман.

На цих жінках теж були маски, що закривали половину обличчя і дозволяли залишатися невпізнаними. Мені стало цікаво, хто вони. Осмілілі дружини, які занадто часто залишалися самі? Незаміжні дівчата чи вдови?

Служниці чи міські жінки, у яких видався вільний вечір? Чи були серед жінок у масках за столом і в натовпі леді та лорди в очікуванні? Чи з'явилися вони сюди з тих самих причин, що я?

Від нудьги? З цікавості?

Від самотності?

Якщо так, то між нами більше подібності, ніж я думала, навіть якщо вони другі дочки та сини, після тринадцяти років віддані на подвір'я під час щорічного Ритуалу. А я... я Пенеллаф із замку Тірман, дочка роду

Бальфурів, улюблениця королеви.

Я Діва.

Вибрана.

І менше ніж через рік, у свій дев'ятнадцятий день народження, я піднесуся, як усі леді та лорди-в очікуванні.

Кожному з нас уготоване своє Вознесіння, але моє буде найзначнішим із часів першого Благословення богів, що відбувся після закінчення війни Двох Королів.

Якщо їх упіймають, з ними нічого страшного не станеться. Якщо зловлять мене... тоді на мене звалиться невдоволення герцога.

Я стиснула губи. У мені розгорявся гнів, змішаний із липкими залишками огид і сорому.

Герцог швидкий на розправу і живить хвору потяг до покарань.

Але про нього я теж не думатиму. Мене не турбує кара. Інакше я просто повернулася б у свої покої.

Відірвавши погляд від столу, я помітила усміхнених і сміються жінок без масок, що не ховають свої обличчя. Вони сиділи за столами з гвардійцями та торговцями,

стояли в затінених нішах і розмовляли з жінками в масках, чоловіками та робітницями «Червоної перлини». Вони не соромилися і не боялися, що їх усі бачать.

Ким би вони не були, у них є свобода, якою я дуже заздрю.

Незалежність, якої я шукала сьогодні, – я ж у масці, і ніхто, крім богів, не знає, що я тут. А щодо богів, то я давно вирішила, що у них є справи важливіші, ніж спостерігати за

мною. Інакше вони вже закликали б мене до відповіді за велику кількість вчинків, які мені заборонялися.

Отже, сьогодні ввечері я можу бути будь-ким.

Свобода п'янила набагато сильніше, ніж я уявляла. Навіть більше, ніж незрілий мак – курців.

Сьогодні я не Діва. Чи не Пенеллаф. Я просто Поппі - це зменшувальне ім'я вигадала мама, а тепер мене так називають тільки брат Йен і небагато близьких.

Для Поппі немає суворих правил, від неї нічого не чекають, у її майбутньому немає Вознесіння, яке наближається швидше, ніж можу до нього підготуватися. Ні

страху, ні минулого, ні майбутнього. Сьогодні ввечері я можу пожити на своє задоволення хоча б пару годин, отримати якнайбільше вражень, перш ніж повернуся до столиці, до королеви.

Перш ніж мене віддадуть богам.

По спині пробігли мурашки – невпевненість та трохи розпачу. Я не дала їм розрости. Безглуздо зациклюватися на тому, чого не змінити.

Крім того, Єн піднісся два роки тому і, судячи з щомісячних листів, залишився таким самим, як був. Різниця лише в тому, що він не розповідає свої байки вголос, а пише у листах. Минулого місяця він розповів про двох дітей, брата і сестру, які запливли на дно моря Страуд і потоваришували з водним народом.

Я посміхнулася і підняла келих із шампанським. Поняття не маю, як він це все складає. Як мені відомо, запливти на дно моря Страуд неможливо і водного народу не існує.

Незабаром після Вознесіння він за наказом короля і королеви одружився з леді Клаудії.

Йєн ніколи не розповідав про дружину.

Чи щасливий він узагалі у шлюбі? Моя посмішка зів'яла, і я опустила погляд на шипуче рожеве вино.

Здається, до весілля вони були ледь знайомі. Як довго потрібно знати людину, з якою доведеться провести все життя?

А піднесені живуть дуже, дуже довго.

Все ще дивно думати про Єну як про піднесене. Він не другий син, але через те, що я Діва, королева попросила богів зробити рідкісний виняток із природного порядку і дозволити йому підвестися. Я ж позбавлена подібної долі: шлюб з незнайомцем, іншим

Вознесшимся, впевненим, що понад усе бажає краси, тому що привабливість божественна.

І хоча я Діва, Вибрана, мене ніколи не визнають божественною. Герцог запевняє, що я некрасива.

Що я – трагедія.

Я мимохіть доторкнулася до жорсткого мережива маски і тут же відсмикнула руку.

Чоловік, у якому я визнала гвардійця, підвівся з-за столу і обернувся до жінки в білій, як у мене, масці. Він простяг їй руку, щось тихо сказавши, вона з усмішкою кивнула і вклала свою долоню в його. Вона встала, бузкова спідниця заструмувала навколо її ніг. Чоловік повів її до двох єдиних дверей, доступних для гостей: одна на вихід, інша – у суміжні приміщення.

Права виходила назовні. Ліва - до сходів нагору, у більш

відокремлені кімнати, де, за словами Брітті, всяке трапляється.

Гвардієць повів жінку в масці через ліві двері.

Він запитав. Вона відповіла так. Чим би вони не займалися нагорі, це буде за взаємною згодою. Незалежно від того, триватиме це кілька годин або ціле життя.

Я довго дивилася на двері, що зачинилися. Невже це ще одна причина, через яку я сюди прийшла?

Випробувати задоволення з кимось на свій вибір?

Я могла б, якби захотіла. Я чула, як розмовляють між собою леді в очікуванні, від яких не вимагають залишатися недоторканими. За їхніми словами... для жінки є

безліч способів отримати задоволення, зберігши непорочність.

Непорочність?

Я терпіти не можу це слово та його значення. Ніби цнота визначає мою божественність, мою невинність; ніби її наявність чи відсутність якимось чином важливіша за сотні виборів, які я роблю щодня.

У глибині душі мені навіть цікаво, що зроблять боги, якщо я прийду до них не дівою. Чи розглядатимуть вони всі інші мої діяння або відвернуться від них тільки тому, що я більше не незаймана?

Не знаю, але я сподіваюся, що це не так. Не тому, що я збираюся зайнятися сексом зараз, або наступного тижня, або взагалі колись, а тому що хочу мати можливість робити такий вибір.

Хоча я не впевнена, що мені колись нагодиться така можливість. Але тут, у «Червоній перлині», напевно знайдуться бажаючі взяти участь у тому, про що говорили леді очікування.

Серце нервово затремтіло, і я змусила себе випити ще шампанського. Солодкі пляшечки залоскотали горло і трохи пом'якшили раптову сухість у роті.

Правду кажучи, рішення відправитися на пошуки пригод було спонтанним. Зазвичай ночами мені не спиться майже до світанку. А коли я засинаю, то майже жалкую

про це. Лише цього тижня я тричі прокидалась від кошмарів, і мої крики брязкотіли у вухах. А коли кошмари є ось так, один за одним, вони

дуже схожі на ознаку. Попереджувально кричить інстинкт, схожий на мою здатність відчувати біль.

Зробивши неглибокий вдих, я озирнулась. Жінки в червоному столі вже не було: вона сиділа на колінах торговця, який питав, що станеться, якщо виграють двоє. Він розглядав свої карти, але його рука була там, де раніше її власна.

Глибоко між її стегон.

Ну і ну!

Прикусивши губу, я кинулася геть, поки моє обличчя не запалало вогнем. У сусіднє приміщення, частково відокремлене стіною. Тут також грали.

І тут також знайшлися гвардійці. Деяких я навіть дізналася - вони з королівської гвардії, такі ж солдати, як і ті, що служать на Валі, тільки ці захищають тих, що піднеслися.

У тих, хто піднісся, є особиста охорона, бо бували випадки, коли членів двору викрадали заради викупу. Їм зазвичай не завдавали серйозної шкоди, але були викрадення і з інших, більш жорстоких причин.

Я стояла біля горщика з листяною рослиною, яка хизувалась крихітними червоними нирками, і не знала, що робити далі. Можна приєднатися до іншої карткової гри або завести бесіду з кимось із безлічі відвідувачів, що ледарять навколо столів, але у мене погано виходить балакати про дрібниці з незнайомцями. Я напевно ляпну якусь дурість або поставлю випадкове питання не по темі.

Тож це не варіант. Гадаю, настав час повернутися до своїх покоїв. Година вже пізня і...

Мене охопило дивне відчуття. Почавшись як поколювання у потилиці, воно з кожною секундою посилювалося.

Начебто за мною спостерігають.

Озирнувшись, я не помітила, щоб хтось звертав на мене пильну увагу. Але я очікувала побачити когось зовсім поряд – настільки потужним було відчуття стеження. Мене

охопило занепокоєння. Я повернулася до виходу, і тут ліворуч пролунав тихий, протяжний звук якогось струнного інструменту. Мій погляд упав на

прозору криваво-червону завісу, яка злегка розгойдувалась від рухів відвідувачів.

Я завмерла, прислухаючись до наростаючого і слабшального темпу, до якого незабаром приєднався важкий бій барабанів. Я забула, що за мною спостерігають. Забула багато про що. Ця музика ... нічого подібного я раніше не чула. Вона ставала глибшою та потужнішою.

Уповільнювалася, а потім прискорювалася. Це було... чуттєво. Що там служниця Брітта говорила про танці у «Червоній перлині»? Вона знизилася голос, коли мова зайшла про них, а її слухачки були шоковані.

Пробираючись уздовж стіни, я наблизилася до завіси і простягла руку, щоб зрушити її.

- Не ходи туди.

Здригнувшись, я обернулася. Позаду мене стояла жінка – одна з леді, що працюють у «Червоній перлині». Я її впізнала. Коли я щойно прийшла, вона стояла під руку з торговцем або ділком, але запам'яталася мені через її приголомшливу красу.

Густі синяво-чорні кучері, шкіра насиченого коричневого кольору. На ній була червона сукня без рукавів, з низьким вирізом, і тканина струменіла вздовж її тіла, наче вода.

- Вибачте? - Я опустила руку, не знаючи, що сказати. - Чому ні? Там просто танцюють?

– Просто танцюють? - Вона подивилася поверх мого плеча на завісу. – Дехто каже, що танцювати – це кохатися.

– Я... Я такого не чула.

Я повільно озирнулася. Крізь завісу проступали обриси тіл, що рухаються під музику з чарівною текучою грацією. Деякі танцювали поодиноці, їх вигини та форми були чітко видно, тоді як інші...

Я різко втягла повітря і знову обернулася до жінки.

Її яскраво нафарбовані губи зігнулися усмішкою.

- Ти тут уперше, правда?

Я відкрила рота, щоб заперечити, але відчула, як жар розтікається по всій видимій частині мого обличчя.

Тільки це видало мене з головою.

— Це так очевидно?

Вона засміялася грудним сміхом.

- Не для всіх. Але для мене очевидно. Раніше я тут тебе не бачила.

Я помацала маску, щоб переконатися, що вона не з'їхала.

- Звідки ти знаєш?

- У тебе гарна маска.

Дивний блиск блиснув у її очах. Вони золотаво-карі, не кольору лісового горіха — відтінок золота надто яскравий та теплий. Вона нагадала мені іншу людину з очима глибокого лимонного кольору.

- Я впізнаю обличчя, навіть якщо вони приховані напівмаскою. Атвое ніколи раніше не бачила. Ти тут уперше.

Я гадки не мала, що відповісти.

— І для «Червоної перлини» таке теж уперше. - Вона нахилилася до мене, понизивши голос. — У ці двері ще ніколи не входила Діва.

Мене захлеснуло потрясіння, і я міцніше стиснула слизький келих з шампанським.

— Не знаю, про що ти. Я друга дочка.

- Ти подібна до другої дочки, але не так, як тобі хотілося, обірвала вона і злегка доторкнулася до моєї руки, прикритої плащем. Все добре. Боятися нема чого. Я збережу твій секрет.

Я цілу хвилину витріщалася на неї, перш ніж до мене повернувся дар мови.

- Якби це була правда, навіщо зберігати такий секрет?

- А чому б і ні? Чого я досягну, якщо комусь розповім?

— Заслужиш прихильність герцога та герцогині.

Моє серце забилося.

Її усмішка зникла, а погляд став твердим.

— Мені не потрібна прихильність тих, що піднеслися.

Вона сказала це так, ніби я запропонувала їй отримати прихильність гнойової купи. Я майже повірила. Але ніхто в королівстві не упустить шанс заслужити пошесті від Вознесшихся, хіба що...

Хіба що люди, які не визнають королеву Ілеану та короля Джалару законними правителями. Які підтримують того, хто називає себе принцем Кастілом, справжнім спадкоємцем королівства.

Ось тільки він не принц і спадкоємець. Він лише залишок Атлантиї, розбещеного королівства, що загинув наприкінці війни Двох Королів. Монстр, що сіє хаос і кровопролиття. Втілення чистого зла.

Він темний.

Проте є люди, що підтримують його домагання. Послідовники, які влаштовують заклоти і стоять за зникненням багатьох, що піднялися. У минулому Послідовники

лише викликали заворушення дрібними зборами та протестами, і навіть тоді їх було дуже мало – завдяки покаранням, яким піддавалися всі, у кого підозрювали Послідовників.

Суди навіть не скликали. Другого шансу не давали. Жодних тюремних термінів. Тільки смерть – швидка та безповоротна.

Але останнім часом усе змінилося.

Багато хто вважав Послідовників винними у загадкових смертях високопоставлених королівських гвардійців. Декілька гвардійців у столиці – Карсодонії –

несподівано впали з Валу. Двоє вбили стрілами в потилицю в Пенсдурті, невеликому місті поблизу столиці на узбережжі моря Страуд. Інші просто зникли, хоч у маленьких селах ніколи нічого не бачили і не чули.

Лише кілька місяців тому спалахнуло жорстоке повстання у Триріччі – багатолюдному торговому місті за

Кривавим лісом. Палац Золотого Півмісяця, королівську резиденцію у Триріччі, бунтівники спалили та зрівняли із землею разом із храмами. Герцог Евертон загинув у пожежі разом із безліччю слуг та стражників. Герцогині Триріччя вдалося втекти лише дивом.

Серед Послідовників були не лише атлантіанці, які ховаються серед народу Соліса. Деякі прихильники

Темного не мали й краплини атлантіанської крові у жилах.

Я обдарувала красуню пильним поглядом. Чи може вона бути послідовницею? Я не розумію, як можна підтримувати занепале королівство - неважливо, наскільки важко

живеться Послідовникам і як вони нещасні. І це при тому, що атлантіанці та Темний винні у появі

туману і того кошмару, що нагноївся всередині нього. Кошмара, який, швидше за все, вбив Фінлі і забрав безліч життів, у тому числі моїх батьків.

Та й моє тіло збродили шрами після зіткнення з жахом, що прийшов з туману.

На мить відкинувши підозри, я відкрилася, щоб відчути, чи немає всередині жінки якогось великого болю – не фізичного, а від горя чи жорстокості. Болі того роду, що змушує

робити страшні вчинки, щоб пом'якшити страждання.

Нічого подібного від неї не виходить.

Але це ще не означає, що вона не послідовниця.

Жінка схилила голову набік.

– Я вже сказала, що тобі нема чого мене побоюватися. Що ж до нього... Це інша річ.

- До нього? – перепитала я.

Вона відсунулась убік. Вхідні двері відчинилися, і раптовий порив холодного повітря сповістив про прибуття нових відвідувачів. Увійшов чоловік, а за ним старший

джентльмен з пісочного кольору волоссям і обвітраним засмаглим обличчям.

Я недовіркою витріщила очі. То був Віктер Уордвелл. Що він робить у «Червоній перлині»?

Переді мною спливали уявні образи напівоголених жінок у коротких сукнях, і я подумала, навіщо сюди прийшла. У мене розширилися очі.

О боги!

Я більше не хотіла думати про мету його візиту. Віктер – досвідчений королівський гвардієць, який давно розміняв четвертий десяток, проте для мене він не просто гвардієць. Кинжал у мене на стегні – його

подарунок. Це він порушив звичай і навчив мене не тільки поводитися з кинджалом, але й тримати меч, вражати стрілою невидиму мету... навіть битися без зброї і вкласти чоловіка вдвічі більшого за мене.

Віктер мені як батько.

Крім того, він мій особистий охоронець з того часу, як я прибула до Масадонії. Хоча він не єдиний мій охоронець. Він ділить обов'язки з Ріланом Кілом, який замінив

Ханнеса, який помер уві сні менше року тому. Я не очікувала втратити тридцятирічного, що пишається здоров'ям Ханнеса. Цілювачі вважали, що в нього була якась невідома хвороба серця. І все-таки важко уявити, як можна лягти спати здоровим і не прокинутися.

Рілан гадки не має, що я так добре навчена, але знає, що я вмію поводитися з кинджалом. Він не обізнаний, куди ми з Віктером так часто зникаємо із замку. Він добрий і безтурботний, але ми з ним не настільки близькі, як із Віктером. Якби сюди прийшов Рілан, я б з легкістю вислизнула.

- Прокляття, - вилаялася я, розвертаючись і накидаючи на голову капюшон.

У мене дуже помітне волосся кольору гартованої міді, але навіть сховавши його і повністю закривши обличчя, я ризикую: Віктер все одно може мене дізнатися. Він має шосте почуття, властиве тільки батькам, які завжди знають, якщо їхня дитина потрапила в біду.

Я глянула на вихід, і в мене всередині все стиснулося: Віктер сидів обличчям до дверей – єдиного виходу.

Чим я прогнівила богів?

А вони гніваються, бо він, поза сумнівом, мене побачить. Не видасть, але я віддала б перевагу залізти в яму з тарганами і павуками, ніж спробувати пояснити саме йому, що я

роблю в «Червоній перлині». А потім будуть нотації. Не ті промови та покарання, на які спроможний герцог, а такі, що проникають під шкіру і багато днів змушують почуватися жахливо.

В основному тому, що тебе зловили на витівках, які заслуговують на осуд.

І, щиро кажучи, я не хотіла бачити обличчя Віктера, коли він дізнається, що я його тут виявила. Я ще раз глянула крадькома і...

О боги! Поруч із ним на колінах стоїть жінка, тримаючи руку на його нозі!

Я готова подряпати собі очі.

— Це Сарія, — пояснила красуня. — Коли він приходить, вона поспішає до нього. Думаю, вона по ньому сохне.

Я поволі перевела погляд на співрозмовницю.

- Він часто приходить сюди?

Вона посміхнулася куточком губ.

— Досить часто, щоб знати, що відбувається за червоною завісоюта...

— Досить, — обірвала я. Тепер мені треба подряпати собі й мізки. — Більше не хочу нічого чути. Вона тихо розсміялася.

- У тебе такий вигляд, наче ти потребуєш притулку. І так, у «Червоній перлині» такий вид легко розпізнати.

- Вона спритно забрала у мене шампанське. - Вгору сходами, там є незайняті кімнати. Спробуй відкрити шосту ліворуч. Там ти знайдеш притулок. Я прийду за тобою, коли мине небезпека.

Я впіймала її погляд, і в мені виникла підозра. Все ж таки я дозволила їй взяти мене під руку і відвести нагору.

— Чому ти мені допомагаєш?

Вона відчинила двері.

- Тому що всім потрібно трохи пожити на своє задоволення, нехай і всього кілька годин.

Я остовпіла і роззявила рота: вона повторила те, про що я думала кілька хвилин тому.

Підморгнувши, вона зачинила двері.

Невипадково вона зрозуміла, хто я. Вона озвучила мої думки? Це неможливо. З моїх губ зірвався нервовий

смішок. Ця жінка могла бути Послідовницею або, принаймні, не прихильницею Вознесих. Але також вона могла бути ясновидячою.

Я не думала, що вони ще лишилися.

Я ніяк не могла повірити, що Віктор тут і що він приходить сюди досить часто, щоб його полюбила одна з леді в червоному. Не знаю, чому я так здивувалася. Не те щоб королівським гвардійцям заборонено шукати насолоди і навіть одружуватися. Багато з них досить розпущені, оскільки їх життя сповнене небезпек і часто занадто короткі. Але у Віктера була дружина, яка померла пологами разом із дитиною задовго до того, як я з нею познайомилася. Він, як і раніше, любив Камілію так само сильно, як у ті часи, коли вона була жива.

Але те, що він може знайти тут, не має нічого спільного з любов'ю? І всім буває самотньо, навіть тим, чиє серце кимось зайняте. Не важливо, живим чи мертвим.

Злегка засмучена цими думками, я повернулася до вузьких сходів, освітлених масляними світильниками, і важко зітхнула.

- У що я вплуталася?

Тільки боги знають. Та шляху назад немає.

Піднімаючись на другий поверх, я просунула руку під плащ, ближче до ручки кинджала. Коридор виявився широким і напрочуд тихим. Не знаю, чого я очікувала, але мені здалося... я щось чую.

Хитаючи головою, я відрахувала шості двері ліворуч. Взявшись за ручку, виявила, що вона не замкнена.

Почала було відчиняти двері, але зупинилася. Що я роблю? За дверима мене може чекати хтось чи щось. Та жінка внизу.

Відчинилися сусідні двері, і почувся чоловічий смішок. Я в паніці кинулася до кімнати і зачинила за собою двері.

Відчуваючи, як колотиться серце, я озирнулася. Світильників тут не було, тільки канделябр зі свічками на камінній полиці. Біля порожнього каміна стояв диван. Навіть не

оглядаючись, я знала, що з меблів тут має бути ще ліжко. Я зробила глибокий вдих, вловивши аромат свічок.

Кориця? І ще щось, що нагадало спеції та хвою.

Я почала повертатися.

Мою талію обвила рука, і я виявилася притиснута до дуже твердого і чоловічого тіла.

— Ось це несподіванка, — промовив глибокий голос.

Розділ 2

Захоплена зненацька, я підвела голову. Зробила помилку, від якої застерігав мене Віктер. Треба було схопити кинджал, а я просто стояла, коли мою талію стиснули ще

міцніше, і долоня чоловіка лягла на стегно.

- Який приємний сюрприз.

Я вийшла зі ступору і різко розвернулася до нього. Мій каптур залишався на місці, а рука потяглася до кинджала. Я підняла погляд вище, ще трохи вище.

О боги!

Побачивши його обличчя в приглушеному світлі свічок, я вражено застигла, втративши здатність розуміти.

Я знала, хто це, хоч ніколи з ним не говорила.

Хоук Флінн.

Гвардійця з Вала, який прибув кілька місяців тому з Карсодонії — столиці, знали всі у замку Тірман. Я не виключення.

Я хотіла збрехати самій собі і сказати, що це через його разючий зріст - він майже на фут вище за мене. Або тому, що він рухався з хижою, текучою грацією великого сірого печерного кота з тих, що живуть у

Пустошах. Якось у дитинстві я бачила такого у палаці королеви.

Страшна дика тварина сиділа в клітці, і мене однаково зачарувало і жахнуло те, як вона ходила туди-сюди в тісному просторі. Я не раз бачила, як

Хоук ходить так само, ніби він теж звір у клітці. А може, через владу, що виходить від нього, хоча він не набагато доросліший за мене – може, ровесник мого брата або на рік-два старший. Або причиною була майстерність володіння мечем.

Одного ранку я разом із герцогинею стояла на одному з численних балконів замку Тірман, дивлячись униз на тренувальний двір; вона розповіла, що Хоук приїхав зі столиці з блискучими рекомендаціями і може стати одним із наймолодших королівських гвардійців. Її погляд був прикутий до слизьких від поту передпліччя Хоука. Як і мій.

Після його прибуття я неодноразово ховалась у темних нішах, спостерігаючи, як він тренується з іншими гвардійцями. Окрім тренувань я бачила його лише на щотижневих засіданнях Міської Ради у Великій залі.

А може, мій інтерес був викликаний лише тим, що Хоук... що ж, він чудовий.

Про чоловіків таке рідко говорять, але я не можу вигадати іншого слова, щоб його описати. У нього темне густе волосся, яке завитками лягало на шию і спадало на такі ж темні брови. Риси його обличчя змушували мене відчайдушно шкодувати, що я не володію пензлем чи олівцем. Високі і широкі вилиці, напрочуд прямий для гвардійця ніс: багатьом із них його ламали хоч раз.

Тверде квадратне підборіддя та чітко окреслені губи. Я кілька разів бачила, як він усміхається: правий куточок губ підводився і з'являлася глибока ямочка. Не знаю, чи є в нього така і на лівій щоці. Але найпривабливішими були його очі.

Вони нагадували холодний мед – дивовижний колір, якого я раніше не бачила, і в нього була манера дивитися так, що відчуваєш роздязненою. Я знала це, тому що відчувала його погляд під час Рад у Великій залі, хоча він ніколи не бачив мого обличчя. Впевнена, він звернув на мене увагу тому, що я була першою

Дівою за багато століть. Коли я виходжу на публіку, на мене завжди витріщаються, будь то гвардійці, лорди і леді-в-очікуванні або простий люд.

А може, я просто уявила його пильний погляд, таємно бажаючи, щоб він відчував до мене такий самий інтерес, як я до нього.

Можливо, це і всі причини, чому я їм зацікавилася, але була ще одна, в якій я трохи соромилася зізнатися.

Побачивши його, я навмисне потяглася до нього чуттям. Я знала, що варто так чинити без вагомих причин.

Вторгнення нічим не можна виправдати. Навіть бажанням поцікавитися, що змушує його так часто ходити, наче кіт у клітці.

Хоук завжди відчував біль.

Чи не фізичну. Ця була глибша і відчувалася як гострі крижинки на шкірі. Свіжа і безперервна. Але страждання, що йде за ним як тінь, схоже, не могло взяти над ним гору. Якби я не прозондувала, то ніколи цього не відчула б. Якось він тримав цей біль під контролем, і я не знала більше нікого, здатного на таке.

Навіть серед тих, що піднялися.

Але я ніколи нічого не відчувала від них, хоч знала, що фізичний біль їм знайомий. Мені слід шукати їх товариства: з ними я можу не турбуватися, що вловлю відлуння чужого болю, але мені це, навпаки, здавалося моторошним.

- Не чекав тебе сьогодні, - заговорив Хоук і обдарував мене своєю усмішкою, що не показує зуби і не зачіпає очі. На правій щоці з'явилася ямочка. – І кілька днів не минуло, солоденька.

Солоденька?

Я заморгала, роззявила рота і тут же захлопнула: до мене почало доходити. Він прийняв мене за іншу! За ту, з ким, напевно, зустрічався тут раніше. Я подивилася на свій запозичений плащ. Він був досить помітним – світло-блакитний, оточений білим хутром.

Брітта.

Він прийняв мене за Брітту?

Ми з нею приблизно одного зросту – трохи нижче за середній, а плащ приховав мою фігуру, і близько не таку тоненьку, як у неї. Як би я не намагалася, я ніяк не могла досягти такої стрункості, як у герцогині Тірман

чи деяких інших леді.

Раптом, якимось крихітним таємним куточком моєї душі, я... розчарувалася, навіть трохи позаздрила гарненькою покоївкою.

Я окинула поглядом Хоука. Він був у чорній туніці та штанях, які всі гвардійці носять під бронею. Прийшов сюди одразу після чергування? Поруч із диванчиком стояв

маленький столик, на ньому – два келихи. До мого приходу Хоук був не один. Ще з кимось? Ліжко позаду нього заправлене, і не схоже, що на ньому спали.

Що робити? Розвернутися та бігти? Це було б дивно. Він напевно запитає про це Брітту, але як тільки я непомітно поверну плащ і маску, опиняюся поза підозрою. Але якщо Віктер все ще внизу, що дуже можливо, і красуня теж ...

О боги, вона ж ясновидець. Як підказувала мені інтуїція, вона знала, що ця кімната зайнята. І послала мене сюди навмисно. Чи знала вона, що тут Хоук і що, мабуть, він прийме мене за Брітту?

В це важко повірити.

- Пенс сказав тобі, що я тут? – спитав він.

У мене перехопило подих, а серце забилося по ребрах, як молот. Пенс – це гвардієць з Вала, ровесник

Хоука. Блондин, як я пам'ятаю, але внизу я його не бачила. Я похитала головою.

- Тоді ти за мною стежила? Ішла за мною? - Він тихо поцокав язиком. – Ми про це ще поговоримо.

У його голосі пролунала дивна загроза, через що в мене склалося враження, ніби він зовсім не радий тому, що Брітта йшла за ним.

– Але, певно, не сьогодні. Ти така дивно тиха, – зауважив він. Наскільки я знала Брітту, та не відрізнялася сором'язливістю.

Але як тільки я заговорю, він зрозуміє, що я не покоївка, і я... я не готова до того, що це виявить. Не знаю, чого я взагалі готова. Я більше не трималася за кинджал і не знала, що це означає. Знала тільки, що моє серце, як і раніше, шалено колотиться.

- Ну і обійдемося без розмов.

Він узявся за поділ туніки і, перш ніж я зробила черговий вдих, стягнув її через голову і кинув убік.

Мої губи розсунулися, а очі розширились. Мені доводилося бачити чоловічі торси, але не Хоука. М'язи, які грали під тонкими сорочками, в яких тренувалися гвардійці, тепер виставили напоказ. Він широкий у грудях та плечах і весь складався з м'язів, розвинених роками посиленних тренувань. Легка поросля волосся нижче пупка зникала під штанами.

Мій погляд опустився ще нижче, і серцебиття повернулося, тепер уже іншого роду, через що не тільки запалала шкіра, а й закипіла кров.

Навіть у світлі свічок я бачила, які тісні у нього штани, як вони облягають тіло, не залишаючи простору уяві.

А уява у мене багата, спасибі леді за їхнє кохання побалакати. І моєму коханню підслуховувати.

Унизу живота виникло дивне відчуття. Воно не було неприємним. Зовсім ні. Теплим і поколюючим, наче мій перший ковток шипучого шампанського.

Хоук зробив крок до мене, і я напружилася, бажаючи втекти геть, але зусиллям волі утримала себе на місці.

Потрібно відступити. Потрібно заговорити та дати зрозуміти, що я не Брітта. Потрібно негайно йти. Те, як він крався до мене, як його довгі ноги скорочували відстань між нами, говорило про його наміри, навіть якби він не зняв туніку. І хоча в мене було мало досвіду – гаразд, взагалі не було, – я свідомо знала, що якщо він дістанеться мене, то торкнеться. Він навіть може зробити більше. Може мене поцілувати.

А це заборонено.

Я – Діва, Вибрана. Не кажучи вже про те, що він прийняв мене за іншу і що до мого приходу він, напевно, був ще з кимось. Не обов'язково, проте він цілком міг.

Я, як і раніше, не рухалася і мовчала.

Я чекала, і моє серце билося так швидко, що я ослабла. Руки та ноги почали трохи тремтіти.

А я ніколи не тремтіла.

"Що ти робиш?" – прошепотів розсудливий, розважливий голос у моїй голові.

"Живу", - прошепотіла я у відповідь.

"Здійснюєш неймовірну дурість", - заперечив голос.

Так було, але я не рухалася з місця.

Із загостреними почуттями я спостерігала, як Хоук зупинився переді мною, підняв руки і взявся за мій каптур ззаду. На мить мені здалося, що його зніме і загадка буде вирішена, але цього не сталося. Він зсунув капюшон назад лише на пару дюймів.

- Не знаю, у що ти сьогодні граєш. - Його глибокий голос пролунав хрипко. - Але хочу розібратися.

Іншою рукою він обвив мою талію. Я ахнула, коли він притиснув мене до грудей. Нічого схожого на короткі обійми Віктера. Ніколи чоловік так не тримав мене. Між нами не лишилося й дюйма. Дотик сколихнув усі мої почуття.

Він підняв мене навшпиньки, а потім мої ноги відірвалися від підлоги. Його сила приголомшувала - адже я далеко не пушинка. Ошелешена, я поклала долоні йому на плечі. Жар його твердої шкіри ніби пропалив мої рукавички, плащ і тонку білу сукню, в якій я зазвичай спала.

Він схилив голову, і я відчула на губах тепло його дихання. По спині пробіг тремтіння передчуття, і тут же мене охопила невпевненість. Зараз не час для боротьби двох суперечливих почуттів. Він повернувся і ступив уперед з тією ж котячою грацією. Через два переривчасті удари серця він поклав мене на спину. Його хватка була міцною, але обережною, ніби він знав про свою силу. Він ліг

на мене, як і раніше тримаючи одну руку у мене на потилиці, навалився всією своєю вагою, втискаючи в ліжко, і його губи накрили мої.

Хоук поцілував мене.

Нічого солодкого та м'якого – не таким я уявляла поцілунок. Він виявився жорстким, приголомшливим та вимогливим. Коли я різко втягнула повітря, Хоук скористався з цього і поглибив поцілунок. Його язик торкнувся мого, злякавши мене.

Усередині піднялася паніка, але виникло і щось ще, щось потужніше – задоволення, якого я раніше не відчувала. Смак поцілунку був як золотистий лікер, який я колись потай пробувала, і рух його мови відгукувалися в усьому моєму тілі. Це і тремтіння, що пробігло по шкірі, і незрозумілий тягар у грудях, і дивне відчуття під пупком і ще нижче. Раптова пульсація між ногами. Я здригнулася, мої пальці втиснулися в його тіло, і я пошкодувала, що на мені рукавички - хотілося торкнутися його шкіри, і я сумнівалася, що зможу вловити його відчуття. Він нахилив голову, і я відчула дотик дивно гострих.

Без попередження він перебив поцілунок і підняв голову.

- Ти хто така?

Мої думки плуталися, шкіра гула. Я повільно розплющила очі. Темне волосся падало йому на лоб. Риси його обличчя приглушували неясне мерехтливе світло, але мені здалося, що його губи припухли. Як, мабуть, і мої.

Занадто швидко, щоб я встигла помітити, Хоук скинув каптур, відкривши моє обличчя в масці. Він скинув брови. Туман у моїх думках почав розсіюватися. Серце забилося вже з іншої причини, хоча губи ще горіли від поцілунку.

Мого першого поцілунку.

Погляд золотистих очей Хоука перемістився на мою голову, і він прибрав руку з моєї шиї. Я напружилася, коли він підняв пасмо мого

волосся. У світлі свічок вони заблищали червоно-коричневим. Хоук схилив голову набік.

- Безперечно ти не та, за кого я тебе прийняв, - пробурмотів він.

- Як ти дізнався? – випалила я.

- Тому що коли я останній раз цілував господиню цього плаща, вона мало не втягнула мою мову собі в горло.

– О, – прошепотіла я.

Мені також треба було так зробити? Не схоже, що це було б приємно.

Він вивчаюче дивився на мене, як і наполовину лежачи на мені.

Одну ногу він просунув між моїми ногами, і я гадки не мала, коли це сталося.

-Ти колись цілувалася?

Моє обличчя спалахнуло. О боги, це так очевидно?

-Звісно!

Він усміхнувся краєм рота.

-Ти завжди брешеш?

– Ні! - Зразу збрехала я.

-Брехня, - пробурмотів він дратівливо.

Збентеження, що затопило мене, змило все задоволення - ніби мене облили крижаним дощем. Я вперлася руками в його голі груди.

-Злізь з мене.

– Зараз.

Від того, як він це сказав, я примружилася.

Хоук засміявся. Я... я вперше почула його сміх. Коли я бачила його в залі, він був спокійний і суворий, як більшість гвардійців, а під час тренувань помічала на його

обличчі лише усмішку. Але ніколи не чула, щоб він сміявся. Я взагалі не була впевнена, що він може сміятися при такому затаєному болю.

Але зараз він сміявся, і цей сміх здавався таким справжнім, щирим та приємним. Він прокотився по моєму тілу хвилею до кінчиків пальців на ногах.

До мене потихеньку дійшло, що я вперше чую від Хоука стільки слів. Він говорив із легким мелодійним акцентом. Визначити цей акцент мені не вдалося, але ж я була тільки в столиці і тут, і не так багато людей

говорили зі мною. І поблизу мене, якщо знали, що я поруч. Цей акцент міг бути звичайнісіньким.

- Тобі правда треба злізти, - сказала я, хоча мені подобалося відчувати його вагу.

- Мені тут дуже зручно, - зауважив він.

— Ну, а мені ні.

- Скажеш, хто ти, принцеса?

— Принцеса? — повторила я.

У всьому королівстві не було принцес та принців — за винятком Темного, який сам назвав себе так. Не було від часів правління Атлантиї.

- Ти така вибаглива. - Він знизав плечем. — Принцеси видаються мені вимогливими.

— Я не вимоглива, — заявила я. - Злазь.

Він вигнув брову.

— Правда?

— Якщо я прошу тебе злізти, це не означає, що я вибаглива.

— З цим можна посперечатися... Принцеса.

Мої губи зігнулися в іронічній усмішці, але мені вдалося перетворити її на посмішку.

— Не треба мене так називати.

- Тоді як же мені тебе називати? Може, на ім'я?

— Я... У мене... немає імені.

- "Немає імені"? Що за дивне ім'я? І дівчата з такими іменами мають звичку носити чужий одяг?

— Я не дівчина, — огризнулася я.

- Сподіваюсь, що ні. - Він зігнув куточки губ. - Скільки тобі років? — Досить, щоб бути тут, якщо тебе це хвилює.

— Іншими словами, достатньо доросла, щоб переодягнутися в когось, дозволити прийняти тебе за іншу та поцілувати...

— Я тебе зрозуміла, — обірвала я. - Так, я досить доросла для всього цього.

Він підняв брову.

— Я скажу тобі, хто я, хоч мені здається, що ти вже знаєш. Я ХоукФлін.

- Привіт, - відповіла я, почувуючись дурною.

Ямочка на його правій щоці стала глибшою.

- Тепер твоя черга назвати своє ім'я.

Мої губи не ворухнулися.

- Тоді мені доведеться, як і раніше, називати тебе принцесою.

Його очі тепер потеплішали, і мені захотілося перевірити, чи не зник його біль, але я змогла втриматися.

Напевно, біль пішов. Якщо так...

- Принаймні, скажи, чому не зупинила мене, - сказав він, перш ніж поступилася цікавістю і потяглася своїм чуттям.

Я гадки не мала, що відповідати, коли я сама себе не цілком розумію.

Куточок його рота сіпнувся вгору.

- Упевнений, що не тільки через мою знезубливу зовнішність.

Я зморщила носа.

- Ну, зрозуміло.

Він знову видав короткий здивований смішок.

- Схоже, ти щойно мене образила.

Я з досадою скривилася.

- Я не хотіла...

- Ти мене поранила, принцеса.

- Я в цьому дуже сумніваюся. Ти більш ніж добре знаєш про свою зовнішність.

— Так. Через неї чимало людей зробили сумнівний вибір.

- Тоді чому ти кажеш, що образений?

Усвідомивши, що він мене дразнить, і відчуючи себе дурістю через те, що не відразу це зрозуміла, я знову спробувала відштовхнути його.

- Ти все ще лежиш на мені.

— Знаю.

Я набрала в груди більше повітря.

- З твого боку грубо продовжувати це робити, коли я ясно дала зрозуміти: мені хотілося б, щоб ти зліз.

- Грубо з твоєї сторони ввалюватися в мою кімнату, одягнену як...

- Твоя коханка?

Він підняв брову.

- Я б її так не назвав.

- А як би ти її назвав?

Хоук, схоже, задумався, як і наполовину розпростершись на мені.

— Е... гарною подругою.

Почасти я полегшила те, що він не назвав її неповажним словом, які я чула в розмовах чоловіків про жінок, з якими вони мали інтимні стосунки. Але ж хороша подруга?

— Хороші подруги так не поводяться.

- Тримаю парі, ти мало що знаєш про такі речі.

Правдивість цього твердження важко ігнорувати.

— І ти тримаєш парі, ґрунтуючись лише на одному поцілунку?

— Тільки на одному поцілунку? Принцеса, багато чого можна дізнатись по одному поцілунку.

Вступившись на нього, я не могла не почуватися... дуже недосвідченою. Єдине, що я могла сказати щодо його поцілунку: у мене виникло відчуття, що Хоук хоче оволодіти мною.

— Чому ти мене не зупинила?

Він оглянув маску і перевів погляд нижче, туди, де плащ розійшовся, відкривши мою надто тонку сукню з досить сміливим вирізом. Якщо чесно, я не знаю, про що думала, одягаючи це вбрання. Начебто підсвідомо готувала себе... до чогось. У мене всередині все стиснулося.

Найімовірніше, ця сукня була фальшивою бравадою.

Хоук зустрівся зі мною поглядом.

— Здається, я починаю розуміти.

- Чи означає це, що ти збираєшся підвестися і дати мені можливість рухатися?

«Чому б тобі не скинути його?» - Прошепотів той дурний, дуже розумний і дуже логічний голос.

Це було серйозне питання. Я знала, як використовувати вагу чоловіка проти нього. Що важливіше, у мене є кинджал, і я можу до нього дістатися. Але я не потяглася за ним і не спробувала відсунути Хоук. Що це означає? Я... мабуть, я відчуваюся в безпеці. Принаймні в цей момент. Може, я дуже мало знаю про Хоука, але він не незнайомець, принаймні не здається мені таким, і я його не боюся.

Хоук похитав головою.

- У мене є припущення.

— Чекаю на нього, затамувавши подих.

На правій щоці знову з'явилася ямочка.

- Я думаю, ти прийшла в цю кімнату навмисно.

Він не помилився, але, швидше за все, помиляється щодо справжньої причини.

— Ось чому ти мовчиш і не намагаєшся спростувати мої припущення щодо того, хто ти. Напевно, запозичений плащ теж дуже продумане рішення. Ти прийшла, бо тобі від мене щось потрібне.

Я хотіла було заперечити, проте слова не йшли мовою. Мовчання не було знаком заперечення чи згоди, але всередині знову все стиснулося.

Він трохи зсунувся, поклав долоню на мою щоку і розвів пальці.

- Я правий, принцеса?

Серце кинулося. Я спробувала проковтнути, але у горлі пересохло.

— Може... може, я прийшла... поговорити.

- Поговорити? - Він підняв брови. - Про що?

- Багато про що.

Вираз його обличчя пом'якшився.

— Наприклад?

Кілька секунд у голові у мене було порожньо, потім я випалила перше, що спало на думку.

– Чому ти вирішив служити на Валі?

-Ти прийшла, щоб спитати про це?

Ніщо в його голосі чи погляді не говорило про те, що він мені повірив, але я кивнула, відзначивши цю ситуацію як ще один приклад того, що я не вмію розмовляти.

Помовчавши, він сказав:

-Я пішов служити на Вал з тієї ж причини, що багато хто.

-І чому ж? - Запитала я, хоча і знала більшість причин.

– Мій батько був фермером, а таке життя не для мене. Якщо вступаєш у королівську гвардію і захищаєш

Вал, надається багато інших можливостей, принцеса.

-Ти правий.

Він примружився, і на його обличчі ковзнуло здивування.

-Що ти маєш на увазі?

– Дітям випадає не так багато шансів стати не тими, ким були їхні батьки.

– Ти маєш на увазі, у дітей не так багато шансів покращити своє становище, досягти більшого, ніж їхні батьки?

Я постаралася кивнути якомога переконливіше.

– Еге... природний порядок речей не дозволяє цього. Син фермера стане фермером...

- Чи воліє стати гвардійцем і ризикувати життям за стабільну платню, якою не зможе насолодитися повною мірою, бо довго не проживе? – закінчив він. - Не так багато вибору, правда?

- Правда, - погодилася я, але я вже про це думала.

Існували ремесла, якими Хоук міг зайнятися. Але бути торговцем чи мисливцем також дуже ризиковано: цим людям доводиться часто виходити за Вал. Просто це не так небезпечно, як вступити в королівську гвардію і вирушити на Вал. Чи було джерелом його страждань

щось, що він побачив як гвардієць?

– Може, вибору не так багато, але я все одно думаю – ні, знаю, – щоби вступити в гвардію, потрібен певний рівень сили та відваги, – сказала я.

- Ти так про всіх гвардійців думаєш? Що вони відважні?

— Так.

— Не всі гвардійці добрі люди, принцеса.

Я примружилася.

— Знаю. Сміливість і сила ще не означають, що людина хороша.

— У цьому ми згодні.

Він перевів погляд на мої губи, і в мене раптово стиснулося в грудях.

- Ти сказав, що твій батько був фермером. Він... він пішов до богів?

По його обличчю промайнув якийсь вираз — надто швидко, я не встигла його визначити.

— Ні. Він живий і здоровий. А твій?

Я трохи похитала головою.

— Мій батько... мої батьки померли.

— Мені шкода, — сказав він, і це прозвучало щиро. — Втрата батька або члена сім'ї відчувається ще довго після їхнього відходу. Біль слабшає, але ніколи не зникає. Через роки ти, як і раніше, думаєш про те, що можна було зробити, щоб повернути їх.

Він правий. І саме в цьому, мабуть, є джерело його болю.

- Ти говориш так, наче сам таке випробував.

— Так.

Я подумала про Фінлі. Чи добре його знав Хоук? Більшість гвардійців були близькі, зв'язок між ними міцніший за кровний, але навіть якщо він не знав Фінлі, напевно у нього були інші загиблі знайомі.

- Співчуваю, - сказала я. - Співчуваю твоїй втраті, хто б це не був.

Смерть...

Смерть не змінити.

Я побачила багато смертей. Мені не належало, мене оберігали, але я бачила смерть надто часто.

Він схилив голову набік, і темні локони впали йому на чоло.

— Смерть — як старий друг, який часом наносить візит, коли на нього зовсім не чекаєш, а в інший раз — коли цілком очікуєш. Вона приходить не вперше і не востаннє, але

жодну смерть це не робить менш суворою та невблаганною.

Смуток погрожував затопити мене, прогнавши теплоту з грудей.

- Так і є.

Він раптом нагнув голову, майже доторкнувшись до моїх губ своїми.

- Сумніваюся, що тебе привело до цієї кімнати бажання побалакати. Ти прийшла не для того, щоб говорити про сумні речі, які не можна змінити, принцеса.

Я знала, чому прийшла сюди, і Хоук мав рацію, знову правий. Чи не поговорити. Я прийшла сюди жити. За враженнями. Щоб мати вибір. Побути не тим, хто я є. Нічого з цього списку не передбачало розмов.

Але сьогодні я зазнала свого першого поцілунку. Я можу на цьому зупинитися, а можу на власний вибір зробити вперше ще багато.

Невже... Невже я справді розмірковую над цим, хоч би що це було?

О боги, і справді. По тілу прокотилося легке тремтіння. Чи відчув він?

Тремтіння залізло всередину, збираючись у крихітні вузлики передчуття і страху.

Я Діва. Вибрана. Моя колишня переконаність щодо того, що хвилює богів, ослабла. Чи вважають вони мене негідною?

Мене не охопила паніка, як мала. Натомість у мені розгорілася іскра надії, і це найбільше вибило мене з колії. Крихітний проблиск надії здавався зрадницьким і дуже

насторожуючим: якщо мене визнають недостойною, це спричинить найсерйозніші наслідки.

Якщо я виявлюся недостойною, на мене чекає вірна смерть. Вигнання із королівства.

Розділ 3

Наскільки я знала, негідним Вознесіння було визнано лише одну людину. Його ім'я стерто з історичних хронік, як і будь-які відомості про те, хто це був і які дії стали

причиною його вигнання. Йому було заборонено жити серед смертних. Без сім'ї, підтримки та захисту на нього чекала неминуча смерть. Навіть у селян і фермерів із їхніми невисокими Валами та серед гвардійців смертність надмірно висока.

Хоча моє Вознесіння відрізняється від інших, мене теж можуть вважати недостойною. Покарання для мене буде рівносильним загибелі, але у мене не було сил про це думати.

Ні.

Це брехня.

Я просто не хотіла про це думати. Мала, але... Я не покинула кімнату. Не зупинила Хоук. Для себе я вже все вирішила, хай і не розуміла, чому він усе ще тут зі мною.

Я облизнула нижню губу, відчуючи запаморочення і навіть слабкість - колись я ніколи не відчувала

слабкості. Ці неймовірно густі вії опустилися, і він так пильно дивився на мій рот, що це здавалося ласкою.

Я зіщулилася.

Здавалося, його очі стали ще яскравішими. Він окреслив пальцем контур моєї маски, торкнувся місця, де атласні стрічки зникали під волоссям.

— Можна зняти?

Не в змозі вимовити жодного слова, я похитала головою.

Хоук миттю зволікав, потім з'явилася його усмішка, хоча цього разу без ямочки. Він прибрав палець з маски і провів їм на моє підборіддя, а потім вниз по горлу, до зав'язки плаща.

— А що щодо цього?

Я кивнула.

Його пальці рухалися дуже швидко. Він відкинув плащ убік і провів по вирізі, по крутих пагорбах моїх грудей. За його дотиками тяглася ціла буря почуттів, у яких я не могла розібратися.

- Що ти від мене хочеш? - спитав він, граючи з бантиком між моїх грудей. — Скажи, і я зроблю.

– Чому? – випалила я. – Навіщо тобі... робити це? Ти мене не знаєш і вважав за іншу.

На його гарному обличчі промайнули веселощі.

– Мені зараз нема чим зайнятися, і я заінтригований.

Я підняла брови.

– Бо тобі зараз нема чим зайнятися?

– А ти віддала б перевагу поетичній нісенітниці про те, як я зачарований твоєю красою, хоча й бачив лише половину обличчя? Яка, до речі, цілком приваблива. Щоб я сказав, що полонений твоїми очима? Наскільки я можу судити, вони чудового зеленого кольору. Я насупилась.

- Ну немає. Не хочу, щоб ти брехав.

– Це не брехня. - Потягнувши за бантик, він схилив голову і торкнувся губами моїх губ. Від цього легкого дотику на моє тіло пробігла хвиля. - Я сказав правду, принцеса. Ти мене інтригуєш, а таке трапляється дуже рідко.

– Отже?

- Отже, - повторив він із смішком, ковзаючи губами на моє підборіддя. - Ти змінила мої плани на вечір. Я збирався повернутись до казарм. Непогано, хоч і нудно, провести ніч, гарненько виспавшись. Але я маю підозру, що якщо я проведу ніч з тобою, то нудно не буде.

Я зробила неглибокий вдих, дивним чином задоволена і збентежена його мотивами. От би в когось спитати... Але навіть якби тут знайшовся ще хтось, це було б дивно й незручно.

Мені згадалися два келихи на столику поруч із диванчиком.

– З тобою... з тобою хтось був перед моїм приходом?

Він підняв голову і втупився в мене.

– З чого б таке запитання?

- Там два келихи, - показала я.

- З чого б таке особисте запитання з вуст дівчини, чийого імені я навіть не знаю?

До моїх щок прилила кров. Він правий.

Він мовчав так довго, що в мене закрався сумнів. Напевно, не варто було цікавитися його компанією цього вечора, але я поцікавилася. І, схоже, це була жахлива помилка. Я перегнула ціпок. Я нічого не знаю про нього, про те, що...

- Я був з кимось, - відповів він, і моя досада посилилася. - З другом, який анітрохи не схожий на господиню цього плаща. Ми давно не бачилися і хотіли поговорити в самотній обстановці.

Тривога влягла, і я вирішила, що він каже правду. Навіщо йому брехати заради мене, коли в нього купа інших, які охоче його зацікавлять?

- Отже, принцеса, що тобі треба від мене?

Я зробила ще один нерівний вдих.

- Що-небудь?

- Що-небудь.

Цього разу він обхопив мої груди долонею, погладжуючи великим пальцем.

Торкання було зовсім легким, але мене пронизало задоволення, і я ахнула. Моє тіло реагувало саме собою, вигинаючись від його дотиків.

- Я чекаю. - Він знову ворухнув великим пальцем, через що мої їбез того безладні думки зовсім розбіглися.

- Скажи, що тобі подобається, і я виконаю.

- Я... - Я прикусила губу. - Я не знаю.

Хоук подивився мені у вічі, і мить так затяглася, що я почала думати, чи не сказала щось неправильне.

- Я скажу, чого я хочу. - Його великий палець повільно малював невеликі кола по найчутливішому містечку.

- Я хочу, щоби ти зняла маску.

- Я...

По моєму тілу пробіг пульсуючий трепет, викликавши подив. Те, що я відчула... нічого подібного я раніше не відчувала. Гострий і солодкий. Інший вид болю.

- Навіщо?

– Бо хочу тебе бачити.

-Ти мене бачиш.

-Ні, принцеса. - Він опустив голову так, що його губи торкнулися вирізу мого плаття. – Я хочу по-справжньому бачити тебе, коли між моїм ротом та тобою не буде одягу.

Не встигнувши спитати, про що він, я відчула крізь тонку шовкову тканину його теплий вологий язик. Я задихнулася, вражена його дією і хвилиною рідкого жару, але потім

його погляд зустрівся з моїм, і його рота зімкнувся на вершинці моїх грудей. Він прихопив губами сосок, і мій зітхання перетворився на вигук, який потім напевно мене збентежить.

-Зніми маску. - Він підняв голову і провів рукою по моєму стегну.-
Будь ласка.

Якщо я зніму, він все одно не впізнає мене. Хоук ніколи не дізнається, хто я, хоч у масці, хоч без неї, але...

Якщо я зніму маску, чи скаже він те, що часто повторював герцог? Що я шедевр та трагедія? А коли відчує рвані шрами на шкірі мого живота та стегон, чи відірве він з жахом руку?

Я похолола.

Про це я не подумала.

Взагалі.

Чудовий п'яний жар згас. Хоук - не піднесений, але майже бездоганною зовнішністю він подібний до них.

Раніше я ніколи не соромилася шрамів. Вони були доказами пережитого мною страху. Але якщо він...

Рука Хоука ковзнула по моєму правому стегну, там, де розійшлася сукня, і зупинилася прямо на рукоятці кинджала.

- Що це?..

Не встигла я зробити черговий вдих, як він вийняв кинджал із піхов; його пальці пройшли у небезпечній близькості від одного шраму. Я сіла, але він виявився швидшим і відкотився назад.

Червоне лезо блиснуло у світлі свічок.

– Кровокамін та кістка вольвена.

- Віддай, - зажадала я, перекочуючись на коліна.

Він перевів погляд з кинджалу на мене.

– Це унікальна зброя.

– Знаю.

Моє волосся впало вперед, укутавши плечі.

– І недешево, – вів далі він. - Навіщо воно тобі, принцеса?

-Це подарунок. – Це була правда. – І я не настільки дурна, щоб іти до такого закладу беззбройною.

Мить він дивився на мене, потім знову зосередився на кинджалі.

-Якщо носиш зброю, не вміючи ним користуватися, це не робить тебе розумнішим.

Гнів спалахнув так само яскраво, як і бажання, яке Хоук викликав у мені кілька хвилин тому.

-З чого ти взяв, що я не вмію користуватися ним? Бо я жінка?

-Не дивуйся тому, що мене це вразило б. Поводження з кинджалом – не звичайнісінька навичка для жінок Соліса.

-Ти правий.

Він справді правий. Суспільство не схвалює жінок, які вміють поводитися зі зброєю і здатні захистити себе.

Мене це завжди непокоїло. Якби моя мати вміла захищатись, вона могла б досі жити.

– Але я вмію користуватися ним.

Він усміхнувся краєм рота.

– Тепер я справді заінтригований.

Рухаючись із неймовірною швидкістю, він устроїв кинджал у ліжку. Я ахнула, подумавши, як до цього віднесуться господарі «Червоної перлини», але Хоук накинувся на мене. Шпурнув назад на матрац, знову придавив своєю вагою і втиснувся в мене так, що зійшлися всі цікаві частини. Його рот накрив мій...

У двері забили, і Хоук не став говорити те, що збирався сказати.

- Хоук? - прогрімів чоловічий голос. - Ти тут?

Він застиг із заплученими очима. Його тепле дихання торкнулося моїх губ.

- Це Кієран, - назвав чоловік ім'я, якого я не знала.

- Наче я цього вже не зрозумів, - пробурмотів Хоук, і я хихикнула.

Він розплющив очі, і на його обличчі знову з'явилася усмішка.

- Хоук? – знову постукав Кієран.

- Мабуть, треба йому відповісти, - прошепотіла я.

- Прокляття! - Вилаявся він і, озирнувшись через плече, крикнув: Я зараз абсолютно і щасливо зайнятий!

- Жаль, - відповів Кієран, тоді як Хоук знову зосередився на мені.

Кієран постукав знову. - Але доведеться перерватися, це неминуче.

- Єдина неминучість - це зламати тобі руку, якщо ти постукаєш уці двері ще раз, - попередив Хоук, і мої очі розширилися. – Що, принцеса? - Він понизив голос. – Я ж казав, що надзвичайно заінтригований.

- Доведеться ризикнути рукою.

Хоук видав розчароване гарчання – такий дивний звірячий звук. У мене по шкірі побігли мурашки.

– Прибув... посланець, – додав Кієран.

По обличчю Хоука пробігла тінь. Він поворухнув губами, немов пробурмотів щось, але так тихо, що я не почула.

Холод, що підступив, викрав частину спеки.

– Посланець?

Хоук кивнув головою.

– Постачання, на які ми чекали. Мені потрібно йти.

Я кивнула у відповідь, розуміючи, що вона має піти. І потяглася за плащем.

Якийсь час Хоук не ворухився, потім зліз із мене і встав. Щось відповів Кієрану, піднімаючи з підлоги туніку. Я висмикнула з матраца забутий кинджал і швидко сунула в піхви, поки Хоук одягав туніку, портупею та поясний ремінь. З боків у нього на поясі були піхви для зброї, яку я помітила тільки зараз.

Хоук узяв з скрині біля дверей два короткі мечі, і я подумала, що мені слід уважніше дивитися на всі боки, коли я наступного разу увірвусь у якусь кімнату.

Клинок були гострі до смертоносної гостроти, зазубрені з обох боків і призначалися для ближнього бою, щоб рубати тіло і м'язи.

Я вміла ними користуватись, але тримала це при собі.

- Я повернуся, як тільки зможу. - Він засунув мечі в піхви з боків.

— Клянусь.

Я знову кивнула. Хоук пильно подивився на мене.

-Скажи, що дочекаєшся мене, принцеса.

Моє серце забилося швидше.

-Дочекаюся.

Розвернувшись, він попрямував до дверей, але раптом зупинився і знову глянув на мене.

— Буду з нетерпінням чекати на повернення.

Я нічого не сказала, і він пішов, прочинивши двері рівно настільки, щоб прослизнути. Коли двері за ним зачинилися, я видихнула і подивилася на свою сукню. На грудях

вона ще була вологою, і біла тканина стала майже прозорою. Мої щоки спалахнули. Я зіскочила з ліжка і випросталася. Колінки були на диво слабкими.

Я перевела погляд на двері і заплющила очі, не знаючи, чи відчуваю розчарування чи полегшення від того, що нам завадили.

Щиро кажучи, обидва ці почуття змішувалися, адже я збрехала Хоуку.

Коли він повернеться, мене не буде. * * *

- Що ти робила минулої ночі?

Питання переключило мою увагу з печива, яким я ласувала, на леді-в-очікуванні, що сидить навпроти.

Тоні Лайон була другою дочкою успішного продавця. Її віддали до двору тринадцять років під час Ритуалу.

Висока і гнучка, зі шкірою насиченого коричневого відтінку та прекрасними карими очима, вона виглядала всім на заздрість. Деяким леді і лордам-очікували давали

доручення крім підготовки до входження у двір після Вознесіння, і оскільки ми одного віку, незабаром після

Ритуалу її приставили до мене як компаньйонка. В її обов'язки входило складати мені компанію і,

якщо потрібно, допомагати з одягом та ванною.

Тоні одна з небагатьох, хто міг змусити мене глузувати з глузду. Насправді, вона також одна з небагатьох, кому взагалі дозволено зі мною розмовляти. Вона стала мені найближчою подругою, і я її дуже любила.

Думаю, вона мене теж любила, або, принаймні, я їй подобалася. Але їй доводилося весь час перебувати зі мною, якщо я не відпускала її на день. Якби їй не доручили стати моєю компаньйонкою, ми б ніколи не познайомилися. На ній це б ніяк не позначилося: вона була б звичайною леді в очікуванні з тих, кому заборонено спілкуватися зі мною і доводиться мене цуратися.

Усвідомлення цього часто лежало каменем у грудях. Ще одна брила льоду. Але навіть знаючи, що наша дружба походить з обов'язку, я довіряла Тоні.

До певної міри.

Вона знає, що я навчена звертатися зі зброєю, але не знає про справи, в яких іноді допомагаю Віктеру. І про мій дар. Я тримала все це таємно, бо поділитися з Тоні цими секретами означало поставити під удар її чи інших людей.

- Я була тут.

Витерши з пальців маслянисті крихти, я обвела рукою майже порожні покої. Ми сиділи у маленькій приймальні, яка вела до спальні. Там стояли лише два крісла біля каміна, ліжко, тумбочка, платтяна шафа та скриня. Під ногами лежав важкий хутряний килим. Інші мали більше... побутових зручностей. У Тоні в кімнаті була гарна кушетка і купа плюшевих килимків. А в деяких леді та лордів-очікувань є туалетні столики та письмові столи, книжкові полиці на стінах і навіть електрика.

Згодом усі ці предмети прибирали з моїх покоїв то одну, то іншу провину.

- Тебе не було у твоїй кімнаті, - сказала Тоні.

Її волосся було зібране в простий пучок на маківці, щоб золотисто-каштанові кучері не падали на обличчя, але це не допомагало. Декілька пасм вибилися з зачіски і лягли на щоки.

-Я перевіряла незабаром після опівночі, і тебе тут не було.

У мене тьохнуло серце. Невже щось трапилося і герцог чи герцогиня послали за мною Тоні? Якщо так, то

Тоні не змогла б збрехати, але, гадаю, якби мене викрили, я б про це вже знала.

Мене б уже покликали до кабінету герцога.

– Навіщо ти мене перевіряла?

- Мені здалося, твоє двері відчинилися і зачинилися, тому я вирішила подивитися, але тут нікого не виявилось. - Вона помовчала. – Нікого. І тебе теж.

Мого повернення вона б нізащо не почула: я пробиралася старим проходом для слуг. Нехай його двері рипіли як мішок з кістками, кімната Тоні була на протилежному

боці від моєї спальні. Ці двері – одна з причин, чому я не просила перевести мене в нові, відремонтовані покої. Через старий хід можна проникати майже в будь-яку частину замку та непомітно йти і приходити.

Це цілком компенсувало відсутність електрики і вічний протяг, який гуляв тут навіть у сонячні дні.

Я глянула на зачинені двері до коридору, і в мене спали долоні. Невже мене шукали? Знову ж таки, я б про це вже дізналася, так що Тоні, швидше за все, почулося.

Добре знаючи Тоні, я розуміла, що вона не відчепиться, якщо я не дам якогось пояснення.

-Мені не спалося.

-Жахи?

Я кивнула, відчуваючи себе винною через майнуло в її очах співчуття.

– Останнім часом вони часто бувають у тебе. - Вона відкинулася на спинку крісла. - Упевнена, що не хочеш спробувати снодійне, яке приготував тобі цілитель?

– Ні, мені не подобається ідея про те, щоб...

– Щоб вимкнутись? – домовила вона. - Це не так уже й погано,

Поппі. Ти добре відпочинеш. Якщо чесно, за твоєї недосипки тобі слід хоча б спробувати.

Мене кинуло в піт при думці про зілля, яке занурить мене в такий глибокий сон, що не розбудить навіть армія, що марширує через спальню. Я стану безпорадною, а на це я б ніколи не погодилася.

- Отже, що ти займалася? - Тоні зробила паузу. - Точніше, слідзапитати, куди ти ходила?

Я зачаровано розглядала витончене оздоблення серветки, і Тоні примружилася.

- Ти вибралася із замку, правда?

Цим питанням вона довела, що знає мене так само добре, як і її.

– Не знаю, чому ти так вирішила.

- А що, хіба ти так уже не робила? - Я глянула на неї, і Тоні засміялася. - Ну, розкажи, чим ти займалася.

Упевнена, ти провела час набагато цікавіше, ніж я. Я слухала розмови господині Камбрії про те, як непристойно поведуться деякі леді і лорди-в-очікуванні. Довелося відмовитись сильним розладом шлунка, щоб втекти від неї.

Я захихотіла, знаючи, що Тоні вчинила б саме так.

– Господиню важко виносити.

- І це ще м'яко сказано, - зауважила Тоні.

Посміхаючись, я взяла чашку кави з вершками. Господині була служницями герцогині, допомагали господарювати, але також доглядали за леді-в-очікуванні. Хазяйка Камбрія – справжній дракон у спідниці, навіть я її побоювалася.

– Я вибралася із замку, – визнала я.

– І куди ти ходила без мене?

-Ти засмутишся, якщо я скажу.

-Цілком можливо.

Я підвела голову.

– У «Червону перлину».

Очі її стали як блюдця, що стояли перед нами на столику.

- Ти серйозно?

Я кивнула.

– Не можу... – Вона зробила глибокий вдих. - І як?

- Я запозичила плащ у покоївки і надягла маску, яку десь знайшла.

– Ти... ти підступна злодюжка!

- Я вранці повернула плащ, так що нема чого називати мене злодюжкою.

– Ну то й що, коли повернула. - Вона нахилилася до мене. - І яким?

– Цікаво, – відповіла я.

Вона благала розповісти докладніше, і я розповіла, що бачила.

Тоні захоплено ловила кожне слово, наче я ділилася описом справжнього ритуалу Вознесіння.

- Як ти могла не взяти мене з собою? - Вона відкинулася в кріслі і надула губи, але потім знову подалася вперед. – Бачила там когось знайомого? Лорен стверджує, що ходить туди чи не за день.

Лорен, ще одна леді в очікуванні, багато чого стверджує.

– Її я не бачила, але...

Я осіклася, не впевнена, що варто розповідати про Хоук.

Після його відходу я затрималася не більше ніж на десять хвилин і з полегшенням виявила, що Віктера ніде не видно. Як і дивної жінки, яка знала більше, ніж треба. Я щосили намагалася не думати про те, що сталося між мною і Хоуком.

Тієї ночі я сама не помітила, як повернулася до себе. Поки мене не зморила втома, я лежала в ліжку, прокручуючи в пам'яті все, що він казав... усе, що він робив. Я прокинулася, охоплена дивним розчаруванням, з болем у грудях та внизу живота.

- Але що? – перепитала Тоні.

Я хотіла розповісти їй. Боги, як я хотіла з кимось поділитися тим, що сталося з Хоуком. У мене були сотні запитань, але минула ніч була особливою. Я перетнула важливу межу. Нехай я не відчувала, що зганьбила себе або вчинила щось справді неправильно, я знала, що мої опікуни не погодилися б зі мною. Як і жерці.

Одна справа піти до «Червоної перлини». І зовсім інше – розповісти комусь про це. Таке знання може бути зброєю.

Я довіряла Тоні, але, як уже згадувала, лише певною мірою.

І хоча при одній лише думці про Хоука у мене всередині все стягувалося безліччю маленьких вузлів, таке не повинно повторитися. Коли я побачу його на засіданнях міської ради, він не зрозуміє, що це мене він називав принцесою. Не дізнається, що був першим, хто мене поцілував.

Те, що ми робили, належить тільки мені.

І лишиться при мені.

Я повільно видихнула, не звертаючи уваги на хворобливу грудку в горлі.

– Але багато хто був у масках. Вона могла бути там, а я її не впізнала. Будь-хто міг бути.

– Якщо ти ще колись підеш у «Червону перлину» без мене, я нароблю дірок у підшвах твоїх черевичків, – пообіцяла Тоні, граючи з білими намистинами на вирізі своєї рожевої сукні.

Я видала здавлений смішок.

– Ого!

Вона захихотіла.

– Якщо щиро, я рада, що ти зі мною не пішла, — сказала я. І, побачивши, як вона насупилась, додала: Мені й самій не слід туди ходити.

-Так, ходити в «Червону перлину» заборонено. Я впевнена, що цетак само заборонено, як і вчитися поводитися з кинджалом та мечем, ніби ти гвардієць із Вала. Це вже я не змогла приховати від Тоні, а вона так і не розбалакала – одна з причин, чому я багато чого їй довіряю. –

Так, але...

-Як і в той раз, коли ти втекла подивитися бій на рингу. Або коли вмовила мене викупатися в озері.

– Це була твоя ідея, – поправила я. Її готовність допомагати мені в тому, що заборонено була іншою причиною, з якої я довіряла їй. - І твоєю ж ідеєю було купатися

без одягу.

- А хто купається в одязі? - Вона невинно розплющила очі. – І цебула спільна ідея, дякую тобі велике.

Думаю, нам потрібно це повторити, і якнайшвидше, поки не стало занадто холодно навіть для прогулянок.

Але я можу весь ранок перераховувати твої вчинки, заборонені герцогом і герцогинею або недозволені Діві, і досі нічого не сталося. Боги не з'явилися і не проголосили тебе негідною.

- Це правда, - визнала я, розгладивши складку на спідниці.

- Ну звичайно.

Вона взяла маленьке кругле печиво, обсипане цукром і кинула в рот. Якимось їй вдалося не впустити на себе ні крупинки цукру. Мені ж варто просто подихати у бік печива, і я опиняюся вкриті білою цукровою пудрою в найнеймовірніших місцях.

– Тож коли ми туди вирушимо?

– Я... я не думаю, що слід туди ходити.

- Ти не хочеш?

Я відкрила рота і тут же закрила, намагаючись не впасти в цю кролячу нору. Проблема в тому, що я хотіла повернутися туди.

Коли я лежала в ліжку і не згадувала одержимий час, проведений з Хоуком, знову переживаючи найгостріше бажання і трепет від його поцілунку, я думала про те, чи повернувся він, як обіцяв, і чи правильно я вчинила, коли пішла.

Зрозуміло, в очах опікунів і богів я вчинила правильно, але чи це так для мене? Чи не слід залишитися і випробувати нескінченно більше? Може, надалі мені такої можливості не випаде?

Я підняла погляд на вікна, що виходили на західну частину Валу. Там рухалися лише темні тіні гвардійців, які патрулюють край. Чи з ними Хоук? Чому я взагалі про це думаю?

Тому що в душі я дуже хотіла б залишитись і нескоро перестану думати про те, що трапилося б, якби я його дочекалася. Виконав би все, що б я не захотіла?

Я навіть не знала, до чого б це призвело. Поняття не мала. Могла лише дати волю уяві. Я чула, як інші розповідали про свої переживання, але ці переживання були моїми. Просто бліді копії реальних речей.

І якщо я повернуся, то лише з надією, що він буде там. Ось чому не варто йти туди.

Я подивилася на відкриту шафу. Перше, що кинулося в очі, – біла вуаль із витонченими золотими ланцюжками, і на мене ніби ліг важкий тягар. Я вже відчувала її вагу, хоча вуаль була пошита з найтоншого дорогого шовку. Коли її вперше одягли на мене у вісім років, я запанікувала. Але минуло вже десять років, і мені слід звикнути до неї.

Хоча мені більше не здавалося, що я не можу крізь неї бачити та дихати, вона, як і раніше, відчувалася важкою.

Поруч із нею висіла єдина кольорова річ у моєму гардеробі: пробіск червоного серед моря білого.

Церемоніальна сукня, пошита для Ритуалу, що наближається. Сукню принесли вчора вранці, і я її ще не приміряла. Це вперше, коли мене не сховають під вуаллю і дозволять одягнути не біле. Зрозуміло, я буду в масці, як і решта.

Єдина причина, через яку мені дозволять бути присутнім на цьому Ритуалі, хоча на всі попередні не пускали, – це буде останній Ритуал перед моїм Вознесінням.

Яке б радісне хвилювання я не відчувала з приводу ритуалу, воно затьмарювалося тим, що цей ритуал буде останнім.

Тоні встала і підійшла до вікна.

– Туману давно не було.

Вона має звичку перескакувати з однієї теми на іншу, але зараз це здалося неприємним.

- Чого це ти про нього подумала?

- Не знаю. - Вона поправила локон, що вибився. - Хоча насправдізнаю. Я вчора ввечері підслухала Дафін з

Лорен, а вони підслухали одного слідопиту. Той заявляв, що туман збирається за кривавим лісом.

— Я такого не чула.

У мене всередині все стиснулося: я згадала Фінлі і пошкодувала, що з'їла стільки бекону.

- Напевно, не треба було про це говорити. - Вона відвернулася відвікна. — Просто... туман уже десятиліття навіть не наближався до столиці. Не варто про нього хвилюватись.

Де б ми не були, про туман варто хвилюватися. Те, що він не наближався десятиліттями, не означає, що він не наблизиться цього разу. Але я промовчала.

Тоні відійшла від вікна, повернулася до столу і опустила навколішки поряд зі мною.

- Чи можу я на хвилинку бути з тобою чесною?

Я скинула брови.

- Хіба ти не завжди чесна?

- Так, але ... але це інше.

Мене охопило більше, ніж проста цікавість. Я кивком попросила її продовжувати.

Тоні зробила глибокий вдих.

- Я знаю, що наші життя різні, як і наше минуле і майбутнє, але тисприймаєш Вознесіння так, ніби тобі воно рівносильне смерті, тоді як насправді все навпаки. Це життя. Це новий початок. Це Благословення...

- Ти починаєш говорити як герцогиня, - піддразнила я.

- Але це правда. - Вона взяла мене за руку. - Ти не помреш через кілька місяців, Поппі. Ти житимеш, більше не пов'язана цими правилами. Ти будеш у столиці.

— Мене віддадуть богам, — поправила я.

- І хіба це не дивно? Ти відчуєш те, що випадає дуже мало. Я знаю... Я знаю, ти боїшся, що не повернешся від них, але ж ти кохана Діва королеви.

— Я її єдина Діва.

Вона закотила очі.

-Ти знаєш, що причина не в цьому.

Я знала.

Королева зробила для мене більше, ніж потрібно. Однак це не змінює того, що моє Вознесіння не має нічого спільного з її Вознесінням.

-А коли ти повернешся, що піднялася, я буду поряд з тобою.
Тільки подумай про витівки, які ми влаштуємо.

Тоні знову стиснула мою руку. Вона справді вірить, що так буде.

Так може бути. Але це не точно.

Я гадки не мала, що значить бути відданою богам. Хоча всі найдрібніші подробиці історії королівства були задокументовані, про що не писали. Я так і не змогла нічого знайти про колишні Діви і більше сотні разів питала жрицю Аналію про те, що значить бути відданою богам, але відповідь завжди була та сама.

«Діва не питає про плани богів. Вона вірить у них, навіть про них нічого не знаючи».

Напевно, я правда недостойна бути Дівою, бо мені важко вірити в те, що я нічого не знаю.

Але Тоні вірила. Як і Віктер, і Рілан, і буквально всі, кого я знала. Навіть Йєн.

Проте нікого їх не віддавали богам.

Я пошукала в очах Тоні хоч найменший натяк на страх.

-Ти що, взагалі не боїшся?

-Піднесення? - Вона встала і сплела пальці у замок. - Нервую?

Так. Боюся? Ні. Я передчуваю початок нового розділу.

Початок свого власного життя, в якому вона зможе прокидатися і є, коли захоче, проводити дні, як їй заманеться і з ким забажає, а не бути моєю вічною тінню.

Звісно, вона не боїться. І хоча мої почуття були іншими, я не раз думала, що це означає для неї.

Тоні завжди була не проти взяти участь у затіяних мною пригодах і часто щось пропонувала сама. Але якщо

боги стежать за нами, особливо коли Вознесіння так близько, вони

можуть вважати її негідною за ці витівки.

Ця думка не вперше спала мені на думку, але тільки зараз я раптом ясно усвідомила, що моє ставлення до Вознесіння може знищити її ентузіазм.

У горлі піднявся кислуватий присмак провини.

- Я така егоїстка.

Тоні спантеличено витріщила очі.

- Чому ти так вирішила?

— Здається, я затьмарю твою радість,— сказала я. - Я справді не думала, що ти з таким передчуттям чекаєш Вознесіння.

- Ну, якщо ти так кажеш. - Вона розсміялася, тихо й тепло. - Якщочесно, Поппі, ти нічого не зіпсувала. Твої почуття щодо Вознесіння не впливають на мої.

- Рада чути, але все одно мені слід заради тебе відчувати більшенатхнення. Так... — я набрала повітря, — ...так роблять подруги.

— Ти відчуваєш задля мене насагу? Щастя? Хоча сама турбуєшся?

— Звичайно, — кивнула я.

- Значить, ти робиш як подруга.

Може, це й справді, але я пообіцяла собі стати кращим і не ризикувати Вознесінням Тоні, втягуючи її в свої ескапади. Я зможу жити зі страшними наслідками, якщо мене визнають негідним, бо це моє життя і до цього привели мої дії.

Але я не бажаю, щоб та ж доля чекала Тоні.

Із цим я жити не зможу.

* * *

Того ж дня, після того, як я повечеряла у своїй кімнаті, до мене постукав Віктер. Коли я подивилася на його обличчя, засмагле і обвітрене від життя на Валу і довгі роки на сонці, я не стала думати про те, де він був минулої ночі, і про викликану цим незручність. Я побачила його вираз і зрозуміла: щось сталося.

-Що трапилося? — прошепотіла я.

-Нас звуть, - відповів він, і в мене здригнулося серце.

Нас можуть звати лише з двох причин. Перша — наказ герцога, а друга — однаково жахлива, але зовсім інша.

-До проклятого, - додав Віктер.

Розділ 4

Не втрачаючи жодної секунди, ми покинули кімнату і вийшли із замку по старому ходу для слуг. Коли привиди рушили містом, поки не дісталися старих побитих дверей.

Будинок у Нижньому кварталі Масадонії відрізнявся від інших присадкуватих вузьких будівель, що громіздяться одна на одній, тільки білою хусткою, застромленою під ручкою.

Озирнувшись на двох міських гвардійців, що бовтали при жовтому світлі вуличного ліхтаря, Віктер швидко захопив білу хустку і засунув у кишеню свого темного плаща.

Маленький білий клапот був символом мережі людей, які вірять у те, що смерть, якою б жорстокою і руйнівною вона не була, заслуговує на гідність.

Також він був свідченням державної зради та зради корони.

Мені було п'ятнадцять, коли я випадково дізналася, чим займається Віктер. Одного ранку він поспіхом перервав наше тренування. Відчувши ментальний біль посланця, я зрозуміла, що щось сталося. І пішла за моїм охоронцем.

Зрозуміло, що Віктерові це не сподобалося. Те, що він робив, вважалося зрадою і було небезпечним не тільки через ризик упіймати. Проте мені ніколи не подобалося те, як зазвичай вирішуються такі справи. Я вимагала, щоб він дозволив мені допомагати. Він сказав ні – повторив це, мабуть, сотню разів, – але я не відставала. Крім того, я добре підходила до таких справ. Віктер знав, як я можу допомогти, і його співчуття нещасним зіграло на мою користь.

Ми займаємось цим уже близько трьох років.

Ми не єдині. Є й інші гвардійці, городяни. Я ніколи не зустрічала нікого. Наскільки я знаю, серед них може бути Хоук.

У мене всередині все перевернулося, і я викинула з голови думки про Хоук.

Віктер швидко постукав у двері кісточками пальців і знову поклав руку в рукавичці на меч. Через пару секунд петлі заскрипіли, старі роздовбані двері прочинилися, і в отворі здалося бліде, кругле жіноче обличчя з опухлими червоними очима. Їй могло бути близько тридцяти, але глибока зморшка між бровами та носогубні складки додавали десяток-другий. Причина того, що вона так погано виглядає, цілком крилася в болю, який був глибшим за фізичний і пояснювався запахом, що виходить з глибини будинку. У густому нудотному димі пахощів безпомилково вгадувався нудотно-солодкий сморід гнилі і розкладання.

Сморід прокляття.

- Тобі потрібна допомога? – тихо спитав Віктер.

Жінка крутила гудзик на пом'ятій блузці, її насторожений погляд кидався від Віктера до мене.

Я відпустила чуття. Біль, що вкорінився в душі, оточував жінку і виходила хвилями, яких я не бачила, але відчувала як майже відчутну сутність. Я відчувала, як вона проникає крізь мій плащ і одяг, дряпає шкіру, наче зазубрені крижані нігті. Біль був такий свіжий і потужний, що здавалося, ніби жінка вмирає, не маючи жодних ран чи хвороб.

Я здригнулася під важким плащем, борючись із спонуканням ступити назад. Усі мої інстинкти вимагали, щоб я була від неї якнайдалі. Її горе залізними кайданами легко на мої щиколотки, тягнуло вниз і стискало шию в лещатах. Ком, що підступив від емоцій у горлі, мав смак...

гіркого відчаю і кислої безвиході.

Я прибрала чуття, але занадто довго була відкритою і тепер настроїлася на її страждання.

- Хто це? - Її голос був хрипким від сліз, очі опухли.

- Та, хто може тобі допомогти, - відповів Віктер дуже знайомим мені тоном.

Він завжди говорив так спокійно, коли я готова була діяти в пориві гніву і наробити щось безглузде. На думку Віктера, таке траплялося надто часто.

- Будь ласка. Впусти нас.

Її пальці завмерли на гудзику під горлом, вона коротко кивнула і відступила. Я увійшла слідом за Віктером, вивчаючи тьмяно освітлену кімнату, яка виявилася одночасно кухнею та житловим приміщенням.

У

будинку не було електрики, тільки масляні лампи та жирні воскові свічки. Нічого дивного, хоча в Нижній квартал електрика була проведена, щоб висвітлювати вулиці та деякі ділові будинки. У будинках воно є тільки у багатих, а таких у Нижньому кварталі не було. Багаті живуть ближче до центру Масадонії, біля замку Тірман і якнайдалі від Вала. Але тут Вал маячив зовсім поряд.

Я намагалася не дихати глибоко і не помічати того, як горе жінки розфарбувало масляно-чорним стіни та підлогу. Її біль зібрався тут, серед дрібничок та глиняних тарілок, стьобаних ковдр з обшарпаними краями та старими меблями.

Зчепивши руки під плащем, я зробила черговий вдих, цього разу глибше, і озирнулась.

На дерев'яному столі - ліхтар і ароматичні палички, що горять. Декілька крісел перед цегляним каміном. Я звернула увагу на зачинені двері поруч із каміном. Придивилася, схиливши голову в капюшоні. На найближчій до дверей камінній полиці лежало вузьке лезо. У слабкому світлі воно здавалося бордовим.

Кровокамінь.

Жінка приготувалася впоратися сама. Зважаючи на те, що вона відчуває, у неї нічого не вийде.

- Як тебе звати? – спитав Віктер, відкинувши капюшон.

Він завжди так робив. Показував особу, щоб заспокоїти сім'ю чи друзів, зняти напругу. На його лоб упав світлий локон. Він обернувся до жінки.

Я ж не почала розкривати себе.

— А... Агнес, — відповіла вона, проковтнувши. — Я... я чула пробілу хустку, але я... я сумнівалася, що хтось прийде. Думала, це якась вигадка чи обман.

— Це не обман. — Віктер був одним із найнебезпечніших гвардійців місті, якщо не у всьому королівстві, але я знала, що Агнес бачить у його блакитних очах лише доброту. Хто хворий?

Агнес проковтнула ще раз і на мить заплющила так, що шкіра навколо очей зморщилася.

-Мій чоловік, Марлоу. Він слідопит із Вала і... і він повернувся додому два дні тому... — У неї перехопило подих, і вона тяжко видихнула. - Його не було кілька місяців. Я так йому зраділа. Я сильно сумувала за ним і щодня боялася, що він загинув на дорозі. Але він повернувся.

Моє серце стиснулося, наче його стиснули в кулаку. Я подумала про Фінлі. Чи був він слідопитом із тієї ж групи, що й Марлоу?

-Спочатку здавалося, що йому трохи нездужає, але в цьому не було нічого незвичайного. У нього вимотує робота, - продовжувала Агнес. — Але позаминулої ночі... почали з'являтися ознаки.

-Позаминулої? - В голос Віктера пробралися нотки тривоги, і мої очі розширилися від жаху. — І ти чекала й досі?

— Ми сподівалися, що це щось інше. Застуда чи грип. - Вона знову схопилася за гудзики. З дерев'яних кругляків уже стирчали нитки. - Я... я до минулої ночі не знала, що це не просто застуда. Він не хотів, щоб я знала. Марлоу — хороша людина, розумієте? Він не намагався приховати. Він збирався подбати про себе, але...

- Але прокляття цього не дозволить, - закінчив за неї Віктер, і вона кивнула.

Я глянула на двері. Прокляття у всіх розвивається по-різному. В одних за лічені години, в інших — за день чи два. Але я не знала випадків, щоб пішло більше трьох днів. Коли він поступиться - це питання часу, можливо, кілька годин або навіть хвилин.

- Все добре, - запевнив її Віктер, але насправді не було добре. - Девін зараз?

Притиснувши долоню до рота, вона смикнула підборіддям у бік зачинених дверей. На рукаві її блузки виднілися темні плями.

- Він усе ще він, - її слова пролунали трохи приглушено. - Він

...

він все ще тут. Отак він хоче піти до богів.

Самим собою.

- У будинку є ще хтось?

Вона похитала головою, випустивши ще одне переривчасте зітхання.

– Ви попрощалися? - Запитала я.

Жінка сіпнулася на мій голос, і її очі розширилися. Плащ на мені досить безформний, тому вона здивувалася, почувши жіночий голос. Дуже несподівано побачити жінку у такій ситуації.

- Це ти, - прошепотіла вона.

Я посміхнулась.

Віктер не посміхався. Краєм ока я помітила, що його рука знову лягла на ручку меч.

Раптом Агнес почала рухатися. Віктер кинувся було витягувати меч із піхов, але перш ніж він чи я встигли зреагувати, жінка впала навколішки переді мною. Схиливши голову, вона поклала руки під підборіддя.

Я витріщила очі під каптуром і повільно перевела погляд на Віктера.

Він вигнув брову.

- Про тебе кажуть, - прошепотіла вона, коротко і різко розгойдуючись. У мене мало не зупинилося серце. – Кажуть, що ти – дитя богів.

Я заморгала, по шкірі поповзли мурашки. Мої батьки були з плоті та крові. Я напевно не дитя богів, але в

Солісі багато хто так думають про Діву.

– Хто таке сказав? - спитав Віктер, поглядом попередивши мене, що про це ми поговоримо пізніше.

Агнеса похитала головою, її щоки були залиті сльозами.

– Я не хочу нікого втягувати у неприємності. Будь ласка. Так кажуть не зі зла і не заради пліток. Просто... -

Вона осіклася, подивилася на мене і майже пошепки домовила: Кажуть, у тебе є дар.

Безперечно хтось розбовтав. У мене по спині пробігла тремтіння, але я проігнорувала її. Біль жінки пульсував і горів.

- Я не важлива особа.

Віктер шумно вдихнув.

- Агнес, будь ласка.

Я зняла рукавички і поклала до кишені. Потай глянувши на Віктера, простягла їй руку з важких складок плаща.

Вона дивилася на мене.

Пізніше мені доведеться багато чого вислухати, але будь-яка нотація варта цього.

Агнес повільно притиснула свою долоню до моєї. Поки вона вставала, я обхопила пальцями її холодну руку, думаючи про блискучий золотистий пісок навколо моря Страуд, про тепло і сміх. Представила своїх батьків, їхні риси згодом стали нечіткими та розпливчастими. Відчула теплий вологий бриз у волоссі та пісок під ногами.

Це був останній щасливий спогад про батьків.

Рука Агнес затремтіла, вона різко зітхнула.

- Що?

Вона осіклася, її рота розкрився, плечі опустилися. Біль, що давить, зник, обвалився, як сірниковий будиночок під ураганом. Агнес швидко заморгала мокрими віями, її щоки порозуміли.

Я відпустила її руку в момент, коли кімната здалася більш відкритою і світлою. Свіжою. Десь у тінях, як і раніше, таилося гостре лезо болю, але тепер вона стала терпимою для неї.

Для мене.

- Я не ... - Агнес притиснула руку до грудей, злегка трясучись головою. Наморщивши чоло, вона витріщилася на праву руку. Майже несміливо перевела погляд на мене. - Я ніби знову можу дихати.

На її обличчі позначилося розуміння, очі благоговійно заблищали.

— Дарунок.

Я прибрала руку назад під плащ, відчуваючи напругу.

Агнес затремтіла. Я боялася, що вона знову впаде на підлогу, але вона встояла.

- Дякую. Щиро Дякую. О боги, дякую...

- Нема за що мені дякувати, - обірвала я і запитала ще раз: - Випрощалися?

Час біг – час, якого нам не вистачало.

Вона кивнула. В її очах блищали сльози, але горе більше не стискало її, як раніше. Те, що я зробила, не триватиме довго. Біль повернеться. Сподіватимемося, що на той час вона зможе з нею впоратися. Якщо ж не зможе, то горе завжди буде з нею – примара, яка краде кожную радісну мить життя, поки горе не стане єдиним переживанням.

- Тепер ми подивимося на нього, - сказав Віктер. - Буде краще, якщо ти залишишся тут.

Заплющивши очі, Агнеса кивнула.

Повертаючись, Віктер торкнувся мого передпліччя, і я пішла за ним. Коли він потягнувся до дверей, мій погляд упав на диван біля каміна. Напіврозкрита під диванною подушкою, на ньому лежала набивна лялька з кудлатим жовтим волоссям із пряжі. По моїй шкірі побігли мурашки, а всередині зчинилася тривога.

- Ви... Ви полегшите йому догляд?

- Звичайно, - відповіла я, повертаючись до Віктера.

Поклавши руку йому на спину, я почекала, поки він нагне голову. Понизивши голос, я сказала:

– Тут дитина.

Віктер завмер, тримаючи руку на дверях, а я нахилила голову в бік диванчика. Він простежив поглядом. Я не відчуваю присутності людей, лише біль, коли їх бачу. Якщо тут дитина, вона або вона сховалась і, напевно, нічого не знає про те, що відбувається.

Але тоді чому Агнес не сказала?

Занепокоєння наростало, у голову ліз найгірший розвиток подій.

- Я займуся тією справою. А ти – цим.

Віктер зволікав, у його спрямованих на двері блакитних очах завмерла настороженість.

– Я сама можу про себе подбати, – нагадала я те, що він уже знав. Той факт, що я можу захистити себе був виключно його заслугою. З важким зітханням він пробурмотів:

– Але це не означає, що ти завжди маєш це робити.

Проте він відійшов назад і обернувся до Агнеса.

- Тобі не важко принести випити чогось теплого?

- О ні. Звичайно, ні, – відповіла вона. – Можу приготувати чайчикаву.

- У тебе немає гарячого какао? - Запитав Віктер, і я посміхнулася.

Хоча такий напій може бути під рукою у батька і Віктер міг шукати ознаки існування дитини, він мав велику слабкість до какао.

– Є.

Агнес прочистила горло, і я почула, як вона відкриває кухонну шафу.

Віктер кивнув мені. Я ступила вперед і, приклавши долоню до дверей, відчинила її.

Якби я вже не підготувалася до нудотно-солодкого і гірко-кислого сморід, мене б збило з ніг. Пригнічуючи блювотні позиви, я намагалася звикнути до слабкого освітлення.

Просто треба... дихати рідше.

Чудовий план.

Я окинула спальню швидким поглядом. За винятком ліжка, високої шафи і двох хлипких приставних столиків тут нічого не було. Тут теж курилися пахощі, але вони не могли заглушити сморід. Я перейшла на ліжко, в центрі якого лежало неприродно нерухоме тіло.

Увійшовши до спальні, зачинила за собою двері і рушила вперед, сунувши праву руку під плащ. Стиснувши пальцями завжди холодну рукоять кинджала, я зосередилася на людині. Або на тому, що від нього лишилося.

Я змогла визначити тільки те, що він молодий, у нього світлокаштанове волосся і широкі тремтячі плечі.

Його шкіра посіріла, щоки ввалилися, наче він тижнями нічого не їв. Під очима залягли темні тіні, повіки раз у раз спазматично сіпалися. Губи були скоріше синіми, ніж

рожевими. Зробивши глибокий вдих, я знову відкрила чуття.

Він відчував сильний біль, як фізичний, і емоційний. Не таку, як Агнес, але не менш потужну та виснажливу. Страждання не залишило місця для світла і було нестерпним. Воно чавило і терзало, і бідолаха знав, що порятунку не існує.

Я змусила себе сісти поряд, і мені пробігла тремтіння. Вийнявши кинджал із піхов, я тримала його під плащем, а лівою рукою обережно зняла простирadlo. Хворий лежав з голими грудьми і затремтів ще сильніше, коли його восковій шкірі торкнулося холодне повітря. Я ковзнула поглядом по впалому животу.

І побачила рану, що він приховував від дружини.

Над правим стегном виднілися чотири нерівні порізи. Два в ряд зверху та ще два на дюйм нижче.

Його вкусили.

Несвідома людина могла вирішити, що на нього напав якийсь дикий звір, але цю рану залишила не тварина.

З неї сочилася кров і щось темне, маслянисте. Бліді червонуватосині лінії розходилися від місця укусу до низу живота і зникали під простирadлом.

Болючий стогін змусив мене підняти погляд. Губи чоловіка розсунулися, відкриваючи те, наскільки близький він до долі страшніший, ніж смерть. Десни кровоточили, забруднюючи зуби.

Зуби вже почали мінятись.

Два на верхній щелепі, два на нижній. Я подивилася на його руку, що лежала поряд із моєю ногою. Нігті теж витяглися, ставши більше схожими на звірячі пазурі. Не пройде і кілька годин, як його зуби і нігті

затвердіють і загостяться. Вони зможуть різати та рвати шкіру та м'язи.

Він стане одним із них.

Спраглим.

Сприятливий ненаситною жагою крові, він вбиватиме всіх, кого побачить. А якщо хтось переживе його напад, то врешті-решт стане таким самим.

Ну це стосується не всіх.

Я не стала.

Але він перетворювався на істоту з тих, що живуть за Валом, живуть у густому неприродному тумані, в тій гидоті, яку наслало прокляттям на ці землі занепале королівство

Атлантия. Після війни Двох Королів минуло чотириста років, а зараза, як і раніше, тримається.

Бажаючи були створіннями атлантианців, результатом їх отруєного поцілунку, який перетворював невинних чоловіків, жінок і дітей у жадібних істот, чиї тіло і розум перекручені та зіпсовані невгамовним голодом.

Хоча більшість атлантианців були винищені, багато хто ще існував, і достатньо одного живого атлантианця, щоб створити дюжину Бажаючих, якщо не більше. Вони не були зовсім безмозкими. Ними можна керувати, але на це здатний лише Темний.

Цей бідолаха дав відсіч і втік, але він мав знати, що означає укус. Ми всі з пелюшок це знаємо. Це частина кривавої історії королівства.

Він проклятий, і нічого не можна вдіяти. Невже він повернувся, щоб попрощатися із дружиною? З дитиною? Невже вирішив, що з ним буде інакше? Що він благословенний богами?

Що він вибраний?

Це не має значення.

Зітхнувши, я підтягнула простирadlo, залишивши голою верхню частину його грудей. Намагаючись не дихати надто глибоко, притиснула до неї долоню. Його тіло...

здавалося якимось не таким, схожим на холодну вироблену шкіру. Я зосередилася на пляжах Карсодонії та блискучих блакитних водах моря

Страуд. Згадала пишні хмари. Вони виглядали як мирний туман. Подумала про Сади Королеви поряд із замком Тірман, де я могла просто гуляти, ні про що не думати і

нічого не відчувати. Де все, зокрема мій
розум, було спокійним і безтурботним.

Подумала про теплоту тих коротких миттєвостей з Хоуком.

Марлоу перестав трястись, посмикування повік трохи стихло.
Зморшки у куточках очей розгладилися.

– Марлоу? - Покликала я, ігноруючи тупий біль, що розгоряється у мене за очима.

Головний біль неминучий. Вона завжди приходить, коли я неодноразово відкриваю чуття або користуюся задарма.

Груди під моєю рукою піднялася, зліплі її затремтіли. Він розплющив очі, і я напружилася. Вони виявилися блакитними. В основному. На райдужці з'явилися червоні цятки.

Незабаром очі втратить всю блакитність і повністю
почервоніють.

Його пересохлі губи розтулилися.

-Ти... ти Рейн? Прийшов забрати мене?

Він подумав про бога звичайних людей і закінчень, про бога смерті.

-Ні, я не Рейн.

Знаючи, що його біль вщухла досить надовго і часу вистачить, я підняла ліву руку і зробила те, що було категорично заборонено. Не лише герцогом і герцогінею

Масадонії, не лише королевою, але й богами. Я зробила те, про що просив Хоук, але отримав відмову. Скинувши каптур, я зняла білу напівмаску, яку носила на випадок, якщо плащ зісковзне, і розплющила обличчя.

Я сподівалася, що у подібних ситуаціях боги можуть зробити виняток.

Він окинув окаймленими червоними очима мої риси, починаючи від мідних кучерів на лобі, перевів погляд на мою праву щоку, потім на ліву. Затримався на доказах того, на

що здатні ікла Спраглий. Чи не подумав він те саме, що й герцог?

"Дуже шкода".

Схоже, ці два слова були у герцога коханими. І ще: «Ти мене засмутила».

- Хто ти? - Просипів Марлоу.

- Моє ім'я - Пенеллаф, але мій брат і ще кілька людей називають мене Поппі.

- Поппі? – прошепотів він.

Я кивнула.

- Дивне прізвисько, але так мене кликала мама. Воно прилипливе.

Марлоу повільно заплющив очі.

- Навіщо?.. - У куточках його губ з'явилися тріщини, з нових ранок сочилися кров і темрява. - Навіщо ти тут?

Змусивши себе посміхнутися, я міцніше стиснула рукоятку кинджала і зробила ще одну дію, яка мала б завадити моему входженню до храму. Але поки що нічого такого не сталося. Я не вперше відкриваю себе вмираючим.

– Я Діва.

Його груди піднялися в різкому вдиху, і він заплющив очі. По ньому пробігла тремтіння.

- Ти Вибрана, народжена під покровом богів, захищена ще в утробі, від народження закрита вуаллю.

Так це я.

– Ти... ти тут заради мене. - Він розплющив очі, і я помітила, щопочервоніння в них розлилося ще сильніше, залишивши тільки натяк на блакитність. – Ти... ти даси мені померти гідно.

Я кивнула.

Нікому з проклятих укусом Спраглий не дано померти у своєму ліжку, тихо та мирно. Доброта та співчуття

– не для них. Зазвичай їх витягують на міську площу і спалюють живцем перед городянами. І неважливо, що більшість стали проклятими на службі на благо королівства або захищаючи тих, хто вітає їхній жахливий кінець.

Погляд Марлоу перемістився на зачинені двері за мною.

- Вона... вона гарна жінка.

- Вона сказала, ти хороша людина.

Жахливі очі кинулися на мене.

– Я... – Його верхня губа зігнулася, оголюючи смертельно гострий зуб. – Я недовго буду гарною людиною.

- Так, недовго.

– Я... Я намагався зробити це сам, але... -

Все добре.

Я повільно витягла з-під плаща кинджал. Темно-червоний клинок блиснув у світлі свічки.

Марлоу дивився на кинджал.

-Кровокамінь.

Поки ознаки прокляття не з'явилися, смертного можна вбити будьяким способом, але вже проклятого бере лише вогонь чи кровокамінь. А повністю зверненого Спраглий

вбиває лише кровокамінь або загострений кілок з

деревини дерев, що вирости в Кривавому лісі.

-Я тільки... тільки хотів попрощатися. - Він здригнувся. - От і все.

– Я розумію, – сказала я. Нехай мені хотілося б, щоб він не приходив, але щоб зрозуміти його дії, мені не обов'язково з ними погоджуватися. Біль почав повертатися до

нього, різко посилюючись і знову

відступаючи. - Марлоу, ти готовий?

Знову глянувши на зачинені двері, він опустил повіки і кивнув головою.

З важким серцем, не знаючи, його чи моє горе тисне на мене, я трохи посунулась. Якщо у вас є клинок з кровокамня або сук із Кривавого лісу, то існує два способи вбити

Спраглий або проклятий. Проткнути серце чи вразити мозок. Перше

означає миттєвої смерті. Минуть

хвилини, перш ніж нещасний спливе кров'ю, це

болісно і... брудно.

Притиснувши ліву долоню до крижаної щоки, я нахилилася.

– Я... я був не один, – прошепотів Марлоу.

Моє серце завмерло.

– Що?

– Рідлі... його... його теж вкусили. - Він випустив свистяче зітхання. - Він хотів попрощатися з батьком. Я не... не знаю, подбав він про себе чи ні.

Якщо цей Рідлі тягнув доти, доки не з'явилися ознаки прокляття, то він уже не здатний подбати про себе.

Щось у крові Бажаючих та атлантіанців запускає примітивний інстинкт виживання.

Боги!

— Де живе його батько?

— У двох кварталах. Третій будинок. Сині... здається, сині віконниці, але Рідлі... він живе у казармах із... з іншими.

Боги милостиві, це погано.

- Ти вчинив правильно, - сказала я, шкодуючи, що він не зробив цього раніше. - Дякую.

Марлоу скривився і знову розплющив очі. Вони вже не були блакитними. Йому залишилося трохи. Секунди.

- Я не...

Я вдарила стрімко, як чорна гадюка з улоговин на дорозі до храмів. Вістря кинджала встромилося в м'яке місце біля основи черепа. Під кутом вперед та між хребцями;

клинок увійшов глибоко, перерізавши мозковий стовбур.

Марлоу сіпнувся.

От і все. Він випустив останній подих перед тим, як я це зрозуміла. Смерть була настільки швидка, наскільки це можливо.

Витягнувши клинок, я встала з ліжка. Очі Марлоу були заплющені. Це... це невелике благословення. Агнес не побачить, наскільки близько він підійшов до того, щоб перетворитися на нічний жах.

- Може, Рейн відведе тебе до раю, - прошепотіла я, витираючи кинджал маленьким рушником з приставного столика. - І може, ти здобудеш вічний спокій з тими, хто пішов до тебе.

Відвернувшись від ліжка, я забрала кинджал у піхви, одягла маску і накинула каптур на голову.

Рідлі.

Я попрямувала до дверей.

Якщо Рідлі ще живий, до звернення залишилися лічені хвилини.

Зараз ніч, і якщо він у казармах, де сплять ті,
хто не на чергуванні.
Я здригнулася.

Хоч би як треновані вони, вони вразливі так само, як і будь-який
сплячий. Мені на думку прийшов один конкретний гвардієць з Вала, і
моє нутро пронизало страх.

Незабаром почнеться різанина.

Що ще гірше, прокляття поширяться. А я, як ніхто інший, знала,
наскільки швидко воно розорить місто, залишивши на вулицях тільки
калюжі крові.

Розділ 5

Ми залишили Агнес у спальні. Вона притискала до грудей м'яку
руку чоловіка і дбайливо прибирала з його обличчя волосся.

Цей образ я незабаром забуду.

Але я не можу на цьому зациклюватись. Я дізналася від Віктера,
що Агнес має дочку, але, на щастя, її відправили до друзів, сказавши,
що батько захворів. Віктер не бачив причин не вірити Агнесу. Я
полегла

те, що мої гірші побоювання не підтвердилися. Що дитина не
проклята теж. Коли хтось проклятий, його укуси може передавати
прокляття, і хоча Марлоу не повністю
звернувся, з моменту укусу він був схильний до
спалахів неконтрольованої люті і спраги.

Тепер я стояла перед ще однією крихітною хатиною, у тінях
вузького брудного провулка, і вислуховувала чергову трагедію. Як
тільки я поділилася з Віктером словами Марлоу, ми вирушили
прямісінько до отця

Рідлі, оскільки це ближче, ніж казарми. Я була безмірно рада
тому, що не дивлюся на цього чоловіка, бо чула в його голосі
несамовиті нотки, коли він розповідав Віктеру
про те, що сталося. У мене розколювалася голова. Якщо я побачу
бідолашного батька, то захочу якось
полегшити його біль. Як тільки Віктер спитав у старого, чи не бачив він
сина, той одразу зрозумів, навіщо

прийшов Віктер.

Рідлі не зміг про себе подбати.

Проте батько зміг.

Він показав Віктеру місце у дворі під грушею, де поховав Рідлі. Він обірвав життя сина на день раніше.

Я все ще думала про це, коли ми з Віктером брели по густому гаю за цитаделлю, щоб не нарватися на міських гвардійців. Колись у Гаї Бажань удосталь водилися

тварини – олені та дикі кабани, але після багатьох років полювання залишилися тільки найменші істоти та

величезні хижі птахи. Тепер гай служив чимось на кшталт кордону між заможними і незаможними: густа

смуга дерев прала тісні житла Нижнього кварталу з очей тих, хто живе в будинках утричі більше за те, в

якому горює Агнес. Частину гаю, ближче до центру міста, розчистили та розбили там парк, де проводять

ярмарки та свята, катаються верхи, торгують та влаштовують пікніки у теплі дні. Гай буквально врізався у

внутрішню стіну замку Тірман.

Мало хто наважувався ходити через гай: вважалося, що тут блукають душі померлих. Чи душі гвардійців?

Або між деревами бродять духи загнаних на полюванні тварин?

Точно не знаю, є багато різних версій. У будь-якому разі вони нам на руку. Ми легко можемо вислизнути непоміченими з Королеви Садів у гай, потрібно тільки стежити за патрулями. А вже з гаю можна йти куди завгодно.

- Нам треба обговорити те, що сталося в тому будинку, - заявив

Віктер, коли ми пробиралися лісом, ведені лише проблисками місячного світла. – Про тебе кажуть.

Я знала, що ця розмова неминуча.

- І ти використовуєш свій дар там, де він все одно не допоможе, додав він, намагаючись говорити тихо, хоча нас не було кому підслуховувати. Хіба що якомусь єноту чи опосуму. - Ти по суті просто підтверджуєш, хто ти.

– Якщо люди й кажуть, вони нічого не розбалакали, – відповіла я.

— І я маю щось робити. Біль тієї жінки був... нестерпним для неї. Вона потребувала перепочинку.

- І стала нестерпною для тебе теж? — припустив він. Я нічого невідповіла. — Голова зараз болить?

- Нічого страшного, - відмахнулась я.

- Нічого страшного? — прогарчав він. - Я розумію, чому ти хочеш допомогти, і поважаю це бажання. Але це ризик, Поппі. Ще ніхто нічого не розбалакав — напевно, люди відчують, що у боргу в тебе. Але це може змінитися, і тобі треба бути обережнішим.

— Я обережна.

Хоч я не могла бачити його обличчя під каптуром, я знала, що він дивиться на мене з недовірою. Я посміхнулася, але усмішка швидко зникла.

— Я знаю, що ризик...

- І якщо герцог виявить, чим ти займаєшся, готова до наслідків?

У мене всередині все ухнуло.

- Так, - відповіла я, граючи з ниткою, що вибилася з плаща.

Віктер вилаявся напівголосно. У будь-якій іншій ситуації я б захихотіла.

- Ти смілива, як гвардієць із Вала.

— Приймаю це як великий комплімент, — посміхнулася я. - Дякую.

- І така ж дурна, як будь-який новобранець.

Куточки моїх губ опустилися.

— Забираю своє «дякую» назад.

— Мені не слід було дозволяти тобі цим займатися. - Він упіймав низьку гілку і відсунув убік. - Ти дуже часто видаєш себе людям, а це дуже ризиковано.

Пройшовши під гілкою, я подивилася на нього і нагадала:

- Нічого ти мені не дозволяв. Просто не міг завадити.

Він зупинився, схопив мене за руку та розгорнув обличчям до себе.

- Я розумію, чому ти хочеш допомагати. Ти нічого не могла вдіяти, коли вмирали твої батько та мати.

Я сіпнулася.

— Це не має до них жодного стосунку.

- Це неправда, і ти знаєш. Ти намагаєшся заповнити те, чого немогла зробити в дитинстві. - Він понизив голос так, що я ледве чула його крізь вітер, що шумить у листі. — Але є ще щось.

- І що ж це?

- Мені здається, ти хочеш, щоб тебе спіймали.

— Що? Ти справді так думаєш? - Я зробила крок назад, вириваючись з його хватки. - Тобі добре відомо, що зробить герцог, якщо дізнається.

-Повір, відомо. Навряд чи я забуду хоч раз, коли мені доводилося допомагати тобі повертатися до кімнати.

Його голос став жорстким, і в мене спалахнули щоки.

Я це ненавиділа.

Те, що я відчуваю часом, коли зі мною щось роблять. Мені неадекватний задушливий, нестерпний сором.

-Ти дуже ризикуєш, Поппі, навіть знаючи, що тобі доведеться відповідати не лише перед герцогом чи королевою. Іноді мені здається, що ти хочеш, щоб тебе визнали недостойною.

Мене охопило роздратування. В глибині душі я знала: це тому, що Віктер розгнідав старі рани і підібрався надто близько до прихованої правди, яку я не хотіла витягувати назовні.

-Спіймають мене чи ні, хіба боги вже не знають, що я роблю?

Якщо від них нічого не приховаєш, то про який зайвий ризик може йтися? —

Тобі взагалі нема чого ризикувати.

-Тоді навіщо ти навчав мене останні п'ять років чи близько того? Вибагливо запитала я.

-Бо знаю, навіщо тобі треба відчувати, що ти можеш себе захистити, - кинув він у відповідь. — Після того, що ти перенесла, з чим тобі доводиться жити, я можу зрозуміти, що тобі треба вміти самій постояти за себе.

Але якби я знав, що ти вплутуватимешся в ситуації, де є ризик видати себе, я б не став тебе навчати.

— Ну, тепер пізно, щоб передумати.

— Ось саме, — зітхнув він. — І щоб уникнути того, про що я лише сказав.

-Чого уникнути? - Я прикинулася, що не розумію.

-Ти знаєш про що я.

Хитаючи головою, я відвернулася і пішла далі.

— Я допомагаю людям не тому, що хочу, щоб боги вважали мене негідною. Я допомогла Агнес не тому, що хотіла, щоб вона розповіла комусь і правда про мене вийшла назовні. Я допомагаю тому, що не можна ще більше посилювати трагедію і примушувати людей дивитися, як їх близькі спляють.

Я переступила гілку, що впала. Головний біль посилювався. Однак вона не мала жодного відношення до мого дару — її викликала ця розмова.

- Вибач, що спростувала твою теорію, але я не мазохістка.

- Ні, - сказав він за моєю спиною. — Не мазохістка. Ти простобоїшся.

Я різко обернулася до нього.

— Боюся?

— Твого Вознесіння. Так. Ти боїшся. У цьому не соромно зізнатися. - Він пройшов уперед і завмер переді мною. — Принаймні мені.

Але іншим, моїм опікунам чи жерцям, я б ніколи не зізналася. Вони вважали б страх святотатством, ніби

єдина причина боятися — це те, що я чекаю чогось жахливого, а не тому, що просто поняття не маю, що зі мною станеться під час Вознесіння.

Чи я житиму.

Або помру.

Я заплющила очі.

-Я розумію, - повторив Віктер. - Ти не уявляєш, що станеться. Я розумію, так, але ... Поппі, незалежно від того, ризикуєш ти навмисне чи ні, боїшся чи ні, результат не змінити. Своїми діями ти тільки спричиниш гнів герцога. І все.

Я розплющила очі, але нічого не побачила в темряві.

-Не має значення, що ти робиш, тебе все одно не визнають недостойною. Ти піднесешся.

* * *

Більшу частину ночі я не спала через слова Віктера і в результаті пропустила звичайне ранкове тренування в одній зі старих кімнат у занедбаній частині замку. Віктер так і не постукав у старі двері для слуг, що не дивно.

Не знаю, чим це ще може бути, як не доказом того, наскільки добре він вивчив мене.

Я на нього не гнівалася. Якщо чесно, я могла дратуватися на нього майже через день, але ніколи не сердилася. Не думаю, що він вирішив, ніби я серджусь. Просто минулої ночі він... зачепив за живе і розумів це.

Я боялася Вознесіння. Я це знала. І Віктер знав. А хто б не боявся? Хоча Тоні вважає, що я повернуся піднесеною, ніякої впевненості в цьому немає. З Єном було не так, як зі мною. Коли ми мешкали в столиці і росли тут, його не пов'язували жодних правил. Він піднявся, тому що він брат Діви, Вибраної, і тому що королева просила про виключення.

Так що, я боялася.

Невже я навмисно виходжу за рамки дозволеного і радісно танцюю на межі, сподіваючись, що мене вважатимуть негідною і позбавлять мого статусу?

Це було б... дуже нерозумно.

Я можу бути досить нерозумною.

Наприклад, коли я побачила павука, то повелася з холоднокровністю найманого вбивці, ніби павук був розміром з кінь.

Це було нерозумно. Але якщо мене визнають недостойною, то виженуть, що рівносильне смертному вироку. Якщо я боюся померти під час Вознесіння, вигнання точно не поліпшить ситуацію.

І я боялася померти, але мої побоювання щодо Вознесіння полягали не лише в цьому.

То був не мій вибір.

Я з цим народилася, так само, як і всі інші сини та дочки. Хоча ніхто з них, схоже, не боявся свого майбутнього, воно теж не було їхнім вибором.

Я не брехала і не мала жодних таємних намірів, коли допомагала Агнес або показувала себе Марлоу. Я зробила це, бо могла, бо це був мій вибір. Я вчилася поводитися з мечем та цибулею, бо це був мій вибір.

Але чи не таїлися й інші мотиви в тому, щоб утекти потай і подивитися бій чи поплавати без одягу? Піти в гральний будинок чи пробратися у частині замку, куди заборонено ходити? Чи підслуховувати розмови, які не призначені для моїх вух?

Іти зі своїх покоїв без Віктера чи Рілана, щоб шпигувати на балах у Великій залі чи підглядати за людьми у Гаї Бажань? А що щодо «Червоної перлини»? А що я дозволила Хоуку мене поцілувати? Торкатися мене? Все це я робила на свій вибір, але... Але чи могло б бути так, як припустив Віктер?

Що, якщо в глибині душі я не просто намагалася жити на своє задоволення і випробувати якнайбільше перед Вознесінням? Що, якщо я несвідомо намагалася зробити все, щоб Вознесіння не сталося?

Ці думки переслідували мене весь день, і в якісь повіки я не так вже й дуже тяжілася своїм ув'язненням.

Принаймні, доки не зайшло сонце. Тоні я відпустила задовго до вечері - їй нема чого сидіти зі мною, поки я похмуро витріщуюся у вікна. Нарешті я розлютилася на саму себе і ривком відчинила двері.

У коридорі байдикував Рілан.

Я різко вдихнула.

-Кудись зібралася, Пен? – поцікавився він.

Пен.

Так мене називав лише Рілан. Мені подобалося. Я відпустила двері, і вона повільно хитнулася назад, вдаривши мене по плечу.

-Не знаю.

Він посміхнувся, провів рукою по світло-каштановому волоссю.

-Пора, чи не так?

Озирнувшись на вікно, я побачила, що вже смеркає, і здивовано здригнулася. Цілий день витратила на самокопання.

Якби це почула жриця Аналія, вона була б у захваті, але предмет моїх роздумів її б не порадував. Як би там не було, мені хотілося дати собі ляпас. Але вже час. Я кивнула і почала виходити.

— Здається, ти дещо забула, — сказав Рілан, поплескуючи себе бородатим обличчям.

Вуаль.

Боги милостиві, я мало не вийшла в коридор без вуалі або капюшона. Якщо не брати до уваги опікунів – герцога і герцогиню, – без вуалі мене дозволялося бачити тільки Тоні, Віктеру та Рілану. Ну, ще королеві з королем і Йєну, але їх тут точно немає. Якби в коридорі хтось ще, він би, мабуть, упав мертвим.

-Я зараз повернусь!

Його усмішка стала ще ширшою, а я кинулася назад у кімнату і одягла вуаль. У мене пішло кілька хвилин, щоб застебнути всі ланцюжки. Тоні справлялася з ними набагато швидше. Я почала виходити...

-Взуття, Пен. Тобі треба взутися.

Оглянувши себе, я видала неналежний леді стогін.

– Боги! Хвилинку!

Рілан захихотів.

Абсолютно розгублена, я надягла сильно поношені туфлі, що являли собою лише атлас на тонкій шкіряній підошві, і знову відчинила двері.

- Поганий день? – припустив Рілан, заходячи до кімнати.

– Дивний день, – заперечила я, прямуючи до ходу для слуг. - Ятака розсіяна.

– Схоже, якщо ти не помічаєш часу.

Рілан правий. Якщо нічого не траплялося, перед самим заходом сонця він або Віктер завжди були готові мене супроводжувати.

Ми швидко рухалися вузьким, курним сходовим прольотом. Сходи вели до майданчика перед кухнею. Хоча ми йшли старим ходом, щоб нас бачило якнайменше людей,

зовсім уникнути свідків було неможливо.

Кухонні слуги зупинялися на півкроці, коли ми з Ріланом проходили повз. Коричнева одяг та білі ковпаки робили їх майже невідмінними один від одного. Я почула, як на підлогу впав кошик з картоплею, і вловила суворе, хльостке зауваження. Краєм ока побачила схилені, мов у молитві, голови.

Я придушила стогін, а Рілан вчинив як завжди і вдав, що в їх поведінці немає нічого дивного.

«Ти дитя богів».

Я згадала слова Агнеса. Вони так вважають лише з-за вуалі, картин та різних інших творів мистецтва, що зображують Діву.

А ще тому, що вони не часто мене бачили.

Ми йшли до бенкетного залу. Звідти можна вийти у фойє та потрапити до Сади Королеви. Там буде ще більше слуг, але іншого шляху із замку немає, хіба що злізти по стіні. Ми крокували повз довгий стіл, коли позаду нас відкрилася одна з безлічі дверей, розташованих уздовж обох стін.

— Діво!

Від огиди я вкрилася гусячою шкірою. Я впізнала голос і хотіла рухатися далі, вдавши, що раптово оглухла.

Але Рілан зупинився.

Якби я пішла далі, нічим хорошим це не скінчилося б.

Набравши більше повітря, я повернулася до лорда Брендولا Мезіна. Я бачила не те, що більшість – темноволосого чоловіка років двадцяти п'яти, привабливого та високого. Я бачила грубіяна.

Я бачила жорстоку людину, яка давно забула, що означає бути смертною.

На відміну від герцога, який, схоже, ненавидів мене ні за що, я достеменно знала, чому лорду Мезіну так подобається мене зводити.

Через Єну.

Причина була наймарніша і несуттєва з усіх можливих. За рік до того, як мій брат піднісся, він обіграв лорда

Мезіна в карти, і лорд неввічливо припустив, що Єн шахраює. Я, хоча мені взагалі не слід було бути при грі, розсміялася. В основному тому, що лорд не вміє грати в покер. З того моменту лорд за будь-якої нагоди мав мене і Єна. Після піднесення Єна стало тільки гірше, і лорд почав... допомагати герцогу з його уроками.

Зчепивши руки, я мовчала, а він пішов до мене. На ньому була чорна сорочка, довгі ноги обтягували чорні штани. Темний одяг різко контрастував з блідою шкірою та губами кольору стиглих ягід. Його очі...

Мені не подобалось у них дивитися. Вони здавались бездонними та порожніми.

Як у всіх Вознесених, вони були такими чорними, що не видно зіниць. Цікаво, якого кольору були його очі до Вознесіння? Він взагалі це пам'ятає? Лорд виглядав так, ніби прожив лише два десятки років, але я знала, що він піднісся після війни Двох Королів разом із герцогом та герцогинею. Йому сотні років.

Коли я не відповіла, лорд Мезін натягнуто посміхнувся стиснутими губами.

— Здивований, що бачу тебе тут.

- Вона йде на вечірню прогулянку, - сказав Рілан рівним тоном. Як їй дозволено.

Подібні до уламків обсидіана очі кинулися на гвардійця.

— Я тебе не питав.

-Я йду на прогулянку, - виступила я вперед, перш ніж Рілан вимовив ще хоч слово.

Жахливий бездонний погляд перемістився на мене.

-Ти йдеш у сад? - Куточок його губ зігнувся, а я здригнулася віднесподіванки. - Хіба не туди ти завжди ходиш у цей час?

Він не помилявся.

І мене дуже стурбувало те, що лорд про це знає.

Я кивнула.

-Вона вже має йти, - втрутився Рілан. - Як вам відомо, Діву неможна затримувати.

Іншими словами, мені не дозволено ні з ким спілкуватися, навіть з тими, хто піднісся. Лорд це знав.

Але нехтував цим правилом.

– Діва також має бути ввічливою. Я хочу з нею говорити і впевнений, що герцог дуже засмутиться, коли дізнається, що вона не захотіла відповідати.

Я випросталась. Хвиля обурення пробігла по мені, і я мало не потяглася за кинджалом. Така реакція мене певною мірою шокувала. Що б я накоїла, якби не зупинилася?

Вдарила б його? Я мало не засміялася.

Але нічого цікавого тут немає.

Завуальована загроза поскаржитися герцогу подіяла. Лорд загнав нас з Ріланом у кут, бо хоч мені й не можна спілкуватися, але з волі герцога на лорда Мезіна не

поширюються ті самі правила, що й на всіх. Якщо я піду, мене покарають. І Рілана також. І хоча моє покарання не буде легким, його не можна порівняти з тим, що чекає Рілана.

Його можуть вигнати з королівської гвардії, і герцог постарается оприлюднити те, що Рілан втратив його прихильність. Рілан стане безробітним та знечещеним. Це не те саме, що вигнання, але жити йому стане важче.

Я розправила плечі.

- Нічого не хотіла так сильно, як поговорити з вами.

Його гарні риси спотворили самозадоволення. А мені нічого не хотілося так сильно, як врізати йому в обличчя.

- Ідемо. - Він обвів рукою мої плечі. - Я хочу поговорити наодинці.

Рілан зробив крок уперед.

– Все добре, – запевнила я, озирнувшись через плече, хоч насправді добре не було. Але я хотіла, щоб він послухався. - Щоправда, все гаразд.

Він стиснув зуби, дивлячись на лорда. Рілана анітрохи не тішила цю ситуацію, але він коротко кивнув.

-Я буду тут.

-Так, будь, - відповів лорд.

Боги!

Не всі піднесені такі, як лорд, який використовував свою владу і статус як отруєний меч, але лорд Мезін ще не найгірший екземпляр.

Він повів мене ліворуч, зіткнувшись зі служницею, яка мало не впустила відро. Він, схоже, взагалі її не помітив. Моя надія на те, що він поговорить, відійшовши на кілька кроків убік, швидко згасла, коли він попрямував у темну нішу між дверима.

Мені слід було знати.

Він відсунув щільні білі портьєри і затягнув мене в тісний простір, де єдиним джерелом світла був маленький світильник над кушеткою, заваленою подушками. Я

гадки не мала, для чого призначені ці напівприховані кімнатки, але вже не раз опинялася в їхній пастці.

Я зробила крок назад, трохи здивувавшись, що лорд мені це дозволив. Він дивився на мене з самовдоволеною усмішкою, а я зупинилася ближче до портьєри.

Він сів на кушетку, витяг ноги і склав руки на грудях.

Моє серце билось. Ретельно підбираючи слова, я сказала:

-Я справді не можу затримуватися. Якщо мене хтось побачить, у мене будуть неприємності зі жрицею Аналією.

-І що ж станеться, якщо добра жриця з храму дізнається, що тизатрималася?

Його тіло здавалося розслабленим і м'яким, але я знала, що це не так.

Зовнішність може бути оманливою. Ті, що піднеслися, діють швидко, коли хочуть. Я бачила, як вони рухаються, перетворюючись на розмиту смугу.

-Чи скаржитесь герцогу на погану поведінку? – продовжував він.- Мені так подобаються його уроки.

Огида росла в мені, наче бур'ян. Зрозуміло, йому подобаються уроки герцога.

-Не впевнена, що вона скаржитесь.

-Це можна перевірити, - ліниво запропонував він. – Принаймні мені цікаво.

Я стиснула кулаки.

— Не хочу сердити герцога чи жрицю.

Він опустив вії.

— Не маю сумніву, що не хочеш.

Від нігтів, що вп'ялися в долоню, розійшовся різкий біль.

-Про що ви хотіли зі мною поговорити?

-Ти запитала неналежним чином.

Я намагалася втримати себе в руках, заспокоїтись і була вдячна вуалі. Якби він бачив моє обличчя повністю, то точно знав би, що я відчуваю.

Розпечену дочервону ненависть.

Я не знала, чому лорду приносить таке задоволення приставати до мене. Чому йому подобається змушувати мене відчувати незручність. Але він займався цим кілька років.

Хоча зі слугами він поводився ще гірше. Я чула, як пошепки застерігали новий персонал: уникайте привертати його увагу або викликати невдоволення.

Так чи інакше, зі мною він не заходив далі за певні межі. Щодо слуг, то тут я сумніваюся, що для нього була якась риса.

Я підняла підборіддя.

- Що ви хочете обговорити зі мною, лорд Мезін?

На його обличчі з'явився натяк холодної посмішки.

- Щось я давно тебе не бачив.

Минуло шістнадцять днів з того часу, як він востаннє заганяв мене в куток. Тобто не так давно.

— Я сумував за тобою, — додав він.

Сумнівно.

- Мілорд, мені треба йти...

Я різко втягла повітря. Він підвівся. Щойно сидів, розвалившись, на кушетці, і наступної секунди вже стоїть переді мною.

- Я ображений. Я сказав, що нудьгував за тобою, а ти кажеш, щотобі треба йти? Ти мене поранила.

Те, що він промовив майже ті ж слова, що й Хоук дві ночі тому, не пройшло для мене непоміченим. Як і моя абсолютно різна реакція на них. Хоук мене дратував, а лорд Мезін

попереджав. Наразі ці слова мене не
зачарували, а обурили.

— Це не входило до моїх намірів, — видавила я.

- Впевнена? - Його палець притулився до мого підборіддя, перш ніж я навіть помітила рух його руки. - А в мене склалося враження, що ти зробила це навмисно.

— Ні.

Я відхилилася назад.

Він обхопив пальцями моє підборіддя, утримуючи мою голову. Коли я зробила черговий вдих, мені здалося, що його пальці пахнуть... квітами, мускусом і цукерками.

- Постарайся бути переконливішою, якщо хочеш, щоб я повірив.

— Вибачте, якщо я не така переконлива, як має бути. - Мені знадобилися зусилля, щоб говорити рівно. — Вам не слід до мене торкатися.

Він з усмішкою провів великим пальцем по моїй нижній губі. По мені наче пробігли тисячі крихітних комах.

- Це чому ж?

Лорд точно знав чому, але я все одно відповіла:

— Я Діва.

— Так.

Він провів пальцями по моєму підборідді до жорсткого мережива, що прикриває горло. Його рука рушила далі до моєї ключиці.

Моя долоня горіла від бажання відчувти рукоятку кинджала, а треновані м'язи напружилися, готуючись діяти

— зупинити його. По мені пробігла тремтіння, я боролася з бажанням дати відсіч. Але це не коштувало того, що станеться. Я твердила це собі, поки його пальці ковзали вниз по моїй сукні. Це був не просто страх покарання. Якщо я покажу свої навички, герцог дізнається, що мене навчали, і не так вже й важко здогадатися, що винен у цьому Віктер. Знову ж таки, з чим би я не зіткнулася, це ніщо порівняно з тим, що чекає на мого охоронця.

Але я більше терпіти не могла.

Я зробила крок назад, створюючи між нами відстань.

Лорд Мезін схилив голову набік і тихо розсміявся. Інстинкт спрацював, я кинулася до порт'єри, але не досить швидко. Він упіймав мене за стегно. Не давши мені секунди, обвив рукою мою талію і притиснув спиною до себе. Його інша рука залишалася там, де була, – між моїх грудей. Від зіткнення з його тілом мене охопило огиду.

-Пам'ятаєш останній урок? - Я відчула на шкірі під вуаллю йогокрижаний подих. – Не повірю, що ти забула.

Я не забула жодного.

-Ти навіть не пискнула, а я знаю, що було боляче. - Він міцнішестис мою талію, і навіть при своїх вкрай обмежених знаннях я здогадалася, до чого притискаюся. - Визнаю, ти мене вразила.

-Рада це чути. - Я заскреготіла зубами.

-О, ось воно що, - промовив він. – Цей тон не личить Діві. Такийтон уже завдав тобі неприємностей один, два або навіть дюжину разів. Цікаво, коли ти проявиш свій характер? Впевнений, ти теж пам'ятаєш, що сталося минулого разу. Звичайно, це я теж пам'ятала.

Я вийшла з себе і огризнулася у відповідь герцогу. Він ударив мене так, що я знепритомніла.

Опритомнівши, я почувала себе так, ніби по мені проскакав кінь, а герцог з лордом розвалилися на дивані і, мабуть, випили пляшку віскі, поки я лежала на підлозі.

Кілька днів я почувала себе так, ніби захворіла на грип. Мабуть, у мене був невеликий струс мозку.

Проте це коштувало того, щоб побачити подив у звичайно незворушному погляді герцога.

— Може, я піду до герцога, — розмірковував він. - Розкажу йому, як неповажно ти поводитася.

Я дивилася на сірий камінь стіни. У крові в мене скипіла лють.

- Відпустіть мене, лорд Мезін.

- Ти погано просиш. - Його стегна притиснулися до моїх, і мояшкіра спалахнула від гніву. – Ти не сказала, будь ласка.

Я нізащо не скажу будь ласка. Будь прокляті наслідки, з мене досить. Я йому не іграшка. Я Діва, і хоча він неймовірно швидкий і сильний, я знаю, що можу завдати йому болю. На моїй стороні є елемент несподіванки, і мої ноги вільні. Я стала ширше, і тут відчула на підборідді щось вологе.

До нас долинув крик, і від несподіванки герцог послабив хватку. Я вирвалася і повернулася до нього. З серцем, що шалено б'ється, просунула руку в розріз на сукню, до рукоятки кинджала.

Лорд промимрив щось, а крик повторився - пронизливий і сповнений жаху.

Скориставшись тим, що він відволікся, я кинулася за порт'єри замість того, щоб дістати кинджал і відрізати те, що, впевнена, лорд вважав за свою голову цінністю.

Лорд розсунув порт'єри і вискочив з ніші, але на крики в бенкетний зал уже бігли люди. Слуги королівські гвардійці. Тепер лорд Мезін нічого не зробить. Я це знала.

Я зустрілася з ним поглядом крізь вуаль. У нього роздувались ніздрі. Він також знав.

Крик пролунав знову. Він долинав із однієї з найближчих кімнат. Через два двері від нас треті були відчинені.

До мене підскочив Рілан.

— Пен...

Я ухилилася від нього і побігла на звук. Те, що сталося в ніші з лордом, відійшло на другий план. Я стиснула рукоятку кинджала. Крики завжди поганий знак.

З кімнати вискочила жінка — служниця, яка несла відро. В її обличчі не було ні крові, вона стискала і розтискала руку на горлі. Хитаючи головою, вона позадкувала назад.

Я добігла одночасно з Рілан і зазирнула всередину.

Я побачила її одразу.

Вона лежала на кушетці кольору слонової кістки, блідо-блакитна сукня зім'ята і спущена до талії. Одна рука безвольно звисала, шкіра набула крейдяного відтінку. Мені не потрібно було відкривати чуття, щоб зрозуміти, що вона не відчуває болю.

Вона взагалі нічого не зазнає.

Я звела погляд. Її голова лежала на подушці, шия була вивернута під неприродним кутом і...

– Не треба на це дивитись.

Рілан схопив мене, і цього разу я не стала вириватися. Не зупинила його, коли він відвернув мене. Але я вже побачила.

Побачила глибокі рани-проколи.

Розділ 6

Поки лорд Мезін і ще кілька людей стояли у дверях, витріщаючись на мертву дівчину, Рілан швидко відвів мене назад до кімнати. Мені хотілося виштовхнути лорда і зачинити двері. Хоча жертва була одягнена, забагато плоті виставлено напоказ. Це позбавляло її переваги і викликало нездорову цікавість.

Вона була особистістю, і хоча від неї залишилася лише оболонка, вона була комусь дочкою, сестрою, подругою. А люди говоритимуть здебільшого про те, в якому вигляді її знайшли, що її спідниця задерлася, а ліф сповз до талії. Не треба жодних свідків.

Однак мені не дали можливості їх прогнати.

Усі в замку Тірман фактично перебували в ізоляції, поки кожен куточок більш ніж сотні кімнат оглядали у пошуках злочинця чи інших жертв.

Я сиділа в кріслі, а Тоні ходила перед каміном, смикаючи крихітні перлинні гудзики на ліфі.

- Це Спраглий, - сказала вона. Темно-фіолетове плаття шелестіло навколо її ніг. - Напевно, Спраглий.

Я подивилася на Рілана, який стояв, притулившись до стіни і склавши руки на грудях. Зазвичай він чергував зовні моєї кімнати, але сьогодні інша річ. Віктер допомагав з

пошуками, але я припускала, що він скоро повернеться.

На мені не було вуалі, і Рілан упіймав мій погляд. Він бачив дівчину.

- Думаєш, це був Спраглий? - Запитала я.

Він нічого не відповів.

- Хто це ще може бути? - Тоні повернулася до мене. - Ти сама сказала, що її вкусили...

- Я сказала, що рана виглядає як укусу, але ... не схожа на укусу Спраглий.

- Я знаю, що ти бачила укуси Бажаючих. - Тоні сіла навпроти мене, як і раніше, крутячи перлини, як це робила Агнес з ґудзиками на своїй блузці. - Але чому ти така впевнена?

- У Спраглих чотири подовжених ікла, - пояснила я. Тоні кивнула головою: це загальновідомо. - Але на жертві було лише дві мітки, наче...

- Наче їй проткнули горло двома гострими звірячими іклами, закінчив Рілан.

Тоні повернулася до нього.

- А якщо це проклятий? - Запитала вона. - Який ще не повністю обернувся?

- Тоді мітки були б як від звичайних зубів або як укусу Спраглий, відповів Рілан, хитаючи головою і дивлячись у вікно. - Я ніколи не бачив нічого подібного.

Мені довелося погодитися з ним.

- Вона... вона була блідою, і це не через смерть. У ній ніби незалишилося крові, і навіть якщо це був

Спраглий з двома іклами... - Я зморщила носа. - Це було б брудне, не так акуратно. Вона виглядає, наче... - Ніби що?

Мені пригадався вигляд дівчини, і я подивилася на свої руки. З нею хтось був, з її волі чи ні. Але, наскільки я знала, Охочі не цікавляться нічим, крім крові.

- Просто схоже, що з нею у кімнаті хтось був.

Тоні випросталась.

- Якщо це не Спраглий, то хто міг зробити таке?

Всередині та зовні замку безліч людей: слуги, гвардійці, відвідувачі... Здійнялися. Але все одно це не має сенсу.

– Ранка, схоже, була прямо на яремній вені. Кров мала бути всюди, а я не побачила ні краплі.

– Це... це дуже дивно.

Я кивнула.

- І у неї практично зламана шия. Не знаю жодного Бажаючого, який таке створив би.

Тоні обхопила себе руками.

– І я не хочу знати нікого, здатного на таке.

Як і я. Але всі ми знаємо, що люди здатні на будь-які звірства, як і піднесені. Вони ж колись були смертними, і схильність до жорстокості, схоже, одна з тих рис, що деякі з них успадкували у своїй новій якості.

Мої думки перекочували до лорда Мезіна. Він жорстокий, задиристий і, судячи з нашого недавнього спілкування, може бути набагато гіршим. Але чи здатний він на те, що сталося? Мене пересмикнуло. Навіть якщо це лорд Мезін, то навіщо це зробив і як? Я не мав відповідей.

Я подумала про єдину істоту, яка могла таке зробити. Але це здавалося чимось неймовірним.

-Ти... ти її впізнала? – тихо спитала Тоні.

-Ні, але думаю, що вона леді-в-очікуванні або відвідувачка, судячи з її сукні.

Тоні злегка кивнула і знову почала крутити перлину на ліфі. Запанувала мовчанка. Незабаром прийшов

Віктер і тихо заговорив з Ріланом. Я зрушила на краєчок крісла, коли він відійшов від Рілана і з зітханням сів на край скрині, що стоїть у підніжжя мого ліжка.

-У замку обшукали кожен дюйм. Ні інших жертв, ні Спраглий не знайшли, – сказав він, нахилившись до мене. – Капітан Янсен вважає, що територія є безпечною.

Помовчавши, він підняв голову і подивився скося.

-Щодо, так би мовити.

-Ти... ти її бачив? - Запитала я. Він кивнув головою. - Думаєш, ценапад Спраглий?

– Ніколи не бачив нічого подібного, – відповів Віктер, повторюючи слова Рілана.

-Що це взагалі означає?

-Не знаю. - Він потер рукою чоло.

Я відзначила, як він масажує шкіру над бровами і коситься на нас, що сидять під масляними лампами. Іноді у Віктера боліла голова. Не так, як у мене, коли я відпускаю чуття або занадто багато використовую свій дар, а набагато сильніший. У таких випадках йому ставало погано від світла та звуків.

Я відпустила чуття і відразу відчула різкий пульсуючий біль за очима. Швидко обрізала зв'язок – розрубала уявний канат між ним та мною. Черговий біль голови – останнє, чого б мені хотілося.

– Якщо це не Спраглий, чи є інші варіанти? - Запитала Тоні.

– Герцог вважає, що це робота Послідовників.

– Що? - Я схопилася на ноги.

– Тут? У замку? - Вигукнула Тоні.

- Він так вважає.

Я підійшла до Віктера, і він підняв голову, застережливо дивлячись на мене.

– А ти віриш у це? - Запитав Рілан зі свого місця біля дверей. – Тому що я не знаю, як Послідовник міг так поранити, не проливши крові.

- Згоден, - пробурмотів Віктер, дивлячись на мене. – Таке неможливо прибрати, особливо якщо жертву бачили менш як за годину до цього.

- Тоді чому герцог наполягає, що це послідовник? - Засумнівалася

Тоні. - Він нерозумний. Він також повинен розуміти все це.

Я потяглася за тонким вовняним пледом і недбало поклала руку на потилицю Віктера. Його шкіра була теплою та сухою. Я згадала пляжі та сміх мами. Він зробив

глибоке, переривчасте зітхання, і я зрозуміла, що його біль пройшов.

– Не знаю, чому герцог так вважає, але в нього мають бути на те причини. - Віктер з подякою глянув на мене, а я прибрала руку і, повернувшись у крісло, поклала плед на коліна.

Тоні подивилася на мене і, зробивши глибокий вдих, знову перевела погляд на Віктера.

-Ти знаєш, хто вона?

Він випростався. Очі його явно проясніли.

-Її впізнала одна зі служниць. Жертву звали Малесса Екстон.

Мені це ім'я було незнайоме, але Тоні тихо охнула.

Я обернулася до неї.

– Ти її знала?

-Не дуже. Точніше, я про неї чула. - Вона хитнула головою, черезщо кілька локонів вибилося з зачіски. -

Начебто вона з'явилася при дворі приблизно в той же час, що я. Її часто бачили з однієї леді, яка мешкає в

Лучезарному ряду. Здається, це леді Ішervуд.

Променистим рядом прозвали вуличку недалеко від замку та парку Гаї Бажань. Багато розкішних будинків у

Лучезарному ряду належали Вознесшимся.

-Вона була такою юною. - Тоні опустила руку на коліна. - У неїще стільки було попереду.

Я відчула її печаль, яка перегукувалася з моєю власною. Не глибокий біль, як після втрати знайомої людини, а жаль, яке викликає будь-яка смерть, особливо така безглузда.

Рілан попросив Віктера вийти із ним; Тоні, вибачившись, пішла до себе. Мені доводилося утримуватись, щоб не доторкнутися до неї. Якби я це зробила, я б забрала її біль, хоч і робила це раніше, а вона навіть не розуміла. Підійшовши до вікна, я витріщилася на рівне світло факелів за Валом.

Незабаром Віктер повернувся.

-Дякую, - сказав він, підходячи до мене. - Цей головний біль вибиває мене з колії.

– Рада, що змогла допомогти.

- Не треба було. Я маю порошок від цілителя.

— Знаю, але мій дар приносить полегшення набагато швидше, без запаморочення та сонливості.

І це лише два з багатьох побічних ефектів коричнево-білого порошку.

- Це правда.

Декілька секунд Віктер мовчав, і я знала, що його роздуми так само тривожні, як і мої.

Мені не вірилося, що вбивство – справа рук Послідовника, хоча такі рани можна завдати чимось на зразок ножа для колки льоду. Тим не менш, дуже важко перерізати

людині яремну вену і при цьому не забризкати кров'ю все навколо.

Але ще більше спантеличували мотиви. Чим допоможе справі послідовників створення ран такого типу? Єдина відома мені істота, здатна завдати таких ран, суперечить усьому, у що вірять Послідовники.

— Рілан мені розповів.

Я скинула брови.

— Що?

Він спрямував на мене очі кольору морської води.

-Рілан розповів про лорда Мезіна.

У мене всередині все обірвалося. Я відвернулася. Не те щоб я забула сутичку з лордом, просто це була не найбільша чи тривожна подія за останні пару годин.

-Поппі, він щось зробив? – спитав Віктер.

Жар залив моє обличчя задушливою хвилею, і я притулилася щокою до шибки. Я не хотіла про це думати.

Ніколи не хотіла. Підкочувала нудота і ця... дика незручність, від якої шкіра здавалася липкою та брудною.

Я не розуміла, чому так почуваюся. Я не винна в тому, що привертаю увагу лорда, і навіть якби я намагалася його привернути, він все одно робить неправильно. Але коли я думала про те, як нахабно він торкається мене, хотілося здерти з себе шкіру.

І я не хотіла думати про те, якою вдячною була криками служниці, хоча поняття не мала, чим вони викликані.

Я відкинула всі ці думки, щоб повернутися до них пізніше.

Швидше за все перед сном.

- Він не зробив нічого, просто чіплявся.

— Правда?

Я кивнула. Це далеко від правди, але ж я жива і здорова. А що Віктер зробить із правдою? Нічого. Він досить розумний, щоби це розуміти.

На його вилицях заграли жовна.

- Треба, щоб він залишив тебе у спокої.

- Згодна. Але я можу з ним упоратися.

Схоже на те.

Мені не хотілося думати, наскільки близька я була до того, щоб наробити щось непростиме. Якби я витягла кинджал і скористалася ним, надії для мене не лишилося б. Але, боги, я не випробувала б ні краплі провини.

- Можеш, але не винна, - відповів Віктер. - І йому слід було бзнати.

- Слід, і він, швидше за все, знає. Але, мабуть, йому начхати. - Ярозгорнулася і сперлася на підвіконня. —

Знаєш, я бачила її у кімнаті, бачила, як вона... лежала. Це навело мене на думку, що з нею хтось був, за її бажанням чи ні. Він кивнув головою.

— Цілитель, який оглядав її тіло, вважає, що перед смертю малафізичну близькість, але не виявив слідів

боротьби. Ні засохлої крові, ні шкіри під нігтями. Але упевненості в нього немає.

Я підібгала губи.

— Думаю, Послідовникам немає сенсу залишати такі рани, навітьякби вони могли їх зробити... акуратно.

Що це за лист? Єдина істота, яка могла зробити з нею таку, це... - Атлантіанець, - доказав Віктер, спіймавши мій погляд.

Я кивнула, задоволена тим, що це він сказав, а не я.

— Герцог має це знати. Будь-який, хто побачив ці рани, вирішив битак і поставив питання, навіщо

Послідовникам робити те, що легко співвідноситься з атлантіанцями.

- Ось чому я не думаю, що це був Послідовник, - сказав Віктер, і мої груди стиснуло. — Я гадаю, що це був атлантіанець.

* * *

Те, що замком Тирман вільно розгулює послідовник, викликало тривогу. Але думка про те, що сюди проникла непоміченим атлантіанець, справді жахала.

Я хотіла знайти якийсь доказ того, що у нас з Віктером параноя, і тому на світанку, коли в замку було найтише, а мою кімнату зовні охороняв Рілан, спустилася на перший поверх і прокралася повз страшну тиху кухню.

Як тільки зійде сонце, можна буде не хвилюватися, що я наткнуся на лорда Мезіна або якогось Вознесся.

Увійшовши до бенкетного залу, я звернула ліворуч, до других дверей, де я зустрічаюся зі жрицею Аналією на щотижневих уроках. Увійшовши всередину, я подивилася через тьмяно освітлений коридор на кімнату навпроти, де знайшли Малес.

Двері були зачинені.

Відвівши від неї погляд, я поспішила до голого дерев'яного стільця, побачивши на ньому книгу, яку не сподівалася будь-коли читати з власної волі.

Здебільшого тому, що я, мабуть, уже мільйон разів читала «Історію війни Двох Королів та королівства Соліс».

Я піднесла її до єдиного вікна, до слабких променів сонця, що сходить, і швидко відкрила. Обережно гортала тонкі сторінки, знаючи, що якщо порву хоч одну, жриця Аналія буде дуже незадоволена. Знайшла потрібний розділ. Тут було лише кілька абзаців з описом вигляду атлантіанців, їх особливостей та здібностей.

На жаль, усе тут лише підтверджувало те, що я знала.

Насправді я ніколи не бачила атлантіанця – принаймні я так думала, що в цьому й була проблема.

Атлантіанці виглядають як смертні. Навіть вимерлих вольвенів, які колись жили в Атлантії, можна було легко сплутати зі смертними, хоча такими вони ніколи не були.

Атлантіанці славилися здатністю змішуватися з людьми, щоб підкорювати їх і полювати на них, що робило їх смертоносними та досвідченими хижаками. Атлантіанець може пройти повз мене, а я

цього не зрозумію. Як не зрозуміють і

піднесені. Боги чомусь не брали це до уваги, даючи Благословення.

Я переглядала текст, і мені в очі впало одне слово, від якого в мене стиснувся шлунок. Ікла. Я перечитала цей уривок, хоч і знала, про що йдеться.

«Між дев'ятнадцятим та двадцять першим роками чистокровні атлантіанці втрачають дитячу вразливість, і злий дух у їхній крові активізується. У цей період, у міру змужніння, відзначається приголомшливе зростання сили та здатності зцілятися від більшості смертельних ран. Також зазначається, що до війни Двох

Королів та винищення вольвенів виконувався сполучний ритуал між атлантіанцем певного класу та вольвеном. Про такий зв'язок мало що відомо, але вважається, що цей вольвен був пов'язаний із зобов'язанням захищати атлантіанця.

У справжніх атлантіанців два верхні ікла перетворюються на звірині, подовжуються і загострюються, але недосвідчене око не помітить нічого незвичайного».

Я згадала ранки-проколи на шиї Малесси. Ікла атлантіанців не такі великі і помітні, як у Спраглих, але герцог міг наказати перевірити роти всім у замку.

Слід визнати, що це було б вторгненням в особистий простір.
Я почала читати далі.

«Після появи ікол починається наступна фаза дорослішання, коли атлантіанців охоплює спрага. Доки задовольняються їхні неприродні запити, вони майже не старіють.

Вважається, що один рік смертних дорівнює тридцяти рокам атлантіанця. Найстарішим із відомих атлантіанців був Цілліан Да'Лаон, який відзначив перед смертю 2702-й календарний рік».

Це означає, що атлантіанець може виглядати на двадцятьтридцять років, а насправді йому понад сто років.

Можливо, двісті чи навіть більше. Але вони однаково старіють, на відміну Вознесшихся, які благословенні

богами і завмирають у тому віці, у якому отримали Благословення. Найстарішим піднявся на вигляд більше тридцяти, і вони можуть жити цілу вічність.

Тим не менш і атлантіанці, і піднесені живуть так неймовірно довго, що вони близькі до безсмертних - до богів.

Така тривалість життя здавалася мені незбагненною. Я похитала головою та продовжила читати.

«У цей час атлантіанці здатні передавати злий дух зі своєї крові смертним, створюючи злісних хижаків, відомих як Бажаючі. Вони мають деякі спільні фізичні особливості зі своїми творцями. Це прокляття передається через отруєний поцілунок...»

Отруєний поцілунок немає нічого спільного з дотиком губ. Атлантіанці роблять те саме, що й Спрагли, тільки... не так брудно. Атлантіанці кусають та п'ють кров смертних, щоб жити.

Неймовірне довголіття, сила та здібності до лікування зумовлені їх основним джерелом їжі – смертними. Я здригнулася.

Істота, яка вкусила Малессу і харчувалася її кров'ю, має бути атлантіанцем. Це пояснює відсутність пролитої крові і те, що вона була такою неймовірно блідою.

Але не пояснює, чому атлантіанець звернув їй шию і вбив до того, як поширяться прокляття. Чому атлантіанець не дозволив їй обернутися? Знову ж таки, укусу у тому місці, яке нелегко сховати. Сам укусу – попередження всім, хто бачив. Серед нас мешкає атлантіанець.

Закривши книгу, я акуратно поклала її назад на стілець, розмірковуючи. Моє Вознесіння відбудеться в дев'ятнадцятий день народження – атлантіанці досягають зрілості приблизно у цьому віці. Мене це не надто дивувало. Зрештою, наші боги колись були їхніми богами.

Але атлантіанців боги більше не підтримують.

Вийшовши з кімнати, я попрямувала було до кухонь, але мій погляд упав на кімнату, в якій знайшли

Малесу. Потрібно повернутися до своїх покоїв до того, як слуги приступлять до звичайних справ, але я вчинила інакше.

Я підійшла до цих дверей, виявила, що вони не замкнені, і повернула ручку. Не встигнувши подумати, що я роблю і куди йду, зробила крок усередину. На щастя, настінні світильники відкидали в кімнату неяскраве світло.

Кушетка зникла, на її місці було пусто. Крісла залишилися, як і круглий кавовий столик, на ньому якась квітова композиція. Я прокралася вперед, не знаючи, що взагалі шукаю та чи зрозумію, якщо це щось знайду.

Окрім зниклої кушетки, схоже, тут все залишилося на своїх місцях, але в кімнаті було дивно холодно, немов відчинені вікна. Хоча по цей бік бенкетного залу вікон взагалі немає.

Що тут робила Малесса? Читала книгу, чекала на якусь іншу ледів-очікуванні? Чи леді Ішервуд? Чи вона пробралася сюди, щоб зустрітися з кимось, кому довіряла? Чи її застали зненацька?

По спині пробігла тремтіння. Не знаю, що гірше – коли зраджують чи застають зненацька?

Насправді знаю. Гірше, коли зраджують.

Я зробила крок і, подивившись під ноги, різко зупинилася. Щось виднілося під ніжною крісла.

Нахилившись, я витягла цей предмет з-під крісла. Схиливши голову набік, я погладила великим пальцем гладку і м'яку білу поверхню.

Ця була... пелюстка.

Відчувши його аромат, я посунула брови. Жасмин. Як не дивно, мій шлунок скрутило. Зазвичай, цей запах мені подобався.

Випроставшись, я подивилася на вазу із квітами. У композиції було кілька білих лілій, але ніякого жасмину.

Я насупилась і перевела погляд на пелюсток. Звідки він узявся? Хитаючи головою, підійшла до букета, приткнула пелюсток до інших квітів і востаннє окинула поглядом кімнату. На кремовому килимку не було жодних плям, а він би точно забруднився, якби тут пролилася кров.

Я гадки не мала, що роблю. Якщо тут були докази, їх прибрали, а якщо не прибрали, то я не маю жодного досвіду в їх пошуках. Я просто хотіла щось зробити або знайти доказ, який відмітить наші гірші побоювання.

Але тут нічого робити і немає нічого, що спростувало б найочевидніше припущення. Що я думаю про правду? Так, вона часто буває страшною. Але щоправда дає влада.

А я не з тих, хто ховається від правди.

* * *

Без пригод я повернулася до своєї кімнати і залишалася там до вечора, як і будь-якого іншого дня.

Мене відвідала Тоні - ненадовго, поки її не покликала одна з господарок. Нікого не ізолювали, але я подумала, що напад принаймні сповільнить приготування до Ритуалу.

Звісно, це була дурна думка. Я сумнівалася, що Ритуалу може завадити навіть землетрус.

Я довго розмірковувала над тим, що сталося з Малессою. І чим більше думала про те, чому герцог збрехав, запевняючи, що напад здійснив Послідовник, тим більше його рішення набувало сенсу.

Просто він вчинив так само, як і Філіпс, гвардієць з Вала, який не хотів говорити про

загибель Фінлі, щоб не сіяти страху та паніку.

Але це пояснює, чому герцог був чесний з королівськими гвардійцями. Якщо серед нас є атлантіанець, гвардійці мають бути готові до цього.

Піднесені могутні і сильні, проте атлантіанці теж мають ці якості. Можливо, навіть більшою мірою.

Незадовго до заходу сонця у двері постукав Рілан.

- Чи не хочеш сходити в сад? Я вирішив спитати.

- Не знаю. - Я подивилася на вікна. - Думаєш, все буде гаразд?

- Так, - кивнув він.

Мені дійсно потрібно подихати свіжим повітрям і відволіктися від роздумів. Просто... не знаю. Не минуло й доби після вбивства Малесси, проте сьогодні звичайнісінький вечір.

- Нема чого тут сидіти, - сказав Рілан, і я перевела погляд на нього. - Хіба ти сама цього хочеш. Те, що сталося вчора з бідною дівчиною та лордом, не має жодного стосунку до того, що приносить тобі радість.

Я трохи посміхнулася.

— А тобі, мабуть, набридло стояти у коридорі.

- Можливо, - усміхнувся Рілан.

З широкою посмішкою я зробила крок назад.

- Зараз, тільки одягну вуаль.

Зібралася я лише за пару хвилин. Цього разу дорогою до саду нам ніхто не завадив; хіба що зупинялися і витріщалися слуги. Поки я йшла до одного зі своїх улюблених

місць на території замку, всі мої тривоги та нав'язливі думки, як завжди, відлетіли геть. Коли я потрапила до великого саду, мій розум заспокоївся і я забула про всі турботи.

Я не думала про Малессе та атлантіанця, який пробрався в замок.

Мене не переслідував образ Агнес, що тримає м'яку руку чоловіка, або те, що сталося в «Червоній перлині» з Хоуком. Я навіть не думала про майбутнє Вознесіння і про те, що сказав Віктер. У Садах Королеви я просто... жила сьогоднішнім замість того, щоб занурюватися у минуле чи думати про майбутнє з його нескінченними «а що, якби».

Не знаю чому сади так назвали. Наскільки мені відомо, королева дуже давно не була в Масадонії, але я вважала, що герцог із герцогінею назвали сади на її честь із вірнопідданих почуттів.

Поки я жила з королевою, я ніколи не бачила, щоб вона ступала в розкішні палацові сади.

Я подивилася на Рілана. Зазвичай єдиною небезпекою, з якою він міг зіткнутися, була раптова злива, але сьогодні вона трималася більш насторожено, ніж будь-коли. Він безперестанку окидав поглядом численні стежки. Раніше я думала, що він нудьгує на таких прогулянках, але Рілан ніколи не скаржився. Віктер же, на відміну від нього, весь час бурчав, що ми могли б зайнятися чимось кориснішим.

Якщо подумати, Рілану могли подобатися ці вилазки, і не тільки тому, що йому набридло стояти в коридорі біля моєї кімнати.

По саду пронісся холодний вітер, зашелестів листям і задер край моєї вуалі. Як би мені хотілося її зняти.

Вона була досить тонкою, щоб бачити крізь неї, але трохи ускладнювала прогулянки в сутінках і в слабко освітлених місцях.

Я пройшла повз великий фонтан у вигляді статуї з мармуру і вапняку, що зображує Діву у вуалі. З глека в її руках струменіла вода зі звуком, що нагадує плескіт хвиль у бухтах моря Страуд. Під водою виблискувало безліч монет – дарів богам, щоб ті виконували бажання.

Я наблизилася до далекої частини саду, де внутрішню стіну, що відокремлює замок Тірман від міста, приховував невеликий, але

густий гайок жакаранди. Дерева були високими, понад п'ятдесят футів, і в

Масадонії їх цілий рік усеювали лійчасті квіти лавандового відтінку. Тільки в найхолодніші місяці, коли траплялися снігопади, пелюстки опадали, покриваючи землю фіолетовим морем. Від жакаранди захоплювало дух, проте я цінувала ці дерева не лише за красу, а й за їхню користь.

Вони приховували провали в стіні, якими ми з Віктером часто користувалися, щоб непомітно вибиратися в Гай Бажань.

Я зупинилася перед масою переплетених кучерявих стебел, які підіймалися вгору по з'єднаних дерев'яних ґратах такої ж висоти, як і жакаранди. Підняла голову до неба, що стрімко темніло, і потім спрямувала погляд уперед.

Рілан зупинився поряд зі мною.

— Вчасно ми.

Я посміхнулася куточками губ.

— Встигли.

Лише за кілька секунд сонце поступилося місцем місяцю. Останні сонячні промені згасли на стеблах. Сотні бутонів затремтіли і повільно розкрилися, випускаючи пишні пелюстки кольору беззоряних небес.

Нічні троянди.

Заплющивши очі, я вдихнула слабкий солодкий аромат. Найсильніше вони пахли, коли розкривалися, і потім на світанку.

-Вони чудові, - зауважив Рілан. — Вони нагадують мені...Його слова перейшли у здавлений хрип.

Розплющивши очі, я обернулася, і крик жаху застряг у мене в горлі. Рілан, спіткнувшись, відсахнувся назад.

З його грудей стирчала стріла. У нього на обличчі позначилася недовіра.

Він підняв підборіддя і прохрипів:

- Біжи. - З куточка його губ потекла цівка крові. - Біжи.

Розділ 7

— Рілан!

Я кинулася до нього, щоб підхопити, але в нього нахилилися ноги. Він був надто важкий, і я впала разом з ним, стукнувшись колінами об землю. Навіть не помітивши удару, я притиснула долоні до рани Рілана, намагаючись зупинити кров. Я відпустила чуття, чекаючи відчувати біль.

— Рілан...

Хоч би які слова я збиралася вимовити, вони завмерли у мене мовою, залишивши смак попелу.

Я... я нічого не відчула і це було неправильно. Йому має бути дуже боляче. Я б могла допомогти. Могла забрати біль, але нічого не відчувала, і коли знову подивилася йому в обличчя, я не хотіла бачити, що побачила. Його очі були розплющені і невидяче спрямовані в небо. Я потрясла головою, але його груди під моїми руками не рухалися.

— Ні, — прошепотіла я. Кров перетворювалася на лід і снігову сльоту. — Рілан!

Ні відповіді, ні якоїсь іншої реакції. На доріжці під ним розпливалася калюжа крові, просочуючись у символи, вирізані в камені: коло, пронизане стрілою посередині. Нескінченність. Влада. Королівський герб.

Я натиснула на груди Рілана, відмовляючись вірити... Мої тремтячі руки стали мокрими від крові.

Позаду, як гуркіт грому, пролунали кроки.

Я повернулася. За кілька футів від мене стояла людина з цибулею. Його обличчя приховував каптур.

- Діво, робитимеш що я скажу. — Голос чоловіка звучав як шарудіння гравію. — Тоді ніхто не постраждає.

— Ніхто? - Видихнула я.

- Ну, більше ніхто не постраждає, - погладшав він.

Я дивилася на нього, а груди Рілана під моїми долонями, як і раніше, не рухалися. У душі я знала, що вона більше ніколи не підніметься. Він помер, ще не встигнувши

впасти на землю. Його більше нема.

Мене пронизав біль, такий різкий і справжній. Щось гаряче вдарило в мої вени і ринуло в груди, заповнюючи порожнечу. Руки перестали тремтіти. Страх і потрясіння зникли, змінивши гнів.

- Устань, - наказав він.

Я обережно підвелася. Моя сукня, що просочилася кров'ю Рілана, прилипла до колін у тонких лосинах.

Серце сповільнилося, а рука ковзнула в проріз на боці сукні. То він убив Малессу? Якщо так, то він атлантианець, і якщо я щось сподіваюся, треба бути швидкою.

- Ідемо звідси, - сказав він. - Ти не пікнеш і не доставлятимеш мені проблем. Не будеш, Діво?

Мої пальці стиснулися на гладкій, холодній рукоятці кинджала. Я похитала головою.

- Добре. - Він ступив до мене. - Не хочу завдавати тобі болю, але якщо ти даси мені привід, я не вагатимуся.

Я не ворушилася. Жар моєї люті вирував усередині, вириваючись на поверхню. Рілан загинув через мене. Як мій охоронець він виконував свій обов'язок, але він загинув через те, що цей чоловік вирішив мене захопити.

Малесса, можливо, зазнала нападу і була вбита. Але навіщо?

Якщо він атлантианець або послідовник, я потрібна йому для викупу. Я звикла до новин такого роду.

Наприклад, у Триріччі викрали трьох піднесених. Повернули їх частинами.

Але зараз наміри цієї людини мене не хвилювали. Значення мало тільки те, що він убив Рілана, який так само захоплювався нічними трояндами, як і я. І не виключено, що він же вбив Малессу, настільки недбало і зневажливо

залишивши її тіло на загальний огляд.

- От і добре, - лагідно промовив він. - Розумниця. Ти кмітлива.

Будь такий і надалі, і все пройде для тебе безболісно.

Він потягнувся до мене.

Вихопивши кинджал, я кинулася вперед і встромила клинок йому під руку.

-Що?

Я опинилась у нього за спиною і схопила його за плащ. Вдарила кинджалом у спину, цілячись, куди навчав Віктер.

В серці.

Хоч і захоплений зненацька, він діяв стрімко, ухилившись убік. Але недостатньо швидко, щоб уникнути кинджалу. Клинок встромився глибоко в бік, на лічені сантиметри промахнувшись повз серце, і ринула кров.

Він заволав від болю. Цей звук нагадав мені собаче виття. Я висмикнула кинджал, а з його горла вирвався зовсім інший звук. Розкотисте гарчання, від якого у мене всі волоски на тілі встали дибки.

Такий... нелюдський звук.

Я міцніше стиснула кинджал, глибше вганяючи його в чужу спину. Чоловік розвернувся. Я не помітила його кулака, поки моя щелепа та край рота не спалахнули болем, збивши мені приціл. У роті з'явився металевий смак. Кров. Кинжал встромився в бік чоловіка. Глибоко. Але не досить глибоко.

- Сука, - прохрипів він і ще раз вривав мені кулаком по голові.

Удар був раптовим та приголомшливим. Я хитнулася назад, перед очима затанцювали зірки, а потім потемніло. Я мало не впала, утримавшись на ногах лише зусиллям волі. Я знала, що коли впаду, то вже не піднімусь. Віктер навчав мене і цього.

Швидко моргаючи, я намагалася прояснити зір. Чоловік розвернувся до мене. Каптур з нього впав. Він був молодий, лише на кілька років старший за мене, з кудлатим темним волоссям. Він притискав руку до боку, і кров сочилася між його пальцями.

Він швидко спливе кров'ю. Напевно, я зачепила щось життєво важливе.

Добре.

Оскалившись зі звіриним бурчанням, він зустрівся зі мною поглядом. Навіть у місячному світлі я побачила його очі. Вони були кольори замерзлої води. Бліді, сріблясто-блакитні.

- Ти за це заплатиш, - прогарчав він. Його голос став ще скрипучішим, ніби йому в горло набили каміння.

Я підбралася. Інстинкт казав, що коли я побіжу, то він поженеться за мною, як будь-який хижак. А якщо я залишусь близько, то можу краще прицілитися.

- Ще один крок до мене, і втретє я не промахнусь повз серце.

Він засміявся, і я похолола. Його сміх був надто глибоким, якимось нелюдським.

- Я здеру шкіру з твоїх слабких, тендітних кісток. Мені начхати,навіщо ти йому потрібна. Я спокутуюсь у твоїй крові і буду бенкетувати твоїми нутрощами.

До мене підкрався страх, але я не дозволила йому укорінитися.

- Звучить чудово.

- О, звичайно. - Він усміхнувся і ступив до мене. Його зуби булизабруднені кров'ю. – Твої крики...

Десь з гаю пролунав різкий, пронизливий свист, і чоловік замовк. Він зупинився, його ніздрі роздмухувалися. Свист повторився, і лиходій затремтів від люті.

Він зробив крок назад, шкіра навколо його рота побіліла.

Я спостерігала за ним, не моргаючи і міцно стискаючи кинджал, але мої ноги підкошувалися.

Він підібрав лук, що впав, і, морщачись, випростався. Знову зустрівся зі мною поглядом.

- До скорої зустрічі.

– Чекаю не дочекаюся, – відповіла я крізь зуби.

Він усміхнувся.

- Розумнішатимеш, віддам тобі за заслугами.

Сумніваюсь, що мені сподобається така відплата.

Задкуючи, він зайшов за троянди, розвернувся і припустив геть, швидко розчинившись у густих тінях під деревами. Я залишилася на місці, судорожно дихаючи, готова до того, що це якийсь прийом і він чекає, коли я повернуся спиною. Не знаю, скільки я так простояла, але до того часу, як зрозуміла, що він не повернеться, тремтіння дійшло до кистей рук.

Я повільно опустила кинджал. Мій погляд упав на плями крові там, де він стояв. Зробивши ще одне коротке зітхання, я подивилася на троянди. На пелюстках кольору онікса блищали краплі крові.

Я затремтіла з голови до ніг.

Зусиллям волі я змусила себе розвернутися.

Рілан лежав на тому ж місці, безвольно розкинувши руки, з погаслими очима. Я відкрила було рота, щоб заговорити, але не змогла. Та все одно не знала, що сказати.

Я опустила погляд на кинджал у своїх руках. У горлі зароджувався надривний крик.

Візьми себе в руки. Візьми себе в руки.

Треба покликати когось до Рілана. Він не повинен лежати тут так, і не можна, щоб мене бачили з закривавленим кинджалом. Ніхто не повинен знати про те, що я боролася із нападником. Я

стиснула тремтячі губи. Візьми себе в руки.

Якоїсь миті тремтіння припинилося і серце сповільнило темп. Я як і раніше не могла вдихнути на повні груди, але зробила крок вперед, нахилилася і витерла клинок об штани Рілана.

- Вибач, - прошепотіла я. Від почуття провини по шкірі побігли мурашки, але це треба було зробити. Я прибрала кинджал у піхви. Голова та обличчя хворіли. – Я приведу до тебе когось.

Відповіді не було. І ніколи більше не буде.

Я рушила стежкою, не розуміючи, що роблю. Озноб охопив мене, просочуючись через шкіру в глиб тіла. Я

йшла світ у вікнах замку. Обійшовши фонтан, я зупинилася -
попереду почулися кроки. Моя рука ковзнула
до кинджала, пальці зімкнулися на... –

Діво? Ми чули крики, – покликав хтось.

Це був королівський гвардієць, який часто доглядав за леді та
лордами-в-очікуванні. Побачивши мене, він витріщив очі.

– Боги богів, що з тобою?

Я спробувала відповісти, але втратила мову. Інший гвардієць
вилаявся, і тут повз них протиснувся високий чоловік із золотистим
волоссям і незворушним обвітреним обличчям. Віктер. Він окинув
мене поглядом, затримавшись на колінах і руках, а потім на закритій
вуаллю частини обличчя.

- Ти поранена? - Він схопив мене за плечі. Він тримав мене
дбайливо, і його голос був м'яким. - Поппі, ти поранена? – Рілан. Він...

Я підняла погляд на Віктера і осіклася на півслові, згадавши, що
говорив Хоук про смерть, яка приходить без попередження. Я це
завжди знала, але все одно була вражена.

«Смерть – як старий друг, який часом відвідує, коли його зовсім
не чекаєш, а в інший раз – коли цілком очікуєш».

Смерть справді завдає несподіваних візитів.

* * *

-Як це сталося? – наполегливо запитала герцогиня Тірман.

Вона ходила по кімнаті, де зазвичай приймали гостей.
Дорогоцінні квіти на її каштановому волоссі виблискували
у світлі люстри.

-Як хтось міг пробратися в сад і мало не схопити її?

Напевно, так само, як учора хтось пробрався в замок і вбив леді в
очікуванні.

– Поки ми розмовляємо, внутрішню стіну обшуковують, – сказав
натомість Віктер.

Він стояв за моєю спиною, а я сиділа на краєчку оксамитової
кушетки, боячись забруднити кров'ю золоті подушки.

- Я гадаю, зловмисник проникнув через пошкоджену частину
стіни, яка захована за жакарандою.

Та частина стіни, через яку ми з Віктером непомітно вибиралися з
території замку.

Темні очі герцогині спалахнули від гніву.

– Нехай викорчують усі дерева! – наказала вона.

Я ахнула.

-Вибачте, леді, - пробурмотів цілитель, промокнувши вологою тканиною мій підборіддя і засунув ганчірку

Тоні, яка натомість дала чисту. Її покликали, як тільки мене привели до вітальні.

-Все добре, - запевнила я сивого чоловіка. Мою реакцію викликали не дії цілителя. Зілля, звичайно, щипало, але мене вразив наказ герцогині Тірман. – Ці дерева ростуть тут понад сто років...

– І вони прожили довге, повноцінне життя. - Герцогиня повернулася до мене. – А ти – ні, Пенеллафе.

Вона попрямувала до мене. Пунсова спідниця зібралася навколо її кісточок, нагадавши кров, що розлилася навколо Рілана. Я хотіла відсахнутися, але побоялася образити герцогиню.

– Якби цю людину не злякали, вона забрав би тебе, і ці дерева –останнє, про що б ти хвилювалася.

У цьому вона має рацію.

Тільки Віктер знав, що сталося, що мені вдалося поранити лиходія, перш ніж його відкликали. Хоча ми не стали ділитися подробицями, щоб не видати себе, Віктер велить цілителям у місті стежити, чи людина не з'явиться з такими ранами.

Але дерева...

Може, це вони пошкодили стіну, але та на моїй пам'яті завжди була такою. Не сумніваюся, що герцог із герцогинею знали про стіну і просто не віддавали розпорядження її полагодити.

- Наскільки сильно вона постраждала? - Запитала герцогиня.

– Рани неглибокі, ваша милість. Вона відбулася забоями. Трохи неприємно, але незабаром усе загоїться. -

Старий цілитель піднявся на ногах, що не гнутьсся, скрипучи суглобами. На його згорблених плечах висів довгий темний плащ. - Вам неймовірно пощастило, юна Діво.

Це не везіння.

А гарна підготовка.

Ось чому я відбулася лише болем у скроні і розбитою губою.

Але я кивнула.

- Дякую за піклування.

- Можеш дати їй щось від болю? - Запитала герцогиня.

- Так звичайно. - Волочачи ноги, він підійшов до столика, на якому лежала його шкіряна сумка. – У мене є чудові зілля.

Порившись у сумці, він дістав флакон із рожево-білим порошком.

– Допомагає за будь-якого болю, але викликає сонливість. Має легкий снодійний ефект.

Я не мала жодного наміру приймати те, що міститься у флаконі, але його передали Тоні, а вона поклала зілля в кишеню.

Щойно цілитель пішов, герцогиня повернулася до мене.

- Відкрий обличчя.

Слабо зітхнувши, я взялася за ланцюжки, але до мене присунулась Тоні і прошепотіла:

- Давай я.

Я хотіла зупинити її, але мій погляд впав на мої руки. Я витерла їх, як тільки мене привели до вітальні, але під нігтями залишилася кров, а на пальцях виднілися засохлі бризки.

Невже тіло Рілана все ще лежить під трояндами?

Тіло Малесси забрали з кімнати лише через кілька годин. Цікаво, чи віддали його сім'ї чи спалили з обережності?

Тоні розстебнула вуаль і акуратно зняла, намагаючись не зачепити волосся, що вибилося з вузла, в який я їх зібрала вранці.

Герцогиня Тірман стала переді мною на коліна і холодними пальцями обмацала шкіру навколо моїх губ, а потім праву скроню.

– Що ти робила у саду?

- Дивилася на троянди. Я ходжу до них майже щовечора. - Я підвела голову. - Рілан завжди супроводжує мене. Він не... – Я прочистила горло. - Він навіть не бачив нападника. Стріла потрапила йому в груди, перш ніж він зрозумів, що там хтось є. Її бездонні очі досліджували мої.

-Схоже, він був не такий уважний, як мав. Йому не слід було ні наміть втрачати пильність.

-Рілан був дуже досвідчений, - сказала я. – Той чоловік ховався...- Твій охоронець був такий досвідчений, що його вразила стріла? – тихо спитала вона. - Невже ця людина-примара не видала жодного звуку? Чи не було жодного попередження?

У мене задерніла спина, коли я згадала, які він видавав звуки.
Люди, які нічим не нагадують.

– Рілан був насторожний, ваша милість...

– Що я тобі казала? - Вона скинула витончено вигнуті брови.

Силячи зберегти спокій, я зробила неглибокий вдих.

-Рілан був насторожі, Джасінда. - Я назвала її на ім'я. Вона часомвимагала це, але я не розуміла, коли хоче, щоб я так до неї зверталася, а коли ні. – Людина... вона поводитися тихо, і Рілан...

-Виявився не готовий, - закінчив замість мене Віктер.

Я так швидко повернула голову, що скроня пронизала біль. Мені не вірилося.

Блакитні очі Віктера зустрілись із моїми.

-Йому подобалися ваші вечірні прогулянки до саду, продовжував він. - Він не думав, що там буде загроза, і, на жаль, надто розслабився. Вчорашній вечір мав послужити уроком.

Вчорашній вечір послужив уроком. Рілан невпинно стежив за територією. У мене похилилися плечі, і потім шестерні повернулися в моєму мозку. Йєн.

– Будь ласка, не говоріть нічого моєму братові. - Мій погляд кинувся від герцогині до Віктера. - Я не хочу його хвилювати, а він розхвилюється, навіть якщо зі мною все гаразд.

-Пенеллафе, мені доведеться повідомити про те, що сталося королеві. Ти знаєш, – відповіла герцогиня. – Її

рішення поза моїм контролем. Якщо вона вважає, що Йєну треба знати, вона йому скаже.

Я пішла до тями.

Холодні пальці герцогині торкнулися моєї щоки – лівої щоки. Я обернулася до неї.

-Пенеллафе, чи розумієш ти, як це важливо? Ти Діво. Ти обранабогами. З тобою пов'язані Вознесіння сотень леді і лордів-очікуючи по всьому королівству. Це буде найбільше Вознесіння з часів першого

Благословення. Рілан і всі королівські гвардійці знали, що поставлено на карту, якщо щось станеться з тобою.

Мені подобалася герцогиня. Вона була добра, на відміну від свого чоловіка, і на якусь мить мені здалося, що вона хвилюється про мене. Але все ж таки її більше цікавило те, що я значу. Якщо зі мною щось трапиться, вона багато втратить. Не тільки моє життя, а й майбутнє сотень тих, хто готується до Вознесіння.

Мені слід було пам'ятати, і мене охопила смутком.

— Якщо послідовники якимось чином завадять Вознесенню, це буде їх величезним тріумфом. — Герцогиня встала, розгладжуючи долонями сукню. — Це буде таким жорстоким ударом для нашої королеви, короля та богів.

— Виходить, ви думаєте... це був Послідовник? - Запитала Тоні. -Що він хотів схопити її не заради викупу?

- На стрілі, що потрапила в Рілана, була мітка, - відповів Віктер. Обіцянка Темного.
Обіцяння Темного.

До горла підкотив ком. Я зустрілася поглядом із Тоні. Я знала, що це означає.

«З крові та попелу
Ми повстанемо».

Цю обіцянку — що вони повстануть — він дав своїм людям та прихильникам, розкиданим по всьому королівству. Ця обіцянка оскверняла фасади будинків у кожному місті і була вирізана на камінні руїни, що залишилися від палацу Золотого Півмісяця.

- Буду з вами відвертою, - сказала герцогиня, дивлячись на Тоні. —

І вірю, що мої слова не перетворяться на пошепки в устах пліткарів.

- Звичайно, - пообіцяла Тоні, а я кивнула.

— Є... причини вважати, що нападник учора ввечері був атлантіанцем. - Тоні різко втягнула повітря. Я не відреагувала на цю новину, оскільки ми з Віктером це вже підозрювали. - Ця звістка не для широкого розголосу. Паніка, яку вона може викликати... що ж, вона нікому з нас не принесе користі.

Я глянула на Віктера. Він уважно дивився на герцогиню.

— Ось хто, на вашу думку, приходив по мене сьогодні? Та ж людина, яка винна у смерті Малесси?

— Не можу сказати, що той самий, але ми вважаємо, що винний упоганому поводженні з нашою леді-очікуваною входить у ту ж зграю, що і вчорашній відвідувач, — пояснила герцогиня. Вона попрямувала до комода біля дальньої стіни і налила собі якийсь прозорий напій зі

скляного графину. - Ми перевірили, чи немає в замку сторонніх, і вирішили, що злочинець пішов і що вся вистава була влаштована для того, щоб показати, як легко їм сюди проникнути. Вирішили, що безпосередня загроза минула.

Вона відпила зі склянки; її губи смикнулися при горлянці.

- Ясно, що ми помилилися. Може, їх уже немає у замку, але вони є у місті.

Вона обернулася до мене. Алебастрова шкіра герцогині стала ще блідішою.

- За тобою приходив Темний, Пенеллафе.

У мене тьохнуло серце, і я здригнулася.

— Ми тебе захищатимемо, — продовжувала вона. - Але я не здивуюся, якщо король з королевою, дізнавшись про те, що сталося, вживуть рішучих заходів, щоб забезпечити твою безпеку. Вони можуть покликати тебе до столиці.

Розділ 8

- Не думаю, що той чоловік у саду був сам Темний, - сказала я
Віктеру, поки ми йшли під великими білими прапорами, прикрашеними золотим королівським гербом. — Коли

він казав, що бенкетуватиме моїми нутрощами, він когось згадав, сказав: «Мені начхати на те, навіщо ти йому потрібна». Якщо за нападом стоїть Темний, гадаю, йшлося саме про нього.

- Думаю, хто б не був у саду, він послідовник, - погодився Віктер.

Він не прибирав руку з ефеса короткого меча і оглядав великий коридор так, наче послідовники причаїлися за статуями та горщиками з ліліями.

Леді-очікуючи, що стоять невеликою групою, знизили голоси, коли ми проходили повз. Деякі притиснули долоні до рота. Якщо вони ще нічого не чули, тепер моя забруднена кров'ю сукня дала їм зрозуміти, що трапилося ще щось.

- Треба було піти старим шляхом для слуг, - пробурмотіла я.

Я без того нечасто траплялася їм на очі, а побачивши мене такою, вони будуть пліткувати тиждень.

— Не звертай на них уваги. - Тоні пересунулася вперед, щоб затуляти мене.

Білий флакон з порошком, який, як вона знала, я не збираюся приймати, як і раніше, був у неї.

- Може, це добре, що вони бачать, - вирішив Віктер трохи згодом.

- Те, що трапилося, може послужити хорошим нагадуванням про те, що ми живемо в неспокійний час.

Ми всі повинні бути пильні. Насправді ніхто не в безпеці.

По моїй спині пробігла тремтіння. Ознаки ще не пройшли, і все здавалося нереальним, поки я не подумала про Рілан. Нутро боліло сильніше, ніж розбите підборіддя та скроню.

— Коли... коли ховатимуть Рілана?

- Швидше за все, вранці. - Віктер глянув на мене. - Ти знаєш, щотобі туди не можна.

Високим, як і лордам і леді-в-очікуванні, не належить бути присутнім на похороні гвардійця. Насправді так просто не чинили.

-Він був моїм охоронцем і ... і другом. Мене не хвилює, чи роблять так чи ні. Через протокол я не прийшла на похорон Ханнеса, а я хотіла. - Вина з цього приводу все ще гризла мене, зазвичай о третій годині ночі, коли я не могла заснути. – Заради Рілана я хочу прийти.

Тоні, схоже, хотіла заперечити, але передумала. Віктер просто зітхнув.

-Ти знаєш, його милість не схвалить.

-Він рідко щось схвалює. Внесе цей вчинок у свій список того,чим я його засмутила.

-Поппі. - Віктер стиснув зуби, і я згадала нашу суперечку минулоїночі. - Можеш і далі поводитися так, ніби герцога можна сердити ось так запросто, але ти знаєш, що його гнів це не зменшить.

Я знала, звичайно, але це нічого не змінювало. Я завжди була готова мати справу із наслідками. Як того разу, коли вирішила допомагати нещасним, яких заражали Бажаючі.

-Мені начхати. Рілан помер на моїх очах, і я не зробила нічого. Явитерла... – мій голос здригнувся. - Я витерла меч про його одяг.

Ми якраз входили у фойє. Віктер зупинився, поклав мені руку на плече і м'яко стиснув.

-Ти зробила все, що могла. Ти зробила все, що потрібне. Ти невинна у його смерті. Він виконував свій обов'язок, Поппі. Як і я, якби загинув, захищаючи тебе.

У мене зупинилося серце.

-Не говори так. Ніколи так не кажи. Ти не помреш.

-Коли помру. Може, мені пощастить і бог Рейн прийде за мноюуві сні, але з таким самим успіхом я можу загинути від меча чи стріли. - Він зустрівся зі мною поглядом, хоч і крізь вуаль, і до мого горла підкотив ком. - Не має значення, як і коли це станеться, але це буде не твоя вина, Поппі. І ти не будеш ні хвилини витрачати на каяття.

Мої очі затягли сльози, і його обличчя розпливлося. Я навіть думати не можу, що з Віктером щось станеться. Досить важко було втратити Ханнеса та Рілана, які не були мені такі близькі, як Віктер. Крім

Тоні, він єдиний знає, чому я не сплю ночами і чому мені потрібна впевненість, що я можу себе захистити.

Він знає більше, ніж мій брат. Втратити його – все одно, що заново втратити батьків, навіть ще гірше, бо спогади про матір та батька, їхні обличчя та голоси з часом потьмяніли. Вони назавжди залишилися в минулому, просто примари тих, хто колись був. А Віктер є тепер, його я бачу чітко і пам'ятаю кожну межу.

- Скажи, що ти це розумієш, - м'яко промовив він.

Я не розуміла, але все одно кивнула. Йому треба бачити мою згоду.

- Рілан був гарною людиною, - його голос став твердішим, і навіть його очі наповнилися горем, що доводить, що він все ж таки не залишився байдужим до смерті Рілана. Просто він уміє це приховувати. -

Знаю, що при розмові з її милістю не здавалося, що я так гадаю. Я не заперечую своїх слів, Рілан занадто розслабився, але це може статися з найкращими з нас. Він був добрим охоронцем, і він дбав про тебе. Він би не хотів, щоб ти відчувала вину. - Віктер знову стиснув моє плече. - Ідемо. Тобі треба вимитися.

Коли ми підійшли до моєї кімнати, Віктер перевірів усе навколо, переконавшись, що двері на старі сходи для слуг замкнені. Мене занепокоїло те, що він відчуває необхідність перевірити мої покої, але я зрозуміла: він діє так, щоб укотре підстрахуватися.

Я згадала дещо зі слів герцогині і, доки він не пішов, запитала:

– Зграя, про яку говорила герцогиня... Ти знаєш, хто вони?

- Не знаю ні про які зграї. - Віктер глянув на Тоні, яка несла у ванну чисті рушники. Він часто говорив відкрито у її присутності, але зараз... зараз інша справа. – Але мене не тримають у курсі того, що відбувається, тому я не надто здивований.

– Тобто герцог просто намагається уникнути паніки, – припустила я.

- Герцогиня завжди була більш прямолінійна, але, гадаю, капітанові він сказав правду. - Він стиснув зуби. Він мав сказати і мені.

Повинен був. І не має значення, що правду Віктер уже підозрював.

-Постарайся відпочити. - Він поклав руку мені на плече. – Якщотобі щось знадобиться, я буду зовні.

Я кивнула.

Незабаром гаряча ванна стояла біля каміна, і Тоні забрала брудне плаття. Я ніколи більше не захочу його бачити. Я поринула у вихідну пором воду, почала терти долоні та руки, поки вони не порозуміли від жару та тертя. Раптом перед думкою з'явився Рілан, я згадала потрясіння, з яким він дивився на свої груди.

Замружившись, я поринула у воду з головою і залишалася там доти, доки легені не почали горіти і обличчя

Рілана не зникло. І лише тоді дозволила собі виринути. Так я і сиділа, притиснувши до грудей забите коліна, поки шкіра не зморщилася, а вода не почала остигати.

Вибравшись із ванни, я накинула товстий халат, який Тоні залишила на стільці, і босоніж потопала по нагрітим камінням до дзеркала. Витерла долонею ділянку запітнілого скла і втупилася у свої зелені очі. Цей колір ми з Йєном успадкували від батька - у мами очі були карі. Я це пам'ятала. Якось королева сказала, що за винятком очей я точна копія матері, якою вона була в моєму віці. Мені дістався її крутий лоб, овальне обличчя, гострі вилиці та повні губи.

Я повернула голову. Невелике почервоніння і садна на скроні та в кутку рота були ледь помітні. Мазь, яку цілитель втер у шкіру, дуже прискорила загоєння.

Напевно, це та сама мазь, якою лікують рубці, що занадто часто з'являються на моїй спині.

Я викинула ці думки з голови і подивилася на ліву щоку. Її теж лікували, але мітки залишилися.

Я рідко дивилася на ці шрами, але тепер вивчала зазубрену смужку - рожеву, трохи блідне за решту шкіри.

Шрам починався нижче лінії волосся і йшов по скроні, лише трохи не зачепивши ліве око. Зцілена рана закінчувалася біля носа. Ще одна, коротше, розташовувалась вище, розрізаючи лоб і брову.

Я притиснула вологі пальці до довгого шраму. Мені завжди здавалося, що очі і рота занадто великі для мого обличчя, але королева сказала, що моя мама вважалася красунею.

Що б не говорила королева Ілеана про мою маму, у її голосі звучала страждальна ніжність. Вони були близькі, і я знала: вона шкодує, що дала мамі єдине, про що та колись просила.

Дозволення відмовитися від Вознесіння.

Моя мама була леді в очікуванні, її віддали до двору під час Ритуалу, але батько не був лордом. Вона віддала перевагу мого батька Благословенню богів, і таке

кохання... що ж, у мене немає в цьому жодного досвіду. Може, ніколи не буде, і я сумнівалася, що таке кохання було у більшості людей, незалежно від того, що готувало їм майбутнє. Мама вчинила нечуваним чином. Вона була першою та останньою, хто так зробив.

Королева Ілеана не раз говорила, що якби моя мама піднеслася, вона могла б вижити тієї ночі. Але тієї ночі взагалі могло б не бути. Я тут не стояла б. Як і Єн. Вона б не одружилася з батьком, а якби піднеслася, то не змогла б мати дітей. Тож жалі королеви були зайві.

Але якби мої батьки вміли захищатися, коли тієї ночі на нас опустився туман, то, може, вони були б і досі живі. Ось чому я стою тут, а не стала бранкою людини, яка вирішила знищувати тих, що піднеслися, і більш ніж бажаного проливати при цьому кров. Якби Малесса вміла захищатися, може, її доля не змінилася б, але, принаймні, мала б шанс.

Я знову зустрілася поглядом зі своїм відображенням. Темний мене не візьме. Щоб стримати цю клятву, я вбиватиму і, якщо доведеться, помру.

Я опустила руку і повільно відвернулася від дзеркала. Переодягнувшись, залишила біля дверей запалену лампу і залізла в ліжко. Не минуло й двадцяти хвилин, як у суміжні двері тихо постукали і пролунав голос Тоні.

Я перекинулася у бік дверей.

- Я не сплю.

Тоні увійшла й зачинила двері.

— Я... Я не можу заснути.

- А я ще навіть не намагалася, - зізналася я.

— Якщо ти втомилася, я повернуся до себе, — запропонувала вона.

- Ти знаєш, що я все одно нескоро засну.

Я поплескала по ліжку поруч із собою.

Вона підбігла і залізла під ковдру. Повернувшись на бік, глянула на мене.

- Ніяк не можу перестати думати про все це, адже мене там навітьне було. Не уявляю, що коїться у тебе голові. - Вона помовчала. — Напевно, щось пов'язане із кривавою помстою.

Незважаючи на те, що сталося, я посміхнулася.

- Ти не так помилилася.

- Я вражена, - відповіла вона, і тут же її посмішка згасла. — Я весьчас думаю, яким усе це здається нереальним. Спочатку Малесса, тепер Рілан. Я бачила його одразу після вечері. Він був живий і здоровий.

Вчора вранці я проходила повз Малесси. Вона несла букет квітів, усміхалася і виглядала щасливою. Ніби...

Не можу збагнути, що їх більше немає. Ось вони є, і наступної миті вже немає, без жодного попередження.

Тоні була однією з небагатьох, кого смерть не торкнулася. Її батьки, старший брат та сестра живі. Крім

Ханнеса не помер ніхто, кого вона знала чи часто бачила.

І хоча я дуже добре знайома зі смертю, вона, як і раніше, вражала і, як сказав Хоук, не ставала менш суворою і невблаганною.

Я проковтнула.

-Не знаю, як було Малессе. - Наскільки я знала, це було жахливо, хоча якщо я так скажу, це нічим не допоможе. - Але для Рілана все пройшло швидко. Двадцять чи тридцять секунд. І потім його не стало. Він не сильно страждав, і той біль, що він зазнав, швидко закінчився.

Тоні глибоко зітхнула і заплющила очі.

- Він мені подобався. Чи не такий суворий, як Віктер, і не замкнутий, як Ханнес та інші. Ти могла поговорити з ним.

– Знаю, – прошепотіла я, моє горло горіло.

Трохи помовчавши, Тоні розплющила очі і сказала:

– Темний. Він більше сприймається як... - Міф?

Вона кивнула.

– Не те, щоб я не вірила в його реальність. Просто про нього говорили як про якусь страшилку. - Вона згорнулася калачиком і підтягла ковдру до підборіддя. – Що, як у саду був сам Темний, а тобі вдалося його поранити?

- Це було б ... дивно, і я б до кінця століття хвалилася перед тобою та Віктером. Але як я сказала, я так не думаю.

– Хвала богам, ти знала, як діяти. - Тоні намацала мою руку ізнизала. – Інакше...

– Знаю. - У такі моменти важко пам'ятати про те, що нас звели заобов'язками. Я потиснула її руку у відповідь. - Я рада, що тебе зі мною не було.

- Хотілося б сказати, що я хотіла бути там, щоб ти не зіткнулася з небезпекою сама, але, якщо чесно, я теж рада, що мене з тобою не було, - зізналася вона. - Я б тільки відволікала вереском.

– Неправда. Я показувала тобі, як поводитися з кинджалом.

– Знати основи та застосовувати меч на живій істоті – це далеко не одне й те саме. - Тоні прибрала руку. - Я точно стояла б стовпом і водала. Мені не соромно в цьому зізнатися, і мої крики, можливо, швидше привернули б увагу гвардійців.

- Ти б боронилася. – Я була в цьому цілком певна. - Я бачила, як агресивно ти поводитися, коли залишилося одне останнє тістечко.

Вона засміялася так, що довкола очей з'явилися зморшки.

– Але ж це тістечко. Заради останнього я б зіпхнула з балкона герцогиню.

Я коротко посміхнулася.

Тоні грала ниткою, що вибилася з ковдри. На її губах розпливлася і одразу зникла широка посмішка.

-Як ти думаєш, король із королевою заличуть тебе до столиці?

У мене напружилися плечі.

-Не знаю.

Це не правда.

Якщо вони вирішать, що в Масадонії я більше не в безпеці, вони вимагатимуть повернути мене до столиці, хоча до мого Вознесіння ще майже рік.

Але не це викликало холод у моїх грудях, що розтік по всьому тілу. Герцогиня дала зрозуміти, що головна турбота – не допустити, щоб Вознесенню завадили. І є лише один спосіб.

Королева може подати богам прохання прискорити Вознесіння.

* * *

Рано вранці, коли сонце світило надто яскраво для такого близького до зими дня, я стояла поряд з Віктером біля підніжжя Нетлінних пагорбів, перед храмами Рахара, передвічного бога, і Йони, богині відродження.

Навислі над нами храми, споруджені з чорного каменю з далекого сходу, обидва були розмірами із замків

Тірман. Тіні від них закривали половину балки, але не те місце, де ми стояли. Мов боги проливали світло на нас.

Ми мовчки спостерігали за тим, як обгорнуте саваном тіло Рілана Кіла піднімають на похоронне багаття.

Коли я приєдналася до Віктера, одягнена не для тренування, а в біле та у вуаль, він змирився. Він знав, що не відмовляє мене, і нічого не сказав, поки ми йшли до місця похорону, де зібралися всі мешканці

Масадонії. Хоча моя присутність викликала багато приголомшених поглядів, ніхто не питав, що я тут роблю. І навіть якби мені щось сказали, я не змінила б свого рішення. Бути тут – мій обов'язок перед Ріланом.

Ми стояли в задніх рядах невеликого натовпу, в оточенні королівських гвардійців і гвардійців з Валу. З поваги до них я не хотіла підходити ближче. Рілан був моїм охоронцем, другом, а ним був братом, і на них його смерть вплинула інакше.

Верховний жрець у білій мантиї говорив про силу і сміливість Рілана, про славу, яку він здобуде в компанії богів, про чекає його вічне життя, і в моїх грудях зростав крижаний біль.

Рілан на похоронному вогнищі здавався таким маленьким, наче зменшився у розмірах. Жрець полив його тіло олією і посипав сіллю. У повітрі поплив солодкий аромат.

Гріффіт Янсен, капітан королівської гвардії, вийшов уперед із єдиним факелом. Його біла накидка майоріла на вітрі. Капітан Янсен повернувся до нас і почав чекати. Я не одразу зрозуміла кого.

Віктера.

Підпалити багаття доручать йому як найближчому соратнику Рілана. Він зробив крок уперед, але зупинився і глянув на мене. Ясно, що він не хотів залишати мене, навіть в оточенні десятків гвардійців, коли дуже малоймовірно, що може щось статися.

О боги. До мене дійшло: моя присутність заважає йому віддати шану. Вчора ввечері мені й на думку не спало, що саме тому він не хотів, щоб я йшла з ним. Я навіть не подумала, яким ударом це буде йому.

Відчуваючи себе егоїстичною дурістю, я зібралася було запевнити, що буду в безпеці, доки він віддає обов'язок.

— Я за нею наглядаю, — промовив глибокий голос за моєю спиною. Голос, який я не мала знати, але знала.

У мене всередині все обірвалося, наче я стояла на краю прірви, і в той же час заколотилося серце. Мені не потрібно обертатися, аби зрозуміти, хто це.

Хоук Флінн.

О боги!

Після всіх минулих подій я майже забула про Хоук. Ключове слово - "майже", тому що, прокинувшись цього ранку, я шкодувала, що не дочекалася в "Червоній перлині"

його повернення. Я боялася, що вороги схоплять мене і піддадуть жакливі долі або вб'ють перш, ніж я

випробуваю те, про що люди говорять
тільки пошепки.

Сталеві сіро-блакитні очі Віктера глянули поверх мого плеча.

Минуло кілька довгих, напружених
миттєвостей. Гвардійці спостерігали нами.

– Придивишся?

-Ручаюся своїм мечем і своїм життям, - відповів Хоук,
стаючи поряд зі мною.

У відповідь на цю обіцянку у мене всередині знову все затремтіло,
хоча я знала, що так сказав би будь-який гвардієць, якби він був з Вала
або захисник піднесених.

-Капітан каже, на Валу ти один із найкращих, - сказав Віктер
тактично, що чули тільки Хоук і я. – Каже, що багато років не бачив такої
майстерності у поводженні з цибулею
та мечем.

– Я майстер у своєму ремеслі.

- У якому ж? – спитав Віктер.

– Вбивати.

Ця проста, коротка відповідь, що зірвалася з його губ, так твердо
стислих і таких м'яких на дотик, потрясла мене. Але це слово не
налякало мене, а викликало зовсім іншу
реакцію, яка, мабуть, мала мене стривожити.

Або принаймні зацікавити.

- Вона - майбутнє цього королівства, - попередив Віктер, і я
зіщулилася від дивної суміші незручності і ніжності. Він сказав те,
що говорили всі, від герцогині до королеви, але я знала: його
слова стосуються того, хто я така, а не того, що я значу. - Ось хто
стоїть поряд з тобою.

- Я знаю, з ким стою поряд.

Із мого горла рвався істеричний смішок. Насправді він не має, хто
стоїть поруч з ним. Слава богам, мені вдалося придушити сміх.

- Зі мною вона в безпеці, - додав Хоук.

Так це так.

І негаразд.

Віктер подивився на мене, і я змогла лише кивнути. Говорити не можна. Якщо я заговорю, Хоук може дізнатися мій голос, і тоді... боги, я навіть не могла подумати, що тоді буде.

Кинувши на Хоука останній застережливий погляд, Віктер розвернувся на підборах і попрямував до гвардійця, що тримає смолокип. З б'ючим серцем я швидко глянула у бік Хоука.

І одразу про це пошкодувала.

У яскравому світлі ранкового сонця, коли синяво-чорне волосся не закривало обличчя, його риси здавались твердішими, суворішими і ще прекраснішими. Губи щільно стиснуті, жодного натяку на ямочку. Він був у тій же чорній уніформі, що й тоді у «Червоній перлині», але зараз на ньому ще шкіряна із залізом броня гвардійця з Валу. На боці висів широкий меч із темно-рубіновим лезом із кровакамня.

Чому він зголосився доглядати мене? Тут стояли десятки королівських гвардійців. Це їм слід було так вчинити. Сковзнувши поглядом по натовпу, я зрозуміла, що всі вони намагаються на мене не дивитись.

Цікаво, це тому, що вони рідко мене бачать, або тому, що бояться покарання герцога і богів, якщо взагалі на мене подивляться?

Їхній обов'язок – віддати життя за те, до кого не можна наблизитися без дозволу. За ту, на кого не можна дивитися занадто довго - це вважається нешанобливим. Тривожна іронія ситуації лежала на їхніх плечах важким тягарем.

Але Хоук зовсім інший.

Він ніяк не міг дізнатися, що це я була в «Червоній перлині». Він ніколи раніше не чув мого голосу, і сумніваюся, що у мене такі відомі губи та підборіддя.

Герцогиня говорила, він прибув зі столиці з блискучими рекомендаціями і, швидше за все, стане одним із наймолодших королівських гвардійців. Якщо Хоук цього хоче, йому, напевно, допоможе те, що він зголосився за мною доглянути. І в королівській гвардії раптово

з'явилося місце.

Хіба не можна таке припустити?

На його щелепі здригнувся м'яз, що одразу мене заворожило. Але я відразу згадала, навіщо я тут. Не для того, щоб крізь вуаль пожирати очима Хоука. Я перевела погляд на Віктера, що йшов до похоронного вогнища.

Мені страшенно хотілося відвернутися або заплющити очі, коли він опустив смолоскип. Я не одвернулась. Я дивилася, як полум'я облизує дрова; чула, як тишу порушило потріскування деревини. Мої нутрощі стиснулися, коли полум'я спалахнуло, охоплюючи тіло Рілана, а Віктер опустився перед багаттям на одне коліно і схилив голову.

- Ти надала йому велику честь своєю присутністю, - тихо сказав Хоук, але я здригнулася від його слів.

Я обернулася до нього. Його очі були яскравими, наче самі боги відполірували бурштин і вставили йому в очниці.

— Для всіх нас твоя присутність тут – велика честь.

Я відкрила рота, щоб сказати: Рілан і всі вони заслуговують набагато більшого, ніж честь моєї присутності.

Але тут же осіклася. Не можна ризикувати.

Погляд Хоука ковзнув до мого підборіддя, затримався на куточку рота, де, як я знала, шкіра запалилася.

— Ти постраждала. - Це було не питання, а твердження, вимовлене твердим, як граніт, тоном. — Будь впевнена, що більше такого не станеться.

Розділ 9

Я пригиналася і крутилася, шкіра змокла від поту, товста коса хльостала з боків. Я підняла ногу, і моя боса ступня зустрілася з підборіддям Віктера. Застигнутий зненацька, він хитнувся вбік, а я промчала повз нього.

Він почав відбиватися, але раптом завмер і опустив погляд на кинджал, який я тримала біля його горла.

Куточки його губ опустилися. –

Я виграла, – усміхнулася я.

- Перемога не головне, Поппі.

– Ні?

Я опустила кинджал і відступила назад.

– Головне – вижити.

– Хіба це не перемога?

Кинувши на мене косий погляд, він провів рукою по лобі.

- Що б ти собі не думала, то це не гра.

– Знаю.

Я прибрала кинджал у піхви на стегні. Одягнена в щільні лосини і стару туніку Віктера, я пройшла кам'яною підлогою до старого дерев'яного столу, взяла склянку води і зробила довгий ковток. Я була б щасливою, якби могла ходити в такому одязі весь день. Кожен день.

– Але якби це була гра, то я виграла б.

- Поппі, ти взяла гору всього двічі.

- Так, але обидва рази я б перерізала тобі горло. Ти взяв горутричі, але не зміг заподіяти особливої шкоди, крім поверхневих ран.

– Поверхневих ран? - Він видав короткий смішок. - Тільки ти можеш поразити випотрошені нутрощі поверхневою раною. Ти не вмієш програвати.

- Так це все ж таки гра?

Він пирхнув.

Широко посміхаючись, я знизала плечима. У сонячних променях, що ллються з відкритих вікон, танцювали порошинки. Скло давно зняли, тому тут весь час прозірало, взимку було дуже холодно, а влітку – нестерпно

спекотно. Зате до нас сюди ніхто ніколи не тикався, а перепади температури цілком можна стерпіти.

Це був ранок наступного дня після похорону Рілана. Для замку ще неслітлива рань. Майже всі мешканці замку дотримувалися розкладу Вознесшихся, і слуги, як і герцог з герцогинею, вважали, що я ще в ліжку.

Тільки Тоні знала, де я. Не знав навіть Рілан, бо вранці у мене завжди чергував Віктер.

- Як твоя голова? – поцікавився він.

- Добре.

Він вигнув світлу брову.

- Не брешеш?

У мене на скроні залишився тільки слабкий синювато-пурпурний синець. Почервоніння довкола рота пройшло. Був ще неглибокий поріз усередині щоки, який зрідка кривив, але в іншому зі мною все гаразд.

Напевно, бажання Віктера не переживати і вчорашній відпочинок пішли мені на користь.

Після похорону Рілана я провела день у своїх покоях, читаючи книгу, яку принесла Тоні. То була історія двох нещасних закоханих, призначених одна одній долею. Книга була з категорії Заборонено-Читати-Пенеллаф, куди входило майже все, за винятком навчальної літератури та вчень богів. Учора ввечері я дочитала роман і почала думати, чи принесе Тоні ще книг.

Сумнівно. Майже весь її вільний час поглинає підготовка до майбутнього Ритуалу. Навіть якщо вона не зможе принести мені щось почитати, я можу просто пробратися до Бібліотеки та взяти сама. Крім того, я не хотіла, щоб вона тинялася містом – не після спроби викрадення і того, що трапилося з Малессою.

Це означало, що мені теж не слід тинятися без охорони, але Бібліотека не дуже далеко. Всього за кілька кварталів від замку, туди легко потрапити через Гай. Я можу переодягтися так, щоб у мені не впізнали Діву, але все одно ризиковано і безглуздо чинити так незабаром після нападу.

- Минулої ночі трохи хворіла, але коли я прокинулася, все минулося. – Я помовчала. - У нього слабкий удар.

Віктер пирхнув і підійшов до мене, забравши меч у піхви.

- Добре спала?

Я подумала, чи не збрехати.

- Я виглядаю невиспаною?

Він зупинився переді мною.

- Ти взагалі рідко висипаєшся. Мені здалося, що те, що сталося з

Ріланом, порушить твій і без того поганий сон.

- О, то ти турбуєшся про мене? - Підробила я. - Ти такий добрийбатько.

Його обличчя стало непроникним.

- Поппі, не ухиляйся.

— Чому? У мене добре виходить.

- Насправді ні.

Я зітхнувши закотила очі.

— Я не одразу засинаю, але кошмарів уже давно не було.

Віктер дивився мені в очі, ніби намагаючись зрозуміти, чи не брешу я. Ця людина могла розпізнати мою брехню. Я не брехала... не зовсім. Після походу до «Червоної перлини» мені не снилося страшних снів, не знаю чому.

Може, тому, що, засинаючи, я думала про те, що трапилося в «Червоній перлині», і це якимось чином відволікало мій мозок від травм минулого. Якщо так, то дарованому коневі в зуби не заглядають.

- Як ти вважаєш, ким замінять Рілана? - Змінила я тему розмовиперш, ніж він продовжить розпитування.

- Ще не знаю, але думаю, що незабаром це питання вирішиться.

Мої думки одразу перенеслися до Хоука, хоча його, мабуть, немає серед претендентів. Є багато інших гвардійців з Валу, які пробули тут довше. Але мене все одно цікавило питання відбору.

- Може, це буде той гвардієць, який приїхав нещодавно зі столиці?

Який стояв поряд зі мною на похороні?

Який запевняв, що я більше не постраждаю.

- Ти говориш про Хоука? — спитав Віктер, закріплюючи другиймеч.

- О, його так звати?

Він підвів на мене погляд.

- Брехня з тебе ніяка.

- Я не брешу! – Я насупилась. - Про що я, по-твоєму, збрехала?

- Хіба ти не знаєш його ім'я?

Молячись, щоб мене не видав рум'янець, я склала на грудях руки.

- Звідки мені знати?

– Його ім'я знають усі жінки у місті.

– Це має якесь відношення до справи?

Губи Віктера смикнулися, наче він придушив усмішку.

- Він дуже гарний молодик, принаймні, мені так говорили, і немає нічого страшного в тому, що ти його помітила. - Він відвернувся. - Доки ти його тільки помічаєш і нічого більше.

Мої щоки палко спалахнули, бо я зробила більше, ніж тільки помітила Хоука.

– Коли б у мене з'явилася можливість щось зробити, окрім як помічати його, що, смію тобі нагадати, найсуворіше заборонено?

Віктер знову засміявся, і я нахмурилася ще дужче.

– Коли тебе зупиняли якісь заборони?

- Це інше, - сказала я, дивуючись, що боги не покарали мене на місці за таку відверту брехню. – І коли б я мав можливість зробити щось подібне?

– Радий, що ти це розумієш. Настав час тобі закінчувати з пригодами.

У мене все всередині перевернулося.

-Поняття не маю, про що ти говориш.

Він не звернув уваги на мої слова.

-Раніше я не надто дбав про ваші з Тоні вилазки, але після того,що трапилося в саду, їм потрібно покласти край.

Я зачинила рота на замок.

-Думаєш, я не знав? - Він розплився в самовдоволеній усмішці. Я стежив, навіть коли ти не підозрювала.

– Ну, це... бридко.

Я не хотіла знати, чи відомо йому про мій візит до «Червоної перлини».

- Гидко чи ні, просто згадай мої слова, коли наступного разу крастимешся посеред ночі. - Не встигла я відповісти, як він додав: - Що стосується Хоука, то я б сказав, що він занадто молодий, щоб стати твоїм охоронцем.

— Але?

У мене забилося серце, я ледь помітила, що Віктер забрав у мене склянку.

-Але його вміння виняткові, він кращий за багатьох королівських гвардійців. Я вчора зовсім не лестив його самолюбство, коли це сказав. У столиці про нього були високі думки, і, схоже, він близький до капітана

Янсена. - Віктер допив воду. — Не здивуюсь, якщо його підвищать в обхід інших.

Моє серце забилося об ребра.

-Але ... але стати моїм охоронцем? Напевно, більше підійшов бихтось краще знайомий із містом.

-Насправді більше підійде нова людина, менш схильна до розслаблення. Він дивитиметься на речі не так, як ми, що прожили тут довгі роки. Бачити слабкі місця та загрози, які ми можемо переглянути. І вчора він показав, що може без проблем вийти вперед там, де стоять на місці.

Все це мало сенс, але... але він не міг стати моїм особистим королівським гвардійцем. Якщо станеться, то рано чи пізно мені доведеться з ним заговорити, і в якийсь момент він мене дізнається.

І що тоді?

Якщо він близький до капітана і рішуче налаштований на підвищення, то, напевно, мене видасть. Гвардійці високих звань, які мають шанси дожити до відставки з добрим змістом, — це ті, що охороняють герцога та герцогиню Масадонії.

* * *

Вдень, коли сонце стоїть високо, Великий зал, де відбуваються щотижневі міські ради та грандіозні свята, – одне з найкрасивіших приміщень у всьому замку.

Через кожні двадцять футів розташовані вікна, вищі, ніж у більшості міських будинків. Вони впускали яскраві та теплі сонячні промені, які заливали стіни та підлогу з відполірованого білого вапняку. Ліворуч із вікон відкривався вид на сади, праворуч – на храми на вершині Нетлінних пагорбів.

Поміж вікон висіли важкі білі гобелени. У центрі кожного красувався золотий королівський герб. По довгій і широкій залі розкидані кремово-білі колони із золотими та срібними цятками. У срібних горщиках зростав білий і фіолетовий жасмин, наповнюючи повітря насиченим солодким ароматом.

Справжньою визначною пам'яткою Великої зали була розписана вручну стеля. Зверху на нас дивилися боги.

Іона та Рахар. Полум'яна рудоволоса Ейос – богиня кохання, родючості та краси. Сейон – темношкірий бог неба та землі – він був Землею, вітром та водою. Поруч із ним

знаходився Теон – бог згоди та війни – та його сестра-близнюк Лейла – богиня миру та відплати. Бель – темноволоса богиня полювання, озброєна цибулею. Перус – блідий біловолосий бог ритуалу та процвітання.

Поряд із ним – Рейн, бог звичайних людей та закінчень. І, нарешті, моя тезка Пенеллаф – богиня

мудрості, вірності та обов'язку, що я знаходила дуже іронічно. Особи всіх богів виписані напрочуд жваво і детально – всіх, крім Ніктоса, короля всіх богів, який дав перше Благословення. Його обличчя і тіло залито яскравим сріблястим місячним світлом.

Але зараз, коли я стояла на піднесенні зліва від герцогині, що сидить, з вікон не лилися сонячні промені.

Панувала темна ніч. Освітлення давали кілька настінних світильників та масляних ламп, відкидаючи до зали золотисте сяйво.

Боги не виходять на сонце.

Як і піднесені.

Як до цього пристосувався Йєн? У сонячні дні він завжди виходив назовні зі своїми щоденниками і

записував різні історії, що спадали йому на думку. Тепер він пише при місячному світлі? Якщо мене призовуть до столиці, то скоро я про це дізнаюся.

В мені почала зароджуватися тривога, і я викинула з голови думку про поїздку до столиці, перш ніж занепокоєння розростеться. Я розглядала натовп, що заповнив

Великий зал, вдавав, що не шукаю одну конкретну особу, і зазнала жалюгідної поразки.

Я знала, що Хоук тут. Він завжди присутній, але я ще не помітила його.

Повна нервової енергії, я розчіплювала і скручувала кисті рук, доки якийсь банкір розсипався у похвалах Тирманам.

-Ти в порядку? - Віктер нахилив голову і знизив голос так, щоб ямогла чути.

Я трохи повернулася вліво і кивнула.

-Чому ти питаєш?

-Тому що ти з самого початку засідання крутишся, наче у тебе насукні сидять павуки.

Павуки на сукні?

Якби у мене на сукні сиділи павуки, я не крутилася б. Я б заверещала і зірвала з себе весь одяг. І мені було б начхати, що всі дивляться.

Я сама точно не знала, чому стала такою неспокійною. Звичайно, на те є мільйон причин з огляду на недавні події, але... здається, є ще щось.

Це почалося, коли я покинула Віктера, - короткочасний головний біль, який я приписала удару і тому, що, можливо, перестаралася на тренуванні. Після обіду вона стихла, але потім змінилася енергійністю та нервозністю. Як після кави, надісланої Йеном зі столиці. Ми з Тоні випили всього по півчашки, а потім весь

день не могли всидіти на місці.

Намагаючись стояти струнко, я перевела погляд ліворуч, на сади, де раніше я знаходила такий спокій. У мене зануро в грудях. Я не ходила в садок ні вчора ввечері, ні сьогодні вдень. Мені не заборонили, але я

знала, що варто мені вийти з палацу, як мене одразу оточать

гвардійці.

Я навіть не уявляла, як пройде майбутній Ритуал.

Сумніваюсь, що взагалі зможу колись повернутися в сади, хоч би як я любила їх і нічні троянди. Навіть зараз, просто дивлячись на темні контури дерев у вікні, я представляла неживий погляд Рілана.

Розмірено дихаючи, я переключила увагу з саду на передню частину зали. По обидва боки від височини стояли члени двору – Вознесшієся. За ними – леді та лорди-в-очікуванні. Серед них – королівські гвардійці у білих накидках із гербом. Зал наповнювали торговці та ділки, селяни та робітники – всі вони прийшли до двору з різними проханнями, скаргами або щоб підійти до герцога чи герцогині.

Люди витріщалися на нас, витріщивши очі і роззявивши роти від благоговіння. Деякі з них вперше бачили красуню герцогиню Тірман з каштановим волоссям або герцога, блискучого холодною красою, з дуже світлим, майже білим волоссям.

Багато хто з них уперше був так близький до тих, хто піднісся.

Вони виглядали так, ніби перебувають у присутності богів, і я вважала, що такою мірою так і було.

Піднесені – нащадки богів. По крові, якщо не народженням.

А крім того... ще є я.

Майже ніхто зі звичайних людей, які стояли у Великій залі, раніше не бачив Діви. З однієї цієї причини на мене кидали безліч швидких цікавих поглядів. Думаю, новини про смерть Малесси та спробу мого викрадення вже широко розійшлися і, впевнена, внесли свій внесок у заповнюючу залу стривожено-цікаве гудіння.

Тоні трималася зовсім інакше - вона здавалася напівсонною. Я прикусила зсередини щоку, коли вона придушила позіхання. Ми тут уже майже дві години, і мені стало цікаво, чи болять дупи Тирманов так само, як мої ноги.

Напевно ні.

Обом на вигляд цілком комфортно. Герцогиня одяглася у жовтий шовк, і навіть я не могла не визнати, що герцогу дуже йдуть чорні штани та фрак.

Він завжди нагадував мені бліду змію, на яку я натрапила на пляжі одного разу в дитинстві. На вигляд чудова, але її укуси небезпечні і часто смертельні.

Банкір почав поширюватися про гідне керівництво герцога та герцогині, і я, придушивши позіхання, перевела погляд на храми.

І побачила його.

Хоука.

Побачивши його я відчула дивний поштовх у грудях. Він стояв між колонами, склавши руки на широких грудях. Як і вчора, на його губах не було дразливої напівусмішки, а риси здавалися б суворішими, якби не падали на лоб непокірні північно-чорні пасма, що пом'якшують вираз обличчя.

Мою спину почало поколювати, шкіра вкрилася мурашками. Хоук дивився на піднесення, туди, де я стояла, і, клянусь, навіть через весь зал і крізь вуаль наші погляди зустрілися. Ми дивилися один на одного.

Здавалося, все повітря вилетіло з моїх легень, весь зал помчав кудись у далечінь і запанувала тиша.

Моє серце важко стукало, а долоні судомно стискалися і розтискалися. Він дивиться на мене, але так роблять і багато інших. Навіть піднесені часто на мене витріщаються.

Я була дивиною, експонатом, який раз на тиждень виставляють на огляд – як нагадування, що боги можуть активно втручатися у народження та життя.

Але мої ноги послабшали, а пульс почастишав, ніби я цілу годину тренувала різні бойові прийоми з Віктером.

Моя увага привернула Магнус, мажордом герцога, який оголосив нових прохачів.

– Ваші милості, слова просять пан та пані Туліс.

З групи чекаючих виступило світловолося подружжя у простому, але охайному одязі. Чоловік обвивав

рукою плечі невисокої дружини, притискаючи її до себе. Волосся жінки було зачесане назад з безкровного обличчя, жодних прикрас вона не носила, але в руках тримала сповитий пакунок. Поки вони йшли до піднесення, згорток ворухився, з-під світло-блакитної ковдри висовувалися маленькі ручки та ніжки. Очі батьків були похмурі, голови схилені. Вони підняли погляди лише тоді, коли герцогиня це дозволила.

- Можете говорити, - сказала вона дуже жіночним і нескінченном'яким голосом.

Вона говорила як жінка, яка ніколи не підвищувала голосу і не піднімала руку в гніві. І те, й інше неправда – вона робила це сотні разів. Цікаво, чи є у них із герцогом щось спільне? Я взагалі не пам'ятала, щоб вони торкалися один одного. Не сказати, що тим, хто піднісся, так вже необхідно одружуватися.

На відміну від інших, пан і пані Туліс явно відчували один одного сильні почуття. Це читалося в тому, як пан Туліс обіймав дружину, і в тому, як вона глянула спочатку на нього, а потім на герцогиню.

- Дякую. - Нервовий погляд дружини метнувся на герцога. - Вашамилість.

Герцог Тірман схилив голову.

- Немає за що. Що ми можемо зробити для вас та вашої родини?

- Ми прийшли уявити нашого сина, - пояснила вона, повертаючи до піднесення згорток, з якого здалося зморщене рум'яне личко з величезними очима.

Герцогиня нахилилася вперед, та її складені руки залишилися навколішки.

- Він милий. Як його звати?

- Тобіас, - відповів батько. - Смію сказати, ваша милість, він схожий на мою дружину, чарівний, як бутон.

Мої губи зігнулися в усмішці.

- Справді, - кивнула герцогиня. - Сподіваюся, з вами та малюком все добре?

– Так. Я цілком здорова, як і він, і син – наша радість, справжнє благословення. - Пані Туліс випросталася, притискаючи дитину до грудей. – Ми так його любимо.

-Він ваш перший син? – спитав герцог.

У пана Туліса смикнувся кадик.

-Ні, ваша милість. Він наш третій син.

Герцогиня грюкнула в долоні.

– Тоді Тобіас – справжнє благословення, він удостоїться честі служити богам.

– Тому ми тут, ваша милість. – Чоловік обійняв дружину. – Нашперший син – наш дорогий Джеймі – він... помер лише три місяці тому.

Пан Туліс прочистив горло.

-Цілювачі сказали, що від хвороби крові. Розумієте, все сталося дуже швидко. Щойно він був здоровий, носився всюди і потрапляв у різні неприємності. А наступного ранку не зміг піднятися. Він протягнув кілька днів, але покинув нас.

-Мені дуже шкода. - У голосі герцогині звучало співчуття. Вона випросталась у кріслі. – А ваш другий син?

-Ми втратили його від тієї ж хвороби, що й Джеймі. - Мати почала тремтіти. - Він прожив не більше року.

Вони втратили двох синів? Моє серце озвалося болем за них. Незважаючи на всі свої втрати, я не могла навіть наблизитися до розуміння страждання батьків, які втратили дитину, а тим більше двох. Якби я відчула їх, то захотіла б щось зробити, а це не в моїх силах. НЕ тут. Я замкнула свій дар.

– Це справжня трагедія. Сподіваюся, ви знайдете втіху, знаючи, що ваш дорогий Джеймі з богами, як і ваш другий син.

- Так і є. Це допомогло нам пережити втрату. – Пані Туліс дбайливо похитала малюка. – Ми прийшли з надією, щоби попросити... Вона замовкла, не в змозі домовити.

Чоловік закінчив за неї.

– Ми прийшли попросити, щоб наш син не проходив Ритуал, коли зросте.

По залі прокотився дружний зітхання.

Плечі пана Туліса одереженіли, але він продовжував:

— Я знаю, що багато прошу від вас та від богів. Він наш третійсин, але ми втратили двох перших, і хоча моя дружина хоче ще дітей, цілителі сказали, що їй більше не слід їх мати. Це наша єдина дитина, що залишилася. Він буде останнім.

- Але все одно він ваш третій син, - відповів герцог, і в мене стислося серце. — Чи живий перший — це не змінить того, що ваш другий син, а тепер третій — призначений служити богам.

— Але в нас більше нема дітей, ваша милість. - Нижня губа пані Туліс тремтіла, її груди здіймалися і опадали. — Якщо я завагітнію, то можу померти. Ми...

-Я розумію. — Проте тон герцога не змінився. — І ви повинні розуміти: нехай боги дали нам велику владу та авторитет, ми не можемо нічого міняти у питаннях Ритуалу.

— Але ж ви можете говорити з богами. - Пан Туліс зробив крок ближче, але різко зупинився, коли кілька королівських гвардійців рушили вперед.

Глядачі зашепотілися. Я глянула туди, де стояв Гоук. Він дивився на трагедію третього сина Тулісов, що розігравалась перед нами, і його щелепи були тверді, як вапнякові стіни навколо нас. Чи був у нього другий, третій брат чи сестра, якого віддали під час Ритуалу? Який може відправитися служити до двору і отримати благословення богів? Якого він ніколи більше не побачить? - Ви можете просити за нас богів. Хіба ні? — спитав пан Туліс.

Його голос був хрипким, наче в горло забився пісок. — Ми добрі люди.

-Будь ласка. - По обличчю матері котилися сльози. У мене свербіли пальці доторкнутися до неї, щоб забрати біль хоч ненадовго. - Ми благаємо вас хоча б спробувати.

Ми знаємо, що боги милосердні. Ми щоранку і щовечора молимося Ейос і Ніктосу за цей дар. Все, про що ми просимо...

— Ви просите про неможливе. Тобіас — ваш третій син, і такий природний порядок речей, — заявила

герцогиня. У бідної матері вирвалося ридання. – Я знаю, що це важко і боляче, але ваш син – дар богам, а не дар від них. Ось чому ми ніколи їх про таке не попросимо.

Чому? Яка шкода від того, щоб попросити? Напевно, у богів достатньо служителів, і один хлопчик не порушить природний порядок речей.

Крім того, у минулому були винятки. Мій брат тому доказ.

Багато глядачів здавались шокованими, наче не могли повірити, що в когось вистачило зухвалості на таке прохання. Хоча на обличчях інших відбивалося співчуття та гнів.

Їхні погляди були спрямовані на піднесення, на герцога та герцогиню Тірман. І на мене.

– Будь ласка, благаю вас, благаю. - Батько впав навколішки, молитовно склавши руки.

Я ахнула, мої груди стиснуло. Не знаю, як і чому, але мій дар вирвався з під контролю, і моє чуття вийшло назовні. Я різко вдихнула горе, що хлинуло в мене крижаними

хвилями. Від його сили в мене затремтіли коліна, я ледве могла дихати.

Я відчула на спині руку Віктера і зрозуміла, що він приготувався схопити мене, якщо я зроблю крок до них.

Я закликала всі свої сили, щоби стояти на місці і нічого не робити.

Відірвавши погляд від Туліса, я змусила себе дихати глибоко і рівно. Погляд моїх розширених очей блукав по натовпу, поки я уявляла уявну стіну, високу, як Вал, і товсту, щоб нічий біль не зміг її проломити. Раніше це завжди спрацьовувало, спрацювало й досі. Співчуття розтиснуло пазурі, але...

Мій погляд упав на якогось блондина. Він стояв у декількох рядах від піднесення, опустивши підборіддя, більшу частину його обличчя приховували впале вперед волосся. Я відчула... як щось пропалює зведену мною стіну, але це було не схоже на страждання. Воно здавалося гарячим, як фізичний біль, але... але, ковтнувши, я відчула у горлі гіркий смак. Мабуть, йому боляче, але...

Здивована, я заплющила очі і стала відновлювати стіну, доки не відчула лише важкий стукіт свого серця.

Через кілька секунд я змогла зробити глибокий вдих і нарешті дивне відчуття зникло. Я розплющила очі.

— Будь ласка, — благав батько. — Ми любимо сина. Ми хочемо виростити його гарною людиною, щоб...

- Він виросте в храмах Рахара та Іони, де про нього дбатимуть, поки він служить богам, як заведено з часів першого Благословення. — Герцог говорив тоном, що не допускав заперечень, і жінка заплакала ще гірше. -

Через нас боги захищають усіх і кожного з вас від жахів, які перебувають за Валом. Від того, що приходить із туманом. І всі ми маємо забезпечувати богів служителями. Ви хочете прогнвити богів тим, що залишите дитину вдома, щоб вона стала старою, можливо, хворою, і померла?

Пан Туліс похитав головою. В його обличчі не було ані крові.

- Ні, ваша милість, ми не хочемо цього, але він наш син.

— Але саме про це ви просите, — обірвав його герцог. - Через місяць після народження ви віддасте його верховним жерцям, і вам за це віддасться.

Не в змозі більше дивитися на залиті сльозами обличчя, я знову заплющила очі, бажаючи не чути несамовитих ридань батьків. Хоча навіть якби я могла їх забути, то не почала б цього робити. Мені треба чути їхній біль. Потрібно бачити та запам'ятати. Служити богам у храмах — це честь, але водночас і втрата.

— Досить плакати, — казала герцогиня. — Ви знаєте, що це правильно і що боги мають вимоги.

Але правильним це не здавалося. Яка шкода була б від прохання залишити вдома з батьками одну дитину?

Щоб він ріс, жив та став корисним членом суспільства? Ні герцог, ні герцогиня не будуть просити про таку просту послугу. Хіба можуть хоч одного смертного не зачепити благання матері, її сльози, розпач її чоловіка?

Я знала відповідь.
Піднесені більше не смертні.

Розділ 10

Тоні допомагала закріпити вуаль, а я придушила позіхання, відчуваючи себе так, ніби зовсім не відпочивала.

Минулої ночі мій розум відмовлявся відключатися. Я не перестаючи думала про Малесс і Рілан, про загрозу

Темного і про те, що трапилося з сім'єю Тулісів. Мене переслідувало вираз повної безвиході на обличчі матері, коли чоловік вів її із зали, а всі розступалися перед ними.

Начебто прохання Тулісов зробило їх заразними. Вони пішли, заколисуючи немовля, а їхнє горе затрималося, перетворившись на відчутну сутність.

Але не тільки це хвилювало мій розум.

У пам'яті постійно виринало обличчя Хоука, що дивився на нещасне подружжя. Від гніву він стиснув зуби і міцно стиснув губи у вперту лінію. І серед публіки він був не

єдиним, хто тримався так, наче охоплений обуренням. Я згадала

блондина і те, що відчула від нього. Мабуть, це був якийсь вид болю, бо я можу відчувати від інших лише біль. Але вона нагадувала мені гнів на обличчі Хоука та інших присутніх.

Чоловіків і жінок різних класів, які не дивилися з ворожістю на Тулісов, а дивилися на піднесення, нездатні приховати невдоволення та гіркоту. Чи віддали вони своїх третіх

синів та дочок жерцям? Чи незабаром їхні сини та дочки вирушать після Ритуалу до двору?

Чи помітили герцог із герцогінею ці погляди? Сумніваюсь. Але впевнена, що королівські гвардійці їх не переглянули.

Як сказав Віктер, ми живемо у неспокійний час, і смута поширюється. Навряд чи всі біди можна спихнути на Послідовників. Частина провини лягає на природний порядок

речей, на Ритуал, який здається неправильним, коли ігноруються поважні причини, як у Тулісов.

Чи можна це змінити? Порядок речей? Ці міркування теж не давали мені заснути. Напевно, на службі у богів

достатньо синів і дочок. Вони мають ціле королівство. Може, слід запровадити індивідуальний підхід, коли йдеться про тих, кому служити богам під час Ритуалу? Багато

батьків шанували віддати своїх дітей, а деяким на службі богам жилося краще, ніж якби вони залишилися

вдома. Коли перед Вознесінням повернуся до столиці, чи можу я змінити порядок речей? Чи маю я на це владу? Вже точно в мене її більше, ніж у леді і лордів-очікуванні, оскільки я Діва. Я можу просити королеву про Туліси, а якщо повернуся від богів як піднесена, то зможу продовжувати клопотати про зміни.

Я можу хоча б спробувати – це вже більше, на що вистачило герцога з герцогинею. Прийшовши до цього рішення, я нарешті занурилася в сон, але через пару годин прокинулася, щоб зустрітися з Віктером.

- Схоже, тобі не завадило б подрімати, - зауважила Тоні, закріплюючи останній ланцюжок вуалі.

– Якби я могла, – зітхнула я.

– Дивно, чому ти не можеш поспати вдень. - Вона підіткнула кінцівуалі так, щоб та опускалася до середини спини. - Дайте мені зручне крісло, і...

-Ти можеш відключитися за лічені хвилини. Я просто заздрю. - Явдягнулась у білі туфельки з надто тонкою підошвою. - Я не можу спати після сходу сонця.

-Це тому, що ти не можеш сидіти склавши руки. А щоб заснути, треба трохи побалакати, що мені чудово вдається.

Я засміялася.

-У всіх свої таланти.

Вона стрільнула в мене поглядом, і тут пролунав різкий стукіт у двері, а потім почувся голос Віктера. Я зі стогоном попрямувала до дверей, хоч і чекала його приходу. Я

маю зустрітися зі жрицею Аналією для молитов, але насправді під час таких візитів жриця нещадно

критикувала мене, починаючи з постави і закінчуючи складками на сукні.

- Якщо хочеш уникнути візиту, я скажу Віктеру, що ти вискочила увікно, - запропонувала Тоні.

Я пирхнула.

— Цим я виграю лише п'ять секунд.

- І правда.

Тоні підійшла до дверей попереду мене і відчинила її. Побачивши обличчя Віктера, я насторожилася.

Складки навколо його рота заглибилися від напруження.

- Що трапилося? - Запитала я.

- Тебе звуть до герцога з герцогінею, - оголосив він, і від страху нутро зав'язалося вузлом.

Тоні кинула на мене швидкий нервовий погляд.

— Навіщо?

- Гадаю, мова йтиме про охоронця, який замінить Рілана, відповів він.

Тоні зазнала полегшення, судячи з того, як розслабилися її плечі. Я ж напружилася ще сильніше.

— І ти знаєш, хто це? — Я вийшла за ним у коридор.

Він похитав головою, і локон пісочного волосся впав йому на чоло.

- Мені не сказали.

В цьому не було нічого незвичайного, але я подумала, Віктер повинен був одним з перших дізнатися, з ким йому доведеться працювати замість Рілана.

- А що щодо жриці Аналії? - Запитала я, ігноруючи підняті брови Тоні, що йде поруч зі мною.

І так, я теж здивувалася своєму питанню після того, як вистрибнути з вікна здавалося краще, ніж півдня вислуховувати нотації про мої недоліки. Але в душі в мене оселилося погане, тривожне передчуття.

— Їй порадили скасувати урок цього тижня, — відповів Віктер. Упевнений, ця звістка тебе засмутить.

Тоні придушила смішок, а я показала мову спині Віктера.

Ми дійшли до кінця порожнього крила замку і звернули на вузький сходовий майданчик до головних сходів.

Широкі кам'яні сходи вели у велике фойє, де слуги витирали пил із статуй Пенеллаф та Рейна.

Восьмифутові статуї з вапняку стояли у центрі круглого приміщення, їх витирали щодня. Я не уявляла, як на них могла з'явитися хоча б плямка пилу або бруду.

Фойє вело до передньої частини замку, де знаходилися Великий зал, вітальні та атріум. Проте Віктер повів нас під арку, прикрашену пишною зеленою гірляндою. Великий

стол, призначений для десятків гостей, був порожній, за винятком золотої вази посередині. У ній стояло

кілька нічних троянд із довгими стеблами. У мене перехопило подих, я не зводила очей з троянд, поки ми

обходили стіл і йшли направо, до

прочинених дверей. Вид квітів, їх

аромат. Я практично відчувала запах

крові.

Тоні легенько зачепила мене за плече, привертаючи увагу. Я зітхнула і змусила посміхнутися. Вона затримала на мені стурбований погляд, поки Віктер відчиняв двері

в один із багатьох кабінетів Тирманов – той, де влаштовували офіційні зустрічі. Я обвела поглядом

кімнату, і моє серце завмерло.

Не тому, що за столом темного дерева сидів герцог і, схиливши голову, переглядав якийсь папір. Не тому, що праворуч від столу стояла герцогиня, розмовляючи з капітаном Янсенем. Мою реакцію викликав темноволосий юнак поруч із капітаном. Одягнений у чорне, у броні зі шкіри та заліза.

Я розімкнула губи, серце відчайдушно забилося. Тоні різко зупинилася і швидко заморгала, наче наткнулася в кабінеті на когось із богів. Вона повільно обернулася до мене, і

куточки її губ піднялися. Вона дивилася на мене з цікавістю і глузуванням, і я впевнена, що якби вона могла

бачити моє обличчя, то в мене виявився такий

вигляд, наче я ось-ось вискочу з кабінету.

У цей момент я дуже пошкодувала, що не розповіла їй про Хоука і «Червону перлину».

Я не могла придумати іншої причини тому, що Хоук стоїть тут із капітаном, але відчайдушно чіплялася за надію, що Віктер помилився і справа не стосується заміни Рілана. Але яка ще могла бути причина?

Раптом у мені виник новий страх. А якщо Хоук з'ясував, що це я була у «Червоній перлині»? О боги! Це здавалося неймовірним, але хіба призначення Хоука моїм

охоронцем не таке ж неймовірне? Серце забилося з новою силою, ніби намагалось обігнати саме себе.

Герцог відірвався від паперу. На його холодному, красивому обличчі не було жодних натяків на те, про що йтиметься.

- Віктер, будь ласка, зачини двері.

Поки Віктер виконував прохання, деталі парадного кабінету з усією яскравістю впали мені у вічі. Золотий королівський герб, намальований на білому мармурі стіни позаду

герцога, засліплював. На голих стінах різким контрастом виділялися чорні рейки, що протягнулися по

всьому периметру кабінету, для захисту від спинок крісел. Крім крісла, в якому сидів герцог, поруч стояло

ще одне – розкішне кремове крісло з підголівником, яке зазвичай займала герцогиня. Крім нього,

єдиними місцями для сидіння служили відполіровані лави з вапняку, розставлені трьома акуратними

рядами.

Кабінет був холодним, під стать герцогу, але все одно краще за те, який він зазвичай волів. Того, який мене так часто викликали.

-Дякую. - Тірман кивнув Віктерові, посміхнувшись зімкнутими губами, і поклав папір на стіл. Його чорні, бездонні очі перейшли туди, де я стояла. Підібгавши губи, він поманив мене рукою.

- Пенеллаф, прошу, сідай.

Я змусила себе подолати коротку відстань на ногах, що дивно оніміли, виразно усвідомлюючи, що Хоук стежить за кожним моїм кроком. Не треба було обертатися, щоби

знати: він спостерігає за мною. Його погляд завжди був таким пильним. Я сіла на край середньої лави,

склавши руки на колінах. Тоні влаштувалася позаду мене, а Віктер став праворуч, між мною і Хоуком.

-Сподіваюся, ти добре почуваєшся, Пенеллафе? - поцікавилася герцогиня, займаючи крісло за столом.

Сподіваючись, що від мене очікують тільки простого та й не будуть ставити запитань, я кивнула.

-Я рада. Я боялася, тебе надто втомить присутність на Міській Раді так скоро після нападу.

В якісь століття я подякувала вуаль. Бо якби моє обличчя було видно, то ніяк не вдалося б приховати, наскільки безглуздим є занепокоєння герцогині. Я була у синцях. Жодних серйозних ран чи пострілів у груди, як із Ріланом. Зі мною все було добре. З Рілан - ні і ніколи не буде.

-Ми зібралися тут через те, що сталося в саду, - почав герцог, і явся напружилася. – Після загибелі...

Він зрушив світлі брови. Я недовіжливо дивилася на нього.

-Яке його ім'я? - спитав він у герцогині, і та наморщила чоло. Гвардійця?

-Рілан Кіл, ваша милість, - відповів Віктер, перш ніж я сама випалила ім'я.

Герцог клацнув пальцями.

-Ах так, Ріан. Після загибелі Ріана в тебе залишився лише одинокоронець.

Я стиснула кулаки. Рілан. Його звали Рілан, а не Ріан.

Герцога ніхто не поправив.

-Треба ж, - додав він після паузи, і його губи злегка зігнулися вглузливій усмішці. – Втратити двох охоронців за рік. Сподіваюся, це не увійде до звички.

Він вимовив це так, наче в тому була моя вина.

-Як би там не було, у зв'язку з Ритуалом, що наближається, і твоїм майбутнім Вознесінням одного Віктера недостатньо, щоб доглядати за тобою, - продовжував Тірман. Нам треба замінити Ріана.

Я прикусила щоку зсередини.

– Тому, я певен, ти тепер розумієш, навіщо тут капітан Янсен та гвардієць Флінн.

Я затамувала подих.

- З цього моменту гвардієць Флінн займе місце Ріана, - сказав герцог. Він підтвердив те, що я вже припускала, щойно увійшла до кабінету, але чути це вголос – зовсім інша річ. - Упевнений, це несподівано, оскільки він у місті людина нова і досить молода для того, щоб увійти до королівської гвардії.

Я так і думала. Герцог ніби теж ставив призначення під питання.

— У черзі на підвищення стоять кілька гвардійців із Валу, і вибір Хоука не є зневагою до них. — Герцог відкинувся на спинку крісла та поклав ногу на ногу. — Капітан запевнив нас, що Хоук найкраще підходить для такого завдання.

Я не могла повірити у те, що відбувається.

- Так, гвардієць Флін - нова людина в місті, але в цьому немаєнічого поганого. Він може дивитись на ймовірні погрози свіжим поглядом, — заговорив капітан Янсен, майже слово в слово повторюючи те, що сказав Віктер. — Будь-які гвардійці переглянули б потенційну небезпеку у Садах Королеви. Не через брак майстерності.

- Спірно, - промимрив герцог.

Капітан виявив мудрість, не помітивши коментаря, і продовжував:

— ...а через помилкове відчуття безпеки та через самовпевненість, які часто супроводжують тих, хто надто довго пробує в одному місті. Хоук позбавлений цього недоліку.

— Крім того, він має недавній досвід зіткнення з небезпеками за

Валом, — додала герцогиня, і я перевела погляд на неї. - До твого Вознесіння залишилося менше року, але навіть якщо тебе призовуть для

Вознесіння раніше, ніж очікується, охоронець з таким досвідом неоціненний. Нам не доведеться відволікати наших слідопитів, щоб забезпечити тобі якомога безпечнішу подорож до столиці. Як ти знаєш, Послідовники та Темний — не єдині небезпеки у дорозі.

Я знала.

І її слова мали сенс. У нас дуже мало слідопитів і не так багато гвардійців, які підходять для подорожі за Вал. Тих, хто відрізняється у мистецтві.

Вбивати.

Хіба Хоук не сказав, що він майстер у своєму ремеслі?

-Свою роль у цьому рішенні відіграла і ймовірність того, що васможуть несподівано покликати до столиці,

-заявив Янсен. – Ми плануємо поїздки за Вал заздалегідь, принаймні за шість місяців, і може статися так, що нам доведеться чекати повернення слідопитів, якщо королева вимагатиме вашої присутності. З приставленим до вас Хоуком ми, швидше за все, зможемо уникнути такої ситуації.

Невже я прогнівила богів?

Що не дивно, з огляду на всі мої витівки. Напевно, вони спостерігали, і ось воно моє покарання. В ім'я всіх богів як капітан може думати, що єдиний гвардієць з Вала більше підходить і більше вмів?

Невже Хоук настільки гарний?

Я мимоволі подивилася на Хоука - його погляд був прикутий до мене. По спині пробігла тремтіння. Він нахилив голову, і, клянуся, його бурштинові очі злегка блиснули, наче вся ця ситуація його забавляла.

Напевно, це моя параноя.

-Дуже ймовірно, що в якихось ситуаціях, як охоронець Діви, тиможеш побачити її без вуалі. - Тон

герцогині був м'яким, навіть трохи співчутливим, і мене як громом вразило. Я зрозуміла, що зараз буде. –

Коли бачиш чиюсь особу вперше, це може відволікти, особливо якщо це Вибрана, і завадити тобі її захищати. Ось чому боги дозволяють такий виняток.

Я була так захоплена страхом викриття, що забула про те, як Рілана призначили працювати з Віктером.

-Капітан Янсен, будьте ласкаві, вийдіть, - сказав герцог, і я втупилась у нього розширеними очима. На його обличчі блукала ледь вловима посмішка – задоволена, анітрохи не напускна.

Я навіть не зрозуміла, що капітан вийшов, поки за ним не зачинилися двері, чому я підскочила.

-Ти зараз побачиш те, що бачили лише деякі обрані, Діву безвуалі, - звернувся Тірман до Хоука, але його погляд був спрямований на мене, на мої тремтячі руки. На його обличчі з'явилася справжня посмішка, через що в мене все перевернулося. - Пенеллаф, будь ласка, покажи себе.

Розділ 11

Лише кілька разів у житті реальність здавалася мені сном.

Один із них – ніч, коли я почула крики матері та заклик батька втікати. Все відбувалося як у тумані, наче моя душа якимось чином відокремилася від тіла. Вбивство моїх батьків було набагато серйознішою і найболючішою подією, ніж те, що відбувається зараз. Тим не менш, я в одному кроці від викриття. А якщо Хоук розповість герцогу, де я була...

У мене пересохло в роті, а серце наче стиснуло в кулаку.

Напевно, Віктер був у чомусь правий, коли казав, що я хочу, щоб мене визнали недостойною. Але навіть якщо й так, то я мрію бути якнайдалі від герцога в той момент, коли це станеться.

Того вечора в «Червоній перлині» Хоук не бачив моє обличчя, але бачив достатньо, щоб дізнатися. Рано чи

пізно він дізнається. Може коли почує мій голос. Проте я не припускала, що це відбудеться тут, у присутності герцога та герцогині.

-Пенеллаф. - У тоні герцога звучала застереження. Я надто затагнула. – Ми не можемо чекати на тебе весь день.

-Дай їй ще хвилину, Доріане. – Герцогиня обернулася до чоловіка.

-Ти знаєш, чому вона зволікає. Час у нас є.

Я зволікала не з тієї причини, про яку вони думали і через яку герцог так посміхався. Зрозуміло, мені було незатишно з відкритим обличчям і не хотілося показувати шрами Хоуку. Проте, якщо чесно, я зараз хвилювалася зовсім не про це. Але герцог, мабуть, подумки кричав від збоченої радості.

Ця людина ненавиділа мене всією душею.

Доріан Тірман вдає, що це не так; що він, як і його дружина, вважає мене дивом, обраною. Але я знала правду. Наше спілкування в іншому його кабінеті показувало, як він ставиться до мене.

Не знаю, чому він так мене ненавидить, але на те має бути якась причина. Наскільки мені відомо, з леді і лордами-очікуючи він повадився ввічливо. А зі мною? Йому ніщо так не подобалося, як знайти щось, що завдає мені незручності, і користуватися цим. Щоб доставити йому справжню радість, мені було досить чимось засмутити його і тим самим дати привід продовжити уроки.

Обличчя у мене горіло, як у вогні – швидше від гніву й досади, ніж від незручності. Тоні підвелася, але я вже взялася за застіжки на ланцюжках і мало не відірвала їх, розстібаючи. Вуаль звільнилася. Перш ніж вона впала, Тоні підхопила її та допомогла зняти.

Холодне повітря залоскотало мої щоки та шию. Я дивилася на герцога. Не знаю, що він побачив на моєму обличчі, але його посмішка зникла, а очі перетворилися на уламки обсидіана. Він стиснув зуби, і я, розуміючи, що цього робити не слід, все ж таки не змогла втриматися ...

І посміхнулася.

Це був натяк на усмішку, можливо, непомітний ні для кого, крім герцога, але він його побачив. Я знала, що я побачив.

Звичайно, потім я за це заплачу, але на той момент покарання мене не хвилювало.

Справа хтось поворухнувся, перервавши мої епічні переглядки з герцогом і нагадавши, що ми не одні в кімнаті. І на мене дивиться не лише герцог.

Хоуку була видна права сторона мого обличчя, та, яку герцог часто називав прекрасною. Сторона, яку я, як припускала, успадкувала від матері.

Розмірено дихаючи, я повернула голову до Хоука, щоб він побачив моє обличчя повністю. Чи не в профіль.

Не в масці, що приховує два шрами. Моє волосся було заплетене в косу і підколоте у вузол, так що воно не могло падати на обличчя завісою. Він побачив усе, що було відкрито у «Червоній перлині», і ще більше. Він побачив шрами. Я приготувалася. Як і герцог, я знала, що треба бути готовою, тому що в глибині душі, чи це відомо Тирману, я усвідомлювала, що реакція Хоука на мене подіє.

І ранить мене болючіше, ніж слід.

Але будь я проклята, якщо це видам.

Піднявши підборіддя, я чекала побачити потрясіння, або огиду, або, що ще гірше, жалість. Меншого я не очікувала. Красу бажають, їй поклоняються, особливо бездоганною.

Тому що краса вважається божественною.

Погляд Хоука блукав на моєму обличчі і був таким пильним, що я ніби відчувала його на шрамах, на щоках і потім на губах. По моїх плечах пробігла тремтіння, і його очі зустрілися з моїми. Наші погляди зімкнулись і не відривалися.

Здавалося, з кімнати вилетіло все повітря, і я відчувала, що почервоніла так, ніби надто довго просиділа на сонці.

Не знаю, що я бачила на його обличчі, але його риси не перекручували ні потрясіння, ні огиду, ні тим більше жалість. Але обличчя й не було байдужим. Щось таке таїлося в його очах, у куточках губ, але я гадки не мала, що це.

Потім оманливо люб'язно заговорив герцог:

– Вона справді унікальна.

Я застигла.

– Половина її обличчя – шедевр, – промуркотів герцог. Мене огорнуло холодом, а потім жаром, і всередині все стиснулося. – А інша половина – кошмар.

По моїх руках пробігла тремтіння, але я не опускала підборіддя, пригнічуючи бажання схопити щось і шпурнути в обличчя герцогу.

Заговорила герцогиня, але я не зрозуміла, що вона сказала. Не відриваючи від мене погляду, Хоук ступив уперед.

– Обидві половини чудові як єдине ціле.

Я розімкнула губи в різкому вдиху. Я не могла дивитись на герцога, щоб зрозуміти його реакцію, хоча впевнена, що вона справді катастрофічна.

Хоук поклав руку на рукоятку меча і трохи вклонився, так і не відвівши погляду від мого.

- Клянуся своїм мечем і своїм життям захищати тебе, Пенеллафе, заговорив він глибоким і рівним голосом, що нагадав мені вишуканий шоколад. - З цієї миті і до останньої миті я твій.

* * *

Зачинивши за собою двері спальні, я притулилася до неї, важко дихаючи. Він сказав моє ім'я, коли приносив клятву охоронця. Він запрягся не тому, що я уявляю, а мені самій, і це...

І це було не так, як належало.

«Клянуся своїм мечем і своїм життям захищати тебе, Діво, Вибране. З цієї миті і до останньої миті я твій».

Ось таку клятву приносив Віктер, і Ханнес, а потім Рілан.

Хіба капітан не повідомив Хоука правильні слова? Не уявляю, що міг забути. Після того, як Хоук

випростався, обличчя у герцога було таке, наче він міг поглядом підпалити мокру траву.

Тоні розгорнулася до мене, її світло-блакитне плаття зашелестіло навколо ніг.

- Поппі, у тебе в охоронцях Хоук Флінн.

– Знаю.

-Поппі! - Вона практично прокричала моє ім'я. – Це! - Вона показала на коридор. - Твій охоронець.

Моє серце перекинулося.

-Тишніше. - Я відлипла від дверей і, взявши Тоні за руку, відтяглаїх у глибину кімнати. - Може, він стоїть зовні...

-Як твій особистий охоронець, - заявила вона втретє.

– Знаю.

З серцем, що билось, я повела її до вікна.

– І я знаю, що це звучить жахливо, але я маю сказати. Не можу стриматись. - Її очі були широко розплющені від збудження. - Це таке суттєве підвищення по службі.

- Тоні, - повторила я, відпускаючи її руку.

– Знаю. Усвідомлюю, що це жахливо, але я маю сказати. - Вона притиснула руку до грудей, дивлячись на двері. - Він ... він сприйняв це з таким ентузіазмом.

Справді.

-І він явно зацікавлений у просуванні по службі.

Вона зсунула брови, повернувшись до мене.

-Чому ти так говориш?

Я дивилася на неї, гадаючи, чи звернула вона хоч найменшу увагу на слова герцога.

-Ти взагалі чула про настільки юних королівських гвардійців?

Тоні наморщила носа.

– Ні. Ти не чула. Ось як корисна дружба з капітаном королівської гвардії, – наголосила я. Серце, як і раніше, билось. – Не можу повірити, що не знайшлося настільки ж кваліфікованого королівського гвардійця.

Вона відкрила рота, закрила і примружилася.

- Якась у тебе дивна реакція.

Я схрестила на грудях руки.

- Не розумію про що ти.

- Не тямиш? Ти дивилася, як він тренується у дворі.

- Не дивилася!

Ще як дивилася.

Тоні схилила голову набік.

- Я неодноразово стояла поряд з тобою, коли ти спостерігала збалкона за тренуванням гвардійців, і ти дивилася не на першого-ліпшого. Ти дивилася на нього.

Я зачинила рота.

- Ти поводитьься так, ніби майже сердишся на те, що його призначили твоїм охоронцем. І якщо немає чогось, що ти мені не говориш, то я гадки не маю, в чому справа.

Я багато чого їй не казала.

Вона пильно дивилася на мене, і підозра в її очах зростала.

— Що ти мені не розповіла? Він щось казав тобі раніше?

- Хіба я мав можливість поговорити з ним? - Слабо заперечила я.

- Ти непомітно шастаєш по замку і, я впевнена, ти підслухала багато чого, і насправді тобі навіть не треба з кимось розмовляти. - Вона зробила крок уперед і, понизивши голос, запитала: - Ти підслухала, як він говорив щось погане?

Я похитала головою.

- Поппі ...

Найменше мені хотілося, щоб вона думала, ніби Хоук зробив щось погане. Ось чому у мене вирвалися такі слова. А може, тому що я мала щось сказати.

— Я з ним цілувалася.

Тоні роззявила рота.

— Що?

— Або він зі мною цілувався, — поправила я. — Ну, ми цілувалися. Це був взаємний поцілунок.

- Так я зрозуміла! - Вигукнула вона і судорожно зітхнула. - Коли це було? Як це сталося? І чому я про це чую лише зараз?

Я впала в крісло біля каміна.

— Це було... це було того вечора, коли я ходила до «Червоної перлини».

- Я знала. - Тоні тупнула ногою в черевичку. — Я знала, було ще щось. Ти поводиться якось дивно, занадто хвилювалася про те, що потрапиш у неприємності. О! Мені

хочеться в тебе чимось шпурнути. Не можу повірити, що ти нічого не сказала. Я прокричала б це з даху замку.

– Ти б прокричала, бо можеш. Тобі нічого не буде. А мені?

– Знаю. Я знаю. Все це заборонено. - Вона підскочила до іншогокрісла, сіла, нахилилася до мене. – Але ж я твоя подруга. Передбачається, що подругам кажуть такі речі.

Подруга.

Я так сильно хотіла вірити у те, що ми подруги. Що були б подругами, якби її не приставили до мене.

-Вибач, що я нічого не сказала. Просто... я робила багато чого неслід, але це... це інше. Я думала, якщо не говоритиму нікому, то... ну, я не знаю.

-Що тобі зійде з рук? Що боги не впізнають? - Тоні похиталаголовою. — Якщо боги знають зараз, то знали і тоді, Поппі.

– Я знаю, – прошепотіла я.

Я відчувала себе жахливо, але не могла сказати їй, чому прихована. Я не хотіла її образити і відчувала, що вона образиться. І мені навіть не треба буде відпускати чуття, щоб це зрозуміти.

- Я пробачу тобі твою скритність, якщо розповіси, що там трапилося, у всіх подробицях, - заявила Тоні.

Я вимучила посмішку і зробила, як вона просила. Ну майже. Неквапливо розстібаючи вуаль і розстеляючи її на колінах, я розповіла, як прийшла до нього в кімнату і як він прийняв мене за Брітту. Розповіла, як він запропонував зробити все, що я забажаю, коли зрозумів, що я – не вона, і як попросив зачекати на його повернення. Але не розповіла, як він ще цілував мене.

Тоні дивилася на мене з не меншим благоговінням, ніж Агнес, яка зрозуміла, що я – Діва.

- О боги, Поппі!

Я повільно кивнула.

– На жаль, що ти не залишилася.

- Тоні, - зітхнула я.

– Що? Тільки не кажи, ніби ти не шкодувала, що не лишилася.

Наче ні крапельки не шкодувала.

Я не могла цього сказати.

- Сперечаємося, що якби ти залишилася, то більше не була б Дівою?

— Тоні!

— Що? - Вона засміялася. - Я жартую. Але ти навряд чи залишилася б Дівою. Скажи, тобі... сподобалося? Цілуватися?

Я прикусила губу, майже шкодуючи, що не можу збрехати.

— Так. Сподобалось.

- Тоді чому тебе так засмутило те, що він тепер твій охоронець?

— Чому? Напевно, твій розум затьмарили гормони.

- Дякую, гормони завжди затьмарюють мені розум.

Я пирхнула.

- Він пізнає мене. Достатньо хоч раз почути мій голос.

- Напевне так.

— Що, коли він піде до герцога і розповість, що я була в «Червоній перлині»? Що я дозволила себе поцілувати? - І навіть більше. Але й поцілунок досить погано. -

Він, напевно, один із наймолодших у королівській гвардії, якщо не наймолодший. Ясно, що він зацікавлений у підвищенні, і найкращий спосіб для цього заручитися прихильністю герцога. Ти знаєш, як ставляться до його улюбленців серед гвардійців та слуг! Навіть краще, ніж до придворних.

- Не думаю, що він прагне прихильності його милості, заперечила Тоні. - Він назвав тебе прекрасною.

- Упевнена, це просто з доброти.

Вона дивилася на мене так, ніби я зізналася в тому, що їм собачу шерсть.

- По-перше, ти гарна. Ти знаєш це...

- Я так сказала не для того, щоб напроситися на комплімент.

— Знаю, але відчуваю непереборну потребу нагадати тобі про це. Вона обдарувала мене широкою усмішкою. - Він не повинен був відповідати цьому засранцю герцогу.

Мої губи смикнулися.

-Він міг просто проігнорувати його зауваження і вимовити клятвукоролівського гвардійця, яка, між іншим, у нього вийшла такою... сексуальною.

-Так, - погодилася я, думаючи про те, що до вечора в "Червонійперлині" я б не помітила цього. - Так, у нього вийшло саме так.

-Щоб ти знала, мене саму в жар кинуло. Але повернемося донайважливішого. Думаєш, він тебе вже впізнав?

-Не знаю. - Я притулилася потилицею до підголівника. - Тієї ночіна мені була маска, і він її не зняв, але, думаю, я б впізнала людину, якби вона була в масці або без неї.

Вона кивнула.

-Напевно, я теж, і вже точно на таке здатний королівський гвардієць.

— Тоді це означає, що він не розповідав.

Він не вимовив жодного слова, коли разом з Віктером вів нас у мої покої.

-Хоча він міг і не впізнати мене. У тій кімнаті було погане освітлення.

-Якщо він не впізнав, то, я думаю, дізнається, коли ти заговориш, як ти сказала. Навряд чи ти весь час мовчатимеш як риба, коли він поруч, — заявила Тоні. — Це було б підозріло.

-Само собою.

— І дивно.

-Згодна. - Я грала ланцюжком на вуалі. - Не розумію. Чи він недізнався, чи дізнався і вважав за краще нічого не говорити. Може, він планує зневажати мною або щось на зразок того.

Тоні зсунула брови.

-Ти неймовірно підозріла.

Я хотіла було заперечити, але зрозуміла, що не можу, і розумно пропустила її зауваження повз вуха.

- Мабуть, він мене не впізнав. - На мене наринула дика сумішполегшення та розчарування, приправлені трепетом передчуття.
– Але знаєш що?

– Що?

– Я не розумію, чи відчуваю я полегшення чи розчарування відтого, що він мене не впізнав. І чи тішуся з того, що може дізнатися. - Похитавши головою, я розсміялася. - Я просто не знаю, але це не має значення.

Те, що... що сталося між нами, було лише один раз. Це просто... випадковість. Таке більше не повториться.

- Ну звичайно, - пробурмотіла Тоні.

– Я навіть не думаю, що він хотів би повторити це, особливо тепер, коли знає, хто я така. Якщо знає.

- Ну ну.

- Але я намагаюся сказати, що нічого навіть розмірковувати про це. Має значення тільки те, що він зробить зі своєю обізнаністю, закінчила я і кивнула.

У Тоні був такий вигляд, наче вона ось-ось заплескає в долоні.

– Знаєш, що я гадаю?

– Боюся почути.

Її карі очі заблищали.

- Справи набувають дуже цікавого обороту!

Розділ 12

Наступного ранку я сиділа в просторому, залитому сонцем атріумі з Тоні і не з однієї, а навіть з двома леді-очікуючи, дивуючись тому, як мене потрапило в таку ситуацію.

Мої прогулянки завжди добре планувалися за часом, щоб, крім мене, в приміщенні нікого не було, особливо якщо я ходила в атріум. Коли я півгодини тому прийшла сюди, тут як завжди було абсолютно порожньо.

Але за кілька хвилин усе змінилося. Ми сиділи з Тоні і їли крихітні сандвічі, які вона прихопила в іншій кімнаті, але тут з'явилися Лорен та Дафіна. І хоча я сиділа дуже пристойно - руки складені на колінах,

кісточки схрещені, а ступні сховані під подолом сукні кольору слонової кістки, - мені не слід тут знаходитися.

Не слід було тут сидіти, оскільки леді в очікуванні розташувалися за тим же столом, що я з Тоні. Ситуацію легко можна витлумачити таким чином, ніби я спілкуюся з ними, а це найсуворіше заборонено жерцями. За їхніми словами, спілкування – надто велика вільність.

Хоча я не спілкувалася. Напевно, я являла собою картину вихованності та безтурботності. Або мене можна було прийняти за статую Діви у вуалі. Зовні я здавалася спокійною, але всередині була змученою грудкою нервів. Почасти це через недосип минулої ночі – ну, якщо чесно, кілька ночей. А частково тому, що мені неодмінно поставить у провину присутність Дафін і Лорен. Я навіть не знала, чи можна мені перебувати в атріумі. Раніше це питання не порушувалося і зі мною ніхто на цю тему не говорив. Проте в мої минулі візити до атріуму там нікого не було, хіба що проходив випадковий слуга чи гвардієць. Однак леді в очікуванні були не єдиними причинами мого невгамовного занепокоєння.

Початкова причина стояла навскіс від мого місця, тримаючи руку на рукояті меча і пильно стежачи янтарними очима.

Хоук.

Так дивно піднімати голову та бачити його там. І не тільки тому, що за нашими з Тоні пізніми сніданками в атріумі спостерігав Рілан. З Хоуком все було зовсім інакше. Рілан зазвичай недбало стояв біля самого входу і витріщався в сад або балакав з якимось королівським гвардійцем, що б'ється поблизу. Хоук поведився інакше. Він знайшов місце, звідки відкривався огляд на весь яскраво освітлений атріум та сад зовні.

На щастя, із цих вікон не видно троянд.

На жаль, я часто ловила себе на тому, що дивлюся на фонтан з Дівою у вуалі.

Всього за один день фонтан перетворився на хворобливе свідчення того, наскільки недбалим став Рілан з

метою забезпечення безпеки. Звичайно, раніше на мене ніхто не робив замах, ось він і розслабився. Мені було неприємно це визнавати – наче я його зраджую. Але не тільки заміна Рілана робила цей пізній сніданок настільки відмінним від колишніх.

Ще однією відмінністю була поява двох леді в очікуванні. Вважаю, це взагалі їхнє перше відвідування атріуму з часу прибуття в замок Тірман.

Дафіна, друга дочка багатого торговця, обмахувалася шовковим фіолетовим віялом з таким розлюченістю, ніби намагалася вбити якусь видиму тільки їй комаху. Хоча у вікна лилося проміння передполуденного сонця, в атріумі було прохолодно, і я сумнівалася, що Дафіні стало жарко від огіркових сандвічів та чаю.

Лорен, друга дочка успішного фінансиста, припинила нашити крихітні стрази на маску для майбутнього

Ритуалу і повністю зосередилася на темноволосому королівському гвардійці, ловлячи кожен його рух.

Упевнена, вона тепер знає, скільки вдихів за хвилину робить Хоук.

У глибині душі я знала, чому не пішла з атріуму, як слід зробити і як чекала від мене Тоні. Я зрозуміла, чому ризикую порушити заборони заради того, щоб просто сидіти та думати про своє.

Мене захопили утиски цих двох леді-в-очікуванні.

Лорен вже зробила кілька спроб привернути увагу Хоук. Вдавши, що захоплена пташкою з синіми крилами, що стрибає по гілках найближчого до вікна дерева, вона впустила мішечок зі стразами, і Хоук галантно допоміг їх зібрати. Потім Дафіна прикинулася, що з якоїсь

незрозумілої причини непритомніє. Якось виріз її блакитної сукні зісковзнув так низько, що мені стало цікаво, як їй вдалося не випасти з нього.

Я б не змогла втратити сукню, навіть якби вона горіла.

У мого були струмені рукави, крихітні бусинки і ліф майже до самої шиї. Тканина така тонка і витончена, що не приховала б

настегнані піхви з кинджалом. Я поверну їх на місце, як тільки зможу переодягнутись у щось інше.

Як джентльмен, Хоук провів Дафін до її крісла і приніс їй склянку м'ятної води. Щоб не відставати, Лорен зазнала нападу раптового і незрозумілого головного болю, який швидко пройшов, як тільки Хоук обдарував її усмішкою, через що на його правій щоці з'явилася ямочка.

Не було в них ні головного болю, ні непритомності. Я з цікавості відпустила чуття і не відчула ні від однієї з леді в очікуванні ні болю, ні страждання, крім легкої печалі. Можливо, смуток викликав смерть Малесси, хоча про неї ніхто не говорив.

– Знаєте, що я чула? - Дафіна зачинила віяло і прикусила нижню губу, дивлячись на Хоук. – Дехто... – вона понизила голос і розтягувала слова, – почав часто відвідувати один із цих... – Вона кинула на мене погляд. – Один із цих кубків у місті.

- Прітонів? – перепитала Тоні, переставши вдавати, що двох леді тут немає.

Я не могла її звинувачувати. Вона дружила з цими леді в очікуванні, і хоча ті чудово знали, що їм не можна зі мною сидіти, Тоні, схоже, так само розважалася їх хитрощами, як і я.

Дафіна кинула на неї багатозначний погляд.

– Ти знаєш, що це, – там чоловіки та жінки грають у карти та інші ігри.

Тоні скинула брови.

– Ти говориш про «Червону перлину»?

- Намагалася сказати це ухильно. – Дафіна зітхнувши метнула багатозначний погляд у мій бік. - Але так.

Я мало не розсміялася над спробою Дафіни вберегти мене від знань про таке місце. Цікаво, як вона відреагувала, якби дізналася, що я там побувала?

– І що ти чула про те, що ця людина робить у такому закладі? - Тоні штовхнула мене ногою під столом. Мабуть, грає у карти? Чи ти...

Притиснувши руку до грудей, вона зітхнула на стільці. З хитромудрого вузла, в якому вона безуспішно намагалася втримати своє волосся, вибився локон.

- Чи ти думаєш, що він там грає в інші, більш заборонені... ігри?

Тоні вже точно знала, що Хоук робив у «Червоній перлині».

Я хотіла штовхнути її... звичайно, як Діва.

- Упевнена, він грає в карти, тільки й годі. - Лорен вигнула брову і притиснула жовто-червоне віяло до свого темно-синього плаття. Контраст між віялом і сукнею був...

жахливим, але водночас цікавим.

Я перевела погляд на її маску. На тканину вже були нашиті стрази всіх кольорів. Впевнена, коли вона закінчить, маска виглядатиме так, ніби на обличчя Лорен знудило веселку.

— Якщо це все, чим він там займається, то це було б... розчаровуючи, — додала вона.

- Думаю, коли він туди приходить, то займається тим самим, чим і все, - сказала Тоні жартівливим тоном. —

Знаходить когось, щоб... провести вільний час.

Вона кинула на мене бешкетний погляд.

Потрібно буде замінити цукор, з яким Тоні любить пити каву, великою сіллю.

Вона знає, що я не приєднаюся до розмови. Я не можу. Мені не можна розмовляти з леді, і я, як і раніше, не можу говорити з Хоуком або в його присутності. Коли вчора

ввечері він запитав, чи не бажаю я кудись піти після вечері, я заперечливо похитала головою, і більше він зі мною теж не говорив.

Як і раніше, я не знаю, чи зазнала я полегшення чи розчарування.

- Не можна говорити про таке в цій компанії, - застерегла Дафіна.

Тоні поперхнулася чаєм, і я закотила очі під вуаллю.

— Думаю, якби міс Вілла жила в наш час, вона заманила б його у свої тенета, — сказала Лорен, і я зацікавилася. Невже вона говорить про Вілла Колінса? — І

написала б про нього у своєму щоденнику.

Так, вона б написала.

Міс Вілла Колінс жила в Масадонії років двісті тому. Схоже, вона вела дуже... бурхливе любовне життя.

Міс Колінс докладно та відверто описувала свої скандальні любовні зв'язки у щоденнику, який потрапив до

Бібліотеки як свого роду історична хроніка. Я подумки попросила Тоні принести мені цей щоденник.

- Я чула, вона писала тільки про найуміліших ... партнерів, прошепотіла Дафіна, хихикнувши. – Якщо хтось потрапляв на ці сторінки, можна було не сумніватися, що це означає.

Я знала, що це означає.

Завдяки йому.

Я перевела погляд на Хоука. Чорні штани та туніка облягали його тіло як друга шкіра, і я не могла

звинувачувати Дафіну та Лорен у тому, що вони мало не щохвилини дивилися в його бік. Він був високий, з розвиненою мускулатурою, а меч у піхвах на поясі і ще один на боці говорили про те, що він готовий не тільки допомагати леді, що втратила свідомість. До його уніформи додалася біла накидка королівського гвардійця.

Його присутність наповнювала повітря невимовною напругою, ніби кімната була наелектризована. Це відчували всі, хто був поруч із ним.

Я ковзнула поглядом на його груди. А коли згадала, наскільки вона тверда на дотик, навіть без броні, мої щоки спалахнули. У грудях оселилося знайоме відчуття, чому шовк сукні здався шорстким на шкірі, що раптово стала чутливою і гарячою.

Може, якесь безглузде віяло було б не зайвим.

Я придушила стогін, бажаючи дати собі ляпас. Але оскільки робити цього було не можна, я просто сьорбнула чай, намагаючись пом'якшити незрозумілу сухість у горлі, і знову зосередилася на Дафіні з

Лорен. Вони гомоніли про Ритуал, і їхні збуджені голоси зливалися в гомін. До свята залишився тиждень, він відбудеться в ніч повного місяця перед осіннім рівноденням.

Їхнє натхнення виявилось заразним. Це буде перший Ритуал, на якому я буду присутнім. У масці і не

білому. Більшість і не зрозуміють, що я Діва. Ну, два гвардійці, які, напевно, будуть зі мною весь час, напевно, видадуть мене тим, хто зверне увагу. Тим не менше, поки мій погляд повільно переміщався назад до Хоука, в мені клубилося передчуття, змішане з невпевненістю.

У животі щось перевернулося.

Побачивши мене в масці, чи зрозуміє він, що то я була тоді з ним у кімнаті? Чи буде це взагалі мати значення? Хіба він не зрозуміє, що там була я? Якщо не зрозумів.

Хоук стояв, розправивши плечі і не відводив погляду від нашої маленької компанії. Він ніби притягував сонячне світло, яке як коханка пестило його вилиці та лоба. Його

профіль був бездоганний, точені лінії підборіддя – як у статуй, що прикрашають сад та фойє замку.

- Ви ж розумієте, це має означати, що він десь поруч, - казала Лорен. - Принц Кастіл.

Я різко обернулася до неї. Не знаю, про що вона говорила і як їхня розмова звернула на цю тему, але мені не вірилося, що вона промовила це ім'я вголос. Я прочинила губи.

Окрім Послідовників ніхто не наважувався називати його справжнє ім'я, і я сумнівалася, що хтось із них

взагалі вимовить його у замку. Називати його принцом – це зрада. Він темний.

Дафіна насупилась.

– Через... – Вона глянула на мене. – Через напад?

Тільки тоді я зрозуміла, що вони, мабуть, говорили про спробу мого викрадення, поки я...

Поки я займалася тим самим, чим і вони до цього, - витріщалася на Хоука і думала про нього.

– Крім того... – Лорен почала пришивати до маски кривавочервоний страз. - Я сьогодні підслухала Брітту.

- Покоївку? - фиркнула Дафіна.

-Так, покоївку. - Темноволоса леді-очікувано підняла підборіддя.

— Вони все знають.

Дафіна розсміялася.

— То вже й усе?

Лорен кивнула і понизила голос.

— У їхній присутності говорять про що завгодно, навіть про особисте та інтимне. Начебто слуги – лише примари. Немає нічого такого, чого б вони не почули.

Лорен права. Я сама спостерігала таке з герцогінею та герцогом.

- І що сказала Брітта? - Тоні поставила чашку на стіл.

Темні очі Лорен метнулися на мене, а потім знову на Тоні.

- Вона сказала, що принца Кастіла бачили у Триріччі. Що це вінвлаштував пожежу, що забрав життя герцога Евертона.

— Як можна таке стверджувати? – обурилася Тоні. - Ніхто коли-небудь бачив Темного не розповість, як він виглядає, і не проживе досить довго, щоб залишити його опис.

— Нічого про це не знаю, – відповіла Дафіна. - Я чула від Рамсі,що він лисий, із загостреними вухами і блідий, як... ну, ви розумієте.

Я придушила бажання хмикнути. Атлантіанці зовні нічим від нас не відрізняються.

-Рамсі? Один із мажордомів його милості? - Тоні вигнула брову. - Наважуюсь запитати, як можна комусь вірити в цьому питанні?

— Брітта запевняє, що мало хто бачив принца Кастіла, кажуть, що він справжній красень, — додала Лорен.

-Справді? - Замислено сказала Дафіна.

Лорен кивнула, пришиваючи страз до маски.

-Вона сказала, що завдяки зовнішності він і потрапив до палацуЗолотого Півмісяця. - Вона понизила голос.

-Герцогиня Евертон зав'язала з ним тілесні стосунки, не знаючи,хто він. Ось так він отримав можливість вільно ходити палацом. - О, Брітта багато чого балакає.

-Майже все, що вона каже, виявляється правдою. - Лорен знизалаплечима, прилаштовуючи смарагдово-зелений страз поруч із червоним. - Так що вона може бути права і щодо принца Кастіла.

-Тобі правда не слід вимовляти це ім'я, - порадила Тоні. - Якщотебе почують, то відішлють у храми швидше, ніж ти встигнеш сказати: "Ой, я не подумала!" Лорен безтурботно засміялася.

-Я не хвилююсь. Я не така дурна, щоб говорити таке там, де менеможуть підслухати, і сумніваюся, що хтось із присутніх розбовтає.

Вона кинула на мене погляд, короткий, але тямущий. Вона знала, що я нічого не скажу, адже тоді мені доведеться пояснювати, чому я взагалі вплуталася в розмову.

Чого я, строго кажучи, не робила.

Я просто сиділа.

— А що... що, якщо він справді тут? - Лорен злегка здригнулася. - Що, коли він зараз у місті? Що, якщо він отримав доступ до замку Тірман? - Її очі спалахнули. - З ким-небудь звів дружбу, наприклад з бідолахою Малессою.

- Схоже, тебе така ймовірність не турбує. - Тоні взяла чашку. Відверто кажучи, ти цьому навіть радієш.

— Радію? Ні. Заінтригована? Можливо. - Вона зітхнувши опустила маску на коліна. — Іноді тут смертельно нудно.

Її заява мене так приголомшила, що я забула, хто я і де я. Я хіба що здогадалася знизити голос, коли сказала:

- Тобто старий добрий заколот може пожвавити обстановку? Тебе розважать мертві чоловіки, жінки та діти?

На обличчях Лорен і Дафін відбилосся чимало здивування.

Напевно, вони взагалі вперше почули, як я говорю.

Лорен проковтнула.

— Напевно, я... я обмовилася, Діво. Прошу мене пробачити.

Я промовчала.

— Будь ласка, не звертайте уваги на Лорен, — благала Дафіна. - Вона іноді каже не подумавши, і вона нічого такого не мала на увазі.

Лорен виразно закивала, але я не сумнівалася, що вона мала на увазі те, що сказала. Заколот вніс би пожвавлення в монотонність її буднів, і вона не подумала про

життя, на які він вплине і забере. Її це просто не турбувало.

Потім це сталося знову, без жодного попередження. Дар вирвався сам собою. Перш ніж я зрозуміла, що відбувається, між мною і Лорен простяглася невидима нитка.

Через цей зв'язок на мене ринув потік відчуттів: суміш чогось, що нагадало свіже повітря в спекотний день, і чогось їдкого, як гірка диня. Я зосередилася на почуттях, а серце гулко билося об ребра. Вони

були схожі на... радісне хвилювання і страх.

Лорен дивилася на мене так, наче хотіла щось додати.

Але я не могла зловити ці почуття від Лорен. Це не мало жодного сенсу. Мабуть, вони виходили від мене і якось вплинули на мій дар.

Дафіна схопила її під руку.

-Ідемо, у нас справи.

Позбавлена вибору, Лорен схопилася з місця і швидко вийшла разом із Дафіною, яка щось шепотіла їй на вухо.

-Здається, ти їх налякала, - сказала Тоні.

Піднявши чашку тремтячою рукою, я швидко відпила солодкого чаю з лимоном. Я гадки не мала, що зараз сталося.

-Поппі. - Тоні торкнулася моєї руки. - Ти в порядку?

Я кивнула, обережно поставивши чашку.

-Да просто...

Як це пояснити? Тоні не знає про дар, але навіть якби знала, я не впевнена, що змогла б вдягнути свої відчуття у слова. І взагалі не впевнена, що насправді щось сталося.

Оглянувши Тоні, я відпустила чуття. Як і від Лорен і Дафін, я відчула легке жаль. Жодного глибокого болю і нічого незвичайного.

Моє серце почало битися повільніше, а тіло розслабилося. Я відкинулася на спинку стільця, гадаючи, чи не повів мій дар себе так дивно просто через стрес.

Тоні дивилася на мене з занепокоєнням.

-Я гаразд, - промовила я, як і раніше, неголосно. - Просто неможу повірити в те, що ляпнула Лорен.

-Я теж, але її завжди ... бавили найпохмуріші речі. Як і сказала Дафіна, вона нічого такого не мала на увазі.

Я кивнула, думаючи про те, що абсолютно неважливо, чи мала вона таке на увазі чи ні. Відпила ще ковток чаю, з полегшенням помітивши, що рука більше не тремтить.

Почуваючись помітно краще, я приписала дива стресу і недосипання. Думки повернулися до Темного. Він міг стояти за нападом і полювати на мене, але це ще не означає, що він у місті. Тим не менш, якщо він тут...

Варто було подумати про палац Золотого Півмісяця, як мене охоплювало занепокоєння. Немає нічого неможливого в тому, щоб подібне трапилося тут, особливо якщо врахувати, що якийсь атлантианець чи

Послідовник уже проник на територію замку.

- Що ти збираєшся робити? - Прошепотіла Тоні.

– З Темним, яке, ймовірно, знаходиться у місті? – спантеличено уточнила я.

– Що? Ні. - Вона стиснула моє передпліччя. - З ним.

Я глянула на Хоука.

- З ним?

– Так. З ним. - Вона зітхнувши відпустила мою руку. – Якщо немає ще одного хлопця, з яким ти цілувалася в масці.

– Ага. Таких багато. Цілий натовп, - сухо відповіла я, і Тоні закотила очі. - Мені нічого з цим робити.

- Ти хоч би говорила з ним? - Тоні постукала себе по підборідді, дивлячись на Хоук.

– Ні.

Вона схилила голову набік.

- Ти розумієш, що колись тобі доведеться при ньому заговорити?

– Я зараз кажу, – зауважила я, хоч і знала, що вона зовсім не це має на увазі.

Тоні примружилася.

- Ти шепочеш, Поппі. Я й то тебе ледве чую.

- Ти чудово мене чуєш.

У неї був такий вигляд, ніби вона хоче знову штовхнути мене під столом.

- Дивуюся, чому ти ще не порозумілася з ним. Я розумію весьризик, але я на твоєму місці з'ясувала б, чи дізнався він мене. А як дізнався, то чому нічого не сказав?

— Не те, щоб я не хочу знати. Але...

Я глянула на Хоука і завмерла, коли його погляд зустрівся з моїм. Він дивився прямо на мене, і хоч я знала, що він не може бачити мої очі, здавалося, що він їх бачить. Він не міг чути нас з Тоні звідти, де стояв, і при тому, як тихо я говорила, але його пильний погляд пронизував так, ніби він міг бачити не тільки мене, а й крізь мене.

Я спробувала відігнати це відчуття, але чим довше він утримував мій погляд, тим сильнішим воно ставало.

Мабуть, це через колір його очей. Такий дивний, сяючий золотом відтінок. Дивлячись у ці очі, можна багато чого уявити.

Він розірвав зоровий контакт і став дивитись на вхід. Моє дихання стало переривчастим, серце билось так, ніби я пробігла по всьому Валу.

- Це було вражаюче, - пробурмотіла Тоні.

Я заморгала, трясучись головою, і повернулася до неї.

— Що?

— Те. - Вона підняла брови. - Ви з Хоуком витріщалися один на одного. І ні, я не могла бачити твоїх очей, але знала, що ви намагалися спопелити одне одного.

Я відчула, як до щок прилив жар.

- Він просто робить свою роботу, а я... просто забула, що хотіла сказати.

Тоні знову скинула брову.

- І це все?

- Звісно. - Я розгладила сукню на колінах.

— Таким чином він просто переконувався в тому, що ти жива і...— Дихає? - припустив Хоук, налякавши нас обох.

Він стояв всього за крок від нас, підкравшись із непомітністю тренованого гвардійця і безшумністю привида.

— Оскільки я відповідаю за її життя, то насамперед маю переконатися, що воно дихає.

У мене застигли плечі. Скільки він підслухав?

Тоні безуспішно спробувала прикрити смішок серветкою.

- Рада це чути.

– Якщо ні, то це означатиме, що я нехтую своїми обов'язками.

- Ах так, твої обов'язки. - Вона опустила серветку. - Ти був дуже зайнятий, не шкодуючи життя і здоров'я, захищав Поппі між пошуками розсипаних стразів.

– Не забувай, що ще я допомагав ослабим леді-очікуванню дістатися до найближчого крісла, поки вони не зомліли.

У його дивних, заворожливих очах блищала пустота, і я... я була приголомшена ним, як і поведінкою обох леді-в-очікуванні раніше. Це був той Хоук, якого я зустріла у

«Червоній перлині». За піддражненням і особистою чарівністю ховався цілий колодязь болю.

- У мене багато талантів, - додав він.

- Не сумніваюся, - відповіла Тоні з усмішкою, поки я боролася із спонуканням випустити чуття.

Він перевів погляд на неї, і на його правій щоці з'явилася ямочка.

- Твоя віра в мої вміння зігріває мені серце. - Він глянув на мене. Поппі?

Я зачинила рота і округлила очі під вуаллю.

Тоні зітхнула.

- Це її прізвисько. Її так називають лише друзі. І брат.

– А який живе у столиці? - Уточнив Хоук, як і раніше дивлячись на мене.

Я кивнула.

- Поппі, - повторив він. Моє ім'я прозвучало так, ніби було загорнуте в шоколад і перекочувалося в нього мовою. - Мені подобається.

Я посміхнулась. Посмішка вийшла такою ж натягнутою, як і раптова напруга внизу живота.

- Хоуку, над нами нависла загроза розсипати стрази чи тобі щось потрібне? – поцікавилася Тоні.

- Мені багато чого потрібно, - відповів він, знову переводячи погляд на мене. Тоні подалася вперед, наче їй не терпілося почути, що саме йому треба. - Але обговоримо це

пізніше. Пенеллафе, тебе кличе герцог. Я
зараз же проведу тебе до нього.

Тоні раптом завмерла як статуя, я навіть не була впевнена, що вона дихає. У мене всередині похололо.

Герцог так швидко кличе мене після вчорашнього? Я знала, що не для порожніх балачок. Невже лорд Мезін виконав свої погрози і нажав на герцога? Чи це через те, як я, знявши вуаль, дивилася на герцога та посміхалася? Чи він з'ясував, що я вдарила кинджалом людину, яка намагалася викрасти мене? Багато хто б тільки вітав те, що я завадила викраденню, але герцога Тирмана зацікавило б лише те, що я ношу кинджал.

Чи міг хтось бачити мене там і доповісти герцогу? Чи він дізнався про «Червону перлину»? У мене всередині все обірвалося. Я дивилася на Хоука. Він щось сказав?

Боги, приводів безліч, і жодного доброго.

У животі вирувало, наче я напилася прокислого молока. Мені вдалося приклеїти на обличчя посмішку, і я встала зі стільця.

-Я почекаю у твоїх покоях, - сказала Тоні, і я кивнула.

Хоук пропустив мене вперед і пішов на крок за мною. У такій позиції він міг реагувати на погрози як спереду, так і ззаду. Я вийшла до зали, де на стінах висіли мерехтливі білі та золоті гобелени, а слуги в темно-бордових сукнях і туніках снували у різних справах, яких вимагало таке велике господарство.

Хоук не повів мене до бенкетного залу, а направив до сходів, і моє серце впало ще глибше.

Ми перетнули фойє, наблизилися до підніжжя сходів, і тільки тоді він запитав:

-З тобою все добре?

Я кивнула.

-Схоже, тебе і твою камеристку стривожив виклик герцога.

-Тоні не камеристка, - випалила я і відразу подумки вилаяла себе.

Нерозумно було так старанно мовчати. Але все одно добре, що я заговорила не у фойє, де довкола стільки народу.

І я хотіла протриматися бодай день.

Приготувавшись до гіршого, я скося глянула на Хоук.

Вираз його обличчя був абсолютно нечитаним. Якщо він і дізнався мій голос, то не подав виду.

Мене охопила дивна суміш розчарування та полегшення. Я дивилася прямо перед собою. Він справді не знає, що це я була у тій кімнаті? Знову ж, чому я дивуюсь? Він

прийняв мене за Брітту і повівся так, ніби це

вона. Хто знає, скільки випадкових жінок...

- Не камеристка? - Засумнівався він. — Вона леді чекає, але мені сказали, що вона приставлена до тебе камеристкою. Компаньйонкою.

— Це так, але вона не... — Дійшовши до повороту кам'яних сходів, я озирнулась на нього. Він тримав руку на рукояті меча. —

Вона... — Тоні справді була приставлена до мене як компаньйонка. - Неважливо. Все в порядку.

Він дивився на мене, і виявилось, що він дивиться зверху вниз, хоча я стою на наступній сходинці. Він все одно був вищим, і це здавалося нечесним. Темна брова піднялася, в очах читалося питання.

— Що? - Запитала я.

Серце билось. Я підняла ногу, але не досить високо, і спіткнулася. Хоук відреагував швидко, підхопивши мене під лікоть.

Охоплена зниковістю, я прошепотіла:

- Дякую.

- Не потрібно вдаваних подяк. Це мій обов'язок — забезпечувати твою безпеку. - Він помовчав. — Навіть на зрадницьких сходах.

Я зробила глибокий вдих.

- Моє спасибі не було вдаваним.

— Тоді перепрошую.

Мені навіть не треба дивитися на нього, щоб знати: він усміхається, і ручаюся, та безглузда ямочка красується на своєму місці.

Він більше нічого не сказав, і до третього поверху ми дійшли мовчанкою. Один коридор вів у старе крило — у мої покої та кімнати багатьох слуг. Ліворуч розташовувалося

нове крило. Відчуваючи свинцевий тягар у животі, я повернула наліво.

Тепер я зосередилася на тому, що на мене чекає у герцога, і майже не думала про те, що Хоук мене не впізнав. А якщо дізнався, то чому нічого не сказав?

Він підійшов до широких дерев'яних дверей у кінці коридору і, відкриваючи одну стулку, зачепив моє плече. Почекав, поки я ступлю на вузькі гвинтові сходи. Через безліч овальних вікон лилося сонячне світло.

- Дивись під ноги. Якщо ти спіткнешся і впадеш тут, то, напевно, і мене зіб'єш з ніг.

– Я не спіткнуся, – фиркнула я.

- Щойно спіткнулася.

– Таке рідко буває.

– Тоді для мене честь стати свідком такої виняткової події.

Я зраділа, що він не бачить мого обличчя. І не зі страху, що він мене впізнає, а тому, впевнена, я так витріщила очі, що вони на лоб полізли. Він говорив зі мною так, як не дозволяв собі жоден охоронець, окрім

Віктера. Навіть Рілан не був так... фамільярний. Ми ніби знали один одного багато років, а не кілька годин або днів. Так чи інакше, його невимущена манера промови бентежила.

Він рушив позаду мене. Ми піднялися на четвертий поверх.

– Знаєш, я вже бачив тебе раніше.

У мене перехопило подих, і лише милістю богів я не спіткнулася знову.

– Бачив на нижніх балконах. - Відчинивши двері, він жестом запросив мене увійти. - Ти дивилася, як я тренуюсь.

У мене зашарілися щоки. Я чекала, що він скаже інше.

- Я дивилася не на тебе. Я...

- Вийшла подихати свіжим повітрям? Чекала на свою камеристку, яка не камеристка? - Хоук схопив мене за руку, коли я проходила повз нього, і затримав. Нахиливши голову так, що його губи майже торкалися мого прихованого вуаллю вуха, він прошепотів: - Мабуть, я помилився,

і це була не ти.

У мене знову перехопило подих від насиченого деревного аромату. Ми стояли не так близько, як тієї ночі в

«Червоній перлині», але якщо я зовсім трохи поверну голову ліворуч, то його губи торкнуться моїх.

Бурління всередині повернулося, цього разу пригнітивши трохи нижче живота.

- Ти помилився.

Він відпустив мою руку, і, піднявши голову, я побачила, що він підняв куточок губ. Серце в грудях виробляло дивні речі. З прискореним пульсом я ступила у просторий коридор.

Перед особистими покоями герцога та герцогині стояли два королівські гвардійці. На цьому поверсі було кілька кімнат, де брали придворних. У герцога і герцогині були власні покої, з'єднані спальнями, але, судячи з того, де стоять гвардійці, герцог зараз у головному кабінеті.

Ненадовго я перестала думати про те, навіщо мене могли покликати, але тепер тривога повернулася і заструменіла по венах.

- Пенеллаф? – покликав позаду Хоук.

Тільки тоді я зрозуміла дві речі. По-перше, я застигла стовпом посеред коридору, і це, напевно, здається йому дивним. І по-друге, він уже вдруге назвав мене на ім'я, а не Дівою. Він не Віктер. Він не Тоні. Тільки вони зверталися до мене на ім'я, якщо ми були самі.

Я знала, що маю його поправити, але не могла. Я не хотіла, і це лякало не менше, ніж те, що чекає на мене в кабінеті герцога.

Зробивши глибокий вдих, я зчепила руки в замок, розправила плечі і зробила крок вперед.

Королівські гвардійці вклонилися під час нашого наближення, уникаючи дивитися нам у вічі. Один із них, темношкірий, відступив убік і почав відчиняти двері.

Я чомусь озирнулася на Хоука. Уявлення не маю чому.

- Я зачекаю тут, - запевнив він.

Я кивнула і знову повернулася вперед, змушуючи себе переставляти ноги і твердячи собі, що переживаю через дрібниці.

Увійшовши до кабінету, насамперед я помітила, що штори задернуті. Приглушене світло кількох масляних ламп ніби поглиналося темними дерев'яними панелями та меблями червоного дерева, накритого червоним оксамитом. Мій погляд упав на великий письмовий стіл і на комод за ним, де стояли кришталеві пляшки різних розмірів із янтарною рідиною. Потім я побачила його.

Герцог сидів на кушетці, закинувши ногу в чоботі на столик і тримаючи келих з випивкою. Коли він дивився на мене такими темними очима, що майже не можна розрізнити зіницю, у мене по спині пробіг холодок.

Ця його особливість навела мене на думку, що у Єна очі теж більше не зелені, як у мене. А такі, як у герцога. Чорні, як смоль. Бездонні. Але чи викликатимуть вони такий самий холод?

Раптом зрозуміла, що герцог не один.

Навпроти нього, безцеремонно розвалившись, сидів лорд Мезін. У його руках не було келиха, він бездумно постукував пальцями по зігнутому коліну. На його красиво окреслених губах гуляла самовдоволена усмішка. Всі мої інстинкти кричали, що я маю тікати, оскільки боротися не зможу.

Двері з клацанням зачинилися за моєю спиною, через що я злегка підскочила. Я терпіти не могла таку реакцію і сподівалася, що герцог її не помітив, але, побачивши його усмішку, зрозуміла, що мій переляк від нього не сховався.

Текучим рухом, наче без кісток, Тірман піднявся з кушетки.

- Пенеллафе, ти так сильно мене засмутила.

Розділ 13

Похолоднішавши до кінчиків пальців і намагаючись дихати розмірено, я дивилася, як він п'є з келиха. Я знала, що маю ретельно підбирати слова. Покарання це скасує, але

може пом'якшити.

-Вибачте, що засмутила вас. Я...

-А ти взагалі знаєш, чим мене засмутила?

У мене одеревеніли м'язи на плечах, і я метнула погляд від мовчазного лорда в куток кабінету, де біля книжкової шафи стояли кілька тонких червонувато-коричневих лозин. Їх виламали з дерева, що виросло в

Кривавому лісі. Я перевела погляд назад на лорда Мезіна. Він усміхався. Я почала думати, що він наскаржився на герцога, але якщо я помиляюся у своїх припущеннях, то тільки додам собі проблем.

І лорд Мезін це знав. Він дивився на мене, не видаючи жодного натяку на свою роль у тому, що відбувається, навіть якщо це лише роль глядача. Він рідко говорив, коли був присутнім на таких уроках.

Хоча зазвичай я тішилася його мовчанням, зараз воно тільки посилило мою тривогу.

Я змусила себе вимовити такі слова, хоча вони й прозвучали нещиро.

-Ні, але що б це не було, я винна. Ви ніколи не засмучуєтеся безпричини.

Що було неправдою.

Траплялося, що герцога засмучувала моя хода або те, як я ріжу їду за вечерею. Я впевнена, його може образити навіть кількість моїх вдихів за хвилину.

-Ти права. Я не засмучуюсь без причини, – погодився він. – Алецього разу мене вразило те, що мені сказали.

У мене перекинувся шлунок, а на лобі виступив піт. Боги милостиві, невже він дізнався про «Червону перлину»?

Я боялася, що Хоук щось скаже, була одержима і придушена цією ідеєю, хоча в глибині душі мені не хотілося вірити в це. Зрада мала смак зіпсованої їжі. Швидше за все, Хоук гадки не мав, навіщо веде мене до цього кабінету, але він повинен був знати, що будуть наслідки.

Хіба ні? Напевно, він вирішив, що на мене чекає лише сувора догана. Я ж не хтось, а Діва. Вибрана.

І просто отримаю наганяй.

Сумніваюсь, що Хоук підозрює, наскільки... ненормальні уроки герцога.

Тірман ступив до мене, і всі м'язи напружилися.

- Зніми вуаль, Пенеллафе.

Я вагалася лише кілька хвилин, хоча не було нічого незвичайного в тому, що герцог чи герцогиня просили про це. Їм не подобалося спілкуватися з половиною особи. Я не

звинувачувала їх. Але герцог зазвичай не змушував мене відкривати обличчя у присутності лорда Мезіна.

- Не відчувай моє терпіння. - Він міцніше стиснув келих.

- Вибачте, але ми... ми не одні, а боги забороняють мені показувати обличчя, - сказала я, знаючи, що робила це раніше, але в зовсім інших ситуаціях.

— Сьогодні боги не знайдуть у цьому провини, — обірвав герцог.

Ну, звичайно, ні.

Я підняла руки, намагаючись, щоб вони не тремтіли, і розстебнула витончені застібки біля вух. Потупивши очі, як подобалося герцогу, я зняла вуаль. Моє волосся було зібране в простий вузол на потилиці; відкриті щоки і лоба поколювало.

Тірман забрав у мене вуаль і відкинув убік. Я склала руки і стала чекати. Я терпіти це не могла.

Але чекала.

- Підніми очі, - тихо зажадав герцог.

Я підкорилася. Його чорні, як смоля, очі обмацували моє обличчя, дюйм за дюймом, не втрачаючи нічого, навіть мідного локону, який лоскотав мені скроню. Це вивчення тривало цілу вічність.

-З кожним разом, як я тебе бачу, ти стаєш все красивішим.

— Спасибі, ваша милість, — пробурмотіла я, намагаючись не видати огиди. Я знала, що буде далі.

Кінчики його пальців притулилися до шкіри під моїм підборіддям. Він повернув мою голову ліворуч, а потім праворуч, і цокнув язиком.

- Як шкода.

Насправді шкода.

Я нічого не відповіла і зосередилася на великій картині маслом, що зображує храми і уклінних жінок у вуалях перед істотою настільки яскравим, що воно суперничало з місяцем.

- Що ти думаєш, Бран? – спитав герцог лорда.

- Як ти й сказав, дуже шкода.

Мені було начхати, що думає цей засранець лорд Мезін.

- Інші шрами легко сховати, але ці? – Герцог зітхнув майже співчутливо. - Настане час, коли не буде вуалі, щоб сховати ці гідні жалю вади.

Я проковтнула, придушуючи бажання відсахнутися, коли він прибрав пальці з підборіддя і провів ними по двох рваних шрамах, які тяглися вниз від лівого скроні, ледь не зачіпали очей і закінчувалися біля носа.

- Знаєш, що сказав її новий охоронець?

Лорд не відповів, але я вирішила, що він заперечливо хитає головою.

- Він назвав її прекрасною, - відповів герцог. – Половина її обличчя справді дивовижна. - Він зробив паузу. Ти так схожа на свою матір.

Я вражено дивилася на нього. Він знав мою матір? Раніше він про це ніколи не говорив.

– Ви її знали?

Він зустрівся зі мною поглядом. Так важко дивитися в цю бездонну чорноту.

– Так. Вона була... особливою.

Не встигла я поставити запитання, як він продовжив:

-Ти розумієш, що охоронець не став би говорити інакше? Він не сказав би правди.

Я сіпнулася. У грудях утворилася порожнеча.

Помітивши цю реакцію, герцог знову усміхнувся.

-Думаю, це невелика милість. Шкода, завдана твоїй особі, могла бути набагато гірша.

Я могла б втратити око або, що ще гірше, загинути.

Та я цього не сказала.

Я знову перевела погляд на картину, дивуючись тому, що його слова, як і раніше, жалять, навіть через стільки років. Коли я була юною, вони поранили, і дуже глибоко,

але в останні кілька років залишилося лише тупе смирення. Шрами – те, що я не можу змінити. Я це

знала. Але сьогодні слова герцога поранили так, як коли мені було тринадцять.

– У тебе такі чудові очі. - Він прибрав пальці і притиснув один до моєї нижньої губи. – І такі гарно окреслені губи.

Він замовк, і, клянусь, його погляд опустився нижче.

- Більшість вважатимуть твоє тіло привабливим.

Жовч піднялася в горлі і розповзлася по шкірі тисячею павуків.

Тільки зусиллям волі я змусила стояти нерухомо.

– Для деяких чоловіків цього буде достатньо. - Тірман провів пальцем по моїй нижній губі і опустив руку. – Сьогодні вранці мене відвідала жриця Аналія.

Чекайте. Що?

Моє серце сповільнилося, і мене охопило замішання. Жриця? А що вона могла про мене наговорити?

- Тобі нема чого додати? - Поцікавився Тірман, піднімаючи світлу брову.

– Ні. Вибачте. - Я похитала головою. - Я не знаю, що могла сказати жриця Аналія. Востаннє ми бачилися тиждень тому, у салоні на другому поверсі, і все пройшло добре.

-Упевнений, що добре, оскільки ти провела там лише півгодини і раптово пішла. Мені сказали, ти так і не торкнулася вишивання і не вступала в бесіду з жрицями.

У мене спалахнуло роздратування, але я знала, що краще йому не піддаватися. Крім того, якщо герцог розгніваний саме цим, то все набагато краще, ніж я боялася.

-Я була зайнята думками про майбутній Ритуал, - збрехала я. Напевно, я замріялася.

Насправді я не стала підтримувати бесіду, тому що жриці весь час злословили про різні леді в очікуванні і говорили, що ті не заслуговують на Благословення богів.

-Упевнений, що тебе турбує Ритуал. І якби таке трапилося тількираз, я глянув би крізь пальці на твою погану поведінку.

Герцог брехав. Він ніколи не дивився крізь пальці на жодний випадок нібито поганої поведінки.

-Але я дізнався, що ти щойно була в атріумі, - продовжував він, імої плечі зникли.

– Так. Була. Я не знала, що мені туди не можна, - відповіла я, і це була неправда. – Я рідко туди ходжу, але...

-Питання не в тому, щоб проводити час в атріумі, і ти доситьрозумна, щоби це розуміти. Не прикидайся дурою.

Я відкрила рота і тут же закрила.

-Ти розмовляла з двома леді-очікуючи, - продовжував він. - Тизнаєш, що це заборонено.

Знаючи, що за цим піде, я мовчала. Але як він міг так швидко пізнати. Мабуть, нас хтось бачив. Може, мажордом чи якийсь королівський гвардієць.

-Тобі нічого сказати? – спитав він.

Опустивши голову, я втупилася в підлогу. Я могла сказати йому правду - що я сказала лише одну фразу і, наскільки я знала, ці леді взагалі вперше прийшли в атріум. Хоча це не має значення. На герцога правда не подіє.

– Така скромниця Діва, – промуркотів лорд.

Я практично відчувала, як загострилася моя мова, але, наскільки могла, пом'якшила відповідь.

- Вибачте. Мені слід було піти, як тільки вони прийшли, але я цього не зробила.

– Чому?

– Мені... було цікаво. Вони говорили про майбутній Ритуал, сказала я, підводячи голову.

- Не дивно. Ти завжди була такою жвавою, допитливою дитиною, чий розум швидко перескакує з одного на інше. Я попереджав герцогиню, що тебе непросто виховуватиме. -

Його обличчя набуло суворого виразу, а в очах заблищало передчуття.
— Крім того, жриця Аналія повідомила про свої побоювання: твої стосунки з камеристкою стали надто фамільярними.

Я застигла. Герцог повернувся і почав розправляти вуаль, накинутий на крісло. У мене закололо в потилиці.

— Тоні — чудова камеристка, — сказала я. - І якщо мої доброта і подяка були неправильно тлумачені, то я перепрошую.

Він кинув на мене довгий погляд.

— Я знаю, що може бути важко триматися в рамках з людиною, з якою проводиш так багато часу, але Діва не повинна зав'язувати тісні серцеві чи дружні стосунки з тими, хто їй служить. Навіть із тими, хто стане членом двору. Ти не повинна забувати, що відрізняєшся від них.

Ти була обрана богами при народженні, які обирають під час Ритуалу.

Вони ніколи не будуть рівними тобі.

Ніколи тобі не будуть друзями.

Я змусила себе видавити слова, що дряпали мені серце:

-Я розумію.

Тірман узяв новий келих.

Скільки він уже випив? Моє серце забилося втричі швидше.

Одного разу, коли я вивела герцога з себе, він зробив мені урок після того, як напився «червоного пійла», як

його називають гвардійці, — зілля, яке женуть у

Туманних стрімчаках. Лорд Мезін був тоді з ним.

Саме того разу герцог мене вдарив, і лише через кілька днів я змогла відновити тренування з Віктером.

-Сумніваюся. - Його тон став суворішим. - Ти - Вибрана від народження, Пенеллафе. Крім тебе за весь час тільки ще одну людину було обрано богами. Ось чому Темний наслав на твою сім'ю Бажаючих. Ось чому

вбили твоїх батьків.

Я знову здригнулася, і всередині все обірвалося.

-Це боляче, адже так? Але це правда. Це мало стати твоїм єдиним уроком. - Він поставив келих на стіл, а лорд випростав ноги. — Але є ще твоє невміння триматися в

рамках, брак уваги до жриці Аналії, сьогоднішня відверта зневага тим, що від тебе очікується, і... – Він розтягнув це слово, насолоджуючись моментом. - І твоя вчорашня поведінка зі мною. Що? Думала, тобі зійде з рук те, як ти поводитися, коли ми обговорювали заміну Ріана?

Повітря, яке я вдихнула, не наповнило мої легені. Це не його ім'я.

-Ти дивилася на мене так, ніби хотіла заподіяти шкоду. - Він захихотів: його потішила ідея, що я на таке здатна. – Зустріч закінчилася б інакше, якби не присутність сторонніх і не обговорення заміни Ріана на

Хоука...

-Ріано, - гаркнула я. – Його ім'я – Рілан, а не Ріан.

-Ось воно що. - Лорд Мезін повторив слова, які промовив тоговечора, коли знайшли Малессу. Він усміхнувся. – Тепер не така вже скромниця.

Я не звернула на нього уваги.

Тірман схилив голову набік.

-Ти хотіла сказати, що його звали Рілан?

Я втягнула повітря, яке ніби зникло.

– І хіба це має якесь значення? Він був лише королівським гвардійцем. Те, що я згадав про нього, для нього вже є великою честю.

Ось тепер я справді хотіла заподіяти йому шкоди.

– У будь-якому разі ти щойно довела: я маю подвоїти зусиллящодо виконання своїх зобов'язань і як слід підготувати тебе до Вознесіння. Мабуть, я був із тобою надто м'який. - Його очі заблищали яскравіше. – На жаль, це означає, що тобі потрібний черговий урок. Сподіваюся, це буде останній, але чомусь сумніваюся.

Я судорожно зчепила пальці. Гнів піднявся так швидко, що я здивувалася, як це з мого рота при видиху не вирвалося полум'я. Надіям Тирмана не судилося справдитися. Він не зможе знайти привід для уроку, тільки якщо виявиться повністю недієздатним.

- Так, - промовила я, втрачаючи контроль. – Сподіваюся.

Він обірвав мене різким поглядом і через напружену мить промовив:

– Гадаю, чотирьох ціпків буде достатньо.

Не встигла я нагадати собі, хто я і хто Тірман, як у моїй крові закипіла лютість. Я втратила контроль. Нічого з того, що він вимовляв мені, не було важливим. Нічого з цього не стосувалося Послідовників та Темного, які стояли за спробою мого викрадення та вбивством Рілана. Боги благословили тих, хто піднісся майже безсмертям і немислимою силою, а вони марнують час, турбуючись про те, з ким я розмовляю? Я не змогла втриматись.

- Упевнені, що достатньо? Я не хотіла б, щоб вам здавалося, ніби ви мало робите.

Його погляд посуворів.

– А що щодо семи?

Мене охопили погані передчуття, але мені доводилося отримувати десять.

– Бачу, з цією кількістю ти згодна, – сказав герцог. - Бране, а ти щодумаєш?

-Думаю, цього вистачить.

У тоні лорда прозвучав неприхований ентузіазм.

Герцог знову глянув на мене.

-Ти знаєш, куди йти.

У мене всі сили пішли на те, щоб пройти повз нього з високо піднятою головою і не вкласти його на лопатки. Це було найскладніше, поки я йшла до його письмового столу з блискучою чистою поверхнею. Ті, що піднесли мене сильніше за найбільш тренуваних гвардійців, але ні Тірман, ні Мезін не брали участі в боях з часів війни Двох Королів. Я легко могла покласти його на лопатки.

Але що ж потім?

Потім будуть ще уроки, і вісті дійдуть королеви Ілеани. Вона щиро засмутиться, а її думки та почуття мені небайдужі, на відміну від думок та почуттів герцога. Не тому, що я була її улюбленицею, а тому, що після поранення вона дбала про мене, поранену і налякану дитину. Це

вона власноруч міняла пов'язки і тримала мене, коли я кричала і плакала по мамі та татові. Це королева

Ілеана сиділа зі мною, коли я не могла заснути, бо боялася темряви.

Вона робила те, що королеві робити не належить. Вона доглядала мене, як рідна мати, і без її турботи я навряд чи змогла б одужати.

Я зупинилася перед столом. Мої руки тряслися від обурення, що ледве стримується. У самій глибині серця я вірила: якби королева Ілеана дізналася, що творить герцог у цьому кабінеті, то Вознесся це не зійшло б з рук.

Крем ока я помітила, що лорд подався вперед, коли Тірман узяв тонкий червоний прут і провів долонею по всій його довжині. Але королева не впізнає.

Листи до столиці завжди читають, і до повернення до Карсодонії я не побачу королеви. А тоді? А тоді вже я розповім їй усе.

Якщо він робив це зі мною, то, напевно, робив і з іншими. Нехай навіть ніхто про це не говорив.

Він підійшов до мене, його очі блищали від передчуття.

- Ти не підготувалася, Пенеллафе. Час уже знати.

Тримаючи рота на замку, я відвернулась і взялася за гудзики. Пальці здригнулися лише раз, коли я розстібала ліф. Мезін вибрав собі місце, знаючи, що зараз буде. Йому нічого не закривало огляд.

Герцог залишався поруч зі мною, спостерігаючи, як ліф розгортається, відкриваючи надто тонку спідню білизну. І те, й інше зісковзнуло з моїх плечей, і одяг зібрався навколо талії. Спину і груди омив холодне повітря. Мені хотілося стояти так, ніби всі тортури не справляють на мене жодного враження. Я хотіла бути

сильною, хороброю та нерухомою. Я не хотіла, щоб вони бачили, як це принизливо, як мене хвилює те, що мене бачать такою – і не хтось на мій вибір, не хтось гідний.

Але я не могла.

Щоки горіли, очі щипало. Я притиснула руку до грудей.

– Це для твого ж добра, – заговорив Тірман, підходячи до мене.

Його голос звучав похмуро та грубо. - Це необхідний урок, Пенеллафе.

Я повинен переконатися, що ти
серйозно ставишся до приготування і не
образиш богів.

Він говорив так, ніби майже вірив у свої твердження, ніби робив
це не тому, що йому просто подобається завдавати болю. Але мені
було краще знати. Я знала, що зробив би
Мезін, якби міг, і бачила вираз очей герцога. Я бачила це занадто
багато разів, коли робила помилку і не відверталася. Його погляд
казав мені, що якби я не була Дівою, він завдав би іншого вигляду
болю. Як і Мезін. Я не могла стримати тремтіння при цій думці.

За мить на моє голе плече лягла рука, і мене охопило огиду. Не
лише через дотик його надто холодної шкіри, а й через те, що я нічого
не відчувала.

Нічого.

Ні найменшого сліду страждань, які несуть у собі всі люди, не має
значення, наскільки давно їм завдали шкоди. У герцозі не було ніякого
болю, як і у всіх, хто піднісся. Хоча те, що я не відчуваю чужого болю,
мало принести деяке полегшення, у мене лише мурашки бігли по
шкірі.

Ця нечутливість була нагадуванням про те, наскільки піднесені
відрізняються від смертних і що робить благословення богів.

- Пенеллафе, приготуйся.

Я сперлася долонею на стіл.

У кабінеті було тихо, якщо не брати до уваги глибокого дихання
лорда, а потім я почула тихий свист прута, що розрізав повітря за мить
до того, як обрушитися на мою поперек. Все тіло смикнулося від
дикого болю,

що розірвав шкіру. Перший удар завжди вражає. Не має значення,
скільки разів я це відчувала і чи була до нього готова. Другий удар
припав на плечі, обпалив їх, як вогнем,
і вибило з легенів повітря.

Ще п'ять.

Обрушився наступний, і тіло затремтіло. Я звела погляд. Я не дам
ні звуку. Я не дам ні звуку. Від чергового удару мої стегна стукнулися
об стіл.

Кушетка заскрипіла - це піднявся лорд Мезін.

Шкіра горіла. Я прикусила губу, доки не відчула кров.

Я дивилася крізь сльози на картину, де жінки у вуалях поклонялися богам, і гадала, наскільки жахливими повинні бути атлантіанці, щоб боги дали Благословення Вознесіння людям на зразок герцога Масадонії та лорда Мезіна.

Розділ 14

Коли я вийшла з кабінету герцога, боги дарували мені невелику ласку. Мене чекав не Хоук, і це було втішно. Не знаю, як я приховала від нього те, що сталося.

Замість нього поруч із двома королівськими гвардійцями мовчки стояв Віктер. Коли я вийшла в коридор, бліда, в холодному поті, жоден із гвардійців не глянув на мене.

Чи знали вони, що сталося у покоях герцога? Я не видала жодного звуку, навіть коли лорд Мезін підійшов до столу, прибрав мою руку з грудей і поклав її на стіл поряд з іншою. Навіть коли шостий і сьомий удари полоснули мою спину, як блискавки, а лорд Мезін ловив кожен жадібним поглядом.

Якщо гвардійці обізнані, я нічого не можу вдіяти ні з цим, ні з гіркотою ганьби, яка обпалювала сильніше, ніж горіла посічена спина.

Але Віктер знав. Це знання надрукувалося в глибоких складках навколо його рота, поки ми йшли до сходів.

Кожен крок натягував шкіру, що палала. Він почекав, поки за нами зачинилися двері, і затримався на сходовому майданчику, стурбовано дивлячись на мене світло-блакитними очима.

- Наскільки все погано?

Я притиснула до спідниці тремтячі руки.

- Я в порядку. Просто треба відпочити.

- В порядку? - Його засмаглі щоки вкрилися плямами. - Ти важкодихаєш і йдеш так, ніби кожен крок дається важко. Навіщо вдавати зі мною?

Я не вдавала, але зізнатися в тому, як мені погано, означає дати Тирману те, що він хоче.

- Бувало гірше.

Ніздрі Віктера затремтіли.

- Цього взагалі не мало статися.

Із цим я не сперечалася.

- Він розсік шкіру? – наполегливо запитав він.

– Ні. Просто рубці.

– Просто рубці. - Віктер розсміявся, хрипко і невесело. - Ти говориш так, ніби це просто подряпини. За що тебе покарали цього разу?

- Хіба йому потрібні причини? - Я посміхнулася втомлено і обережно, наче від посмішки по обличчю могли піти тріщини. - Його вивело з себе те, що я була недостатньо старанна на заняттях із жрицями. І сьогодні, поки я сиділа в атріумі, туди з'явилися дві леді-в-очікуванні. Йому це не сподобалося.

– Хіба це твоя провина?

– А хіба треба, щоби була моя?

Віктер дивився на мене.

- Тобто ось тому він підняв на тебе руку? – порушив він нарешті мовчанку.

Я кивнула, дивлячись у овальне віконце. Поки я була в кабінеті, сонце пішло, і сходи вже не здавались такими світлими і просторими, як раніше.

– І йому не сподобалася моя поведінка на вчорашній зустрічі. А це не найменша образа з тих, за які він мене карав.

- Ось чому я казав, що ти маєш бути обережною, Поппі. Якщо він так побив тебе тільки за те, що ти сиділа в

приміщенні, куди увійшли сторонні, то що він зробить, коли дізнається про наших маленьких авантюр?

– Або якщо дізнається, що я кілька років тренуюсь як гвардієць? Мої плечі напружилися, і шкіра натяглася.

- Звичайно, він мене поб'є. І дасть більше ніж сім ударів.

Золотиста шкіра Віктера побіліла.

- Він може подати прохання королеві про визнання мене недостойною. А може, боги вже так вирішили, – продовжувала я. – Але, як ти казав, моє Вознесіння відбудеться незалежно від того, що я роблю. А що буде з тобою? Віктер, що станеться з тобою, якщо він колись дізнається, що ти мене тренував?

– Не має значення, що зі мною зроблять чи не зроблять. – Вінзамовк, і пауза затяглася. – Ризик того вартий, якщо я знатиму, що ти зможеш захистити себе. Я б з радістю прийняв будь-яке покарання і не пошкодував би, що зробив.

Я підняла голову, щоб зустрітися з ним поглядом і сказала:

– Здатність захистити свій будинок, своїх близьких та своє життя вартий можливого ризику.

Після недовгого мовчання він заплющив свої морозно-блакитні очі. Може, він благав послати йому терпіння – я знала, що він неодноразово так чинив.

Я трохи посміхнулася.

- Я обережна, Віктер.

– Схоже, обережність не допоможе. – Він розплющив очі. – Я вітаю ідею, що королева викличе тебе до столиці раніше, ніж належить.

Я зіщулилася, почавши спускатися по сходах.

- Тому що тоді герцог не викладатиме мені уроки?

- Саме так.

Я дуже розраховувала на такий поворот подій, особливо тому, що вирішила розповісти все королеві.

- Він був один? Я питав гвардійців, але вони поводитися так, ніби гадки не мають, хто перебуває з ним у кабінеті.

Вони завжди знають, хто у кабінеті з герцогом. Просто не хотіли говорити Віктеру, і я... я теж не хотіла.

– Він був один.

Він промовчав, і я не зрозуміла, чи він мені повірив. Я вирішила змінити тему.

- Як ти дізнався, де я?

Віктер йшов за кроком позаду мене.

- Хоук надіслав за мною одного зі слуг герцога. Він... турбувався про тебе.

У мене тьохнуло серце.

– Чому?

- Він сказав, ви з Тоні обидві були стривожені викликом герцога.

Він думав, що я зможу пояснити.

- А ти?

- Я сказав йому, що нема про що турбуватися і що я залишуся зтобою до кінця дня. - Віктер наморщив чоло, беручи мене під руку, щоб підтримати. - Він не дуже хотів поступатися, але я нагадав, що старше за званням.

Я скривила губи.

- Упевнена, це подіяло.

- Як холодний душ.

Ми спустилися на наступний поверх. Усвідомлення того, що я все ближче до свого ліжка, допомагало мені йти. Я міркувала над тим, що зробив Гоук.

- Він ... він досить спостерігальний, правда? І має хорошу інтуїцію.

- Так, - зітхнув Віктер, мабуть, думаючи, що це не дуже добре. Так він такий.

* * *

За Валом палали три дюжини смолоскипів. Їхні вогні сяяли маяками у безмежній темряві, обіцяючи безпеку для сплячого міста.

Кинувши тужливий погляд на ліжко, я випустила втомлений подих і закрутила кінці коси. Мене висмикнули зі сну кошмари о другій ночі.

Шкіра стала слизькою від холодного поту, а серце виривалося з грудей, як

упійманий у силі кролик.

На щастя, я не розбудила криками Тоні. Останні дві ночі вона пізно лягала. Позавчора вона провела більшу частину вечора, роблячи все можливе, щоби залікувати рубці. А

вчора її покликали господині, аби допомогти із приготуванням до Ритуалу.

Тоні втирала в палаючу шкіру моєї спини рекомендовану цілителями мазь, якою гвардійці часто лікують свої численні рани. Суміш складалася з хвойного екстракту, що

пахнув полином арніки та меду. Її ж цілитель застосовував у ніч після мого невдалого викрадення.

Мазь охолодила шкіру і майже відразу приглушила біль, проте з минулого досвіду ми знали, що її слід застосовувати кожні дві години, щоб досягти бажаного ефекту.

І вона спрацювала. До вчорашнього вечора залишився лише невеликий дискомфорт, хоча шкіра ще була почервоніла.

Я не применшувала, кажучи Віктеру, а потім Тоні, що могло бути гіршим. Рубці, швидше за все, зійдуть на ранок і зараз лише злегка боляють. Мені пощастило, що на мені все гоїться швидко, а ще більше – тому, що того дня Тірман не пив «червоне пійло».

Герцог знав мою матір. Як? Наскільки мені відомо, вона ніколи не була в Масадонії, отже, герцог зустрівся з нею у столиці. Ті, що піднеслися, рідко подорожують, особливо так далеко, але очевидно, що вони бачилися.

На обличчі Тирмана був такий дивний вираз, коли він говорив про неї. Ностальгія, змішана з чим? Може, з гнівом? Розчаруванням? Невже спілкування з нею стало приводом для того, як він поводить себе зі мною?

Чи я просто шукаю причини його ставлення до мене, начебто його жорстокості є якесь пояснення?

Я мало що знала про життя, але розуміла, що часом немає жодних причин. Людина, чи то піднесена чи смертна, така, якою є, і це нічим не поясниш.

Зітхнувши, я переступила з ноги на ногу. Останні два дні я сиділа у своїй кімнаті, в основному тому, що відпочинок допомагає мазі діяти швидше, а також тому, що я уникала... всіх.

Але особливо Хоука.

Я не бачила його з того часу, як увійшла до кабінету герцога. Усвідомлення того, що він відчув щось недобре, клекотіло в мені тривогою і зніяковілістю, хоча я не винна в тому, що робив Тірман. Я просто не хотіла, щоб Хоук зрозумів, що щось недобре. А він досить спостережливий.

Звичайно, моє дводенне затворництво в кімнаті могло виявитися тривожним знаком, але, принаймні, Хоук не бачив, як обережно мені доводиться рухатися, поки гоїться спина.

Я не хотіла, щоб він бачив мене слабкою, хоча саме цього він і міг очікувати від Діви.

А може, це пов'язано з тією химерною сумішшю полегшення та розчарування, які я відчувала щоразу, коли він не показував, що впізнав мене.

Я перевела погляд назад на смолоскипи за Валом. Вогні сьогодні горіли рівно, як і останні кілька ночей.

Якщо ж полум'я танцювало, як шалені духи під поривами сутінкового вітру, це означало, що туман близько.

І за густим білим туманом слідувала жахлива смерть, яка змітала все на своєму шляху.

Моя рука розсіяно ковзнула по тонких складках сукні до кинджалу на стегні. Пальці стиснулися на холодній кістяній ручці. Я буду готова, якщо або коли Вал впаде.

І буду готова, якщо Темний знову прийде по мене.

Моя рука опустилася далі, на кілька дюймів вище за коліно, і зачепила ділянку нерівної шкіри на внутрішній стороні стегна. Хоук підібрався неймовірно близько до цього шраму. Що б він зробив, якби торкнувся його?

Відсмикнув би руку? Чи вдав би, що нічого не відчув?

Я забрала руку. Стиснула пальці в кулак, наче обрізаючи ці думки. Не думатиму про це. Нема чого йти цією

дорогою. Ні до чого доброго вона не приведе. Не має жодного значення, дізнався він мене чи ні, якщо я лише одна з багатьох дівчат, яких він цілував у напівтемних кімнатах. Це не мало б значення і якби він повернувся до «Червоної перлини», як обіцяв...

Я вразила головою, намагаючись розігнати думки, але це не спрацювало. Єдине, що я виявила за ці два дні майже повної ізоляції: я можу знову і знову твердити, що це не має значення, хоч насправді має.

Хоук був першим, з ким я поцілувалася, навіть якщо він цього не знав.

Я мовчки підійшла до західних вікон. Кімнату заливало сріблясте місячне світло. Притиснувши пальці до холодного скла, я порахувала смолоскипи. Дванадцять на Валу.

Двадцять чотири внизу. Усі горять.

Добре.

Це добре.

Я притулилася чолом до тонкого скла, яке майже не заважало холоду проникати в замок. На заході, де між морем Страуд та Івовими рівнинами угнездилася Карсодонія,

немає потреби у зашкленних вікнах. Там панують вічні літо та весна, а тут весь час правлять зима та осінь.

Тепло – одна із причин, чому я хочу повернутися до столиці. Сонячне світло. Запахи солі та моря,

блискучі затоки та бухти.

Тоні, яка ніколи не бачила пляжів, одразу в них закохається. Я втомлено посміхнулася. Коли Тоні викликала одна з господарок, вона кинула на мене такий погляд, ніби воліла

б наддрувати ванні кімнати, ніж проводити вечори, намагаючись догодити тим, кому догодити неможливо.

Я часто відчувала те саме, коли спілкувалася зі жрицею. Краще весь вечір висмикувати собі волоски з найчутливіших місць, ніж довгими годинами терпіти цього дракона у спідниці.

Напевно, мені потрібно краще приховувати свої почуття, коли я приходжу до Аналії та інших жриць.

Я, як і раніше, не могла повірити, що вона пішла до герцога скаржитися на те, що я не витратила півдня, вислуховуючи скарги жриць на всіх мешканців замку.

Обхопивши себе руками, я всоте пошкодувала про те, що мого брата немає в Масадонії. Йєну теж снилися кошмари, і якби він, як і раніше, жив тут, то відвернув би мене дурними казками свого твору.

Цікаво, чи сняться йому кошмари і після Вознесіння? Якщо ні, то хіба це ще одна причина з надією дивитися в майбутнє?

Я ковзнула поглядом по Валу і помітила гвардійця, який патрулює нагорі стіни.

Я хотіла б бути там, а не тут.

Ті, що піднеслися, та й більшість смертних, були б у шоці, почувши таке. Навіть думка про те, що я, Діва, Вибрана, яка вирушить до богів, захоче помінятися місцем зі звичайною людиною, гвардійцем, була б образою не тільки тих, що піднялися, а й самих богів. У всьому королівстві люди пішли б на що завгодно, щоб постати перед богами. А я...

А я отримала привілей незалежно від того, що мені довелося зазнати. Але там, на Валу, я хоч би могла робити щось корисне. Я захищала б місто і всіх тих, хто забезпечив мені життя в достатку. А натомість сиджу тут, осягаючи нові глибини жалості до себе, тоді як насправді моє Вознесіння принесе більше добра, ніж захист одного міста.

Від нього залежить все майбутнє царства.

Хіба мало цього?

Не знаю. Я хотіла лише заплющити очі і заснути, але була впевнена, що не вийде. Найближчим часом мені не заснути.

Вночі, подібні до цієї, коли сон утік від мене, я поступалася бажанню вибратися із замку і вирушити досліджувати мовчазне темне місто, поки не знайду місце, де не сплять. Місце на кшталт «Червоної перлини». На жаль, після спроби викрадення це було б величезною дурістю. Навіть я не настільки безрозсудна. І...

Полум'я за Валом почало танцювати, і я різко подалася вперед. Притиснувши обидві долоні до скла, я не миготливо дивилася на вогні.

- Нічого страшного, - сказала я порожній кімнаті. – Це просто вітерець...

Ще один спалах, а за ним ще й ще – полум'я всіх смолоскипів за стіною несамовито засмикалося, розкидаючи іскри, наче піднявся вітер. Я затамувала подих, але далі нічого не відбувалося.

Раптом один із смолоскипів у середині погас, і моє серце закалатало об ребра. Приклад першого факела стрімко пішли інші, і простір за Валом раптово поринув у пільму.

Я відступила від вікна.

Раптом у повітря злетіли десятки стріл і, пролетівши високою дугою над Валом, ударили в заповнені хмизом траншеї. Знялася стіна полум'я, поширюючись по всій довжині Валу. Вогонь не захищає від туману та того, що приходить із ним.

Вогонь робить видимим те, що таїться у тумані.

Повернувшись до вікна, я смикнула засувку і відчинила його. У кімнату увірвалося холодне повітря і якась надприродна тиша. Я схопилася за кам'яний край і висунулась назовні, вдивляючись.

З полум'я клубився дим, піднімаючись у повітря і стелившись по землі.

Дим не може так рухатись.

Дим не повзає так під хмизом – густий важкий білий дим на тлі нічної темряви. Дим не огортає полум'я, намагаючись його задушити, поки воно не згасне, залишивши лише густий неприродний туман.

Який не просто туман.

Він заповнений обрисами тих, хто колись був смертним.

З усіх чотирьох кутів Вала засурмили в роги, розбиваючи напружену тишу. За лічені секунди ті небагато

вогні, що горіли у вікнах, згасли. Пролунав другий попереджувальний сигнал, і весь замок наче здригнувся.

Прокинувшись від бездіяльності, я зачинила вікно і різко розвернулася. У мене всього три хвилини або навіть менше, перш ніж запруть усі виходи. Я кинулася бігти. За мить двері суміжної кімнати відчинилися, і до мене увірвалася

Тоні. Нічна сорочка майнула позаду неї, а золотисто-каштанові кучері розсипалися по плечах.

– Ні. - Вона різко зупинилася. Білки її широко розплющених очей різко контрастували з коричневою шкірою. - Ні, Поппі.

Не звертаючи на неї слухаючи, я підбігла до скрині, відкинула важку кришку і почала ритися в ньому, поки не знайшла цибулю. Випроставшись, кинула його на ліжку.

- Ти ж не збираєшся туди йти? - Вигукнула Тоні.
- Збираюся.
- Поппі!
- Зі мною все буде добре.

Я зміцнила на спині сагайдак.

- Все добре?

Я повернулася до неї, і вона витріщилася на мене.

- Не віриться, що мені доводиться вказувати на очевидне. Ти Діво.

Вибрана. Ти не можеш іти туди. Якщо тебе не вб'ють там, то вб'є його милість, щойно дізнається.

- Він не впізнає. - Я схопила чорний плащ з капюшоном і, одягнувши його, застібнула на шії та грудях. –

Герцог ховатиметься у своїх покоях за спинами дюжини, а то й більше, королівських гвардійців. Так само, як і герцогиня.

- До тебе прийдуть королівські гвардійці.

Я взяла вигнуту цибулю.

- Я впевнена, що Віктер побіг до Валу, коли почув сигнал рогів.

- А Хоук? Їхній обов'язок – захищати тебе.

- Віктер знає, що я сама можу себе захистити, а Хоук навіть незрозуміє, що покинула кімнату. – Я помовчала. - Він не знає про хід для слуг.

- Ти поранена, Поппі. Твоя спина...

- Моя спина майже повністю загоїлася. Ти це знаєш.

– А що щодо Темного? Що, якщо це прийом?

- Це не хитрість, Тоно. Я бачила їх у тумані, – сказала я, і її обличчя посіріло. – І якщо Темний іде за мною, я буду готова до зустрічі.

Вона ходила за мною по п'ятах по кімнаті.

- Пенеллаф Бальфур, зупинись!

Я здивовано розвернулася. Тоні стояла в мене за спиною.

- Тоні, у мене менше двох хвилин. Потім я буду тут замкнена.

- Тут безпечно, - заперечила вона.

Я взяла її за плече вільною рукою.

– Якщо вони проламають стіни, то захоплять місто і знайдуть спосіб проникнути у замок. І тут їх не зупинитиме. Я це знаю. Вони дісталися моєї родини. Вони

дісталися мене. Я не сидітиму і чекатиму, коли це станеться ще раз.

Вона відчайдушно намагалася впіймати мій погляд.

-Але тоді не було Вала, щоб тебе захистити.

Це була правда, але...

-Тоні, немає нічого абсолютно невразливого. Навіть Вал може впасти.

-Тебе теж не можна вважати абсолютно невразливою, прошепотіла вона, її нижня губа тремтіла.

– Знаю.

Вона зробила глибокий вдих і її плече опустилося під мою рукою.

-Гаразд. Якщо хтось прийде, я скажу, що ти страшенно злякалася і замкнулася у ванній кімнаті.

Я закотила очі.

-Ну, звичайно, скажеш. - Я відпустила її плече. – У скрині є кілька кинджалів із кровокамня, а під подушками лежить меч...

-Будь ласка, скажи, що ночами твоя голова не спочиває на мечі, зажадала Тоні. Її голос дзвенів від недовіри. – Не дивно, що тобі сняться кошмари. Тільки боги

знають, який це поганий знак використовувати меч замість подушки.

-Тоні, - обірвала я перш, ніж вона розійдеться не на жарт. – Якщо замок упаде, скористайся зброєю. Ти вмієш.

– Вмію. - Вміла вона тільки тому, що я потай навчила її, як мене Віктер. - У голову чи в серці.

Я кивнула.

- Поппі, бережи себе. Будь ласка. Я дуже засмутюся, якщо мене відправлять прислужувати герцогині. Або, що ще гірше, віддадуть у храм служити богам. Не те щоб я не вважала за честь служити їм, – додала вона, приклавши руку до серця, – але ця їхня обітниця цнотливості... Я посміхнулася.

- Я повернуся.

- Повертайся, Поппі.

— Обіцяю.

Швидко поцілувавши її в щоку, я розвернулася і попрямувала до дверей для слуг поруч із ванною кімнатою.

Ці двері були головною причиною, чому я просила і благала переселити мене в цю кімнату в старому та потворному крилі замку. Цими коридорами та дверима більше не користувалися, але вони з'єднувалися майже з усіма кімнатами в старій частині замку, у тому числі з кам'яним мостом, що прямував прямо на південну частину Валу.

Старі петлі заскрипіли, коли я відчинила двері. Ці коридори дозволяли мені переміщатися замком непоміченою. Останніми роками я користувалася ними, щоб зустрічатися з Віктером для тренувань в одній занедбаній кімнаті, і по них же я могла непомітно вислизнути із замку.

Але, що найважливіше, цими старими сходами і коридорами при необхідності можна швидко втекти.

-Поппі, - гукнула Тоні. - Твоє обличчя.

Миттю я дивилася спантеличено, але потім зрозуміла, що я без вуалі.

-Точно.

Я накинула на голову щільний каптур і ступила на вузькі гвинтові сходи.

Метал ковзався по каменю: товсті залізні двері загриміли і почали опускатися, і я побігла вниз по розтрісканих нерівних сходах. Мої туфельки не дуже добре підходили для таких прогулянок, але мені не вистачило часу витягувати з затишного місця під узголів'ям ліжка свої єдині чоботи. Якби на них натрапили покоївки, то, звичайно, розбалакали б, і врешті-решт їхні плітки дійшли б до декого.

У мене залишалося менше хвилини, щоби вийти.

Замок продовжував трястись, зверху сипався пил і дрібні камінці.

Крізь пильні розбиті вікна проникало місячне світло. Обійшовши останній сходовий проліт, я зіскочила з двох нижніх сходинок і вислизнула в порожню комору. Рух викликав лише тупий біль у рубцях, що гояться.

Сунувши цибулю під плащ, я кинулася в кухню, де панувала метушня: слуги кричали, кликаючи всіх у сховища, які також були складами для продуктів. Гвардійці бігли до головного виходу, що за кілька секунд закриють великим щитом.

Ніхто не звертав на мене жодної уваги, і я мчала до чорного ходу, де залізні двері вже наполовину опустилися.

Викидаючи лайки, від яких Віктер почервонів, а Рілан ... він би усміхнувся, якби був живий, я додала швидкості і пірнула вниз. Туфельки з шовку та атласу допомогли сковзнути під двері. Ледве не втративши рівновагу, я вискочила на нічне повітря. Тяжкі двері зі стогоном стали на місце.

Я відсахнулася і обернулася. Мої губи зігнулися в широкій усмішці, яка б сильно стривожила Тоні.

Я дісталася мосту.

Не гаючи часу, я кинулася бігти вузьким проходом високо над житловими будинками та лавками. Перил не було, і я не наважувалася дивитися на всі боки. Варто раз послизнутися, і...

І тоді туман більше не турбуватиме.

Діставшись широкого краю Валу, я жбурнула цибулю нагору і потім залізла сама. Шкіра на спині натягнулася, чому я скривилася, а плащ і сукня розійшлися, майже повністю відкриваючи ногу. Жаль, на мені немає тонких штанів, які я іноді ношу під сукнями, але одягати їх не було часу.

Схопивши цибулю, я рушила до західної стіни. До того моменту, як я туди дісталася, туман ніби перетворився на тверду масу, що випромінює запахи металу та

розкладання. Попереду в кам'яних гніздах чекали лучники з луками і стрілами, наче хижі птахи, що чатують на здобич. Я знала, що не можна підходити надто близько, бо якийсь гвардієць з Вала помітить і почне ставити запитання. І хоча Тоні перебільшувала, кажучи, що герцог мене вб'є, я, напевно, зароблю від нього черговий урок.

Я швидко озирнулася. Місто було абсолютно тихе і темне, за винятком храмів. Вогні у них ніколи не гасли.

Постаравшись позбутися занепокоєння, яке вони частенько викликали, я почала виглядати порожню амбразуру і нарешті знайшла. Якби до неї приставили лучника, він був би вже на місці.

Тримаючись у тіні ближче до стіни, я ковзнула до амбразури і знову посміхнулася, побачивши кілька сагайдаків, притулених до коротких сходів. Чудово. Стріли з наконечниками з кровокамня та держаками з деревини, здобутої в Кривавому лісі, нелегко знайти, якщо ти Діва, якій не належить їх мати. Прихопивши кілька сагайдаків, я збігла сходами.

Частково прихована за кам'яною стіною, я поставила сагайдаки поруч із собою і витягла стрілу. І тут пролунав звук, від якого волосся стало дибки.

Спочатку це було низьке виття, що нагадувало вітер у найхолоднішу пору зими, але потім стогнання змінилися пронизливими криками. По шкірі побігли мурашки, а шлунок скрутило, доки я натягувала тятиву.

Я ніколи не забуду цей звук. Він ніч за ніч переслідує мене у снах, змушуючи прокидатися.

З землі почулися крики, заклик стріляти. Благоговійно ахнувши, я дивилася, як небо сяє палаючими стрілами. Вони прорвали туман, що підступав, а в повітря злетіла нова порція стріл по всьому Валу, перетворивши ніч на сріблясті сутінки.

Гвардійці чекали перед Валом у пішому строю. Чорна броня робила їх майже невідмінними один від одного.

Я шукала знайомий білий плащ королівського гвардійця. Ось.

Світле волосся і обвітрене обличчя кольору піску. У мене завмерло серце: Віктер стояв у самому центрі ладу.

Я чекала побачити його там, де збирається смерть, але все одно у грудях вузлом затягнувся страх. Віктер – найхоробріша людина з усіх, кого я знала.

А що щодо Хоука? Я не знала де він. У замку, стоїть за моїми дверима, думаючи, що я в себе, чи на Валі?

Чи, як і Віктер, чекає перед Валом? Тяжкість у грудях почала розростатися, але я не могла дозволити страху взяти наді мною гору.

Не зводячи очей з Віктера, я почала натягувати тятину, поки він одягав шолом. Захисники випустили ще один залп стріл, які цього разу пролетіли далі. Коли вони розрізали туман, пролунали зойки.

І тоді я побачила їх.

Їхні бліді, молочно-білі тіла, повністю позбавлені кольору, їх обличчя, що ввалилися, горять як вугілля очі.

Широко роззяті роти, два ряди гострих зубів. Подовжені пальці з нігтями, що перетворилися на пазурі.

Іклами і зубами тварюки могли рвати шкіру як м'яке масло.

Мої шрами були доказом.

Ось у кого перетворилися б Марлоу та Рідлі, якби з ними не покінчили, поки не стало надто пізно.

Вони з'являлися з туману – джерело моїх кошмарів, створіння, послані Темним більше десяти років тому, щоб у кривавій різанині відібрати батьків у мене та мого брата. Це вони мало не вбили мене перед моїм

шостим днем народження, вони кусали і рвали кігтями, охоплені божевільною жагою крові.

Бажаючи прийшли.

Розділ 15

І тепер вони кишали за Валом, нищівною хвилею наступаючи на гвардійців. Я знала: ці тварюки не знають страху смерті. Ніч розрізали крики болю та жаху, від яких у мене

перехопило подих. За лічені секунди я втратила Віктера з поля зору.

– Ні, – прошепотіла я.

Мої пальці на тятіві затремтіли. Де він? Він не міг впасти. Не так швидко. Чи не Віктер ...

Я знайшла його. Він утримував позиції, розтинаючи мечем повітря. Зніс голову одному Спраглий, і тут же перед ним виник інший. Віктер крутнувся, ледве уникнувши удару, який би розірвав його нагрудник.

Але зараз не час розслаблятися. Я перевела погляд зі свого охоронця туди, де стріла з наконечником із кровокамня врізалася в голову Спраглий, збивши його з ніг. З його потилиці ринула чорна, як чорнило, кров.

Я прицілилася в іншого Жадібного, вирівнюючи дихання, поки воно не стало розміреним і глибоким, як навчав Віктер. Роки тренувань та досвід зробили мою руку твердою. Я не вперше допомагала гвардійцям на Валу.

«Щойно твої пальці опиняться на тятіві, світ навколо перестане існувати, – пролунали в моїй голові вказівки

Віктера. – Є тільки ти, натягнута тятива та твоя ціль. Решта не має значення».

І це все.

Я вибрала ціль і випустила стрілу. Пролетівши повітрям, вона потрапила в серце Спраглий. Не встигла ця колись чия дитина чи батько впасти на землю, як я вже натягувала наступну. Знайшла нову мету - Спраглий, за спиною якого гвардієць розривав броню тварюки. Я відпустила тятиву і посміхнулася, коли стріла встромила в голову Спраглий. Заряджаючи наступну стрілу, я помітила Віктера: він устроїв слизький від чорної крові меч у живіт тварюки і з криком смикнув угору.

Коли він витягував меч, ззаду на нього налетів Спраглий. Я випустила стрілу. Та, розрізавши повітря, потрапила в покритий пучками волосся потилицю істоти. Воно впало вперед і померло ще до того, як звалилося на землю.

Віктер повернув голову і, клянусь, глянув прямо на мене - він знав, хто послав стрілу. І хоча я не бачила його обличчя, але знала, що на ньому зараз такий самий вираз, як завжди, коли він пишається і разом із тим сердиться.

Посміхаючись, я приготувала чергову стрілу і... і на коротку вічність із головою поринула у своє заняття, укладаючи одного ворога за іншим. Я спустошила два сагайдаки, і тут один Спраглий прорвався через лінію гвардійців. Діставшись до стіни, він вчепився кігтями за камінь і почав підніматися.

На мить я завмерла, заворожена тим, як істота вириває пазури з каменю і знову вчепляється в стіну, підтягуючи все вище.

— О боги, — прошепотіла я.

Спраглий випустив пронизливий крик, вирвавши мене зі ступору. Я прицілилася і випустила стрілу йому в череп.

Удар збив його зі стіни.

Справа пролунав крик, і я різко повернула голову. Стрілець завалився вперед, впустивши цибулю, -

Спраглий схопив його за плечі і вчепився зубами в шию.

Боги богів, вони піднялися на стіну.

Я натягла тятіву і швидко випустила стрілу. Попадання не було смертельним, але удар збив Спраглий, і тварина впала на землю. Але впав не лише він. Гвардієць спіткнувся і, не знайшовши опори, впав униз. Я придушила крик, кажучи собі, що людина померла ще до того, як пролунав гучний звук тіла, що впало на

землю. На мить я заплющила очі.

Може, розум Спраглих і прогнів, але в них вистачає міркування нападати на стрільців. Віктер одного разу сказав, що з їхньою жагою крові змагаються лише інстинкти виживання.

Пронизливий крик змусив мене діяти. Справа ще один Спраглий дістався краю Вала і схопив стрільця.

Гвардієць упустив лук і, обійнявши тварюку, кинувся вперед.

Він упав на землю за Валом, прихопивши спраглих із собою.

Палаючи стріли знову злетіли високо над стіною і впали вниз, вражаючи і смертних, і монстрів.

Перекриваючи крики і нелюдські крики, пролунав стукіт копит по бруківці і по сирій землі, але я, як і раніше, дивилася туди, куди впав стрілець. На його тіло налетіли Спрагли.

Гвардієць пожертвував собою. Невідома, безіменна людина вважала за краще загинути, але не дозволити Спраглий проникнути за Вал.

Зморгнувши раптові сльози, я мовчки похитала головою. Крики бою змусили мене діяти. Піднявшись так, щоб лише трохи зазирнути за край, я подивилася назад. З воріт виїжджали ще гвардійці на конях, розмахуючи серпоподібними мечами. Вони розділилися на два потоки, намагаючись перерізати підходи до

Валу. Щойно вони виїхали, ворота за ними одразу зачинилися.

Перед одним із гвардійців вискочив Спраглий, наче величезний очеретяний кіт. Він врізався в людину, зваливши його з коня. Обидва впали на землю.

- Прокляття, - прошипіла я, прицілюючись у монстра, який уже піднявся на середину Валу.

Я потрапила в череп, з якого наполовину облізло волосся, і збила тварюку зі стіни. Швидко натягла наступну стрілу, вишукуючи Бажаючих, які вже піднялися на Вал. Вони були безпосередньою загрозою.

Відразу стало ясно, що ці Бажаючі відрізняються від інших. Вони здавались не такими... жахливими. Хоча такі образи могли здатися тільки в страшному сні, їхні обличчя були менш впалими, тіла не такими

всохлими. Нещодавно навернені? Можливо.

Битва внизу вщухала, тіла падали одне на інше. Дрібно побачивши Віктера, що встрявав меч в голову

Спраглий, що впав, я опустила на одне коліно, щоб можна було дивитися поверх стіни. Плащ розійшовся, відкривши холодне повітря майже всю ногу від ікри до стегна.

Залишилася лише жменька Спраглих, половина яких жерла і рвала на частини поранених гвардійців, не помічаючи нікого довкола. Поблизу Валу більше нікого не було.

Взявши нову стрілу, я прицілилася у тварюку, яка розірвала броню і живіт людини, оголивши перекручені кишки. До горла підступила жовч.

Гвардієць вже мертвий, але я не могла дозволити Спраглий оскверняти загиблого.

Прицілившись у вимашену кров'ю пашу, я випустила стрілу. Спраглий сіпнувся назад від удару.

Задоволення, яке я зазнала, змішувалося зі смутком. Туман почав розсіюватись, відкриваючи наслідки бійні.

Сьогодні так багато втрат. Занадто багато.

Камінь холодив голе коліно. Я потяглася за наступною стрілою, дивлячись ...

- Мабуть, ти богиня Бель або Лейла у смертному образі, промовив за моєю спиною глибокий голос.

Різко втягнувши повітря, я розвернулася на коліні. Плащ і сукня піднялися навколо ніг. Стріла була готова вилетіти, я цілилася...

...Хоука.

О боги...

Я втупилася вниз, і всередині все перевернулося від полегшення та переляку. Він стояв у променях місячного світла, ніби самі боги благословили його негасимим

вогнем. Чорнильна кров плямила його високі вилиці і точене підборіддя. Виразні повні губи були відкриті, наче він ледве дихав, а ці дивні, прекрасні очі сяяли у світлі місяця.

Він тримав забруднений кров'ю меч. Шкіряна броня подряпана, видаючи те, наскільки близький він був до поразки.

Хоук бився за Валом, хоча від нього та Віктера як від королівських гвардійців цього не вимагалось. Але він все одно вирушив сюди. У моїх грудях розквітла повага, зігріваючи мене, і я відреагувала не замислюючись: потяглася чуттям, щоб перевірити, чи він не поранений.

Я відчула в ньому лише відлуння постійного страждання. Битва послабила це почуття, і Хоук отримав такий самий перепочинок, який дало б мій дотик. Тимчасово, але все

одно ефективно. Він не був поранений.

- Ти ... - Він уважно і не миготливо дивився на мене, забираючи меч у піхви. - Ти зовсім незрівнянна. І чудова.

Я підскочила, вражена. До цього він назвав мене прекрасною, коли побачив моє обличчя, і тоді говорив так, ніби саме це й мав на увазі. А зараз? Він сказав слова, які дуже часто нічого не значать і дуже рідко означають все. І сказав їх так, що в животі скрутився тугий напружений клубок. Хоча Хоук гадки не має, з ким каже: мій важкий капюшон залишався на місці.

Мені треба забиратися.

Я подивилася йому за спину, шукаючи найлегший шлях до втечі. Тяжко проковтнула. Може, Хоук ще не зрозумів, що це я була в Червоній перлині, але зараз він ніяк не міг мене дізнатися. Не уявляю, що він зробить, коли виявить, що я була на Валі.

- Ніяк не очікував виявити в амбразурі леді в каптурі з талантамистрільця.

На його правій щоці з'явилася ямочка, і в мене занурило вниз живота.

Як у нього виходить така... чарівна посмішка? Я знала, що багато людей стали жертвами таких усмішок.

Сумніваюсь, що вони шкодували за своїм падінням.

Знаю, що я не шкодувала.

Він простяг руку в рукавичці.

- Я можу допомогти?

Придушивши смішок, я опустила цибулю і переклала її в одну руку. Я мовчала, щоб він не впізнав мене за голосом, і жестом веліла відійти. Вигнувши темну брову, він перемістив запропоновану руку до серця і ступив назад.

І вклонився.

Він справді вклонився, з таким хитромудрим помахом, що в мене сміх підступив до горла. Мені вдалося його придушити. Я опустила цибулю на нижній край і притулила

до стіни. Не зводячи очей з Хоука, підійшла до сходів і неквапливо злізла, не повертаючись до нього спиною.

Шум бою внизу майже стих. Мені треба повернутися до своєї кімнати, але я не можу потрапити в замок тим же шляхом, яким вийшла, коли тут стоїть Хоук. Це викликало б підозри. Я причепила цибулю на спину і сховала під плащем, скривившись, коли він торкнувся рубців, що гояться.

– Ти... – Він замовк, і на його обличчі з'явився дивний вираз, якого я не могла визначити. Підозра?

Здивування? Щось зовсім інше? Він примружився.

Внизу застогнали важкі ворота: їх знову відчиняли, щоб забрати поранених та загиблих. Охочих сплять на місці. Я спробувала вийти з амбразури.

Хоук плавно загородив дорогу. Моє серце перекинулось, а руки стиснулися в кулаки. Я змусила пальці розслабитись. Грайливий блиск в очах Хоука згас. Викликаний цікавістю терпець скінчився.

- Що ти тут робиш?

Протискуючи повз нього, я знала, що маю спуститися на землю і загубитися в натовпі, коли люди почнуть розходитися по будинках, щоб підрахувати втрати.

У мене нічого не вийшло.

Хоук упіймав мене за руку.

– Думаю...

Спрацював інстинкт, перехопивши контроль за розумом. Я крутанулась під рукою, що тримає мене, ігноруючи слабке печіння в спині. Потрясіння, що відбилося на обличчі гвардійця, викликало люту усмішку на моїх губах. Вискочивши за його спиною, я низько пригнулась і

лягнула, через що в нього підкосилися ноги. Він випустив мене, викинувши руки вперед, щоб не впасти.

Його лайка дзвеніла у мене у вухах, коли я кинулась бігти з парапету до внутрішнього краю Вала.

Найближчі сходи всього за кілька ярдів...

Щось вчепилося мені в плащ. Якась сила розгорнула мене і сіпнула назад до стіни. Я почала вириватися, але змогла вирушити лише на кілька дюймів. Опустивши погляд, я

побачила кинджал, що стирчить глибоко в стіні, який пришпилив мій плащ. Я приголомшено роззявила рота.

Хоук йшов до мене, опустивши голову.

- Це було не надто мило.

Що ж, далі теж буде не дуже мило.

Я схопила рукоятку кинджала і висмикнула його. Підкинувши його і перехопивши за лезо, прицілилася у відповідь.

— Ні, — попередив він, зупинившись.

Я кинула кинджал прямо у його дратівливо красиве обличчя. Він крутнувся, як я й чекала.

І спіймав кинджал за рукоятку, вихопивши в польоті, ніби це дрібниця, і це було... вражаюче. Я позаздрила.

Я так не можу. Маю сумнів, що навіть Віктер так уміє.

Його очі блиснули золотом. Він тихо хмикнув і знову рушив до мене.

Відштовхнувшись від стіни, я знову кинулася бігти, дивлячись на сходи, що ведуть нагору. Якщо я до них дістанусь...

Переді мною, пригнувшись до землі, впала темна постать. Я загальмувала і, спіткнувшись, втратила рівновагу. Прокляті туфлі та їх гладкі, м'які підошви! Я важко

впала на бік, придушивши крик болю, що пронизав поперек.

Принаймні я приземлилася не на спину.

Хоук підвівся, тримаючи кинджал біля стегна.

-А ось це було зовсім не мило.

Як він? Я кинула погляд на вузький гребінець стіни. Він пробіг ним? Тут же лише кілька дюймів ширини.

Він божевільний.

-Я знаю, що мені треба підстригтися, але ти схиби, - сказав він. —

Тобі слід добре потренуватися, оскільки я небайдужий до свого обличчя.

Я цілилася куди треба.

Я не відповіла і невдоволено чекала, коли він підійде досить близько, а потім штовхнула його, потрапивши нижче за коліно. Він закричав, а я схопилася на ноги, не звертаючи уваги на біль у забитому стегні та заду.

Я крутнулася праворуч, він стрибнув переді мною, але я метнулася ліворуч. Він кинувся слідом, і я лягнула ще раз.

Хоук упіймав мене за щиколотку. Я ахнула, змахнувши руками, щоб не впасти, і дивилася на нього широко розплющеними очима. Він скинув брови, розглядаючи мою голу ногу по всій довжині.

- Оце так! – пробурмотів він.

З мого горла вирвалося роздратоване гарчання.

Він розсміявся.

– І такі витончені черевички. Атлас та шовк? Так само чудові, як і твоя ніжка. Такі туфельки не носитимуть гвардійці з Валу.

Дуже проникливим.

- Якщо тільки у них не зовсім інше екіпірування, ніж у мене.

Хоук випустив мою ногу, але я не встигла втекти - він одразу схопив мене за руку і смикнув уперед. Раптом я опинилася перед ним, стоячи навшпиньки.

У мене перехопило подих від несподіваного контакту. Мої груди притискалися до твердої шкіри та заліза на його животі. Тепло його тіла, здавалося, просочувалося через броню, проникало крізь мій плащ і тонку сукню. Мене кинуло в жар, і я зробила глибокий вдих. Крім смердючої крові Спраглих, від Хоука пахло темними спеціями і п'яним димом. У мене спалахнули щоки.

Його ніздрі розширилися, і, як би шалено це не звучало, його очі немов стали яскравішими – приголомшливими бурштиновими. Він підняв іншу руку.

– Знаєш, що я думаю...

Він замовк на півслові, коли до його горла притулився клинок. Він дивився на мене, його губи стиснулися в тонку лінію. Він не ворухився і не відпускав мене, тому я трохи сильніше натиснула кінчиком кинджала. На його шиї набрякла крапелька крові.

- Поправка, - сказав він і розсміявся. Струмінь крові потекла по шії. Сміх не був грубим чи поблажливим.

Йому справді було кумедно. - Ти абсолютно приголомшливе, смертоносне створіння. - Помовчавши, він опустив погляд. – Гарна зброя. Кровокамінь та кістка вольвена.

Дуже цікаво... – Його погляд спалахнув. – Принцеса.

Розділ 16

Кинжал. Прокляття. Я забула, що він бачив цей клинок у «Червоній перлині». Боги, як я могла забути? Я відсмикнула кинджал, але було вже пізно.

І це теж виявилось помилкою.

Іншою рукою Хоук блискавично схопив зап'ястя моєї руки з кинджалом.

– Нам з тобою багато про що треба поговорити.

– Нам нема про що розмовляти, – огризнулась я, сердячись на себе за те, що зробила не одну, не дві, а цілих три неймовірно дурні дії. І це крім досади через те, що Хоук здобув гору.

- Вона говорить! - Він округлив очі в удаваному здивуванні і опустив підборіддя, змусивши мене напружитися. - Я думав, ти любиш поговорити, принцеса. - Він помовчав. – Чи так буває лише у «Червоній перлині»?

Я промовчала.

– Тільки не вдавай, що гадки не маєш, про що я. Що ти не вона.

Я сіпнулася, намагаючись звільнити руки.

- Відпусти.

- О, не думаю, що ти вдаватимеш.

Він різко обернувся, і раптом мої спина і цибуля виявилися притиснуті до кам'яної стіни Валу. Від цього дотику незагоєну спину обпало хвилиною тупого болю, але Хоук відразу опинився переді мною, спіймавши мене в пастку своїм тілом. Між нами був і дюйма простору.

- Після всього, що між нами було, - продовжив він, - ти кидаєш мені в обличчя кинджал?

- А що між нами було? Декілька хвилин і пара поцілунків, сказала я, і справді вразила мене своєю лякаючою ясністю.

Ось і все, що було між нами. Боги, я була такою... самотницею. Через мій обмежений досвід мені здавалося... що це дуже багато. Лише пара поцілунків... Мене ніби холодним душем окотив.

- Це було більше, ніж пара поцілунків. - Він понизив голос. Якщо ти забула, я більш ніж хочу нагадати.

Я внутрішньо напружилася. В глибині душі мені хотілося, щоб він нагадав, що я й так не забула. Але, хвала богам, розум та логіка перемогли. - Не було нічого вартого, аби пам'ятати.

- Тепер ти ображаєш мене після того, як кинула мені в обличчя кинджал? Ти поранила мої ніжні почуття.

- Ніжні почуття? - пирхнула я. - Навіщо такий драматизм?

- Важко обійтися без драматизму, коли тобі жбурляють кинджал в голову, а потім ріжуть шию, - парирував він, тримаючи мене напрочуд м'яко порівняно з його жорстким тоном.

- Ти загороджував мені шлях.

- Правда? І тому ти намагалася перерізати мені горло? - Його золотисті очі блиснули під густими віями.

- Лише проколола шкіру, - поправила я. - Бо ти тримав мене і невідпускав. Мабуть, це тебе нічого не навчило.

- Насправді я багато чого навчився, принцеса. Ось чому твої рукита твій кинджал далеко від моєї шиї. - Як нагадування він погладив великим пальцем моє зап'ястя, і я судорожно стиснула рукоятку. - Але якщо ти прибереш кинджал, то я дозволю твоїм рукам підібратися до інших місць.

Я мало не задихнулася. Невже він не розуміє, кому це каже? Чи в мене такий звичайний голос, що він мене так і не впізнав? Але якщо він досі не зрозумів, то в мене, як і раніше, є перевага. Невелике, але все ж таки.

- Як великодушно, - різко відповіла я.

- Коли ти впізнаєш мене краще, то зрозумієш, що я можу бути дуже благородним.

- У мене немає жодного наміру впізнавати тебе краще.

- Тобто в тебе просто така звичка пробиратися до молодих людей і спокушати їх, а потім збігати?

– Що? – ахнула я. - Спокушати?

- А хіба не так ти зі мною вчинила, принцеса?

Його великий палець знову неквапливо погладив внутрішній бік мого зап'ястя.

- Ти смішний! – кинула я.

- Я заінтригований.

Застогнавши, я смикнула руки, а він у відповідь посміхнувся.

Його очі були як озера теплого меду.

– Чому ти мене тримаєш?

– Що ж, крім твоєї небайдужості до мого обличчя та моєї шиї, тизнаходишся там, де тобі бути не належить.

Це моя робота – затримати тебе та допитати.

- Ти саме так допитуєш на Валі тих, кого не впізнав? - З викликом поцікавилася я. – Що за дивний метод допиту?

– Тільки гарненьких леді зі стрункими голими ніжками. - Він нахилився вперед, і коли я зробила черговий вдих, мої груди торкнулися його грудей. - Що ти тут робиш під час нападу Бажаючих?

- Насолоджуюся розслаблюючою вечірньою прогулянкою, огризнулася я.

Один куточок його губ зігнувся - на тому боці, де немає ямочки.

- Що ти тут робила, принцеса? – повторив він.

- А на що схоже те, що я робила?

– На перший погляд – щось неймовірно дурне та безрозсудне.

- Прошу вибачення? – недовірливо мовила я. - Що нерозумного в тому, щоб вбивати Бажаючих і...

- Я щось не знаю про нову політику набору рекрутів? Про те, щона Вал тепер беруть напіводягнених леді в плащах? Ми так відчайдушно потребуємо захисту?

У моїй крові, як пожежа, спалахнув гнів.

-Відчайдушно? Чому моя присутність на Валі – це знак відчаю, коли я, як ти бачив, умію стріляти з лука?

О, постривай, це тому що у мене є груди?

-Я знав жінок з не такими прекрасними грудьми, які могли зарубати людину в мить ока. Але тут у Масадонії таких немає.

Мені хотілося б знати, де живуть такі дивовижні жінки... зачекайте. З не такими прекрасними грудьми?

-Ти дуже вміла, - продовжував він, і моя увага повернулася донього. – Не лише зі стрілами. Хто вчив тебе битися і застосовувати кинджал?

Я закрила рота на замок, відмовляючись відповідати.

– Б'юся об заклад, та сама людина, що дала тобі цей клинок. - Він помовчав. - Хто б тебе не тренував, погано, що він не навчив тебе, як уникнути полону. Ну погано для тебе.

У мені знову спалахнув гнів, затьмарюючи розум. Я скинула коліно вгору, цілячись у найчутливішу частину його тіла – ту, яка якимось чином робила його більш придатним для бою, ніж я.

Хоук відчув рух та блокував моє коліно стегном.

- Ти така шалена. - Він зробив паузу. – Здається, це мені подобається.

- Відпусти! – обурилася я.

– Щоб ти мене штовхнула чи вдарила кинджалом? - Він втиснув свою ногу між моїми, щоб на майбутнє запобігти будь-якому стусану. – Ми це вже проходили, принцеса. І неодноразово.

Я відірвала стегна від стіни і спробувала відштовхнути його, але тільки притулилася своїм найчутливішим місцем до його твердого стегна. Від тертя мене раптово затопило такою хвилею спека, наче вдарило блискавкою. Різко втягнувши повітря, я завмерла.

Хоук теж застиг, притулившись до мене. Його велике тіло було напружене, груди здіймалися і опадали поруч із моїм. Що... що відбувається? Я відчувала жар, незважаючи на те, що ми були високо і стояли на холодному нічному вітрі. Здавалося, моя шкіра гуде, а по всьому

тілу танцює приємна енергія, пульсуючий жар, що змінив хворобливий холод.

Минуло кілька дуже довгих миттєвостей, і нарешті Хоук сказав:

— Я повернувся до тебе тієї ночі.

Шум унизу почав стихати. Будь-якої миті сюди може хтось піднятися, але я була неймовірно безрозсудна і дурна, дозволивши очам закритися, і його слова крутилися в моїй голові.

Він тоді повернувся.

- Я ж сказав, що повернусь. Я прийшов, а тебе не було, – вів далі він. - А ти обіцяла, принцеса.

Я відчула легкий укол вини. Чи тому, що брехала йому, чи тому, що шпурнула йому в обличчя кинджал?

Напевно, вірні обидві причини.

— Я... я не могла.

- Не могла? - Він знову заговорив тихо, його голос став нижчим іхриплішим. – А мені здається, якщо ти чогось дуже хочеш, то тебе нічого не зупинить.

Я розсміялася, гірко і хрипко.

- Ти нічого не знаєш.

- Може бути.

Він відпустив моє передпліччя і, перш ніж я зрозуміла, що він задумав, його рука ковзнула під мій капюшон.

Його холодні пальці торкнулися неушкодженої шкіри на моїй правій щоці. Я ахнула від дотику і спробувала відсторонитися, але діватися тут не було куди. – А може, я знаю більше, ніж ти думаєш.

По моїй шкірі поповзли мурашки від тривоги.

Хоук нахилив голову і притулився щокою до лівого боку мого капюшона.

- Ти справді думаєш, що я не знаю, хто ти?

Всі м'язи в моєму тілі напружилися, а в роті пересохло.

— Тобі нема чого на це сказати? - Він помовчав і додав ледь чутним шепотом: - Пенеллаф?

Прокляття.

Я шумно видихнула, не розуміючи, радіти мені чи боятися через те, що більше не треба ламати голову: чи знає він, чи не знає? Сум'яття перетворило мій гнів на щось незрозуміле.

- Ти щойно здогадався? Якщо так, то який із тебе охоронець?

Він розсміявся глибоким, неймовірно заразливим сміхом.

- Я зрозумів у той момент, коли ти зняла вуаль.

Я розімкнула губи, щоб видихнути.

— Чому... чому ти тоді нічого не сказав?

— Тобі? — уточнив він. - Чи герцогу?

— Чи мені, чи йому, — прошепотіла я.

- Хотів подивитися, що ти робитимеш. Мабуть, ти просто вирішила вдавати, що ти не та дівчина, яка частенько буває в «Червоній перлині».

— Я не часто буваю у «Червоній перлині», — поправила я. — Але чула, що ти постійний відвідувач.

- Ти розпитувала про мене? Мені приємно.

- Ні, не розпитувала.

— Не знаю, чи можна тобі вірити. Ти так часто брешеш, принцеса.

- Не називай мене так.

- Мені більше подобається це звернення, ніж те, яким тебе належить називати. Діва. Ти маєш ім'я. Діва — не ім'я.

— Я не питаю, що тобі подобається, — відповіла я, хоч була абсолютно згодна з його неприязню до звернення, яке належить мені адресувати.

- Але ти спитала, чому я не розповів герцогу про твоє невелике дослідження, - парирував він. — Чому я цього не зробив? Я твій охоронець, і якби я зрадив тебе, ти б мені не довіряла, а це дуже ускладнило б мою роботу із забезпечення твоєї безпеки.

Це цілком логічне пояснення викликало в мене гіркоту розчарування, і я навіть не хотіла вникати причини своєї реакції.

- Як ти бачив, я сама можу за себе постояти.

— Бачив.

Він подався назад, нахмуривши чоло, і потім його очі злегка розширилися, наче він щось здогадався.

- Хоук! – покликав хтось із землі, через що в мене заколотилося серце. – Там нагорі все гаразд?

Хоук мить щось виглядав у темряві під моїм капюшоном, а потім озирнувся через плече.

- Все добре.

- Відпусти мене, - прошепотіла я. - Сюди хтось піднімається...

- І застигне тебе? Змусить розкрити, хто ти? – Янтарні очі знов удивилися на мене. - Може, це і на краще.

Я різко втягла повітря.

- Ти ж сказав, що не зрадиш мене...

- Я сказав, що не зрадив тебе, але це було до того, як я дізнався, що ти можеш викинути таке.

Я похолола.

– Моя робота стане набагато легшою, – продовжував він, – якщо мені не доведеться турбуватися про те, що

ти вибираєшся із замку на бій із Спраглими... Або щоб зустрічатися з випадковими чоловіками у закладах на кшталт «Червоної перлини». І хто знає, чим ще ти займаєшся в

той час, коли всі вважають, що ти сидиш у безпеці у своїх покоях?

– Я...

– Гадаю, коли я доведу це до відома герцога з герцогинею, твоя пристрасть до стрільби з лука та прогулянок

Валом більше не буде приводом для мого занепокоєння.

Мої груди стиснули паніка, і я випалила:

- Ти гадки не маєш, що він зробить, якщо ти підеш до нього. Він...

Я прикусила язик.

– Він що?

Зробивши рівний, повільний вдих, я підняла підборіддя.

- Це не важливо. Роби як вважаєш за потрібне.

Хоук дивився на мене, як мені здалося, цілу вічність. Нарешті він відійшов і випустив мене. Між нами повіяв холодний вітер.

– Краще тобі поспішити до своїх покоїв, принцеса. Закінчимо розмову потім.

Я була охоплена зняковілістю, але потім струсила його і, відійшовши від стіни, побігла геть. Навіть не озираючись, я знала, що Хоук не спускає з мене очей.

* * *

Прошмигнувши старим ходом для слуг, я не здивувалася, коли застала Тоні в моїх покоях, хоча я майже годину чекала, коли піднімуть ворота і можна буде пробратися в замок.

- Я думала, ти ніколи не повернешся, - видихнула Тоні.

Я зачинила скрипучі двері і повільно підняла руки, щоб зняти капюшон.

Тоні піднялася.

— Ти... ти гаразд?

Вона уважно вивчала мене поглядом, і я помітила, що вона трохи тремтить.

- Все погано? Напад?

Я відкрила рота, не знаючи, з чого почати, і згадуючи все, що трапилося. Я притулилася до дверей. Від сутички з Хоуком ще калатало серце, в голові була каша, а живіт скручував від спогадів про те, як Охочі підіймалися на Вал.

- Поппі? - Прошепотіла Тоні.

Я вирішила почати з найважливішого.

- Їх було багато. Десятки.

Вона зробила глибокий вдих.

— І?

Не впевнена, що вона хотіла це знати, але перебувати в темряві набагато небезпечніше, ніж почути правду.

- І кілька монстрів піднялися на Вал.

Тоні витріщила очі.

- О боги! - Вона притиснула руки до грудей. — Але щити підняли...

— Їх зупинили, але багато... багато гвардійців загинуло.

Я відірвалася від дверей і замерзлими пальцями розстебнула плащ, він упав на підлогу безформною купою.

Потім підійшла до каміна і кілька хвилин стояла, поки тепло проганяло з мене холод.

— Просто їх було так багато, що вони затопили передній ряд. Якби їх було більше...

- Вони б прорвалися за стіну?

- Це цілком можливо. - Відійшовши від вогню, я зняла цибулю, дбайливо поклала його в скриню і накрила кришкою. — Захисники випустили вершників, але на той час уже як мінімум два Охочі піднялися на Вал.

Якщо вони наступного разу так тягнути, то може бути занадто пізно. Але я не думаю... Навряд чи гвардійці очікували, що охочі на таке здатні.

Тоні сіла на край ліжка.

— Ти... вбила когось із них?

Скинувши черевики, я подивилася на неї.

- Звісно.

- Добре. - Тоні перевела погляд на вікно. У темряві яскраво горіли смолоскипи. — Завтра піднімуть багато чорних прапорів.

Піднімуть. Кожен будинок, який втратив сина, батька, чоловіка чи друга, підніме прапор на згадку про них.

Завтра чи наступного дня капітан Янсен відвідає кожен будинок. Засвітять багато похоронних багать.

І я боялася, що деякі з тих, хто так хоробро бився сьогодні з Спраглими, повернуться додому або в казарми укушеними. Таке траплялося щоразу після нападу.

Я плюхнулася на ліжку і вловила вихід від мого волосся запах горілого дерева. Не встигла я ще щось сказати, як пролунав стукіт у двері.

- Я відкрию.

Тоні піднялася, і я не зупинила її, вирішивши, що це нас перевіряє Віктер чи інший королівський гвардієць.

Я взяла косу і почала швидко розплітати. Тоні відчинила двері і сказала:

— Діва спить... -

Сумніваюся.

Серце заколотило під ребрами. Я схопилася з ліжка і швидко повернулася в той момент, коли Хоук входив до кімнати. Я роззявила рота, скопіювавши вираз обличчя Тоні.

Хоук зачинив за собою двері.

- Час поговорити, принцеса.

Розділ 17

Хоук стер з лица кров, його темне волосся було вологим і вилося на скронях. Він прийшов без широкого меча, але два клинки коротше, як і раніше, висіли на поясі. Він стояв посеред моєї кімнати - в чоботях, широко розправивши плечі, стиснувши щелепи, і сильно нагадував Теона, бога згоди та війни.

І виглядав не менш небезпечним, ніж Валу.

За люттю, що горіла в його янтарних очах, було ясно, що він прийшов не зі світом.

Він глянув на вражену Тоні, яка стояла так само мовчки і нерухомо, як і я.

— Твої послуги сьогодні не потрібні.

У Тоні відвисла щелепа.

Я струсила ступор і відреагувала інакше.

- Ти не маєш права її виганяти!

— Хіба? - Він підняв темну брову. - Як твій особистий королівський гвардієць, я маю право видаляти будь-яку загрозу.

— Загрозу? — Тоні насупилась. — Я не загроза.

- Ти загрожуєш тим, що брешеш або вигадуєш відмазки на користь Пенеллаф, - заперечив він. - Ти тільки-но сказала, що вона спить, тоді як я точно знаю, що вона була на Валу.

Тоні затулила рота і повернулася до мене.

- У мене таке відчуття, що я пропустила щось важливе.

— Я не встигла розповісти, — відповіла я. — І це не так уже й важливо.

Тоні скинула брови. Хоук хмикнув.

- Упевнений, це одна з найважливіших подій, що трапилися з тобою за довгий час.

Я примружилася.

-Ти надто самовпевнений, якщо вважаєш, що граєш таку важливу роль у моєму житті.

— Я чудово усвідомлюю, яку роль граю у твоєму житті.

-Сумніваюся, - повторила я його недавнє зауваження.

-Я все гадаю, чи ти віриш хоч у половину своєї брехні.

Тоні метала погляд з нього на мене.

— Дякую покiрно, я не брешу.

Він усміхнувся і на правій щоці з'явилася ямочка.

-Самою собі ти можеш говорити будь-що, принцеса.

-Не називай мене так! — Я тупнула ногою.

Хоук підняв брову.

— Тобі від цього полегшало?

— Так! Тому що інший варіант - штовхнути тебе.

- Як несамовито, - посміхнувся він.

О боги!

Я стиснула кулаки.

- Тобі тут не можна перебувати.

- Я твій охоронець. Я можу бути там, де вважаю за потрібне, щоб забезпечувати твою безпеку.

— І чого, на твою думку, мене треба захищати тут? - Наполегливо поцікавилася я, оглядаючись. - Від норавливих стовпчиків ліжка, про які я можу забити палець ноги?

О, постривай, ти турбуєшся, чи не зомлюю я? Я знаю, який гарний ти в таких ситуаціях.

-Ти трохи бліда, - відповів він. - Моя здатність підхоплювати тендітних, зніжених жінок може стати в нагоді.

Я різко втягла повітря.

-Наскільки я можу судити, принцеса, окрім випадкової спробивикрадення, основну загрозу для тебе ти сама.

— Ну... — вимовила Тоні, і коли я кинула на неї погляд, який мав звернути її з кімнати, знизала плечима. Загалом він правий.

- Від тебе ніякої допомоги.

- Нам з Пенеллаф треба поговорити, - сказав Хоук, тримаючи мійпогляд. - Запевняю тебе, зі мною вона в безпеці, і не сумніваюся, що потім вона розповість тобі нашу розмову.

Тоні схрестила на грудях руки.

- Так, перекаже, але це й близько не так цікаво, як спостерігатисамій.

Я зітхнула.

- Тоні, все добре. Побачимося вранці.

Вона дивилася на мене.

- Точно?

- Точно, - підтвердила я. – Я відчуваю, що якщо ти не втечеш, вінтак і стоятиме стовпом і витягуватиме дороге повітря з моєї кімнати...

- І при цьому бути таким чарівним, - сказав Хоук. – Ти забуладодати.

Тоні хихикнула.

Я проігнорувала його зауваження.

- Я хотіла трохи відпочити до того, як зійде сонце.

Тоні голосно видихнула.

- Прекрасно. - Вона глянула на Хоука. – Принцеса.

– О боги, – пробурмотіла я. За очима почав пульсувати тупий біль.

Хоук провів поглядом Тоні, поки вона не вислизнула за двері суміжної кімнати, і потім промовив:

- Вона мені подобається.

- Рада чути. І про що ти хотів поговорити, що це не може почекатидо ранку?

Він окинув мене поглядом.

- У тебе гарне волосся.

Я здивовано витріщилася на нього. Моє волосся було розпущене, і навіть не бачачи його, я знала, що воно розпатлане. Насилу придушила бажання доторкнутися до них.

- Ти про це хотів поговорити?

- Не зовсім.

Його погляд опустився, повільно блукаючи від моїх плечей і до пальців ніг. Погляд був важким, майже відчутним, і я відчула, що червоніє.

У цей момент я згадала, що відкрито не тільки моє обличчя: я одягнена лише у тонку сукню. Я знала, що світло каміна та масляних ламп за моєю спиною майже не приховує від Хоука контурів мого тіла. Я почервоніла ще сильніше, до запаморочення, і кинулася за халатом, що лежить у ліжку.

Губи Хоука зігнулися в розумній напівусмішці, через що мене охопила злість.

Я зупинилася, зустрівшись із ним поглядом, і не стала відводити очі. Може, Хоук і не бачив тоді всіх ділянок тіла під тонкою білою сукнею, але він зробив більше, ніж просто обмацав деякі з них руками. Я подумала було прикрити волоссям ліву сторону обличчя, але він уже бачив шрами, а я їх не соромилася. Я відмовлялася приймати близько до серця слова герцога про те, чому Хоук назвав мене прекрасною.

Приховувати обличчя або прикривати тіло безглуздо - і, що важливіше, я побачила виклик у погляді Хоука.

Він ніби сподівався, що я зроблю і те, й інше.

А я не вчиню.

Минула довга, тяжка мить.

- І це все, що на тобі було під плащем?

- Це тебе зовсім не торкається, - відповіла я, тримаючи руки пошвах.

На його обличчі промайнуло щось, що нагадала мені погляд Віктера, коли я здобувала над ним верх, але цей вираз пропав так швидко, що, мабуть, мені просто здалося.

- Схоже, таки стосується, - сказав він.

Від його хрипкого голосу в мене по шкірі побігли мурашки.

— Значить, це проблема, а не моя.

Він знову дивився на мене з тим же дивним виразом, який наводив мене на думку, що йому цікаво і цікаво.

- Ти... ти зовсім не така, як я очікував.

Його слова прозвучали так щиро, що моя агресивність частково вляглася.

– Через мої вміння поводитися зі стрілами та клинком? Або через те, що я поклала тебе на лопатки?

- Навряд чи ти поклала мене на лопатки, - поправив він. Він нагнув голову і опустив вії, прикриваючи дивні очі. – Через все це. Але ти забула додати «Червону перлину». Не чекав зустріти там Діву.

– Можу собі уявити, – фиркнула я.

Він підняв вії. У його погляді читалася купа запитань. Не думаю, що цього разу від них вдасться уникнути.

Раптом відчувши себе дуже втомленою, щоб стояти і сперечатися, я попрямувала до одного з двох крісел біля каміна, дуже добре усвідомлюючи, що моя сукня розійшлася на боці, відкриваючи майже всю ногу.

І дуже добре усвідомлюючи, що Хоук слідкує за кожним кроком.

– На той раз я була в «Червоній перлині» вперше. - Я сіла, опустивши руки на коліна. - І піднялася на другий поверх через приход Віктера. - зморщила носа, злегка пересмикнувшись. - Він пізнав би мене хоч у масці, хоч без. Одна жінка сказала, що в кімнаті нікого немає, і я пішла нагору.

Мені, як і раніше, здавалося, що вона мене підставила, але тоді це не відіграло особливої ролі.

– Я розповідаю це не тому, що мені треба порозумітися, а просто... кажу правду. Я не знала, що в тій кімнаті опинишся ти.

Він лишався там, де стояв.

- Але ти мене знала, - сказав він, і це було не питання.

- Звісно. - Я перевела погляд на вогонь. – Твій приїзд викликав...пересуди.

- Дуже втішно, - промимрив він.

Мої губи смикнулися. Дивлячись на язички полум'я, що танцюють серед товстих полін, я сказала:

– А чому я вирішила залишитись у тій кімнаті, – не обговорюється.

– Я знаю, чому ти лишилась.– Знаєш?

– Тепер це стало зрозумілим.

Я згадала ту ніч і те, що він сказав. Мабуть, він відчув, що я прийшла туди випробувати щось нове. Пожити на втіху. Тепер, коли знає, хто я, йому стало зрозуміло.

Але я, як і раніше, не хочу це обговорювати.

-Що ти робитимеш з тим, що я була на Валі?

Він довго не відповідав, а потім ступив до мене. У рухах його довгих ніг прозирала текуча грація.

-Можна, можливо? - Він показав на порожнє крісло.

Я кивнула.

Він сів навпроти мене і нахилився вперед, поставивши лікті навколішки.

-Це Віктер тренував тебе?

У мене почастішав пульс, але я постаралася зберегти непроникний вираз обличчя.

— Це має бути він. Ви близькі, і він перебуває при тобі з твогоприїзду до Масадонії.

— А ти наводив довідки.

- Було б нерозумно нічого не дізнатися про особу, яку я зобов'язаний охороняти.

Звучить дуже логічно.

— Я не відповідатиму на твоє запитання.

— Боїшся, що я розповім герцогу, хоч досі нічого йому не видав?

-На Валі ти сказав, що тобі слід довести це до герцога, - нагадала

я. — Що це полегшить тобі роботу? Я не хочу, щоб зі мною ще хтось постраждав.

Він нахилив голову.

-Я сказав, що слід, але не сказав, що так і зроблю.

-Є різниця?

— Тобі краще знати, чи є. - Він вивчав моє обличчя. - А що зробить його милість, якщо я йому розповім?

Я стиснула кулаки.

- Це не має значення.

- Тоді чому ти сказала, що я гадки не маю, що він зробить?

Тиговорила так, ніби збиралася продовжити, але зупинилася.

Я відвернулася і дивилася на вогонь.

– Я не збиралася нічого казати.

Деякий час Хоук мовчав.

- Ви з Тоні дивно відреагували на його виклик.

З моєї мови скотилася брехня:

– Ми не очікували, що він покличе.

Знову пауза.

– Чому після того візиту ти майже два дні не виходила з кімнати?

Від нігтів, що вп'ялися в долоні, розійшовся різкий біль. Полум'я вмирало, слабо мерехтить.

– Що він із тобою зробив? – запитав Хоук надто м'яким голосом.

Сором стиснув мені горло, осівши кислим присмаком у роті.

– Чому тебе це хвилює?

- А чому не повинно? - Його голос знову пролунав щиро.

Я повернула голову, перш ніж усвідомила, що роблю. Хоук сидів, відкинувшись на спинку крісла та тримаючи руки на підлокітниках.

- Ти мене не знаєш...

- Тримаю парі, я знаю тебе краще, ніж більшість.

У мене спалахнули щоки.

- Це не означає, що ти знаєш мене, Хоуку. Недостатньо, щоб хвилюватися.

- Я знаю, що ти відрізняється від інших придворних.

- Я не входжу до числа придворних, - зауважила я.

– Ти Діво. Звичайні люди бачать у тобі дитину богів. Вважають тебе вищими за Вознесені, але я знаю, що ти вмієш співпереживати. Тієї ночі в «Червоній перлині», коли ми

говорили про смерть, ти щиро співчувала моїм втратам. Це не було награним.

- Звідки ти знаєш?

- Я добре суджу про людей за словами, - зауважив він. - Ти мовчала зі страху, що я тебе дізнаюся, поки я не назвав Тоні твоєю служницею. Ти кинулася захищати її, ризикуючи видати себе. - Він помовчав. – І я бачив тебе.

– Бачив що?

Він знову нахилився вперед і понизив голос.

– Я бачив тебе на засіданні міської ради. Ти була не згодна з герцогом та герцогінею. Я не бачив твоєї особи, але зрозумів, що тобі незатишно. Ти переживала за сім'ю.

-Як і Тоні.

-Не хочу образити твою подругу, але більшу частину Ради воназдавалася напівсонною. Маю сумнів, що вона взагалі розуміла, що відбувається.

Я не могла з цим посперечатися, але те, що він бачив, було лише короткочасною втратою контролю над моїм даром. Все ж таки це не змінює того, що мені стало погано від того, що сталося з сім'єю Тулісів.

-Ти вмієш боротися - і борешся добре. А ще ти, безперечно, смілива. Чимало чоловіків – тренованих чоловіків – не йдуть на Вал під час нападів Охочих, якщо їм не обов'язково йти. Ті, хто піднісся, могли б боротися на Валі, і їхні шанси вижити куди вище, але вони цього не роблять. А ти робиш.

Я похитала головою.

-Все це просто окремі риси. Вони не означають, що ти доситьдобре знаєш, щоб хвилюватися про те, що зі мною трапляється або не трапляється.

Він упіймав мій погляд.

-А тебе хвилює те, що трапляється зі мною?- Ну так. – Я насупилась. – Я... - Але ти мене не знаєш.

Я затулила рота. Прокляття.

-Ти порядна, принцеса. - Він випростався. – Ось чому тебе цехвилює.

– А ти не порядний?

Хоук опустив погляд.

- Про мене багато що можна сказати. Навряд сюди входить порядність.

Я гадки не мала, як відповісти на таку чесність.

- То ти не збираєшся розповідати, що зробив герцог? - Він зітхнув і трохи зігнув спину в кріслі. - Знаєш, я все одно з'ясу.

Я мало не засміялася. Я була впевнена, що вже про це ніхто не розповідатиме.

- Ти так думаєш?

- Я це знаю, - відповів він і за мить сказав: - Це так дивно, правда?

- Що дивно?

Він знову впіймав мій погляд, і в мене в грудях щось стиснулося. Я не могла відвернутися. Я... ніби потрапила до пастки.

- Почуття, що я давно тебе знаю. Ти теж це відчуваєш.

Я хотіла заперечити, але він мав рацію, і це здавалося дивним. Я промовчала, бо не хотіла це визнавати.

Інакше я ступила б на дорогу, якою мені не можна йти. Усвідомлення цього викликало якесь глибоке, щемне почуття в грудях, але це я теж не хотіла визнавати.

Воно дуже схоже на досаду. І хіба це не означало, що я вже ступила на дорогу? Я відвела погляд і почала дивитися на свої руки.

- Навіщо ти пішла на Вал? - Запитав Хоук, змінюючи тему.

- Хіба це не очевидно?

— Твоя мотивація — очевидна. Але все одно скажи. Скажи, що привело тебе туди боротися з ними.

Я сунула два пальці під правий рукав і провела по шкірі, поки не намацала два нерівні шрами. Є й інші — на животі та на стегнах.

Було так легко збрехати, вигадати безліч причин, але навряд чи правда зараз зашкодить. Правду знатимуть троє замість двох, та й що в цьому такого? - Шрами у мене на обличчі. Знаєш, де вони?

- На твою сім'ю напади Спрагли, коли ти була дитиною, - відповів він. - Віктер ...

— Присвятив тебе у цю історію? - Я втомлено посміхнулася. — Справа не лише у шрами.

Він нічого не сказав, і я прибрала руку з-під рукава.

— Коли мені було шість, батьки вирішили поїхати зі столиці та оселитися у Ніельській долині. Вони хотіли спокійнішого життя — принаймні, мені так сказали. Я погано пам'ятаю подорож, крім того, що мама та тато всю дорогу трималися дуже напружено. Ми з Йеном були малі і не так багато знали про Спраглих, тому не боялися поїздки та зупинки в одному невеликому селі, де, як мені

потім сказали, десятиліттями не бачили жодного Спраглий. Її оточувала невисока стіна, як і більшість невеликих містечок, і ми зупинилися в готелі лише на одну ніч. Я пам'ятаю, що там пахло корицею та гвоздикою.

Я заплющила очі.

-Вони прийшли вночі, у тумані. Нас застигли зненацька. Мій батько... він вийшов надвір, щоб утримувати їх, поки мама ховає нас, але вона не встигла покинути готель – вони увірвалися через двері та вікна.

Від спогаду про крики матері я розплющила очі і проковтнула.

-Якийсь жінці з постояльців готелю вдалося схопити Єна і сховати в потайній кімнаті, але я не хотіла кидати маму і просто.

Я спробувала скласти уривки спогадів про ту ніч. Кров на підлозі, стінах; кров тече по руках мами. Її слизька рука розтискається і мене хапають чужі руки. Клацають зуби. Пазурі... А потім нестерпний, жахливий біль, і нарешті я провалююся в нікуди.

-Я опритомніла через кілька днів, вже в столиці. Поруч зі мною сиділа королева Ілеана. Вона розповіла, що сталося. Що наші батьки загинули.

-Мені шкода, - сказав Хоук, і я кивнула. - Мені справді шкода. Диво, що ти вижила.

– Боги захистили мене. Так сказала королева. Що я Вибрана. Пізніше я дізналася, що це була одна з причин, чому королева благала моїх батьків не залишати безпечну столицю. Що... якщо Темний дізнається про те, що Діва без захисту, він надішле за мною Спраглих. Тоді він хотів, щоб я померла, але зараз, мабуть, хоче, щоби жила.

Я засміялася, і це було трохи боляче.

-У тому, що трапилося з твоїми батьками, немає твоєї провини, ідля нападу на те село могло бути безліч причин. - Хоук провів рукою по волоссю, прибираючи з чола вже висохлі пасма. - Що ще ти пам'ятаєш?

-Ніхто ... ніхто в тому готелі не вмів боротися. Ні мої батьки, ні жінки, ні навіть чоловіки. Усі поклалися на жменьку гвардійців. – Я потерла пальці. – Якби мої батьки

вміли захищатись, вони могли б вижити.

Шанс був би невеликий, проте.

На обличчі Хоука відбилося розуміння.

— І ти хочеш мати такий шанс.

Я кивнула.

— Я не буду... не хочу бути безпорадною.

- Ніхто і не повинен бути безпорадним.

Злегка видихнувши, я змусила пальці не рухатися.

- Ти бачив, що сталося сьогодні. Вони піднялися на Вал. Якби хочодин його подолав, за ним були б і інші.

Вал не такий уже неприступний, а навіть якби й був, смертні повертаються з-за Вала проклятими. Це трапляється частіше, ніж вважається. У будь-який момент прокляття може поширитися містом. Якщо я загину...

- Ти загинеш, борючись, - закінчив він замість мене.

Я кивнула.

- Я вже сказав, що ти дуже смілива.

— Не думаю, що це сміливість. - Я знову дивилася на свої руки. —Думаю, це... страх.

— Страх і сміливість — часто те саме. Те, що робить тебе воїном чи боягузом. Різниця лише в тому, що у людини всередині.

Я мовчки підвела на нього приголомшений погляд. У мене пішло кілька секунд, щоб підібрати відповідь.

-Ти говориш так, ніби набагато старший, ніж виглядаєш.

-Ну, не завжди. Ти сьогодні врятувала чимало життів, принцеса.

Я постаралася не звертати уваги на це прізвисько.

— Але багато хто загинув.

- Занадто багато, - погодився він. - Бажаючи - нескінченна чума.

Притулившись потилицею до підголовника крісла, я витягла ноги до вогню.

— Поки живі атлантіанці, будуть і Спрагли.

- Так кажуть, - сказав Хоук. Я повернула голову. Він дивився вполум'я, що згасало, і на його щелепі сіпався м'яз. - Ти сказала, з-за Вала повертається більше проклятих, ніж

вважається. Звідки ти знаєш?

Я розплющила рота. Прокляття. Звідки мені це знати?

- Ходять чутки, - почав він.

Ось лайно!

Він перевів погляд на мене.

— Про це не так часто говорять, а якщо кажуть, то пошепки.

У мене ворухнулася тривога.

— А докладніше можна?

- Я чув, що дитя богів допомагає проклятим, - сказав він, і я напружилася. - Вона допомагає їм, даруючи смерть з гідністю.

Не знаю, чи я відчувала полегшення від того, що він чув тільки це і що йому невідомо про мій дар. Але тривожним був сам факт, що до Хоука, який пробув у місті зовсім недовго, вже дійшли такі чутки.

Віктер не зрадив би, якби дізнався, що Хоук чув про мої вилазки. Знову ж таки, я сумніваюся, що Віктер взагалі дозволить йому допомагати після випадку в будинку Агнес.

— Хто таке каже? - Запитала я.

- Деякі гвардійці, - відповів він, і мені стало ще тривожніше. — Якщо чесно, я спочатку не вірив.

Я намагалася, щоб моє обличчя нічого не видало.

— Що ж, тобі варто довіряти своєю початковою реакцією. Вони помиляються, якщо гадають, що я піду на зраду короні.

Він уважно вивчав моє обличчя.

-Хіба я щойно не сказав, що добре знаюся на людях?

-І що?

-А те, що я знаю: ти брешеш, - відповів він.

Цікаво, що взагалі нашттовхнуло його на думку, ніби гвардійці кажуть саме про мене?

— І я розумію чому, — вів далі він. — Ті люди говорили про тебе з таким благоговінням. Ще до зустрічі з тобою я майже очікував, що ти — дитя богів. Вони тебе ніколи не видадуть.

— Можливо, це так, але ж ти чув розмови. Інші також можуть підслухати.

- Напевно, я не зовсім ясно висловився, коли говорив про чутки.

Насправді, це говорили саме мені. Оскільки я також допомагаю проклятим вмирати з гідністю. Я робив це у столиці та роблю тут.

Я прочинила губи. Тривога влягла, але серце затремтіло, як викинута на берег риба.

- Ті, хто повертаються проклятими, вже віддали королівству все. Вони та їхні сім'ї не заслуговують на те, щоб з ними поводитися не як з героями, якими вони є, а витягували з будинків на публічну кару.

Я дивилася на нього, не знаючи, що сказати. Він викладав мої власні думки, і я знала, що є інші люди, які теж так вважають. Це очевидно. Але знати, що він іде на державну зраду заради того, що вважає за правильне...

- Гаразд, я надто затримався і не даю тобі спати.

Я вигнула брову.

- Це все, що ти хотів сказати про мій похід на Вал?

— Я прошу тебе про одне.

Він підвівся, і я приготувалася до того, що він велить мені триматися подалі від Вала. Напевно, я скажу, що так і вчиню. Але насправді, звісно, не послухаюсь... і не думаю, що він повірить.

- Коли ти підеш туди наступного разу, одягай взуття краще і одяг щільніше. Ці туфельки тебе занапастять, а ця сукня... вона загубить мене.

Розділ 18

Хоук не видав мене, але декому все ж таки сказав.

Я виявила це, коли через кілька годин після його відходу прокинулася і пішла перевірити, чи не з'явився

Віктер на тренування. Я нітрохи не здивувалася тому, що він чекав на мене і був готовий до вправ. Я хотіла поговорити з ним про те, що трапилося з Спраглими, що дісталися

верху Валу.

Віктер хотів поговорити про те, що сказав йому Хоук. Схоже, вийшовши від мене, Хоук пішов прямо до нього. Це мене не надто розлютило. Здебільшого просто розчарувало те, що Хоук вважає за необхідне все розповідати Віктеру. Але це підтверджує, що Хоук зрозумів: Віктер знає про мою вилазку на Вал або, принаймні, ця новина не здивує і не розсердить.

У частині «не розсердить» Хоук все ж таки прорахувався.

Нахмурившись, Віктер нишпорив навколо мене, перевіряючи мою стійку. Він переконався, що стою твердо і тримаю ноги на ширині плечей.

— Тобі не слід було ходити на Вал.

— Але я ходила.

— І тебе там упіймали. - Віктер зупинився переді мною. - Що б тиробила, якби тебе виявив якийсь інший гвардієць?

— Хтось інший не впіймав би мене.

- Поппі, це не жарт.

— А я й не сказала нічого кумедного. Це просто правда. Хоук ... він дуже швидкий і дуже добре навчений.

- Ось чому ми працюємо над твоїм умінням битися врукопашну.

Я підібгала губи.

- Я не так уже погано б'юся врукопашну.

- Якби це було так, він би тебе не впіймав. Давай, — наказав Віктер.

Опустивши голову, я завдала удару. Охоронець блокував передпліччям, і я відскочила назад, вишукуючи проломи в його обороні і не знаходячи їх. Отже, треба зробити пролом самої. Я зробила рух, ніби збираюся

штовхнути ногою. Руки Віктера опустилися на долю дюйма.

Пролом з'явився, і я крутнулася, впечатуючи кулак йому в живіт.

Він тихо крякнув.

— Гарний рух.

Я з усмішкою опустила руки.

- Ну ось бачиш?

Віктер посміхнувся, але посмішка швидко згасла.

— Знаю, що тобі вже набридло це від мене чути, — почав він, — але я ще раз скажу. Тобі треба бути обережнішим. І ти б'єш рукою, а не всім тілом.

Мені справді набридло це від нього чути.

- Я обережна, і я б'ю так, як ти мене вчив.

- Ти замахуєшся слабо. Мляво. Я тебе не так учив. - Він схопив мою руку і струснув, як мокру ганчірку. - У верхній частині твого тіла мало сили. Твоя сила тут. - Він поклав долоню мені на живіт. — Коли замахуєшся, твій торс та стегна повинні рухатися разом із тобою. Ось так ти завдаси більше шкоди.

Я кивнула і зробила, як він сказав. Промахнулася, але відчула різницю у цьому замаху.

- Хоук не видаватиме мене його милості.

- Ти справді так думаєш? - Він відбив мій наступний удар. - Вжекраще.

- Якби він збирався щось сказати, то пішов би прямо до герцога.

- Можуть бути сотні причин, чому він ще нічого йому сказав.

Кілька днів тому я б погодилася, але не тепер. Не після його зізнань минулої ночі.

- Віктер, я не думаю, що він піде. Мені нема про що турбуватися, і тобі теж. Я не сказала йому, що ти мене тренував.

- Поппі, - сказав він таким же тоном, як тоді, коли я запитала його думки щодо того, чи можу я сховати під вуаллю широкий меч. Я, як і раніше, вважала, що можу, просто потрібно його правильно розмістити. - Ти його не знаєш.

- Звісно. - Я схрестила на грудях руки, а Віктер відступив. - Але титеж його не знаєш.

— Тобі невідомі його мотиви — чому він мовчатиме.

Я пам'ятала, що Хоук сказав про «Червону перлину», і була впевнена, що це застосовно і до Валу. Але було ще щось. Те, що він з власної волі ризикує клопотати звинувачення у державній зраді за допомогу проклятим, дуже багато говорило про нього як про людину.

Щоправда, я не думала, що треба поділитися цим із Віктером. У нас були причини не знати, хто ще залучений до мережі таких помічників.

Тому я продовжила так:

-Він сказав, що якщо видасть мене, то втратить мою довіру, що ускладнить його роботу. Ти маєш визнати, що в цьому є сенс.

-Сенс є, але це не означає, що треба забувати про обережність. Віктер трохи помовчав. – О, я зрозумів.

-Що зрозумів?

– Як я вже казав, він привабливий хлопець...- Причому тут це?

– А тебе оточували старі на зразок мене.

- Ти зовсім не старий.

- Дякую. - Він моргнув. І трохи повільно додав: - Я так думаю.

- Це ніяк не пов'язане з його зовнішністю. Я не говорю, що не вважаю його привабливим. Вважаю, але довіряю йому не тому. - І це правда. Моя віра пояснювалася не тим, як виглядає Хоук. - Я не така дурниця.

- Я і не вважаю тебе дурницею. - Він провів рукою по волоссю. Отже, ти йому довіряєш?

– Я... я розповіла йому про те, чому мені треба бути на Валі. Розповіла про ніч, коли на мою сім'ю напали.

Знаєш, що відповів? Хоча він і заявив спочатку, що мені не слід ходити на Вал, він вислухав мої причини і єдине, що сказав, - що мені потрібно одягати взуття краще. -

Фразу про сукню я вирішила залишити при собі. - Я довіряю йому, Віктер. Чи є причини, чому довіряти не слід?

Віктер важко зітхнув, дивлячись убік.

- Він не дав жодного приводу йому не довіряти. Я це знаю. Просто ми його не знаємо, а ти мені дорога, Поппі. Не тому, що ти Діва, а тому, що ти... це ти.

У мене в грудях виник тугий клубок почуттів, що піднявся до горла. Я кинулася до Віктера, перш ніж він зрозумів, що я роблю, обвив його руками за пояс і міцно обійняв.

– Спасибі, – промовила я, притискаючись до його грудей.

Охоронець стояв нерухомо, як гвардієць, що вперше потрапив на Вал, а потім поклав долоні мені на спину і поплескав. Я посміхнулася.

-Я знаю, що ніколи не зможу замінити тобі батька, навіть не намагатимуся, але ти мені як дочка.

Я обійняла його ще міцніше.

Він знову поплескав мене.

-Я хвилююся за тебе. Почасти тому, що це моя робота, але здебільшого через тебе саму.

-Ти теж мені дорогий. - Мої слова пролунали глухо, бо я уткнулася йому в груди. - Хоча ти і вважаєш мої удари слабкими.

Він хрипко посміхнувся і притис підборіддя до моєї маківки.

-Ти б'єш слабо, коли робиш це неправильно. - Він відсторонився і обхопив мої щоки. - Але, дівчинко, стріляєш ти зі смертельною влучністю. Ніколи про це не забувай.

* * *

— Боги нас не підвели. Ті, що вознеслися, вас не підвели.

Голос герцога, що стоїть на балконі замку, лунав у вечірньому повітрі. Відкритий двір, освітлений смолоскипами та олійними лампами, заповнював натовп людей, у якому я побачила кількох людей у жалобному чорному одязі.

Гвардійці верхи на конях стежили за неспокійним збіговиськом.

Я не пам'ятаю, щоб його милість ось так звертався до народу. Вони з герцогинею ніколи не стояли перед такою кількістю людей, навіть під час Міських Рад чи Ритуалу. Я дуже здивувалася, коли Віктер і Хоук прийшли після вечері, щоб відвести мене на балкон.

Але, знову ж таки, скільки років тому був такий потужний напад Охочих на Вал?

Чорні прапори підняли над багатьма будинками, і на світанку запалили дуже багато похоронних багать. Досі нічим дихати від диму та пахощів.

-Хвала Благословенню богів, - продовжував Тірман, - Вал встояв минулої ночі.

Я стояла позаду, поруч із Тоні, оточена з обох боків Віктером і

Хоуком, і гадала, яким чином Благословення богів утримало стіну від падіння. Це зробили гвардійці, прості лучники, які вважали за краще померти, але не пустити Охочих на стіну.

- Вони дісталися до верху! – крикнув хтось. - Вони майже перейшли через Вал. Ми в безпеці?

– Коли це станеться знову? - відповіла герцогиня, і її тихий голос змусив заглухнути перешіптування. – Тому що це повториться.

Я підняла брови під вуаллю. Хоук сухо прошепотів над моїм правим плечем.

- Гарний спосіб прогнати страхи.

Я скривила губи.

- Правда призначена не для того, щоб проганяти страхи, - відповів Віктер.

- Так ось чому ми брешемо? - Засумнівався Хоук, і я стиснула губи.

Вони сперечалися з тих пір, як прийшли за мною і Тоні. Один щось казав. Що завгодно. Інший заперечував, але останнє слово залишалося за тим, хто говорив першим. Почалося з того, що Хоук назвав вечір напрочуд теплим і сказав, що погода мені сподобається. Віктер на це заявив,

що напевно температура падатиме надто швидко для приємного вечора. Хоук у відповідь поцікавився, де Віктер навчився так добре пророкувати погоду.

Вони вже цілу годину намагалися перевершити один одного в сарказмі.

Хоук переміг принаймні у трьох раундах.

Навіть після того, як я заступилася за нього перед Віктером – і не брехала, коли казала, що довіряю Хоуку, –

у душі мені, як і раніше, не вірилося в те, що він сказав. Він не заборонив мені наступного разу піти на Вал.

Не зажадав, щоб я залишалася у своїй кімнаті, де начебто безпечно. Натомість він вислухав причини, чому я маю бути там, і прийняв їх, тільки попросив одягати більш підходяще взуття.

І більше за одяг.

Останнє мене розлютило і схвилювало, але водночас збентежило.
І цим зауваженням я нізащо не поділилася
б з Віктером сьогодні вранці.

Я перевела погляд на герцогиню, яка виступила вперед і стала поряд із чоловіком.

- Боги вас не підвели, - повторила вона, кладучи руки на перила заввишки до пояса. – Ми вас не підвели.

Але боги незадоволені. Ось чому Бажаючі дісталися верху Валу.

Натовпом, мов злива, промайнув ремствування.

– Ми розмовляли з ними. Вони незадоволені недавніми подіями тут і в найближчих містах, - продовжувала вона, розглядаючи зблідлі й посірілі обличчя внизу. – Вони побоюються, що добрі люди Соліса почали втрачати віру в їхні рішення та повертатися до тих, хто несе загрозу майбутньому нашого великого королівства.

Пошепки перетворилися на викривальні вигуки, що налякали коней. Гвардійці швидко заспокоїли скакунів, що стали на диби.

– А чого ви чекали, якщо ті, хто підтримує Темного і плете разом із ним змови, стоять зараз серед вас? -

Запитав герцог. - Я говорю з вами, а в цей момент послідовники дивляться на мене, радіючи тому, що минулої ночі Бажаючі забрали так багато життів. У цьому самому натовпі стоять Послідовники, які моляться за день, коли прийде Темний. Ті, хто святкував різанину у Триріччі та падіння палацу Золотого

Півмісяця. Подивіться ліворуч, подивіться праворуч – і ви побачите когось із тих, хто видумав змову, щоб викрасти Діву.

Я ніяково переступила з ноги на ногу, коли на мене кинулися сотні поглядів. Потім обличчя одне за одним, як кісточки доміно, поставлені пліч-о-пліч, почали повертатися один до одного, ніби вперше бачили сусідів і знайомих.

– Боги все чують та все знають. Навіть те, що не сказано, а лишетаїться в серці, – сказав герцог, і моє серце занепало. – А що ми можемо очікувати? Коли ті, кого боги

захищають усіма силами, постали перед нами і
піддали сумніву Ритуал!

Я напружилася, миттєво згадавши пана та пані Туліс. Герцог не назвав їхніх імен, але з таким же успіхом міг прокричати їх з даху замку Тірман. Я не бачила в натовпі Тулісов, але це не означало, що їх тут нема.

— Що можна очікувати, коли тут стоять ті, хто бажає нашої смерті? - Запитував Тірман, піднявши руки. —

Коли ми дано вам богами і ми єдині, хто стоїть між вами та прокляттям, яке народ Темного наслав на нашу землю.

І тим не менше жоден Вознесшийся – ні герцог чи герцогиня, ні хтось із лордів і леді палець об палець не вдарили заради захисту Вала. Всі вони сильніші і швидші за будь-якого гвардійця. Думаю, вони могли б вкласти вдвічі більше Охочих, ніж я зі свого лука, і, як сказав Хоук, вони мають набагато більше шансів вижити в бою.

- Як ви думаєте, що б сталося, якби охочі піднялися на Вал? - Тірман опустив руки. - Багато хто з вас народився в цих стінах і ніколи не відчував жахів при набігах Бажаючих. Хоча деяким із вас вони знайомі.

Тим, хто прийшов із менш захищених міст або зазнав нападу на дорогах. Ви знаєте, що трапилося б, якби хоч жменька тварюків прорвалася повз наших захисників – якби боги відвернулися від народу Соліса. Була б масова бійня. Загинули б сотні. Ваша дружина. Ваші діти. Ви самі. Багато хто з вас не стояли б тут.

Він зробив паузу, і натовп захвилювався.

І тут це сталося знову.

Моє чуття вирвалося на волю, що не дивно. В такому натовпі мені важко стримувати його, але... але я відчула не лише біль.

Щось схопило мене за горло, нагадавши в атріумі відчуття з Лорен.

Жах.

Мій погляд переносився з одного обличчя на інше, і я відчувала наростаючий жах, що йде з різних боків.

Потім на мене ринуло ще одне відчуття. Гаряче та їдке. Це був не фізичний біль. То був гнів. У мене заколотилося серце. Я не відчувала біль, але... але все одно щось відчувала. Це не мало сенсу, проте я відчула, як це щось розжареним залізом притискається до моєї шкіри. У мене пересохло в горлі, я тяжко проковтнула. Люди склали долоні під горлом та почали молитися богам. Я зробила невеликий крок назад.

На обличчях інших завмерло суворе вираження.

Віктер торкнувся мого плеча і прошепотів:

- З тобою все добре?

Так?

Ні?

Я не знала.

По моїй шиї затанцювали примарні крижані пальці, і мене затопила хвиля тривожного збудження. Груді стиснули. Захотілося тікати. Мені треба забратися від людей якнайдалі.

Але я не могла.

Заплющивши очі, я зосередилася на диханні, намагаючись відновити ментальні стіни. Вдих-видих, якомога глибше і розміреніший.

— Якщо вам пощастить, вони дістануться вашого горла. І тоді смерть буде швидкою, — говорив герцог. — Але більшість із вас не виявляться такими щасливчиками. Вони будуть рвати ваше тіло, впиватись вашою кров'ю, поки ви закликатимете богів, віру в яких втратили.

- Мене заспокійливу промову після нападу мені ще не доводилося чути, - пробурмотів собі під ніс Хоук.

Його зауваження вирвало мене з наростаючої паніки, а сухість його слів обрубала канат, що поєднував мене з людьми. Моє чуття зникло, ніби за ним зачинили і замкнули двері.

Я... я більше нічого не відчувала, тільки серце шалено билосся, а лоб покривав піт. Те, що Хоук зробив, не тільки послабило хватку загального страху, що вчепився в мене,

не тільки створило в ньому пролом, але й повністю його знищило.

Відчуття зникли так швидко, що я майже засумнівалася у тому, що взагалі їх зазнала. Може, просто розум зіграв зі мною злий жарт? Обличчя переді мною знову стали виразними, і на них виднілися різні відтінки страху та паніки.

Я стала дивитися на натовп поглядом, що загострилося, знаходячи особи, на яких не відображалися ніякі емоції. Побачивши їхні незворушні риси в мене по спині пробіг холодок тривоги. Я зосередилася на одній людині. Молоде, світле волосся падає на плечі. Він стояв надто далеко, щоб я змогла розрізнити колір очей, але він пильно дивився на герцога з герцогінею, стиснувши губи в тонку лінію і випнувши щелепу, тоді як люди навколо нього обмінювалися поглядами, сповненими жаху.

Я впізнала його.

Він був на Міській Раді. Він тоді стояв з таким самим виразом обличчя, і тоді зі мною сталося те саме – на мене накотила дика хвиля відчуттів, яких я не мала відчувати.

Точніше, я не знала, що здатна їх уловлювати.

Я ще раз окинула поглядом натовп, з легкістю знаходячи схожих на нього. Я побачила таких як мінімум дюжину.

Я знову глянула на блондина, згадуючи те, що вловила тоді від Лорен. Тепер її почуття набули сенсу. Вона була в захваті від того, що Темний може бути десь поруч, хоч би як тривожно це не було. І вона мала

причини побоюватися, що я щось скажу. Ця ж людина не показувала емоцій на обличчі, але якщо вона була не згодна з тим, як надійшли з сім'єю Тулісів, не дивно, що зараз вона в гніві.

Може, я все це вигадую. Може, з моїм даром щось сталося. Чи можливо таке, що я здатна відчувати емоції, крім болю? Я не знала, і мені треба в цьому розібратися, але зараз про всяк випадок треба щось сказати.

Я повернула голову до Віктера.

– Бачиш його? - Прошепотіла я і описала блондина.

– Так. - Віктер ступив ближче.

- Є й інші, подібні до нього. – Я розглядала публіку.

– Я їх бачу, – сказав Віктер. - Хоуку, будь настороже. Тут...

– Чи можлива небезпека? - обірвав його Хоук. - Я стежу за цимблондином уже двадцять хвилин. Він повільно підбирається наперед. Ще троє теж потихеньку підходять ближче.

Я скинула брови. Він дуже спостерігальний.

-Ми в безпеці? - Запитала Тоні, не зводячи очей з натовпу.

-Завжди, - прошепотів Гоук.

Вона на мить зустрілася зі мною поглядом, і я кивнула, сподіваючись, що заспокоїла її. Моя рука ковзнула до стегна. Кинжал у піхвах лежав під довгою білою тунікою.

Дотик до кістяної ручки допоміг прогнати паніку.

Герцог продовжував гіпнотизувати натовп розповідями про кров і жах, а я зосередилася на блондині. Його широкі плечі огортав чорний плащ, під яким можна сховати казна скільки зброї.

Я це знала на свій досвід.

– Але ми говорили з богами від вашого імені, – задзвенів голосгерцогині. – Ми розповіли їм, що народ

Соліса, особливо мешканці Масадонії, гідні. Вони від вас не відмовляться. Ми про це подбали.

Пролунали захоплені крики. Настрій натовпу різко змінився, але блондин, як і раніше, ніяк не реагував.

– І ми вшануємо їхню віру в народ Соліса. Ми не будемо приховувати тих, хто підозрюється у підтримці

Темного; тих, хто ставить за мету лише руйнування і смерть, – говорила вона. – Ви будете щедро винагороджені у цьому житті та після нього. Це ми можемо вам обіцяти.

Знову захоплені крики. Хтось заволав:

- Ми вшануємо їх під час Ритуалу!

- Вшануємо! - Вигукнула герцогиня, відсуваючись від поручнів. -

Чи є найкращий спосіб висловити богам нашу подяку, ніж відсвяткувати Ритуал?

Герцог з герцогінею відійшли від балкона пліч-о-пліч, майже торкаючись один одного, але все ж таки не торкаючись. Вони підняли по одній руці і почали махати.

- Брехня! – вигукнув хтось із натовпу. То був той блондин. Брехуни!

Час ніби зупинився. Усі завмерли.

- Ви ніяк не захищаєте нас, поки ховаєтесь у своїх замках, за спинами ваших гвардійців! Ви не робите нічого, крім як забираєте дітей в ім'я фальшивих богів! – кричав він. – Де треті та четверті сини та дочки? Де вони справді?

Потім почувся звук: різкий вдих, що долинав звідусіль. Ахнула і я, і решта.

Плащ блондина розійшовся, і він висмикнув з-під нього руку. Знизу пролунав застережливий крик.

Гвардієць на коні повернувся, але не досить швидко. Блондин замахнувся і...

– Схопити його! – закричав капітан Янсен.

Блондин щось жбурнув. Чи не кинджал і не камінь. Предмет дивної форми летів прямісінько до герцога

Масадонії. Герцог вивернувся з неймовірною швидкістю, перетворившись на розмиту пляму. Віктер відтіснив мене плечем. Хоук обвів рукою мою талію і притяг до себе. Предмет пролетів повз нас, шмякнувся в стіну і впав на підлогу. Я опустила погляд на нього.

Це... це кисть руки.

Віктер опустився на коліна і підняв її, стиснувши губи.

- Що це в ім'я богів? – пробурмотів він.

Але то була не просто рука. Це кігтиста сірувата кисть спраглих.

Я подивилася на білявку. Королівський гвардієць жбурнув його на коліна і заламав йому руки. Його рот був у крові.

– З крові та попелу, – вигукнув він. Гвардієць схопив його за волосся. – Ми повстанемо! З крові та попелу ми повстанемо!

Він вигукував це знову і знову, навіть коли гвардієць тягнув його через натовп.

Герцог повернувся до людей і засміявся холодно і сухо.
- Отак боги викрили принаймні одного з вас, хіба ні?

Розділ 19

Хоук швидко повів мене з Тоні назад у замок, а Віктер пішов поговорити з капітаном.

- Де ця людина могла дістати кисть Спраглий? - Запитала Тоні іміцно стиснула губи.

Ми йшли через Велику залу і під прапорами.

- Він міг вийти за Вал минулої ночі і відрізати руку в одного зубитих, - відповів Хоук.

Тоні приклала долоню до грудей.

- У мене просто слів немає.

У мене теж. Але ця кінцівка могла належати і проклятому, який звернувся до Спраглий всередині Валу. Я не стала говорити цього, оскільки ми проходили повз слуг.

— Не можу повірити в те, що він сказав щодо дітей — третіх та четвертих синів та дочок.

- І я, - відповіла Тоні.

Це була жахлива заява. Ті діти, багато з яких тепер уже дорослі, живуть у храмах і є богами. Хоча я і не згодна з тим, що винятків не роблять, обурливо ось так натякати на те, що їх викрали для якихось мерзенних цілей. І всього треба було кинути кілька слів, щоб вони поширилися, як зараза, отруюючи уми людей. Навіть

уявляти не хочу, про що зараз думають батьки цих дітей.

- Не здивуюсь, якщо так думає все більше людей, - зауважив Хоук, і ми з Тоні повернули до нього голови.

Він йшов поряд зі мною, лише на крок позаду. — Нікого із цих дітей не бачили.

- Їх бачать жерці, жерці і піднесені, - поправила Тоні.

— Але не їхні рідні. - Хоук ковзнув поглядом по статуях. Ми йшли до сходів. — Напевно, якби люди час від часу могли бачити своїх дітей, такі заяви можна було легко спростувати. Побоювання вляглися б.

У його словах є сенс, але...

— Не можна робити такі заяви без доказів, — заперечила я. — Вонилише викликають непотрібні хвилювання та страхи — страхи, які сіють Послідовники, щоб потім ними скористатися.

-Згоден. - Він глянув під ноги. - Стеж, куди ступаєш. Я б не хотів, щоб ти наслідувала нову звичку, принцеса.

-Спіткнутися один раз - ще не звичка, - обурилася я. — І якщо тизгоден, то чому не здивований тим, що так думає дедалі більше людей?

-Згода не означає, що я не розумію, чому люди так думають, відповів він, і я затулила рота. — Якби

піднесених справді хвилювало, що в подібні заяви можуть повірити, їм потрібно було лише дозволяти іноді бачитися з дітьми. Не думаю, що це так сильно завадило б їхньому служінню богам.

Ні.

Я теж думаю, що не завадило б.

Ми йшли коридором другого поверху, прямуючи до старого крила замку. Я повернула голову до Тоні - та дивилася на Хоука.

-Що ти думаєш? - Запитала я.

Тоні, моргаючи, перевела погляд на мене.

— Здається, ви обидва кажете одне й те саме.

По обличчю Хоука ковзнула усмішка, а я промовчала. Ми піднялися сходами, і Хоук зупинився біля дверей Тоні.

- Якщо не заперечуєш, мені треба трохи поговорити з Пенеллаф наодинці.

Я скинула брови під вуаллю, а Тоні, піднявши куточки губ, подивилася на нас з погано прихованим інтересом. Вона чекала, що я дам зрозуміти, чи все гаразд.

— Все добре, — підтвердила я.

Тоні кивнула і відчинила двері, затримавшись, щоб сказати:

— Якщо я потрібна, постукай. - Вона зробила паузу. — Принцеса.

Я застогнала.

Хоук усміхнувся.

- Вона справді мені подобається.

- Упевнена, що вона була б рада це чути.

- А ти була б рада почути, що мені подобаєшся? – спитав він.

Моє серце завмерло, але я проігнорувала дурний орган.

– А ти засмутився б, якби я сказала, що ні?

- Я б дуже засмутився.

– Не сумніваюся, – фиркнула я.

Ми підійшли до моїх дверей.

- Про що ти хотів поговорити?

Він показав на двері. Я зрозуміла: він не хоче, щоб нас підслухали, і почала відкривати... - Мені слід увійти першим, принцеса.

Він легко відтіснив мене.

– Чому? - Я насупилась йому в спину. - Невже ти думаєш, що на мене хтось чекає?

- Якщо Темний приходив по тебе один раз, він прийде ще.

По спині пробіг холодок. Хоук увійшов до кімнати. Біля дверей та біля ліжка горіли дві масляні лампи, до каміну додали дров, і вогонь кидав неяскраві теплі відблиски на стіни. Я не стала затримувати погляд на ліжку, і тому якимось чином виявилось, що я вистрибую в широку спину Хоука, що оглядає кімнату. Його волосся стосувалося коміра, і ці пасма здавались такими...

м'якими. Тієї ночі в «Червоній перлині» я їх не доторкнулася і тепер про це шкодувала.

Мені потрібна допомога.

- Я можу увійти? - Поцікавилася я, складаючи долоні разом. - Або мені треба почекати, поки ти шукаєш під ліжком бродячі грудки пилу?

Хоук озирнувся через плече.

- Я турбуюся не про пил. А чи немає слідів.

- О боги...

- І Темний приходитиме, поки не отримає те, чого хоче, - додав він, відвертаючись. Я зіщулилася. - Потрібно завжди перевіряти твою кімнату, перш ніж увійдеш.

Я склала руки на грудях, похоловши, незважаючи на вогонь у каміні. Хоук знову підійшов до дверей і тихо зачинив їх.

Він повернувся до мене, тримаючи одну руку на рукояті короткого меча, і серце в моїх грудях затремтіло вдвічі швидше. Риси його обличчя так різке поєднувалися один з одним. Повні губи, надбрівні дуги, западини під високими і широкими вилицями – він міг бути джерелом натхнення для картин, вивішених у міській Бібліотеці.

- З тобою все добре? – спитав Хоук.

– Так. Чому ти питаєш?

– Схоже, з тобою щось трапилося, коли герцог звертався до народу.

Я зробила подумку не забувати, наскільки він спостерігальний.

– Я... – Я збиралася сказати, що зі мною все було гаразд, але зрозуміла, що він не повірить. – У мене трохи закрутилася голова. Мабуть, я сьогодні мало їла.

Його пильний погляд досліджував видиму йому частину обличчя, і навіть незважаючи на вуаль, я відчувала себе нестерпно відкритою, коли він дивився на мене так.

- Терпіти не можу цю штуку, - сказав він.

– Яку? – спантеличено запитала я.

Хоук відповів не одразу.

- Терпіти не можу розмовляти з вуаллю.

– О! - Я зрозуміла і торкнулася схованого під вуаллю волосся. Думаю, це багатьом не подобається.

- Сумніваюся, що тобі подобається.

- Ні, - погодилася я і оглянула кімнату, наче чекала, що десь тутховається жриця Аналія. – Тобто я воліла б, щоб люди могли мене бачити.

Він схилив набік голову.

- Як це носити її?

У мене перехопило подих. Ніхто... ніхто ніколи не питав мене про це. І нехай я багато чого могла сказати про думки щодо вуалі та відчуття в ній, я не знала, як усе це вдягнути в слова, хоч і довіряла Хоуку.

Деякі речі, якщо сказати їх вголос, знаходять своє життя.

Я підійшла до крісла і сіла на край, намагаючись придумати, що відповісти. На думку спало тільки одне.

- Вона ніби душить.

Хоук підійшов ближче.

- Тоді навіщо ти її носиш?

— Не знала, що я маю вибір. - Я підвела голову.

— Ти маєш вибір зараз. - Він опустився переді мною на коліна. -

Тут тільки ти і я, стіни та мізерний набір меблів.

Я скривила губи.

-Ти носиш вуаль, коли з тобою лише Тоні?

Я заперечливо похитала головою.

-Тоді чому не знімаєш зараз?

— Тому що... з Тоні мені дозволено бути без вуалі.

— Мені казали, що ти маєш носити вуаль весь час, навіть із тими,кому можна бачити тебе без неї.

Зрозуміло, він мав рацію.

Хоук вигнув брову.

Я зітхнула.

- Я не ношу вуаль у своїй кімнаті, коли не чекаю, що хтось прийде, крім Тоні. І я не ношу її тут, бо... відчуваю, що тоді в мене більше контролю. Я можу... - Чи можеш вибирати, носити її чи ні? - Докінчив він за мене.

Я кивнула, приголомшена тим, що він це зрозумів.

— Зараз ти маєш вибір.

— Так.

Але було важко пояснити, що вуаль також є бар'єром. У ній я пам'ятаю, хто я і як це важливо. Ну а без неї було так легко хотіти... просто хотіти.

Довгу мить Хоук розглядав вуаль. Потім кивнув головою і повільно підвівся.

- Якщо тобі щось знадобиться, я буду зовні.

До горла підкотила дивна грудка, заважаючи говорити. Я залишилася в кріслі, коли він вийшов з кімнати, і витріщилася на зачинені двері. Я не ворушилася. Не знімала вуаль. Довго не знімала.

Поки що не перестала хотіти.

* * *

Наступного вечора я стояла біля дверей приймальної герцогині на другому поверсі. Її приймальня розташовувалась у протилежному кінці коридору від кабінету

герцога. Я стояла спиною до нього і не хотіла бачити цей кабінет, не хотіла навіть думати про нього.

Перед кімнатою Джасінди Тірман чергували два королівські гвардійці, а поруч зі мною чекав Віктер. Вранці я розповіла йому, що насправді сталося під час звернення герцога та герцогині до народу, і що я навіть не

впевнена, чи відчула щось насправді. Він запропонував поговорити з герцогинею, оскільки жриця навряд чи дасть мені якусь корисну інформацію, а герцогиня, залежно від її настрою, може говорити відверто.

Залишалося тільки сподіватись, що вона в настрої розмовляти.

У присутності інших королівських гвардійців ми з Віктером мовчали, але я знала, що він стурбований тим, що я йому розповіла. Тим, що це може означати. Мій дар розвивається чи мені просто здалося?

«Це просто міг бути стрес після того, що сталося, – сказав він вранці. – Напевно, краще почекати і нікого не турбувати, доки ти не впевнена, що справа саме у твоєму дарі».

Віктер хвилюється, що мені лише здалося; що це можна буде якимось чином поставити мені у провину, але я не хотіла чекати, поки таке станеться ще раз. Я воліла знати, справа в моєму дару чи ні, щоб краще

реагувати.

Двері відчинилися, і вийшов один із королівських гвардійців.

- Її милість прийме вас зараз.

Віктер залишився зовні, оскільки передбачалося, що про мій дар знають лише герцог з герцогинею та жерці.

Я порушила стільки правил, і не дивно, що Хоука вчора ввечері вразило моє небажання знімати вуаль. Ось про що я думала, входячи до приймальної. Я відкинула ці думки і озирнулась.

Мені завжди подобалася ця кімната з її стінами кольору слонової кістки та світло-сірими меблями. Вона справляла таке мирне враження, була такою теплою та привітною, незважаючи на відсутність вікон.

Напевно, через сліпучі люстри. Герцогиня сиділа за маленьким круглим столиком і пила щось із крихітної чашки. Її світло-жовта сукня нагадала про весну у столиці.

Вона підвела голову, і на позбавленому віку обличчі заграла легка посмішка.

-Заходь. Сідай.

Я зайняла крісло навпроти герцогині та звернула увагу на тарілку з печивом. Залишились лише горіхові.

Напевно, шоколадні з'їли насамперед – у герцогині була та сама слабкість, що й у Віктера.

-Ти хотіла зі мною поговорити?

Вона поставила витончену чашку, розписану квітами, на таке ж блюдечко.

Я кивнула.

– Так. Знаю, що ви дуже зайняті, але я сподівалася, що ви можете мені з чим допомогти.

Вона трохи нахилила голову, і по її плечах розсипалися червонувато-коричневі локони.

- Маю визнати, я згоряю від цікавості. Не пам'ятаю, коли ти востаннє приходила до мене по допомогу.

Натомість я пам'ятала. Коли я просила переселити мене в старе крило замку. Впевнена, герцогиня досі не розуміє, навіщо це було мені потрібно.

– Я хотіла поговорити... – Я зробила глибокий вдих. - Я хотіла поговорити про мій дар.

Її непроникно-чорні очі трохи розширилися.

– Не чекала такої теми. Хтось дізнався про твій дар?

- Ні, ваша милість. Справа зовсім в іншому.

Вона взяла з колін серветку і витерла пальці.

– Тоді що ж? Будь ласка, не тягни.

-Здається, з моїм даром щось трапляється, - сказала я. – Було кілька ситуацій, коли я... гадаю, я відчувала ще щось, крім болю.

Вона повільно поклала серветку на стіл.

-Ти застосовувала свій дар? Ти знаєш, що боги забороняють тобіце робити, поки тебе не визнають гідною його використовувати.

– Знаю. Я його не застосовувала, - з легкістю збрехала я.

Можливо, із надто великою легкістю. - Але іноді він виривається. Коли навколо мене великий натовп, я важко його контролюю.

- Ти обговорювала це зі жрицею?

Добрі боги, ні.

- Таке рідко буває, присягаюся. І це сталося зовсім недавно. Яподвоюю свої зусилля щодо контролю за ним, але коли це сталося, мені здалося... здалося, що я відчуваю не лише біль.

Герцогиня цілу вічність дивилася на мене немиготливим поглядом, а потім встала. Я з легкою тривогою спостерігала, як вона підходить до білої шафки біля стіни.

- І що ти, на твою думку, відчула?

– Гнів, – відповіла я. – Під час останньої міської ради і вчораввечері я відчувала гнів. - Я не стала говорити про Лорен. Не видаватиму її. – Від того чоловіка, котрий... – Послідовника?

– Так. Принаймні, я так гадаю, – уточнила я. - Думаю, гнів виходив від нього.

Вона налила собі із графина.

- Ти відчувала ще щось, що здалося тобі ненормальним?

– Я... здається, я відчула ще й страх. Коли герцог говорив пронапад Спраглих. Жах дуже схожий на біль, але вони відчуються порізноmu, і, здається, я можу відчувати щось схоже на... не знаю.

Радісне хвилювання? Передчуття? – Я насупилась. – Гадаю, ці два почуття

– одне й те саме. В якомусь сенсі...- А зараз ти щось відчуваєш?

Герцогиня повернулася до мене, тримаючи в руці келих із напоєм, який я прийняла за шеррі.

Я здивовано витріщилася крізь вуаль.

-Ви хочете, щоб я застосувала дарунок на вас?Вона кивнула.

-Я думала...

-Неважливо, що ти думала, - обірвала вона, і я напружилася. -
Яхочу, щоб ти зараз вивільнила свій дар і сказала, чи ти щось
відчуваєш.

Хоча її прохання здалося мені більш ніж дивним, я зробила, як
вона хотіла. Відпустила чуття, відчула, як між нами простягається канат
і... і не з'єднується ні з чим, окрім
безмежної порожнечі. Моєю шкірою
пробігла тремтіння.

-Щось відчуваєш, Пенеллафе?

Обірвавши зв'язок, я похитала головою.

-Нічого не відчуваю, ваша милість.

Герцогиня різко видихнула через ніздрі і осушила келих одним
ковтком.

Розширивши очі, я намагалася швидко збагнути її реакцію. Вона
ніби... майже очікувала, що я щось відчую від неї, але я ніколи не була
на це здатна. І не думаю, що колись
таке зможу.

— Добре, – видихнула герцогиня.

Вона різко розвернулася до шафки, щоб поставити келих, і
спідниці злетіли навколо її кісточок.

— Я не знаю, чи справді щось відчула, чи... — Я обірвала
фразу, зустрівши її погляд.

- Думаю, твій дар... дозріває, - сказала вона, підходячи до мене.

Вона вчепилася в спинку крісла, і в яскравому світлі люстри блиснуло
обсідіанове кільце на її пальці.

— Логічно, що таке відбувається у міру
наближення твого Вознесіння.

— То це... нормально?

Вона поцокала язиком. На мить мені здалося, що вона зібралася
щось сказати, але потім передумала.

— Так, думаю, що так, але... але я не стала б говорити про це
його милості.

Від цієї слабо завуальованої застереження у мене напружилися
плечі. Я так і не знала, чи відомо герцогині про... уподобання її
чоловіка. Не уявляю, що вона могла бути

сліпа в цьому відношенні, але в глибині душі я на це сподівалася. Бо якщо вона знала і нічого не робила, щоб йому завадити, чи робило це її хоч трохи краще? Чи я до неї несправедлива? Одне те, що вона піднялася, не означає, що вона має владу над чоловіком.

— Це... нагадало б йому про першу Діву, — прошепотіла вона.

Я вражено дивилася на неї. Не очікувала, що герцогиня згадає першу Діву, ту, що була до мене, — єдину іншу Діву, про яку я знала.

— Таке ж... трапилося і з попередньою Дівою?

— Так. - Костяшки пальців герцогині побіліли, і я кивнула.

Існували лише дві Диви, Обраних богами. — Що ти знаєш про першу Діву?

- Нічого, - зізналася я. - Не знаю ні її імені, ні навіть коли вонажила. Ніщо трапилося з нею під час Вознесіння.

Ні чому важливо те, що мій дар, що розвивається, може нагадати герцогу про неї.

- На те є причина.

Причина? Жриця Аналія ніколи мені нічого не говорила і просто ігнорувала мої питання про ту Діву або моє Вознесіння.

- Ми не говоримо про першу Діву, Пенеллафе, - сказала герцогиня.

— Не тому, що ми так вирішили, а тому, що не можемо.

— Боги... заборонили це? — припустила я.

Вона кивнула. Її погляд ніби пронизав мою вуаль.

— Я єдиний раз порушу правило і благатиму богів про прощення, але я розповім тобі в надії, що в майбутньому на тебе не чекає доля першої Диви.

У мене справді були погані передчуття щодо того, що на мене чекає.

— Ми не говоримо про неї. Ніколи. Її ім'я не гідне ні наших вуст, ні повітря, яким ми дихаємо. Якби було можливо, я наказала б повністю стерти її ім'я та її історію.

Крісло тріснуло під рукою герцогині Тірман, і я здригнулася.

Серце майже зупинилося в моїх грудях.

— Боги... вважали її недостойною?

- Якимось дивом немає, але це не означає, що вона була гідною.

Якщо її не вважали за негідну, то чому про неї ніколи не говорять? Якщо її не визнали недостойною, то, звичайно, вона не була настільки поганою, щоб про неї не говорити.

– Зрештою, не мало значення, гідна вона чи ні. – Герцогиня Тірман відірвала пальці від понівеченого крісла.

- Її дії привели її на шлях, який закінчився смертю. Її вбив Темний.

Розділ 20

- «Після довгих років руйнування, що спустошили цілі міста і залишили села і села в руїнах, що забрали сотні тисяч життів, світ опинився на межі хаосу, і тоді, напередодні битви Зламаних кісток, Джалара Соліс з

Водинських островів зібрав свої сили перед містом Помпей. останньою твердинею атлантіанців...»

Я прочистила горло, відчуваючи себе вкрай незатишно, не лише через довгелезну фразу з книги з історії, яку завжди ненавиділа читати вголос, а й тому, що серед слухачів був Хоук. Я не дивилася на нього з того часу, як почала читати. Проте я була впевнена, що він щосили

намагається не втрачати пильності і не заснути стоячи від нудьги.

– «...зведеної біля підніжжя гір Скотос...»

- Скотос, - обірвала жриця Аналія. - Вони вимовляються як Скотіс. Діво, ти знаєш, як це вимовляється.

Читай вірно.

Я міцніше стиснула пальцями шкіряну обкладинку. В «Історії війни Двох Королів та королівства Соліс» було понад тисячу сторінок, і щотижня на уроках зі жрицею мене змушували читати кілька розділів.

Напевно, я вже разів десять прочитала вголос весь том, і клянуся, щоразу жриця міняла вимову «Скотос».

Я цього не сказала, а набрала в груди більше повітря і постаралася ігнорувати майже непереборну спокусу жбурнути книгу в обличчя жриці. Мало б їй не здалося. Можливо,

книга зламала б їй носа. Виникла в моїй уяві картина, як вона хапається за скривавлене обличчя, так мене розвеселило, що це турбувало.

Я придушила позіхання і зосередилася на тексті. Я не виспалася, оскільки більшу частину ночі думала, що розповіла герцогиня.

Як і попереджав Віктер, я мала мало відповідей. Але було полегшенням дізнатися, що це – не гра моєї уяви.

Мої здібності дозрівають, хоч би що це означало. Далі герцогиня не захотіла обговорювати. Тому, хоч я дізналася, що те, що трапилося – нормальне явище, про першу Діву мені повідомили тільки те, що вона наробила щось неприпустиме і ступила на шлях взаємодії з Темним, який убив її.

Не дуже втішно.

Як і відомості про те, що перша Діва якимось чином пов'язана з герцогом. Чи не тому він так зі мною поводився? Може, справа не в моїй матері?

Я зробила неглибокий вдих.

– «...зведеної біля підніжжя гір Скотіс...»

- Насправді вимовляється "Скотос", - обірвав мене голос із кута кімнати.

Я витріщила очі під вуаллю, обернувшись до Хоук. Його обличчя було позбавлене будь-якого виразу. Я

перевела погляд на жрицю, що сидить навпроти мене на такому ж

твердому, без подушок, дерев'яному табуреті, що і я.

Я гадки не мала, скільки років жриці. Її обличчя, не зворушене макіяжем, було гладким, але я вважала, що вона наближається до тридцяти років. У її зачесаних назад і

зібраних у вузол на потилиці каштанового волосся не було жодної сивої пасма. Через цю зачіску вона

нагадувала мені яструбів, яких я іноді бачила сидячими високо на гілках у Садах Королеви. Безформне червоне

плаття під горло залишало неприкритими тільки кисті рук.

Я ніколи не бачила, щоби ця жінка посміхалася.

І вона безперечно не посміхалася зараз, дивлячись на Хоука.

- А ти звідки знаєш?

Її тон сочився насмішкою, як кислотою.

- Моя сім'я обробляла землю недалеко від Помпея до того, як тамусі розорили і перетворили на нинішні

Пустоші, - пояснив він. — Моя сім'я та інші мешканці того краю завжди вимовляли назву гір так, як Діва прочитала вперше. - Він помовчав. — Деяким людям мова та акцент далекого сходу може здатися складною для освоєння.

Проте Діва, схоже, не входить до їхнього числа.

Я була впевнена, що у відповідь на цю явну образу мої очі вискочать з орбіт. Я прикусила губу, щоб не посміхатися.

Напружені плечі жриці Аналії смикнулися назад, коли вона сердито дивилася на Хоука. Я практично бачила, як із її вух валить пара.

-Не пам'ятаю, щоб я тебе питала, - сказала вона таким же нищівним тоном, що її погляд.

-Прийміть мої вибачення. - Він покійно схилив голову, але зобразити смиренність у нього не вийшло, бо в бурштинових очах танцювали пустотливі іскри. Вона кивнула.

— Вибачення...

— Я просто не хочу, щоб Діва говорила як неосвічена, якщо зайдемова про гори Скотос, — додав він.

О боги...

— Але відтепер я мовчатиму, — пообіцяв Хоук. — Будь ласка, Діво, продовжуйте. У вас такий приємний голос, коли ви читаете, що навіть мене захопила історія Соліса.

Мені хотілося розсміятися. Сміх зароджувався в моєму горлі, погрожуючи вирватись назовні, але я не могла цього дозволити. Я міцніше вчепилася в книгу.

— «...зведеної біля підніжжя гір Скотос. Боги нарешті вибрали бік».

Жриця Аналія нічого не сказала, і я продовжувала:

— «Ніктос, король богів, та її син Теон, бог війни, постали перед

Джаларой та її армією. Переймаючись все більшою недовірою до атлантійського народу з його неприродною жагою крові та влади, вони шукали допомоги, щоб покласти край жорстокостям та пригніченню, яким піддавалися ці землі під керуванням Атлантії».

Я перевела дух.

– «Джалара Соліс та його армія були сповнені мужності, але Ніктос у мудрості своїй побачив, що вони не можуть впоратися з атлантіанцями, які досягли божественної сили, відчиняючи кров безневинних...»

– За часи свого правління вони вбили сотні тисяч. Відчиняючирров – це дуже м'який термін для того, що вони насправді робили. Вони кусали людей, – уточнила жриця Аналія. Я підняла на неї погляд. Її темно-карі очі дивно блищали. –

Пили їхню кров і п'яніли від сили та майже безсмертя. А ті, кого не вбили, перетворювалися на морову пошесть, відому як Бажаючі. Ось проти кого сміливо встали наші кохані король із королевою і приготувалися померти, щоб повалити тиранів.

Я кивнула.

Пальці жриці порозумілися від того, як міцно вона стискала кулаки.

– Продовжуй.

Я не наважилася подивитися на Хоука.

– «Не бажаючи бачити поразку Джалари з Водинських островів, Ніктос дав перше Благословення, поділившись із Джаларою та його армією кров'ю богів. - Я здригнулася. Це був ще один м'який термін, що означає пиття крові богів. – Сповнившись силою, Джалара з Водинських островів та його армія змогли здобути перемогу над атлантіанцями у битві Зламаних кісток, тим самим поклавши край правлінню мерзотного і розбещеного королівства».

Я почала перевертати сторінку, знаючи, що в наступному розділі йтиметься про Вознесіння королеви і будівництво першого Валу.

– Чому? - Наполегливо запитала жриця.

Я спантеличено подивилася на неї.

- Що чому?

– Чому ти здригнулася, коли читала про Благословення?

Я не думала, що моя реакція виявиться такою помітною.

– Я...

Я не знала, що сказати, щоб жриця не розгнівалася і не побігла скаржитися герцогу.

- Ти стривожилася, - сказала вона, пом'якшивши тон. Але я знала, що не можна довіряти цій м'якості. – Що в Благословенні так вразило тебе?

- Я не стривожилася. Благословення – це честь...

- Але ти здригнулася, - наполягала жриця. – Якщо не через те, що

Благословення не здається тобі приносить задоволення, то що ж тебе стривожило?

Що доставляє насолоду? Я залилася фарбою і була вдячна сховала це вуалі.

– Просто... Благословення здається схожим на те, як атлантіанці досягали своєї сили. Вони пили кров невинних, а ті, що вознеслися, п'ють кров богів.

– Як ти смієш порівнювати тих, що творили атлантіанці? - Жриця стрімко кинулася вперед і стиснула пальцями моє підборіддя. - Це не одне і те ж. Напевно, ти скучила за ціпком і тому навмисне намагаєшся засмутити не тільки мене, а й герцога.

Коли вона торкнулася мене, я придушила чуття. Не хочу знати, чи відчуває вона біль, чи ще щось.

- Я зовсім цього не говорила, - сказала я, побачивши, що Хоукступив уперед. Я проковтнула. – Просто це нагадало мені...

- Діво, мене дуже турбує те, що ти вважаєш ці дві різні речі одними тим самим. Атлантіанці брали те, що не давали. А під час Вознесіння боги добровільно пропонують кров.

- Вона міцніше стиснула пальці, стало майже боляче, і мій дар напружився під шкірою, наче хотів

звільнитися. – І мені доводиться пояснювати тобі, майбутньому нашого королівства, спадщині тих, що піднеслися?

Скільки я пам'ятала, все це говорили, навіть Віктер. Мені це діяло на нерви і тягарем лягало на плечі.

– Майбутнє королівства залежить від того, що мене віддадуть богам у дев'ятнадцятий день народження?

Її і так тонкі губи майже зникли.

- А що станеться, якщо я не піднімуся? – наполегливо запитала я, думаючи про першу Діву. Схоже, вона так і не піднеслася, але нічого страшного не сталося. - Як це може

завадити підвестися іншим? Невже боги відмовляться добровільно віддавати свою кров.

Жриця занесла руку, і я різко втягла повітря. Вона не раз відважувала мені ляпаси, але зараз болісного удару не було.

Хоук рухався так швидко, що я навіть не помітила, як він кинувся з кутка. Але тепер він тримав зап'ястя жриці.

– Заберіть пальці з підборіддя Діви. Зараз же.

Витріщивши очі, жриця Аналія дивилася на Хоука.

-Як ти смієш до мене торкатися?

-А як ви смієте торкнутися хоч пальцем Діви? - Він сердито дивився на жінку, на його щелепі грали жовна.

-Напевно, я неясно висловився. Заберіть руки від Діви, або я діятиму, як належить при спробі заподіяти

шкоду Діві. І запевняю вас, тоді мій дотик до вас стане найменшою вашою турботою.

Напевно, я перестала дихати, дивлячись на них. Ніхто ніколи не втручався, коли жриця вимовляла свої тиради. Тоні не могла. Якби вона втрутилася, її чекало б ще гірше покарання, і я ніколи не очікувала і не хотіла від неї допомоги. Рілан часто відвертався, як і Ханнес.

Навіть Віктерові ніколи не вистачало сміливості. Зазвичай він знаходив спосіб не допустити загострення ситуації. Але все одно мене не раз били в його присутності, і він нічого не міг вдіяти.

Зате Хоук стояв між нами, готовий виконати свої погрози. І хоча я знала, що потім ми поплатимось за це, мені захотілося схопитися і

обійняти його. Не тому, що він захистив мене, - траплялося, мене набагато дужче хльостали гілки в Гаї Бажань. Причина була набагато дрібнішою. Бачити, як звичайне самовдоволення на обличчі жриці змінюється потрясінням, як у неї відвисає щелепа, а щоки покриваються червоними плямами, було майже так само приємно, як шпурнути їй в обличчя книгу.

Тремтячи від гніву, вона випустила мій підборіддя, і я відкинулася назад. Хоук відпустив її зап'ястя, та не відійшов. Жриця поклала руки на коліна долонями вниз, її груди здійсмалися і опадали під сукнею.

Вона обернулася до мене.

- Той факт, що ти взагалі вимовляєш таке, показує, що ти не відчуваєш ні найменшої поваги до честі, яку ти вчинив. Але коли ти відправишся до богів, з тобою там звертатимуться з такою самою повагою, яку ти висловила сьогодні.

- Що це означає? - Запитала я.

- Урок закінчено, - оголосила вона замість відповіді і встала. - До Ритуалу залишилося всього два дні, і в мене дуже багато справ. Я не маю зайвого часу, щоб витратити його на таких негідних, як ти.

Помітивши, як примружився Хоук, я встала, поклала книгу на табурет і звернулася до нього, перш ніж він щось сказав:

- Я готова повернутися до своїх покоїв. - Я кивнула жриці. Доброго дня.

Вона не відповіла, і я попрямувала до дверей, з полегшенням побачивши, що Хоук іде за мною. Перш ніж заговорити, я почекала, поки ми будемо на півдорозі до бенкетного залу.

— Тобі не слід було це робити, — сказала я.

- Мені слід дозволити їй вдарити тебе? У якому світі таке прийнятне?

- У світі, де тебе карають за щось, не завдаючи особливої шкоди.

- Мені начхати, що в неї удар слабший, ніж у мишеня. Нехай такий світ котиться у прірву, якщо хтось знаходить подібне до прийнятних.

Я зупинилася і з подивом дивилася на нього. Його очі горіли, як уламки бурштину, а щелепа була тверда як камінь.

— І це варте того, щоб втратити місце та стати ізгоем?

Він сердито дивився на мене.

-Ти зовсім мене не знаєш, якщо взагалі ставиш таке запитання.

-Я навряд чи хоч трохи тебе знаю, - прошепотіла я, роздратованатим, як обпik сенс його слів.

-Що ж, тепер ти знаєш, що я ніколи не стоятиму і дивитимусь, якхтось б'є тебе або когось ще без вагомої на те причини, просто тому, що може так робити, - випалив він.

Я хотіла сказати, що він говорить дурниці і не розуміє суті. Але це зовсім не дурість. У світі, де ми живемо, все перемішалось, і боги знають, що не вперше я над цим замислююсь. Але раніше ця проблема ніколи не вражала мене з такою ясністю.

Я мовчки відвернулася від нього та продовжила шлях. Він ішов слідом. Минуло кілька секунд.

-Не те, щоб я задоволена тим, як вона зі мною поводитьься. Ящосили намагалася не кинути в неї цю книгу.

— Хотілося б, щоб кинула.

Я мало не засміялася.

— Якби кинула, вона нажалилася б на мене. Напевно, на тебе точнонажалиться.

— Герцогу? Ну і нехай. - Він знизав плечима. - Не можу уявити, щоб він був задоволений таким поведженням з Дівою.

Я пирхнула.

-Ти не знаєш герцога.

-Ти про що?

— Може, він навіть схвалить її дії, — відповіла я. — Вони обидва втрачають контроль, якщо щось виводить їх із себе.

- Він тебе б'є, - заявив Хоук. - Ось що вона мала на увазі, коликазала, що ти скучила за ціпком?

Він схопив мене за руку і розгорнув обличчям до себе.

- Він б'є тебе ціпком?

Від недовіри та гніву в цих золотистих очах мені стало недобре. О боги! Зрозумівши, що я зараз практично зізналася, я відчула, як кров відхилила від мого обличчя та

швидко прилила назад. Я смикнула руку, і він відпустив.

— Я цього не сказала.

Він дивився прямо перед собою, рухаючи щелепою.

— А що ти казала?

- Т-тільки те, що герцог швидше покарає тебе, ніж жрицю.

Поняття не маю, що вона мала на увазі, коли говорила про ціпок. - Я швидко додала: - Іноді вона бовтає дурницю.

Хоук дивився на мене, опустивши вії.

— Тоді я неправильно зрозумів тебе.

Я полегшено кивнула.

- Я просто не хочу, щоб у тебе були неприємності.

- А у тебе?

- Зі мною все буде добре, - швидко відповіла я і пішла далі. слуги,що проходять повз нас, кидали на нас погляди. — Герцог просто... відзвітує мене, викладе урок, а на тебе чекає...

- Мене нічого не чекає, - сказав він, але я в цьому не була певна. —Вона завжди така?

- Так, - зітхнула я.

- Ця жриця ... - Він помовчав, і я глянула на нього. Хоук підібгав губи. - Справжня сука. Я рідко таке говорю, але зараз скажу. З гордістю.

Мене душив сміх, і я одвернулась.

— Вона... вона — це щось, і її завжди засмучують мої... намаганнябути Дівою.

— Як саме ти маєш себе проявляти? — спитав він. — Або навіть так:які старання ти маєш докладати?

Я мало не кинулася на нього і не обійняла. Звичайно, я цього не зробила, тому що це було б дуже неналежним. Тому я лише стримано кивнула.

- Не знаю. Не схоже, що я намагаюся втекти або позбутися Вознесіння.

— А якби пробувала?

- Дивне питання, - промовила я. Моє серце все ще калатало від того, що я мало себе не видала.

– Я питаю серйозно.

Серце в моїх грудях завмерло. Я зупинилася у вузькому короткому коридорі і підійшла до вікна, що виходить надвір. Підняла голову на Хоука. Все в ньому говорило про те, що це справжній допит.

– Не можу повірити, що ти таке питаєш.

– Чому?

Він підійшов до мене.

– Бо я не можу таке зробити. І не буду.

– Мені здається, покладена на тебе честь приносить дуже маловигід. Тобі не можна показувати особу чи виходити з території замку. Тобі навіть не стало сюрпризом, коли жриця зібралася тебе вдарити. Це змусило мене думати, що ляпас – звичайна справа. - Він зсунув темні брови. - Тобі не можна розмовляти з більшістю людей, і більшості не можна говорити з тобою. Ти неабияку частину дня сидиш під замком у кімнаті, твоя

свобода обмежена. Усі права, які є в інших, для тебе під заборонаю – це нагороди, які, схоже, неможливо заслужити.

Я відкрила рота, але не знала, що сказати. Він перерахував усе, що я не мала, і зробив це так до болю ясно. Я відвернулася.

- Тому я не здивувався б, якщо ти намагаєшся уникнути цієї честі,- закінчив він.

- А ти мене зупиниш, якщо я втечу? - Запитала я.

- А Віктер би зупинив?

Я спохмурніла, не впевнена, чи хочу я знати, чому він це запитує, але все одно відповіла чесно:

- Я знаю, що Віктер піклується про мене. Він... він такий, яким,на мою думку, був би мій батько, якби не помер. І я Віктер як дочка, яка так і не зробила вдиху. Але він мене зупинив би.

Хоук нічого не сказав.

- Отже, ти мене зупиниш? – повторила я.

- Думаю, мені було б дуже цікаво дізнатися, як ти плануєш збігати.

У мене вирвався короткий смішок.

- Знаєш, я правда в це вірю.

- Вона доповість на тебе герцогу? - спитав він трохи згодом.

Мені стисло груди. Я повернула голову. Хоук дивився у вікно.

- Чому ти питаєш?

- Доповість? - спитав він ще раз.

- Мабуть, ні, - відповіла я. Брехня занадто легко зірвалася з моїх губ. Жриця, швидше за все, вирушила прямісінько до герцога.

- Вона надто зайнята підготовкою до Ритуалу. Як і всі.

Як має бути зайнятий і герцог. Тому мені може пощастити і в мене буде хоч відстрочка до того, як він неминуче мене покличе.

Сподіваюся, це означає, що Хоуку

пощастить. Якщо його усунуть з посади, то навряд

чи я колись знову його побачу.

Печаль, яку принесла ця думка, означала, що давно настав час змінити тему.

- Я ніколи не була на Ритуалі.

- І ніколи не прокрадалася потай?

Я опустила голову.

- Мене ображає те, що ти взагалі таке припустив.

Він усміхнувся.

- Дивно, як мені могло спасти на думку, що ти, з твоєю багатюісторією витівок, здатна на таке.

Я посміхнулася.

— Якщо щиро, ти мало що втратила. Багато розмов, багато сліз та багато випивки. - Він зустрівся зі мною поглядом. - Після Ритуалу все стає цікаво. Та ти сама знаєш. — Я не знаю, — нагадала я, хоч і уявляла, про що він говорить.

Тоні розповідала, що коли Ритуал закінчується і господині з мажордомами відводять нових леді та лордів-очікуючи, а жерці залишаються з третіми дочками та синами, свято змінюється. Стає більш... безрозсудним і неприборканим. Принаймні, я так зрозуміла Тоні, хоча було дуже

дивно представляти піднесених учасниками подібного буяння. Вони завжди були такими... холодними.

- Але ти знаєш, як легко бути собою, коли носиш маску. -

Він понизив голос, не відпускаючи мого погляду. -

Як усе, чого хочеш, стає доступним, коли вдаєш, що тебе ніхто не впізнає.

До моїх щок прилив жар. Так, я знала, і дуже мило з його боку нагадати мені про це.

- Тобі не слід це говорити.

Він нахилив голову.

- Поблизу нікого немає, щоби підслухати.

- Ну і що? Ти... нам не слід про це говорити.

— Взагалі?

Я хотіла сказати так, але щось мене зупинило. Я відвела погляд.

За вікном тихо колихалися на вітрі кущі бузку.

Декілька секунд помовчавши, Хоук запитав:

— Хочеш повернутися до себе?

Я похитала головою.

- Не дуже.

- Хочеш вийти у двір?

- Думаєш, там безпечно?

— Між нами кажучи, так.

Я посміхнулася куточками губ. Мені подобалося, що він включає мене, визнає, що я можу діяти сама собою.

— Колись мені подобалося у дворі. Там було одне місце, де... незнаю, мені було так спокійно, і я просто могла бути. Не думати, не турбуватися... ні про що. Там було так мирно.

— А більше ні?

— Ні, — прошепотіла я. - Більше немає. Дивно, що ніхто не говорить про Рілана чи Малесса. Наче їх ніколи й не було.

- Часом згадувати померлих - все одно, що дивитися в обличчя власної смертності, - сказав Хоук.

- Думаєш, що піднявся незатишно від думки про смерть?

– Навіть їм. Може, вони богоподібні, але їх можна вбити. Вони можуть померти.

Якийсь час ми обоє мовчали. Позаду нас снували слуги, і не тільки вони. Кілька леді в очікуванні зупинилися і, говорячи про Ритуал, вдали, що милуються садом.

Але я знала, що вони затрималися недалеко від нас не через приголомшливі квіти і розкішну зелень і не тому, що я так рідко бачу, а через красеня чоловіка, що стоїть поруч зі мною. Здавалося, він їх не помічає, і хоч я дивилася прямо перед собою, відчувала, як він постійно переводить на мене погляд. Зрештою господиня, що проходила повз, розігнала леді, і ми знову залишилися одні.

-Ти схвильована майбутнім ритуалом?

-Мені цікаво, - зізналася я. До Ритуалу залишалося лише два дні.

– А мені цікаво побачити тебе.

Я розімкнула губи і тихо видихнула, не наважуючись дивитися на нього. Якщо я це зроблю, то, боюсь, вчиню якусь неймовірну дурість. Щось таке, що могла зробити перша Діва і що змусило герцогиню визнати

її недостойною.

- Ти будеш без вуалі.

– Так.

А також надягну не біле. Це буде майже як піти до «Червоної перлини»: я зможу змішатися з усіма, і ніхто не дізнається, хто я і що я.

-Але я буду в масці.

-Віддаю перевагу такій версії тебе.

– Коли я в масці? – уточнила я, припустивши, що він думає пронашу зустріч у «Червоній перлині».

– Чесно? - Його голос пролунав ближче, і коли я зробила черговий вдих, то відчула запах хвої та виробленої шкіри. – Я волію, коли ти без маски та без вуалі.

Я відкрила рота, але як у мене вже входило у звичку, коли справа стосувалася Хоука, не знала, що сказати.

Напевно, мені слід припиняти такі заяви, але заперечення теж не йшли мені мовою, як і раніше.

І тоді я зробила єдине, що змогла вигадати: змінила тему.

- Пам'ятаю, що ти казав, що твій батько був фермером. - Я прочистила горло. - У сім'ї були ще діти? Який-небудь лорд-вочікуванні? Чи сестра? Або ... - Я продовжила молоти нісенітницю. - У мене тільки Єн. Я маю на увазі, у мене лише один брат. Я так хочу його побачити. Я

сумую за ним.

Хоук мовчав так довго, що мені довелося повернути до нього голову і переконатися - він, як і раніше, тут і, як і раніше, дихає. Так, він нікуди не подівся. Він дивився на мене, і його янтарні очі були холодні.

- У мене був брат.

— Був?

Моє чуття вирвалось, і я не змогла його контролювати. Я відкрилася і змусила ноги прирости до місця, щоб не відступити назад. Нічого незвичайного я не відчула, але відчула страждання Хоука, гіркий холодний біль, який заколов мою шкіру. Біль був гострий. Так ось звідки вона походить: він втратив брата.

Я відреагувала, не замислюючись ні з того, як він це сприйме, ні з того, що ми не одні. Це було неконтрольоване прагнення, ніби дарунок сам мене спрямовував.

Я торкнулася його руки і стиснула її, сподіваючись, що це буде розцінено як жест співчуття.

- Мені шкода, - сказала я, думаючи про теплі пляжі та солонеповітря. Ці думки швидко змінилися спогадами про мої відчуття під час поцілунку Хоука.

Він дивився у вікно. Напружений вираз зник з його обличчя. Він моргнув – раз, другий.

Прибравши пальці, я зчепила руки у замок. Сподіваюся, що він не зрозумів, що я щось зробила. Але все одно він стояв як скам'янілий. Я підняла брови.

- З тобою все добре?

Він знову моргнув і тихо засміявся.

— Так. Просто... якесь дивне відчуття.

— Яке? — Я уважно дивилася на нього.

Хоук мотнув головою, потираючи долонею груди.

— Навіть не знаю, як пояснити.

Тепер я почала турбуватися, що не забрала біль, а зробила щось інше. Не знаю що, але якщо мій дар розвивається, то, можливо, що завгодно. Я знову потяглася чуттям і у відповідь відчула лише тепло.

– Тобі недобре? Може, звернемося до цілителя?

– Ні. Анітрохи. - Його сміх зміцнів, невпевненість з нього зникла.

Його очі тепер схожі на теплий мед зустрілися з моїми.

- До речі, мій брат не помер. Тому не потрібно співчуття.

Настала моя черга моргати.

– Так? Я просто подумала.

Я замовкла.

-Упевнена, що не хочеш піти до саду?

Я подумала, що мені давно настав час повернутися в своє затворництво, поки я не зробила ще щось безрозсудне. Я похитала головою.

-Напевно, мені краще піти до своїх покоїв.

Миттю зволікаючи, він кивнув. По дорозі до моєї кімнати ми обоє мовчали. Мабуть, він намагався зрозуміти, чому відчув себе... легше, щасливіше. А я все думала про те, що сталося з його братом і викликало таку реакцію. Тим більше, якщо брат досі живий.

Розділ 21

Не минуло й доби, як я зробила чергову нерозсудливість. Однак цього разу воно могло скінчитися дуже сумно. Ніколи не думала, що серед обставин, за яких можна загинути, є похід у Бібліотеку за книгою.

За вісімнадцять років життя я робила набагато небезпечніші вчинки, під час яких смерть могла наздогнати мене з більшою ймовірністю. Я могла навести купу прикладів, коли я трохи дивувалася, що вибралася живою і неушкодженою. Але я стою тут, один необережний крок -

і я розіб'юся до смерті, стискаючи в руках ймовірний щоденник міс Вілли Колінс - книгу, про яку говорили Лорен з Дафін. Цілком очевидно, що ця книга належала до особливо заборонених жрицею Аналією. І якби її у мене виявили, то з'явилася б ще одна причина вважати, що я без поваги належу до своїх обов'язків Діви.

Тому я неодмінно маю її прочитати. Я й так цілий день сумувала.

Я вже принаймні по три рази перечитала всі книги, які потай принесла мені Тоні, і не могла змусити себе ще хоч раз читати надто знайомі сторінки. Тоні знову покликали допомагати герцогиня та господині; я підозрювала, що можу не побачити її та завтра вранці. Таким чином, на мене чекав ще один сумний день у чотирьох кам'яних стінах, за винятком перерви на тренування з Віктером. І чим довше я сиділа у своїй кімнаті, не знаючи, чим зайняти розум, тим більше думала про те, що говорив Хоук про права, яких мене позбавили.

Не те, щоб я про це не знала, але, схоже, інші ніколи не дивилися на мою ситуацію з такої точки зору. Може, вони були зі мною так довго, що такий стан речей став для них нормальним. Але Хоук – новачок, і моя ситуація нормальної не здавалася.

Ось чому я без супроводу вирушила через Гай Бажань до Бібліотеки, поки Хоук, що нічого не підозрює, стояв зовні моєї кімнати, впевнений, що я всередині. Віктер... я гадки не мала, де знаходився Віктер. Судячи з втоми та смутку в його очах вранці, вночі його кликали подбати про проклятий, а мене він із собою не взяв.

Крім того, було відчуття, що він більше не залучатиме мене до таких справ, і мене це розчарувало.

Зрозуміло, я збиралася обговорити це з ним за першої ж нагоди. Не хочу стояти осторонь, коли можу допомогти людям. І йому доведеться з цим упокоритися.

Але зараз мені потрібно зосередитись на тому, щоб не загинути, або, що гірше, не потрапити.

Холодний нічний вітер хвилював мене, а я стояла, розпластавшись на кам'яній стіні і молячись усім богам, щоб карниз шириною зі ступню, на якому я стояла, не обрушився під моєю вагою. Навряд чи при його будівництві врахували, що одного разу на нього ступить абсолютно безмозка Діва.

Як так вийшло, що все пішло наперекосяк?

Пробратися в Бібліотеку не важко. Коли я поспішала по провулку до чорного ходу Бібліотеки, у безформному чорному плащі, надійній масці та в капюшоні, що приховує обличчя, навряд чи хтось на вулицях Масадонії міг визначити, чи чоловік перед ним чи жінка, не кажучи вже про те, щоб дізнатися Діву

. Пересуватися непоміченою мережею вузьких коридорів і сходів теж було легко.

Я знала, як за необхідності робитися схожою на привид, тихий і нерухомий.

Проблеми виникли, коли я знайшла переплетений у шкіру щоденник міс Колінс. Замість покинути

Бібліотеку і піти в замок, я пірнула в порожню кімнату.

Я просто... Просто мало не померла від нудьги у своїх покоях і боялася повертатися туди. А завалені подушками диванчики так і манили. Проте мене збентежив

наповнений напоями бар – дивно побачити таке у Бібліотеці. Але я сіла біля великого вікна, що виходить на місто, і відкрила пошарпаний том. До кінця першої сторінки мої щоки горіли.

Я дізналася, що відбувається, коли цілують не в губи і не в груди, як ... як робив Хоук, коли ще не знав, хто я, а в більш інтимні місця.

Я не могла зупинитися, одну за одною проковтуючи пожовклі сторінки.

Міс Вілла Колінс жила... дуже цікавим життям з багатьма, багатьма... чарівними людьми. Я дійшла до місця, де вона розповідала про коротку інтрижку з королем, яку я не могла та й не хотіла уявити, але тут з-за дверей долинули голоси – особливо один голос, який я ніяк не очікувала почути в Бібліотеці.

Голос герцога.

Отже, я так захопилася щоденником, що не помітила, як зайшло сонце.

Він не викликав мене до себе ні вчора увечері, ні сьогодні. Завдяки підготовці до Ритуалу я отримала відстрочку, як, гадаю, і Хоук - оскільки він, як і раніше, мій охоронець. Але відстрочка швидко скінчиться, якщо герцог мене тут виявить.

Ось чому я стояла на карнизі за вікном кімнати, яка була особистим кабінетом герцога в Бібліотеці. Мені пощастило тільки в тому, що вікно, через яке я вилізла, виходило не на вулицю, а на Гай Бажань.

Тільки яструби могли побачити мене... або стати свідками мого падіння.

Почувши брязкіт льоду в склянці, я придушила стогін. Він знаходиться в кімнаті вже принаймні півгодини, і

б'юся об заклад, що наливає другу порцію віскі. Не маю уявлення, що він там робить. До Ритуалу залишився лічені години, і я припускала, що він зайнятий, зустрічаючись з новими леді і лордами-очікуванні, а також з батьками, які віддадуть у храм третіх синів і дочок. Але ж ні, він сидить у Бібліотеці і поодиноці п'є віскі.

Пролунав стукіт у двері. Я заплющила очі і з досадою злегка вдарилася потилицею в стіну. Компанія? Він збирається приймати відвідувачів?

Напевно, боги все ж таки спостерігали за мною весь час і це просто ще одне покарання.

-Заходьте, - відповів герцог, і я почула, як двері відчинилися. - Тизапізнюєшся.

О боги! Я дізналася про цей холодний, рівний тон. Герцог не в дусі.

-Прийміть мої вибачення, ваша милість. Я прийшов, як тільки зміг, - долинув у відповідь.

Чоловічий голос, який я не впізнала відразу, і це означає, що він може належати будь-кому: лорду, мажордому, торговцю, гвардійцю, що піднісся.

-Ти не дуже поспішав, - сказав герцог, і я скривилася: на його співрозмовника, напевно, спрямований дуже роздратований погляд. - Сподіваюся, у тебе є для мене щось.

Якщо так, це чимало сприятиме відновленню моєї віри в тебе.

— Єсть, ваша милість. Мені знадобився якийсь час, ви ж знаєте, що ця людина не надто балакує.

- Ще б пак. Вони тільки перед публікою можуть влаштовувати цілі спектаклі з промовами, а варто відвести їх від вдячних слухачів, як одразу німіють, — зауважив герцог. -

Думаю, тобі довелося бути надзвичайно переконливим, щоб змусити його говорити.

— Так. — Грубий сміх. - Він не атлантиєць. Це підтвердилося.

-Шкода, - сказав герцог, і я спохмурніла. Чому він вважав це поганою новиною?

-Я впізнав його ім'я. Лев Баррон, перший син Александера та Меггі Баррон. У нього було два брати, другий

помер від... хвороби перед своїм Ритуалом, а третього віддали до храмів три роки тому. Він ніколи не був під підозрою, і його поведінка на зборах стала несподіванкою.

Вони говорять про Послідовника, який кинув руку Жадібного, коли герцог з герцогинею виступали перед народом після набігу тварин.

-Ти перевіряв його сім'ю? — спитав герцог.

— Так. Батько нещодавно помер. Мати живе одна у Нижньому кварталі. Вона виявилася корисною, щоби його розговорити.

Герцог усміхнувся, і від цього звуку в мене все перевернулося.

- Що ти ще дізнався?

— Не думаю, що він пов'язаний із громадою Послідовників. Він запевняє, що ніколи не зустрічав Темного і не вважає, що він зараз у місті.

Мене охопило полегшення, хоча вітер підняв підлогу мого плаща.

-І ти йому віриш? — спитав герцог.

-Я навів йому вагомих причин не брехати, - відповів чоловік. Я вирішила, що він гвардієць.

І подумала про матір схопленого. Чи не вона була причиною того, що він заговорив?

Якщо це так, то... Я відчула неприємний тягар усередині. З Послідовниками потрібно поводитися з усією суворістю, але я не знала, як ставитись до того, що для вивужування інформації використовують членів їхніх сімей.

- Він сказав тобі щось щодо своїх заяв? Про третіх синів та дочок?

- Він сказав тільки те, що йому відома правда, - що вони не служать богам і скоро все про це дізнаються.

- Він не уточнив, що має на увазі під правдою?

Я повернула голову до вікна, майже не дихаючи. Мені так хотілося знати, що герцог думає з цього приводу.

- Ні, ваша милість. Єдине, що мені ще вдалося з нього витягнути, то це звідки він узяв кисть Спраглий.

Що ж, це також цікаво.

- Мабуть, він відрізав руку в одного із заражених гвардійців, які повернулися до міста. Він допомагав сім'ї впоратися із гвардійцем, коли той змінився.

- Смерть з гідністю, - зневажливо посміхнувся герцог, і я витріщила очі. Він знає про це? Про нас? – Одного дня ці добросердні помічники погублять все місто.

Ця заява була трохи перебільшеною, але я не думала, що в нашій мережі можуть бути Послідовники.

- А він розповів, хто ще допомагає впоратися з новонаверненими Спраглими?

– Ні. Таке він би казати не став.

– Теж шкода. Мені хотілося б знати, хто саме ховається від нас і чому. – Герцог зітхнув, начебто йому немає нічого гіршого, ніж залишитися без відповідей. - Що небудь ще?

- Ні, ваша милість.

Після недовгої паузи герцог запитав:

– Послідовник ще живий?

- Поки що.

-Добре. - Здається, герцог підвівся, і я сподівалася, що це означає його швидкий догляд. О боги, будь ласка, нехай він піде. - Думаю, я сам його навідаю.

Я підняла брови. Оце мене здивувало.

-Як забажаєте. - На якийсь час запанувала мовчанка. – Чи будесуд, до якого треба приготуватись?

Я мало не засміялася. Послідовникам не влаштовують справжні суди. Їх ставлять перед публікою і звинувачують, а потім швидко слідує страта.

-Після мого візиту до нього це буде не потрібно, - відповів герцог, і я роззявила рота.

Значення його слів було абсолютно зрозумілим. Якщо суду не буде, значить, не буде публічної страти, а

єдина причина – якщо Послідовник буде мертвий. Таке траплялося раніше, коли вони потрапляли на закінчення. Зазвичай вважалося, що вони самі накладали він руки чи охоронці виявляли зайве прагнення.

Але чи могло бути так, що сам герцог чинив правосуддя?

Той самий Піднесений, який після війни Двох Королів не забруднив рук навіть крихітною плямою крові?

Мені не слід було дивуватися. У ньому повно жорстокості та злобності, але він завжди добре ховав їх під маскою люб'язності. Мене також не повинно турбувати те, що послідовників убивають без судового фарсу.

Вони підтримують Темного, і навіть якщо не всі вони беруть участь у заколотах і кровопролитті, одні їхні промови не раз сіяли насіння, що виростало в криваві розправи.

Але... але мене турбувала думка про те, що когось у темній, похмурій в'язниці вбиває Вознесений, який сам навряд чи кращий за атлантіанця.

Нарешті двері відчинилися і зачинилися і в кімнаті запанувала тиша. Я почекала, напружуючи слух, але нічого не почула. Гадаючи, чому герцог вирішив влаштувати зустріч тут, і дивуючись тому, що він знає про нашу мережу, я стала дрібними кроками пробиратися карнизом.

Притискаючи щоденник до грудей онімілими
пальцями, я наблизилася до вікна.

У кімнаті щось клацнуло. Я застигла. Це зачинилися двері? Чи її замкнули? О боги, якщо двері замкнені, мені доведеться їх зламувати...

Чекайте, адже ці двері можна замкнути тільки зсередини. Невже хтось увійшов до кімнати? Герцог повернувся? Він ніяк не міг дізнатися, що я тут, якщо раптом не знайшов здатності бачити крізь стіни. Хто ще?..

- Ти ще там, принцеса?

При звуку цього голосу я роззявила рота і витріщила очі. Хоук. Це Хоук. В цій кімнаті. Я не могла повірити.

— Чи ти впала та розбилася? — продовжував він. Миттю я обмірковувала переваги стрибка вниз. - Дуже сподіваюся, що цього не сталося. Впевнений, це дуже погано позначиться на мені, бо я думав, що ти була у своїй кімнаті.

Пауза.

-Досить упиратися. І стояти на карнизі в дюжинах футах від землі з причин, які я не можу досягнути, але до смерті хочу дізнатися.

-Прокляття, - прошепотіла я і озирнулася, наче могла знайти інший шлях втечі.

Це було безглуздо. Якщо в мене раптово не відростуть крила, то єдиний вихід звідси — у вікно.

За мить Хоук висунув голову і глянув на мене. Він скинув брову, і м'яке світло лампи висвітило його вилицю.

-Вітання? - пискнула я.

Він окинув мене пильним поглядом.

— Залазь усередину.

Я не рухалася.

З важким зітханням, яке могло струснути стіни, він простягнув мені руку.

- Зараз же.

— А сказати будь ласка? — пробурмотіла я.

Він примружився.

- Я багато чого можу сказати, і тобі слід бути вдячною, що я притримаю все це при собі.

- Ну і нехай, - пробурчала я. - Іди.

Він почекав, але я не взяла його руку, і тоді він зник у кімнаті, бурмочучи під ніс:

- Якщо ти звалишся, у тебе буде купа неприємностей.

— Якщо я звалюся, то помру, тому навряд чи маю якісь неприємності.

- Поппі! - гаркнув він, і я мимоволі посміхнулася.

"Невже він вперше назвав мене так?" - думала я, обережно пробираючись карнизом. Вчепившись у край віконної рами, я нахилилася. Хоук стояв біля диванчика, але, побачивши мене, з неймовірною швидкістю зірвався з місця.

Перелякана, я сіпнулася назад, але не впала. Він схопив мене за талію. Через секунду я була в кімнаті, мої ноги стояли на твердій підлозі, а щоденник був затиснутий між грудьми Хоука та моєю. І взагалі тілесного контакту було дуже багато: я притискала до нього животом та стегнами, а коли зробила вдих, то практично відчула мовою смак темних спецій та хвої. Не встигла я вимовити і слова, як він підняв руку і стиснув у кулаку мій каптур.

— Ні... — почала я.

Занадто пізно.

Хоук зірвав капюшон.

- Маска. Навіває спогади.

Його погляд блукав по пасмах волосся, що вибилося з коси і впало мені на щоки.

Спаляхнувшись, я спробувала вирватися. Він не відпустив.

— Розумію, що ти, мабуть, обурений... — почала я.

- Напевно? — посміхнувся він.

- Добре Добре. Ти точно обурений, — поправила я. — Але я можу пояснити.

— Сподіваюся на це, бо в мене дуже багато запитань. - Він упіймав мій погляд, і його золотаві очі заблищали.

-Почни з того, як ти вибралася зі своєї кімнати. І в ім'я богів, щоти робила на карнизі?

Останнє, чого мені хотілося, – це розповідати про старий хід для слуг. Я спробувала звільнити небагато місця між нами. - Можеш мене відпустити?

-Можу, але не знаю, чи винен. Ти можеш відколоти щось ще більш нерозумне, ніж вибратися на карниз шириною не більше фута.

Я примружилася.

-Я ж не впала.

– Це якось покращує ситуацію?

- Цього я не сказала. Просто звертаю увагу, що ситуація була повністю під моїм контролем.

В очах Хоука відбилося здивування, і він засміявся - розреготався так, що цей звук прокотився по мені і викликав різку хвилю гарячої тремтіння. На щастя, він, мабуть, не помітив моєї реакції.

– Ти тримала ситуацію під контролем? Мені страшно уявити, що буває коли ситуація не під твоїм контролем.

Я змовчала, сумніваючись, що будь-які мої слова підуть мені на користь. Як і наша близькість. Як і на Валу, він притискав мене до себе так, що я згадувала нашу зустріч у «Червоній перлині», а ця подія не з тих, які

мені треба допомагати згадати. Важко думати ясно, коли він так близько. Я спробувала вирватися, але в результаті ми тільки сильніше притиснулися один до одного.

Рука Хоука, що обвиває мене, напружилася, і щось змінилося в його хватці: ніби він більше не утримував мене на місці, а ... просто тримав. Обіймав мене. У мене всередині все обірвалося. Я поволі підняла на нього погляд.

Він дивився на мене. Лінія його губ була напруженою. Ми мовчали. Я знала, що маю вимагати мене відпустити. Більше того – змусити це зробити. Я вміла вириватися з хватки, але не рухалася. Навіть коли він підняв іншу руку і торкнувся пальцями щоки одразу під маскою. Стояти на місці і дозволяти це,

напевно, було найсолодшим тортурою, яке я коли-небудь себе піддавала.

Він зволікав, і я гадала, чи не чекає він, щоб я щось зробила, щось сказала. Я, як і раніше, не ворушилася, і його очі загорілися лютим бурштином. Він прибрав пальці з маски і повільно провів по вигину вилиці. Моя шкіра гуділа, а його погляд рухався слідом за кінчиками пальців.

Вони ковзнули вниз по моєму обличчю до відкритих губ. Я різко втягла повітря, і в грудях раптом стало дуже тісно.

Він нагнув голову, і в мене перехопило подих. Кожен м'яз у моєму тілі напружився від суміші паніки та передчуття. У тому, як він опустил вії і як нахилився, прозиравав неприкритий намір - він збирається мене поцілувати. Моє серце шалено забилося, коли його губи ковзнули по моїй щоці, залишаючи за собою вогненну доріжку. Я знала, що маю зробити, але не робила. Може, Хоук мав рацію, коли казав, що я можу мати все, що забажаю, коли я в масці. Я могла вдати, що ніхто не знає, хто я. Він має бути правий.

Тому що мої очі заплющені, і я не ворущуся. Хоук був першим, хто мене поцілував, але якщо він поцілує мене зараз, то це буде перший наш справжній поцілунок. Тепер він знає, хто я. Він бачив мене без вуалі. Він знав.

І я хотіла цього – хотіла його.

Розділ 22

Моє серце несамовито калатало, коли його пальці перемістилися до мого підборіддя. Він нахилив голову назад, і мені здалося, що я падаю. Він наблизив губи до мого вуха, і від його теплого дихання по мені пробігла гаряча тремтіння.

- Поппі, - пробурмотів він уривчасто, його язик заплітався.

– Так? - Прошепотіла я, не впізнаючи власний голос.

Його пальці ковзнули по моїй шиї.

- Як ти вибралася зі своєї кімнати непомітно від мене?

Я різко розплющила очі.

– Що?

- Як ти пішла зі своїх покоїв? – повторив він.

Тільки через секунду я зрозуміла, що він не намагався мене поцілувати. Він просто мене відволікав.

Почуваючись повною дурістю, я напівголосно вилаялася і спробувала вирватися. Цього разу він мене відпустив.

З палаючим обличчям я відступила на кілька кроків тому, глибоко дихаючи, і опустила щоденник.

Я була неймовірно... дурна.

Відчайдушно намагаючись не дати йому зрозуміти, наскільки близька я була до того, щоб дозволити себе поцілувати, і здогадатися, що я таким чином витлумачила його

наміри, я підняла підборіддя. Я все ще була не в собі і не відчувала полегшення.

- Може, я пройшла повз тебе.

- Ні, не пройшла. І я знаю, що не вибиралася у вікно. Це було б неможливо. Ну і як ти це зробила?

Роздратована, я відвернулась до вікна, назустріч холодному повітрі, що дме з нього. Може, я така дурниця, що дала себе зловити, але не настільки дурна, щоб думати, ніби зможу уникнути відповіді.

- У моїх покоях є старий хід для слуг. – Я міцніше стиснула щоденник. – Звідти я можу непомітно потрапити на перший поверх.

– Цікаво. І на яке місце першого поверху він виходить?

Я з усмішкою обернулася до нього.

– Якщо хочеш це знати, з'ясуй сам.

Він підняв брову.

- Добре.

Дивлячись йому в очі, я не могла не зізнатися собі, що, як і раніше, не відчую жодного полегшення.

Тільки... боги, лише розчарування від того, що він мене не поцілував. І якщо це про щось говорить, то про те, що мені потрібно контролювати себе.

- Так ось як ти вибралася на Вал непоміченою, - підсумував він, ія знизала плечима. - Думаю, Віктер усе про це знає. А Рілан знав?

- Яка різниця?

Він схилив голову набік.

– Скільки людей знають про цей перебіг?

- Чому ти питаєш? – обурилася я.

Хоук ступив до мене.

– Тому, що це стосується безпеки, принцеса. Ти не забула, що Темний хоче тебе захопити? Вже було вбито жінку, і нам відомо принаймні про одну спробу викрадення. Можливість непомітно переміщатися замком і потрапити прямісінько до твоїх покоїв – для нього це цінні відомості.

У мене по спині пробіг холодок.

– Про хід відомо декому з тих слуг, які давно працюють у замку Тірман, але більшість не знають. Та це й байдуже. Двері замикаються зсередини. Її доведеться зламувати, а якщо таке станеться, я буду готова.

-Упевнений, що будеш, - промимрив Хоук.

-І я не забула про те, що трапилося з Малессою і що мене намагалися викрасти.

-Не забула? Отже, просто не взяла до уваги нічого, коли вирішила вирушити через місто до Бібліотеки.

-Я не вирушила через місто. Я йшла через Гай Бажань, а на вулиці була менше хвилини, – сказала я. – Крім того, на мені були плащ та маска. Ніхто не бачив жодної ділянки мого обличчя. Я не хвилювалася, що мене можуть схопити, але про всяк випадок йшла підготовленою.

-Зі своїм надійним кинжальчиком? - На його щоці з'явилася ямочка.

-Так, зі своїм надійним кинжальчиком, - кинула я. Ще кілька секунд – і я метну цей кинджал йому в обличчя. Знову. - Раніше він мене не підводив.

-І завдяки йому ти уникла викрадення тієї ночі, коли загинув Рілан? – припустив Гоук. - Викрадача відлякали гвардійці, що не наближаються.

Я шумно видихнула. Тепер немає сенсу про це брехати.

– Так. Я його пірнула, і не раз. Він був поранений, коли його покликали. Сподіваюся, що він помер.

- Ти така шалена, - практично промуркотів Хоук.

- Ти весь час це говориш, але насправді ні.

Він знову розсміявся, голосно й щиро.

- Насправді ти себе не знаєш.

- Ну і добре, - пробурчала я. - А як ти взагалі зрозумів, що я пішла?

– Я заходив. - Він провів рукою по спинці диванчика. - Подумав, що ти, можливо, потребуєш компанії і безглуздо мені стояти в холі і нудьгувати, коли ти сидиш у своїй кімнаті і, швидше за все, теж сумуєш. І ти точно сумувала, бо вирішила втекти.

Сказане застигло мене зненацька.

– Правда?

Він скинув брови.

– Я маю на увазі, ти правда заходив запитати... чи не потребуєш компанії?

Хоук кивнув головою.

- Чого б мені брехати?

– Я...

Я не знала, як пояснити, що навіть Віктер під час своїх чергувань так не робив. Моїм охоронцям не дозволялося входити до мене, оскільки герцог вважав би такий

вчинок надто фамільярним. Старе крило замку ніхто не перевіряв, але

Віктер залишався зовні, а я сиділа всередині. Однак Хоук зовсім інший. Він із самого початку це показав.

Я похитала головою.

-Неважливо.

Він промовчав, і я подивилася на нього. Він стояв ближче, притулившись до диванчика.

-Як ти опинилась на карнизі?

– Ну, це кумедна історія...

– Уявляю. Тому, будь ласка, не прогавай жодної подробиці.

Він схрестив руки на грудях.

Я зітхнула.

-Я прийшла взяти щось почитати і залишилася в цій кімнаті. Я...я поки що не хотіла повертатися до себе і

не зрозуміла, що це особлива кімната. - Я подивилася на бар із напоями. Тільки він мав послужити попередженням. - Я сиділа тут, коли почула з коридору голос

герцога. Так що я вирішила, що краще ховаюсь на карнизі, ніж він застане мене тут.

-А що б сталося, якби він тебе застав?

-Він не застав, і це все, що має значення. - Я знову зітхнула ішвидко продовжила: - У нього була тут зустріч із тюремним охоронцем. Принаймні мені так здалося. Вони говорили про Послідовника, який кинув кисть

Спраглий. Охоронець змусив його казати. За його словами, Послідовник не вірить у те, що Темний знаходиться у місті.

-Це гарні новини.

Щось у його голосі привернула мою увагу. Я подивилася на нього.

- Ти йому не віриш?

-Не думаю, що Темний прожив би так довго, якби дозволяв усімкому не ліньки знати, де він, навіть своїм найзатятішим прихильникам, - відповів Хоук.

На жаль, у його словах є сенс.

— Я думаю... гадаю, що герцог збирається сам убити

Послідовника.

Він трохи схилив голову набік.

— Тебе це турбує?

-Не знаю.

-Думаю, що непокоїть, ти просто не хочеш зізнатися.

До чого ж мене дратує те, що він має рацію, та ще й так часто.

— Мені просто не до вподоби, коли хтось умирає у в'язниці.

- Померти на публічній карі краще?

Я здивовано дивилася на нього. —

Не зовсім, але принаймні тоді... -

Що тоді?

Я тяжко зітхнула.

— Принаймні тоді не створюється враження, ніби від нас щось приховують.

Хоук дивився на мене майже з цікавістю.

— Цікаво.

Куточки моїх губ опустилися.

- Що цікаво?

— Ти.

— Я?

Він кивнув і раптом простяг руку. Перш ніж я зрозуміла, що він робить, Хоук схопив книгу.

— Ні!

Я була до цього не готова. Мої пальці ковзнули по шкіряній палітурці, і я випустила книгу. Вона в руках

Хоука! О боги, щоденник у нього, і це гірше, ніж коли б я впала з карниза і розбилася. Якщо він побачить, що це...

- Щоденник міс Вілли Колінс? - Він повернув книгу і зсунув брови.
— Де я чув це ім'я?

— Віддай! - Я потяглася за книгою, але Хоук відскочив. - Віддай зараз!

- Віддам, якщо ти мені шануєш. Упевнений, це набагато цікавіше історії королівства.

Він відкрив книжку.

Може, він не вміє читати?

Будь ласка, нехай він виявиться неписьменним!

Посмішка повільно зійшла з його обличчя.

Ну звісно, він уміє читати. Чому життя таке несправедливе?

Прогортаючи сторінки, він підняв темні брови. Я знала, що на першій. Міс Вілла Колінс докладно описувала інтимний поцілунок. — Яке цікаве читання?

Моє обличчя палало, обпалене тисячею сонців, і я роздумувала, наскільки розсердиться Хоук, якщо я кину йому в обличчя кинджал.

Знову.

На його обличчя повернулася усмішка разом із ямочкою.

- Пенеллаф, - він вимовив моє ім'я так вражено, що я закотила бочі, якби не згоряла з сорому, - це ... дуже непристойне читання для Діви.

- Заткнися.

- Дуже непристойне, - пожурив він, хитаючи головою.

До крайності розсерджена, я підняла підборіддя.

- Немає нічого поганого в тому, що я читаю про кохання.

— А я цього й не казав. - Хоук глянув на мене. — Але не думаю, що те, про що вона писала, має якесь відношення до кохання.

- О, ти так добре розумієшся на цьому?

- Думаю, більше, ніж ти.

Я затулила рота. Правдивість цього твердження вразила мене, і я випалила:

- Так і є. Про твої візити до «Червоної перлини» балакають такбагато служниць і леді-в-очікуванні — гадаю, досвіду в тебе неабияк.

- Невже дехто ревнує?

— Ревну? - Засміялася я, закотивши очі. - Я вже говорила, ти сильно перебільшуєш своє значення в моєму житті.

Він усміхнувся і повернувся до книги.

Роздратована, я повернулася до бару. Там стояв невисокий графин.

— Тільки те, що в тебе більше досвіду в тому, що відбувається в

«Червоній перлині», не означає, ніби я не розумію, що таке кохання.

- Ти взагалі була колись закохана? — спитав він. - Чи привертну твоєю увагу хтось із мажордомів герцога? Чи хтось із лордів? А може, якийсь хоробрий гвардієць?

Я похитала головою.

- Я ніколи не закохалася.

- Тоді звідки тобі знати?

– Я знаю, що мої батьки дуже любили один одного. - Я грала дорогоцінним камінням на пробці графіна. А ти, Хоуку? Ти був закоханий?

Я не очікувала відповіді, тому чимало здивувалася, коли через кілька секунд він сказав:

– Так.

У мене в грудях щось дивно кольнуло, коли я озирнулася на нього через плече. Незрозуміле відчуття змусило мене усвідомити: неприємний холод зник. Я гадки не

мала, що в Хоуку так на мене діяло. Мабуть, це тому, що він мене злив.

- У когось у тебе на батьківщині?

Ти все ще її любиш?

Це друге питання напрошувалося, але, хвала богам, мені вдалося його утримати.

– Так. - Він, як і раніше, дивився в книгу. - Але це було давно.

– Давно? Коли ж? В дитинстві? – поцікавилася я, знаючи, що вінлише на кілька років старший за мене, хоч і говорить часом так, ніби прожив цілу вічність.

Він посміхнувся, і його губи зігнулися у легкій напівусмішці. На правій щоці з'явилася ямочка, через що поколювання всередині мене посилювалося.

- Як багато ти прочитала?

- Це не твоя справа.

- Може, ні, але мені треба знати, чи ти дочитала до цього місця.

Він прочистив горло.

Чекайте.

Він збирається читати це мені?

Ні.

Благаю, ні.

- Тільки перший розділ, - поспішно відповіла я. – А ти, схоже, вжена середині книги, тож...

- Добре. Тоді це буде для тебе новим. Бач, до якого місця я дійшов? - Він тицьнув пальцем у сторінку і поплескав по центру. - О так. Тут. «Фултон пообіцяв, що коли він

зробить це зі мною, я цілий день не зможу ходити рівно, і він мав рацію». Хм. Вражає. Я витріщила очі.

- «Те, що він робив язиком і пальцями, перевершувало тільки його приголомшливо величезне, розпусно пульсуюче, хибно трясє ...» - Хоук посміхнувся. - У цієї жінки був дар підбирати визначення, правда?

- Припини.

— «...чоловіче єство».

— Що? — ахнула я.

- Це кінець фрази, - пояснив він і підняв голову.

Я одразу зрозуміла: те, що він збирається сказати, спалить мене живцем.

- О, ти, мабуть, не знаєш, що таке чоловіче єство. Гадаю, вона писала про його члена. Пеніс. Його...

— О боги, — прошепотіла я.

— Його, мабуть, неймовірно великому, пульсуючому та струсочому...

- Я зрозуміла! Цілком зрозуміла.

— Я просто хочу переконатись. Не хотілося б, щоб ти посоромилася уточнити і залишилася в омані, ніби вона пише про його любов до неї або про щось таке.

- Я тебе ненавиджу.

- Ні це не так.

— І я зараз вдарю тебе кинджалом, — попередила я. Найшаленішим чином.

На його обличчі майнула настороженість, і він поклав книгу.

- А ось тепер, гадаю, так.

- Віддай щоденник.

- Ну звичайно. - Він простяг книгу, я швидко вихопила її і притиснула до грудей. - Тобі варто тільки попросити.

— Що? — У мене відвисла щелепа. - Я просила.

- Вибач. - За його тоном було помітно, що він анітрохи не кається.

- У мене щось зі слухом.

- Ти... Ти просто жахливий.

-Ти неправильно вживаєш слова. - Проходячи повз мене, він погладив мене по маківці. Я вдарила кулаком, але трохи промахнулася.

-Ти мала на увазі, що я чудовий.

-Я правильно вживаю слова.

-Ідемо. Потрібно відвести тебе в замок, поки не виникла ще якасьзагроза для тебе, крім твоєї власної дурості. - Він зупинився біля дверей. – І не забудь книжку. Завтра коротко викладеш кожен розділ.

Я не збираюся більше розмовляти з ним про цей щоденник.

Але я не стала йому це казати і вийшла за ним із кімнати. Тільки коли він взявся за ручку, щоб зачинити двері, мене осяяло: - Як ти дізнався, де я?

Хоук озирнувся на мене через плече, і на його губах заграла слабка посмішка.

– У мене неймовірні вміння щодо вистежування, принцеса.

* * *

– «У мене неймовірні вміння щодо вистеження», – бурмотіла я собі під ніс наступного дня.

– Що? - Тоні, насупившись, повернулася до мене.

– Нічого. Просто розмовляю сама із собою. - Я зробила глибокийвдих і викинула з голови думки про Хоук.

- Прекрасно виглядаєш.

То була правда.

Волосся Тоні, завите тугими кучерями, обрамляло обличчя. Яскраво-червоні губи відповідали масці та сукні

– тонке, без рукавів, воно облягало її гнучкий стан. Вона не тільки чудово виглядала, а й трималася так впевнено і невимушено, що я захопилася нею. Тоні підійшла до каміна, де я стояла.

- Дякую. - Вона розправила тканину на плечах і опустила руку. - А ти виглядаєш просто чудово, Поппі.

У моїх грудях зародилося трепет, що опустився в живіт.

– Правда?

– О боги, так. Хіба ще ти не дивилася на себе?

Я похитала головою.

Тоні здивовано дивилася на мене.

- Тобто ти одягла сукню - цей неймовірно прекрасний шедевр кравця - і навіть не подивилася на себе? І справа не тільки в сукні, потрібно зайнятися твоїм волоссям. Я можу зробити зачіску «пташине гніздо».

Я нервово хихикнула.

- Дуже сподіваюся, що не зробиш.

Вона похитала головою.

– Ти іноді буваєш такою... дивною.

Буваю. Визнаю. Але важко пояснити, чому я досі не подивилася на себе. Я так рідко бачу себе не в білому, але не дивлюся в дзеркало, навіть коли вдягаюсь у щось інше для вилазок. А зараз все інакше, бо мені дозволено бути не білому. Бо мене побачать деякі мої знайомі.

Мене побачить Хоук.

Тремтіння в грудях перетворилося на велику хижу птицю, яка почала клювати мене зсередини. Це так... нервувало.

- Ідемо. - Тоні схопила мене за руку і потягла до ванної кімнати.

Єдине дзеркало майже на повний зріст висіло там у кутку. Вона привела мене прямо до нього. – Дивись.

Я мало не заплющила очі, так це було безглуздо, але все-таки почала дивитися. Втупилася в своє відображення, не впізнаючи себе, і справа навіть не в тому, що я

без вуалі і на мені червона напівмаска, яку доставили разом із сукнею.

- Що думаєш? – поцікавилася Тоні. Її відображення з'явилося замоєю спиною.

Що я думаю? Я почуваюся... голою.

Сукня чудова, у цьому немає жодних сумнівів. Яскраві рукави з найлегшої тканини, довгі і повітряні, але досить щільні, щоб приховати шрами на внутрішній стороні передпліч; витончені мережива на манжетах.

Тонка тканина була непрозорою на грудях і до стегон, сукня ковзала по всіх вигинах моєї фігури. Спідниця вільна. Більш щільні стрічки з газу, нашити через кожні кілька дюймів, створювали враження ярусів, але решта

тканин просвічувала, як нічна сорочка.

Справді, мені слід приміряти це плаття. Воно досить довго провисело в моїй шафі. Я гадки не мала, чому його не приміряла.

Брехня.

Я знала, що якщо його приміряю, то, мабуть, відішлю назад.

Тоні порадила залишити більшу частину волосся розпущеним. Тільки з боків ми прибрати їх з обличчя, скріпивши крихітними шпильками. Інші хвилями падали до середини спини.

Мене в цій сукні побачить Хоук.

-А якщо використовувати волосся як плащ? - Запропонувала я, розділивши пасма на дві частини і перекинувши через плечі.

-О боги! - засміялася Тоні, прибираючи мої руки. Вона переклалаважкі хвилі назад. - Ти нічого не зможеш бачити. – Знаю, але...

Я притиснула крижані долоні до палаючих щок.

-Тобі ніколи не дозволяли носити подібне, - закінчила вона за мене. - Я розумію. Нервувати - це нормально.

Вона відійшла і почала ритися в маленькій сумочці, яку принесла з собою.

-Але ти чудово виглядаєш, Поппі.

– Спасибі, – пробурмотіла я, дивлячись у дзеркало. Я почувала себе гарною в цій сукні. Та й будь-яка відчула б.

Тоні знову підійшла, тримаючи в одній руці баночку, а в іншій пензлик.

- Розімкни губи і не ворущись.

Я послухалася і стояла нерухомо, поки вона фарбувала мої губи у той самий колір, що й сукня. Закінчивши, вона зробила крок назад. Мої губи стали яскравими.

Раніше я ніколи не фарбувала губи чи очі. Очевидно, що мені це не дозволялося. Чому? Моя шкіра повинна бути такою ж чистою, як і моє серце, або щось на зразок того. Я

точно не знала. Колись герцогиня пояснювала, але, напевно, я поринула у власні думки серед тієї розмови.

- Чудово, - пробурмотіла Тоні, прибираючи баночку і пензлик назад у сумку. – Готова?

Ні.

Загалом не готова.

Але треба бути готовою. Ритуал почнеться на заході сонця, а сонце вже сідає.

Я кивнула з серцем, що сильно б'ється. Тоні посміхнулася, і я, мабуть, усміхнулася у відповідь. Принаймні надіялася на це, виходячи з ванної в кімнату. Коли Тоні наблизилася до дверей і почала відчиняти, у мене трохи закрутилася голова. Там будуть Хоук із Віктером, і мені хотілося розвернутися та втекти – не знаю куди. Може, в ліжку, де я зможу закутатись у ковдру.

Він стояв один.

Я подивилася на всі боки, очікуючи побачити Хоука, але в коридорі більше нікого не було.

- Ви обидві чарівні, - сказав Віктер.

Так дивно бачити його не в чорному та без білої накидки королівського гвардійця. Для Ритуалу він одягнувся у темно-червону туніку без рукавів та такого ж кольору штани.

- Дякую, - відповіла Тоні і взяла мене під руку. Я пробурмотіла тесаме.

Куточки губ Віктера піднялися.

- Упевнена, що готова, Поппі?

- Вона готова, - відповіла Тоні, поплескавши мене по руці.

- Так, - вимовила я, зрозумівши, що Віктер не зрушить з місця, якщо я нічого не скажу.

Він кивнув, і ми пішли коридором. Невже Хоук сьогодні не працює? Я думала, вони обидва повинні чергувати, коли буду на Ритуалі, але що, якщо я помиляюся? Хоча він сказав... Йому буде цікаво мене побачити. Хіба це не означало, що він буде присутній, навіть якщо

не чергує?

Серце билось, поки ми спускалися сходами на другий поверх.

Мене не повинно хвилювати, чи буде він присутнім і що він сказав. Я вдягнулась не для нього.

Але де він?

Я вмовляла себе не питати. Нагадувала собі знову і знову, але все одно випалила:

- А де Хоук?

- Здається, у нього розмова з капітаном. Він зустріне нас на Ритуалі.

Мене огорнула хвиля полегшення, а потім - солодка тремтіння передчуття. Я шумно видихнула. Якщо моє запитання чи реакція здалися Віктеру дивними, він цього нічим не видав. Натомість Тоні стиснула мою руку. Я подивилася на неї.

Вона розпливалася в посмішці, і якби маска не закривала її брови, я побачила б, що вона підняла одну.

Ми вийшли у фойє. Його наповнювало ціле море червоного: безліч людей - і звичайні городяни, і слуги, і

леді з лордами, як піднесені, так і в очікуванні. Змішувалися запахи та звуки: духи та одеколони, сміх та розмови.

Так багато всього разом. Перше, що я зробила, поки ми проходили повз одну зі статуй, - замкнула свій дар, звела навколо нього стіни. Але серце все одно калатало, коли ми увійшли до зали зі прапорами.

Попереду маячив яскраво освітлений арочний вхід до Великої зали.

Коли ми вступили до Великої зали, мені здалося, що повітря одразу впливає з моїх легень, не наповнюючи їх.

Боги...

Так багато людей. Перед піднесенням, між колонами та у віконних нішах тіснилися сотні людей. Зазвичай я стояла на височині, відокремлена від натовпу, але сьогодні все інакше. Я, як і раніше, дивувалася тому, що герцог із герцогінею не вимагали, щоб я залишилася з ними, але

біля них просто не було місця. Там перебували чоловік шість жерців із храму, зокрема жриця Аналія, і стільки ж королівських гвардійців.

Я озирнулася, намагаючись дихати рівно. Білі та золоті прапори, що зазвичай висіли між вікон і позаду піднесення, замінили багряними прапорами Ритуалу, прикрашеними королівським гербом. У вазах стояли темно-червоні квіти – різні троянди та інші, схожі по відтінку. На пагорбі пануючий червоний колір порушувався сплеском білого. В якійсь віки цим винятком була не я: одягнені в білі туніки та сукні, там стояли другі сини та дочки зі своїми сім'ями. Позаду них юрмилися батьки третіх синів та дочок, тримаючи дітей на руках. На всіх них, навіть на батьках, були вінки із червоних троянд.

- Я буду щаслива ніколи в житті не бачити троянд, - зауважила Тоні, простеживши за моїм поглядом. - Не уявляєш, скільки шипів я висмикнула з пальців, поки плела ці вінки.

- Але вони чудові, - сказала я.

Віктер розглядав натовп, який продовжував прибувати.

Більшість не звертала на нас уваги, коли ми йшли серед них.

Лише деякі кидали на нас більш пильний погляд. Вони округляли очі під масками, дізнавшись Тоні або Віктера і зрозумівши, що я йду між ними. Мої щоки горіли, але було так мало тих, хто помітив мене. Для всіх інших я просто одна з них. Для більшості я була просто одним із натовпу. Я була ніким.

Тискуючі мої груди лещата ослабли, пульс сповільнився. Дихати стало набагато легше, і більше не здавалося, що ментальні стіни, зведені навколо мого дару, ось-ось упадуть.

Зараз я не Діва.

Я Поппі.

Я на мить заплющила очі. М'язи, натягнуті як тятива цибулі, розслабилися. Це... це саме те, що я передчувала – я можу побути просто Поппі.

І це робило поточний момент, цей вечір трохи чарівним.

Розплющивши очі, я знову подивилася на піднесення, уникаючи лівого краю, де стояла жриця. Я помітила герцогиню - та говорила з королівським гвардійцем, якого я впізнала. Він часто стояв на сторожі біля кабінету герцога.

Я оглянула височину, але герцога не виявила. Цікаво де він? Один із жерців підійшов до герцогини та гвардійця. Я опустила погляд на людей біля підніжжя піднесення, і моє захоплення згасло, коли я подумала про сім'ю Тулісів. Вони мають бути тут зі своїм сином, готові попрощатися з ще однією дитиною. Цей вечір не стане для них святом.

– Діва.

Моє волосся стало дибки, коли я оберталася, вже знаючи, кого побачу.

Лорда Брендла Мезіна.

Розділ 23

Крім герцога і Темного, він був останнім з тих, кого мені хотілося бачити поруч із собою. На ньому, як і на

Віктері, була червона туніка без рукавів, за маскою мерехтіли непроникно-чорні очі.

- Мій лорде. - Мені вдалося вимовити це рівним тоном.

Не розмикаючи губ, він вигнув їх у сардонічній усмішці і окинув мене поглядом, затримуючи його так, що мені захотілося, щоб мене з ніг до голови покривав якийсь мішок.

Нарешті він відвів очі й кивнув Тоні з

Віктером, але тут же перевернув увагу на мене.

- Я чув, якась жриця дуже тобою незадоволена.

Напруга повернулася, вчепившись кігтями мені в шию. Я підняла погляд на лорда.

Він ступив ближче – надто близько за будь-якими мірками пристойності.

-Думаю, тебе чекає черговий урок, люба.

Я різко вдихнула і мало не зомліла від якогось міцного одеколону. Я зустрілася поглядом із лордом, і в цей момент аромат пробудив спогади. Від нього пахло не одеколоном

того вечора, коли він зтягнув мене в нішу, - вечір, коли вбили Малесу.

Від нього пахло чимось іншим – чимось солодким та мускусним.

Жасмином.

Він пах жасмином.

Мені тут же згадалася пелюстка, яку я знайшла під кріслом у кімнаті Малесси. У приміщенні не було жасмину, якщо його не замінили на лілії, але хіба Тоні?..

- Прошу вибачення. - Віктер ступив до мене і взяв мене під руку. – Нам треба бути...

– Не треба тікати. - Мезін не відпускав мій погляд. - Я вже йду. Насолоджуйтесь ритуалом.

З цими словами він обійшов нас і попрямував до сходів, що ведуть на основний рівень Великої зали.

- В чому справа? – тихо спитав Віктер.

- Ні в чому. - Гарячково розуміючи, я повернулася до Тоні. - Тиказала, що бачила Малесу у день її смерті.

Вранці, правда?

Тоні підібгала губи.

– Так. Бачила.

-Вона несла букет? Не пам'ятаєш, із яких кольорів?

Вона заморгала.

-Я не знаю. Пам'ятаю лише, що білі.

Пелюсток на підлозі був білим і точно від жасмину. Мені стало недобре.

Тоні пильно подивилася на мене.

-Чому ти питаєш?

-Гарне питання, - приєднався Віктер.

-Не знаю...

Я оглянула натовп, але не змогла знайти лорда. Я згадала, як він стояв у дверях, уп'явшись на Малессу і не рухаючись. Він залишився там, коли Рілан повів мене до моїх покоїв. І він вийшов із якоїсь кімнати. Я не впевнена, з

якої саме, і що взагалі все це означає?

Він міг бути з Малессою перед її смертю, або це збіг, але її вбив атлантианець. Це було цілком очевидно.

Більше ніхто не міг завдати таких ран і при цьому не залити кров'ю все навколо.

-Поппі. - Віктер злегка торкнувся моєї руки. - Все добре?

Я кивнула. Поговорю з ним пізніше, але поки що я навіть не впевнена в тому, що спало мені на думку.

На середину піднесення вийшов жрець.

— А де герцог? - Прошепотіла Тоні. - Ритуал починається.

Герцога, як і раніше, не було. Герцогиня вкотре наближалася до запасного входу в лівій частині піднесення.

- Сьогодні ми зібралися, щоб віддати почесні богам, - заговорив жрець, і натовп унизу притих. - Вшанувати Ритуалу.

— Вибачте, — промовив хтось тихо позаду нас.

Я обернулася одночасно з Віктером і з потрясенням впізнала жінку.

То була Агнес.

О боги...

Я витріщила очі, а вона нервово переводила погляд з мене на Віктера. Як і на всіх, на ній було червоне: спідниця і така сама блузка. Вона виглядала краще, ніж минулого разу, але під очима в неї залягли глибокі тіні, що свідчать, що її горе не минуло.

-Вибачте, що заважаю, - сказала вона, похнюпившись. - Я побачила вас ... і не могла не підійти.

-Добре. - Віктер кинув на мене погляд. - Хочете поговорити зімною десь наодинці?

Вона кивнула, не підводячи голови, і я ні на мить не засумнівалася в тому, що вона мене впізнала.

Віктер глянув на мене.

-Я скоро повернусь.

- Насправді я хотіла б поговорити з нею, - сказала Агнес. У цей момент жрець підніс молитву. - Якщо можна.

Вона на мить звела на мене погляд.

— Усього хвилину.

Віктер хотів було відмовити, але люди довкола почали звертати увагу і дивитися на нас з докором.

- Гаразд, - швидко промовив він. — Ми відійдемо убік.

"Хто це?" - одним губами запитала Тоні, і я змусила себе недбало знизати плечима.

- Я буду тут, - запевнила вона.

Віктер швидко вивів Агнес у майже порожній хол, яким небагато запізналися поспішали до Великої зали.

Ми зупинилися у ніші біля аркового проходу до саду.

— З вашого боку було дуже нерозумно підходити до нас, — майже одразу почав він.

— Знаю. Прошу вибачення. Мені не слід було, але ... - Вона подивилася на мене, і її очі трохи розширилися. — Я не думала, що ви тут будете.

- Як ви мене впізнали?

Віктер смикнув головою в мій бік, маска майже не приховала його недовіри. Те, що вона мене впізнала, навіть не бачачи мого обличчя, було небезпечним знаком.

- Не дізналася, поки з вами не заговорив Вознесений, тобто лорд, відповіла Агнес. — Я не очікувала вас побачити тут.

— Прокляття, — промимрив під ніс Віктер.

Що ж, ще одна причина ненавидіти лорда Мезіна. Начебто їх і так мало.

- Про що ви хотіли з нею поговорити?

Агнес проковтнула.

— Якби я могла поговорити з нею наодинці...

- Цього не буде. - М'якість зникла з тону Віктера. - Нізащо.

На обличчі жінки промайнуло занепокоєння.

- Ні, - відповіла я. - Що б це не було, можете говорити перед Віктером.

Вона поклала руки.

– Ви... Я тільки... тільки хотіла подякувати вам за те, що ви зробили. - Вона озирнулася і продовжила: - За те, що ви зробили для мого чоловіка та мене.

- Не треба подяк, - запевнила я. Невже вона саме це хотіла сказати мені наодинці?

Віктер, мабуть, думав про те, судячи з того, як він примружився.

– Знаю. Ви були такі добрі. Обидва. Не думаю... ні, знаю, що я не змогла б упоратися з цим сама. Я тільки...

Вона замовкла, міцно стиснувши губи.

Із зали долинули вітальні крики, і я подивилася на вхід. Там почали оголошувати імена нових леді та лордів-в-очікуванні.

- І це все? – спитав Віктер.

- Просто ... - Груді Агнес здіймалася і опадала від схвильованого дихання. – Я чула про те, що з вами сталося... що сталося тут. Про ту... ту бідну дівчину. І що хтось намагався вас викрасти. Ходять чутки.

- Які чутки? – наполегливо запитав Віктер.

Агнес облизнула губи.

– Говорять, це Темний приходив за вами.

Це була не новина, але все одно у мене по шкірі побігли мурашки.

– Не знаю щодо тієї бідної дівчини, – продовжувала Агнес. – Просто... Я не думала, що ви тут будете. А побачивши вас, відчула, що мені треба вам розповісти, що я чула.

– Дякую, – сказала я. Із зали знову долинули радісні крики. Ціную вашу увагу.

Агнес на мить зустрілася зі мною поглядом.

- Я тільки хотіла переконатися, що ви у безпеці.

– Я тут саме для цього. - Віктер випростався на весь зріст.

Вона кивнула.

- Особливо в такому натовпі. Тут так багато людей, і якщо він...він уже пробирався сюди одного разу, може зробити це ще раз. І інші також.

- Він пробирався сюди двічі, - поправила я. – Або принаймні цебули двоє його прихильників.

Вона розплющила рота і закрила.

-Думаю, тепер ви зрозуміли, що я її особистий королівський гвардієць, - сказав Віктер, і Агнеса кивнула. –

Забезпечувати її безпеку – саме мій обов'язок. Ціную вашу готовність розповісти про те, що ви чули.

Вона знову кивнула.

-Ми будемо перед вами в неоплатному боргу, якщо ви розповістевсе, що знаєте, - вів далі він. – І мені здається, є ще щось, що ви не поділилися.

Я кинула на Віктера швидкий погляд.

-Не розумію про що ви.

– Ні? – тихо перепитав він.

Вона похитала головою.

-Я забрала у вас занадто багато часу. Мені потрібно йти. - Вонапочала задкувати. - Вибачте. Просто ... -

Вона зустрілася зі мною поглядом. - Будьте уважні. Будь ласка.

Агнес розгорнулася і поспішила геть. Віктер кинувся було за нею, але зупинився і пробурчав:

-Прокляття. Куди зник Хоук?

-Не знаю. - Я озирнулася, затримавшись на одному з арочнихпроходів у сад і темряві за ним. - На твою думку, вона нам щось не сказала?

-Я не впевнений, - він провів рукою по волоссю, - але мені такздалося. Може, це просто параноя. Ідемо. -

Він поклав мені руку на спину. - Думаю, нічого страшного.

Я сумнівалася, що він справді так вважає, але дозволила відвести себе назад у Велику залу до Тоні.

-Все добре? – поцікавилася вона.

– Так.

Принаймні я на це сподівалася. Поняття не маю, як розцінювати сказане Агнес.

Глянувши на Віктера, Тоні пояснила:

– Вони майже закінчили з третіми синами та доньками.

Я подивилася на піднесення.

– Герцога й досі немає?

- Ні, - пошепки відповіла Тоні. - Дивно, правда?

Дуже дивно. Невже щось трапилося, коли він учора ввечері ходив до Послідовника? Якщо так, то вже щось оголосили б. Моя голова була так забита думками про зниклого герцога, підозрами щодо лорда Мезіна, несподіваною появою Агнес, що я не стежила за церемонією. Чесно кажучи, жрець ніби мовив іншою

мовою. Може так і було. На жаль, я не можу зосередити увагу на його промові, хоча мені завжди було цікаво, що...

Я відчула поколювання ззаду на шиї, і мене охопило сильне відчуття, ніби дивляться на мене. Я не могла цього пояснити, але знала, що коли я озирнуся, то побачу його.

Хоука.

І я не помилилась.

Я зробила черговий вдих, але повітря, здавалося, проникло повз мої легені, коли я окинула поглядом червоні штани і червону туніку, що залишала лише вузьку смужку шкіри під горлом; точені лінії щелепи та повні губи. Вигин напівмаски привертав погляд до лінії вилиць. Пасмо темного волосся на лобі стосувалося жорсткої тканини маски.

Він був...

Такими я уявляла богів, які чекали у храмах. Ефектний, недосяжний і звабливий настільки, що це навіть трохи лякало.

І я знала, що він дивиться на мене так само невідривно, як і я на нього. Він окинув мене таким пильним поглядом, що він відчувався як дотик, і по мені пробігла хвиля тремтіння. Я гранично гостро відчула кожну

ділянку свого тіла, як відкрити, так і ні. Тремтіння в грудях повернулося з мстивою наполегливістю.

- Привіт, - сказала я і одразу пошкодувала, що не притримала язика.

Він підняв куточок губ, і на щоці з'явилася ямочка.

— Ти... чарівно виглядаєш, — сказав він, і моє серце впало вниз найприємнішим чином.

Він повернувся до Тоні.

- І ти.

Тоні посміхнулася.

- Дякую.

Хоук глянув на Віктера.

- І ти теж.

Віктер пирхнув, я посміхнулася, а Тоні хихикнула.

- Ти сьогодні виглядаєш надзвичайно чудово, - сказала вона, і,клянуся, щоки Віктера порозовів. Він відвернувся до піднесення.

- Вибачте, що затримався, - сказав Хоук, займаючи місце позаду мене.

- Все добре? - Запитала я, дивлячись на піднесення.

Якщо лорд Мезін знає про подію зі жрицею Аналією, значить, вона нажалилася герцогу, як я і очікувала.

Сумніваюсь, що вона спустила б Хоуку з рук того, що сталося.

- Звичайно, - відповів він. — Мене взяли допомогти із перевіркою безпеки. Я не думав, що це триватиме стільки часу.

Я хотіла запитати, чи говорив із ним хтось про той випадок із жрицею. Однак якщо я скажу це у присутності

Віктера, той почне ставити запитання. А я не хотіла його хвилювати.

Коли відвели дочок та синів, відданих до двору та до храмів, герцогиня зійшла з піднесення, зупинилася поговорити з сім'ями та деякими придворними. Заграла музика, і слуги внесли таці з шампанським. Леді і лорди, як піднесені, так і очікуючі, розділилися на невеликі компанії. Торговці та інші городяни приєдналися до них.

Віктер дивився кудись перед собою. Нарешті він обернувся до мене.

- Мені треба поговорити з капітаном.

Я кивнула, і він глянув на Хоук.

- Я за нею наглядаю, - відповів Хоук, перш ніж Віктер заговорив, і моє серце знову впало вниз тим же дурним і кумедним чином.

Я очікувала, що Віктер заперечить, але, на мій подив, він прийняв цю відповідь. Невже Хоук почав йому подобатися? І він став йому довіряти? Чи просто хоче спіймати

капітана, поки той не зник з поля зору?

Мабуть, останнє.

- Я щось пропустив?

Хоук перемістився праворуч і зупинився позаду мене.

- Ні, - відповіла Тоні. – Якщо тільки ти не чекав з нетерпінням молитов та сльозливих прощань.

- Не дуже, - сухо сказав він.

Це мені дещо нагадало. Я звернулася до Тоні.

– Сім'ю Тулісов прибрали зі списку?

Вона наморщила чоло.

– Знаєш, навряд.

Чи це означало, що вони просто не прийшли? Якщо так, це вважатимуть зрадою. До них додому пошлють гвардійців, дитину все одно віддадуть служити богам, а пана та пані Туліс, швидше за все, кинуть до в'язниці.

Їхній єдиний шанс – покинути місто, але ніхто не може увійти до міста або вийти без відома Тирманов.

Туліси повинні мати неймовірно гарні зв'язки, щоб зважитися на таке геройство, а навіть якщо вони й виберуться з міста, то куди їм іти? По всіх навколишніх містах та селищах розішлють вісті, щоб їх затримали.

Навіть знаючи все це, я розуміла, чому вони можуть піти на такий ризик. Це їхня єдина дитина.

Моею увагою заволоділа герцогиня, що наближається. З боків від неї йшли кілька королівських гвардійців; як і Віктер з Хоуком, вони змінили білі накидки та чорну форму на червоне.

- Пенеллаф, - сказала вона, зберігаючи на обличчі чергову посмішку.

- Ваша милість, - промовила я якомога чинніше.

Вона кивнула Тоні та Хоуку, затримавши на ньому погляд на кілька секунд. Я прикусила зсередини щоку, щоби не посміхнутися.

– Тобі подобається Ритуал?

З огляду на те, що я застала лише кілька хвилин церемонії? Я кивнула.

– Його милість не присутня?

- Гадаю, він спізнюється, - рівно відповіла вона, але куточки її губ напружилися. Вона підійшла ближче і понизила голос: - Пам'ятай, хто ти, Пенеллафе. Ти не маєш обертатися в компаніях і спілкуватися з іншими.

— Знаю, — запевнила я.

Її темні очі на мить зустрілися з моїми, і вона рушила далі, як прикрашена коштовностями колібрі, пурхаючи від однієї групи до іншої. Моя увага привернула вибух сміху з основного рівня зали. Я побачила

Лорен та Дафіну.

- У мене є питання, - сказав Хоук.

Я нахилила голову.

— Так?

— Якщо ти не повинна обертатися в компаніях і спілкуватися, що, між іншим, одне й те саме...

Я посміхнулася, і він продовжив:

— ... який сенс було дозволяти тобі приходити?

Моя посмішка згасла.

- Насправді гарне питання, - зауважила Тоні, злегка грюкнувши в долоні.

— Якщо чесно, не знаю, у чому сенс, — зізналася я.

Кілька хвилин ми мовчали. Я втратила герцогиню з виду, а герцог, зважаючи на все, так і не з'явився.

Зітхнувши, я подивилася на Тоні.

Вона насправді сьогодні дуже красива: червоне підкреслювало насичений тон її коричневої шкіри. Навіть не

простеживши за її поглядом, я знала, на чому вона так швидко зосередилася. Її вираз обличчя можна було описати тільки як тужливий, коли вона спостерігала, як кілька пар танцюють вальс, якому я, напевно, ніколи не змогла б навчитися, навіть якби мені дозволили. Тоні з азартом стежила за їхніми рухами, і я не сумнівалася, що вона знає кожен крок цього танцю. Тоді чому вона тут, а чи не з ними?

Зрозуміло, що я знаю відповідь.

Через мене.

Вона каменем опустилася на мої груди.

– Тоні?

Вона обернулася до мене.

– Так?

– Не треба стояти зі мною. Можеш піти розважитися.

– Що? - Вона наморщила носа під маскою. - Я розважаюсь. А хібати ні?

-Я теж, але ти не мусиш стояти зі мною. Тобі треба бути там. – Япоказала на танцюристів та людей, що збиралися гуртами по троє чи четверо. - Все добре.

-Я в порядку. - Вона начепила сліпучу усмішку, і в мене стислосясерце. – Краще я постаю тут із тобою, ніж буду там без тебе.

-Ти найкраща, - сказала я, шкодуючи, що не можу її обійняти.Натомість я стиснула її руку. – Справді, найкраща, але не треба сьогодні бути моєю тінню. У мене вже є дві.

Тоні метнула погляд поверх мого плеча.

– Насправді лише одна. Віктер ще з капітаном.

-Мені вистачить і однієї. Будь ласка. - Я знову стиснула її руку. Тоні, іди. Прошу.

Вона уважно подивилася мені у вічі, і я відчула її нерішучість. Перш ніж вона сказала ні, я збрехала:

-Насправді я дуже втомилася. Я погано спала минулої ночі і незбираюся залишатися тут надовго.

-Впевнена?

Я кивнула.

Все тіло Тоні практично завібрувало від зусиль не кинутись мені на шию, але їй вдалося зобразити кивок, і я відпустила її руку. Кинувши на мене останній довгий погляд, вона спустилася по сходах і попрямувала туди, де стояли Дафіна з Лорен і три лорди в очікуванні.

Я з полегшенням усміхнулася. Сподіваюся, вона отримає задоволення від цієї ночі, а щоб це гарантувати, мені треба піти. Якщо я надовго застрягну тут, між величезними червоними геранями, вона повернеться.

Я відчула, що Хоук підійшов ближче ще до того, як він заговорив, і по моїй шкірі пробігла тепла хвиля. Я повернула голову праворуч. Він стояв лише за кілька дюймів від мене.

- Ти так добра, - зауважив він, дивлячись униз на зал.
- А що такого? Навіщо їй стояти тут без діла тільки тому, що мені більше нічого не можна?
- Тобі справді можна тільки стояти?
- Ти ж був тут, коли її милість нагадала, що мені не можна обертатися в компаніях і...
 - І вступати у стосунки.
 - Вона сказала "спілкуватися", - поправила я.
 - Але ж тебе не зобов'язали стояти тут.
 - Ні.

Я повернулася до зали, придушивши черговий подих. Я повинна піти. Думка про мою кімнату мало приваблювала, але якщо я не піду, Тоні повернеться до мене.

— Я хотіла б повернутися до своїх покоїв.

- Впевнена?

Ні.

- Звісно.

- Як скажеш, принцеса.

Я обернулася і сердито подивилася на нього, а він відступив убік.

- Перестань називати мене так.

- Але мені подобається.

Протиснувшись повз нього, я підняла поділ спідниці і зробила крок на невелике піднесення.

- А мені ні.

- Брехня.

Я похитала головою і обігнула групу усміхнених облич у масках. На мене ніхто не глянув і більшість вирішила, що їм здалося, ніби герцогиня зі мною розмовляла.

За межами Великої зали було набагато холодніше завдяки свіжому вітру, що проникає крізь відкриті виходи до саду. Я лише мельком глянула на сад і рушила до холу.

-Куди ти йдеш? – спитав Хоук.

Я зупинилася і спантеличено подивилася на нього.

-У свої кімнати, я ж...

Я обірвала фразу.

Бурштинові очі Хоука ковзали по мені оцінюючим поглядом, затримавшись на волоссі, що огортають плечі, і опустившись до зубчастих мережив на ліфі. Виріз був не таким глибоким, як у деяких леді-в-очікуванні, відкривав тільки самий верх моїх грудей, але ... але для мене і це надто, враховуючи те, що в моїх звичайних сукнях виріз доходив до горла.

-Я помилився, коли сказав, що ти чудово виглядаєш, - сказав він.

– Що?

- Поппі, ти чудова. Чудова. - Він трохи похитав головою. – Мені просто... мені треба сказати тобі.

Його слова викликали в мені такий різкий вибух емоцій, що я втратила контроль над своїм даром, і моє чуття вирвалося, перш ніж змогла його зупинити. Я не відчула від

Хоука болю, окрім невеликого смутку. Я глянула йому в обличчя і... ще щось відчула. Дві різні емоції. Одна

нагадувала лимон – терпка на смак. Інше відчуття було сильнішим і... пряним, з домішкою диму. Я

вирішила, що перша могла бути зняковілістю чи

невпевненістю. Наче він у чомусь не впевнений. Друга...

Боги!

Моєму чуття знадобилося кілька секунд, щоб на ній зосередитись і зрозуміти, що це. Мене охопив жар і... слабкість. Це виглядало як збудження.

- У мене є ідея, - сказав Хоук, повільно піднявши пильний погляд до моїх очей.

– Ідея? - Перепитала я, приборкуючи свій дар і закриваючи його. Здавалося, мені не вистачає повітря.

Він кивнув головою.

– Але це не повернення до твоєї кімнати.

В мені піднялися передчуття і хвилювання, але...

-Я впевнена, що якщо не залишуся на Ритуалі, то мушу повернутися до своєї кімнати.

-Ти в масці, і я також. Ти одягнена не як Діва. Тож скористайся власною ідеологією минулого вечора: ніхто не впізнає ні тебе, ні мене.

– Так, але...

-Якщо тільки ти справді не хочеш до себе. Може, ти так захопилася тією книгою.

-Я не захопилася тією книгою. – Мої щоки спалахнули.

-Я знаю, що тобі не хочеться сидіти під замком у своїх покоях. - Я відкрила рота, але він додав: - Нема чого мені брехати.

– Я...

Я не могла збрехати. Мені б ніхто не повірив.

- І куди ти пропонуєш піти?

– Куди?

Він показав підборіддям у бік саду, і світло настінних ламп блиснуло на згині його маски.

Моє серце на мить завмерло і заколотилося.

- Не знаю. Це...

- Колись сад був місцем, куди можна втекти, - сказав Хоук. - А тепер став місцем кошмарів, але тільки від тебе залежить, чи він залишиться таким.

- Від мене? Як я зраджу те, що там загинув Рілан?

- Ніяк.

Я дивилася на нього.

- Не розумію, до чого ти хилиш.

Він ступив ближче і нахилив голову.

- Ти не можеш змінити те, що там сталося. Як не можеш змінити, що колись сад вселяв у тебе спокій. Ти просто заміниш останній спогад – поганий – новим, добрим, і робитимеш так доти, доки перше не перестане переважати над наступними.

Я відкрила було рота, але потім задумалася над його словами.

Перевела погляд на темряву за дверним отвором. Сказане їм справді має змил.

- Ти говориш так, наче це легко.

– Ні. Це важко і завдає незручностей, але працює.

Він простягнув голу руку, і я витріщилася на неї, ніби в нього на долоні сиділа якась небезпечна тварина пухнаста і мила, яку мені хотілося погладити.

- І ти будеш не одна. Я буду з тобою, і не просто для того, щоб за тобою наглядати.

«Я буду з тобою, і не просто для того, щоб за тобою наглядати».

Я здивовано глянула йому в обличчя. Його слова зачепили струну, до якої я намагалася ніколи не торкатися.

Боги, я навіть не могла порахувати, скільки разів мені було самотньо з того часу, як поїхав Єн, хоча я рідко залишалася одна. Але люди, що оточують мене, часто знаходилися поруч тільки тому, що повинні. Навіть

Тоні та Віктер. Цей факт не зменшував того, як сильно вони мене люблять і як сильно я люблю їх, але не зраджував того, що хоч вони й були поруч, але іноді були не зі

мною. І того, що багато наших відносин я сама собі надумувала. Десь у самій глибині душі я сумнівалася і турбувалася, що нашої дружби з Тоні не було б, якби її не приставили до мене камеристкою. Я турбувалася, що тоді вона була б такою, як Дафіна та Лорен або інші леді-очікувані.

Звідки Хоук знає? Чи розуміє ці мої почуття? Я хотіла запитати, але, знову ж таки, мені не подобалося торкатися цієї теми. Самотність часто накривала мене важким, колючим ковдрою сорому і плащем, зітканим з незручності.

Але з Хоуком я не відчувала себе самотньою, хоч і знала його так недовго. Може це просто від його присутності? Коли він знаходиться в кімнаті, то ніби стає її

центром. Чи є щось більше? Я не могла заперечувати те, що він мене приваблює, нехай це й заборонено.

І я не хотіла повертатися в свою кімнату і залишатися наодинці з бентежними думками, з якими я нічого не можу вдіяти. Я не хотіла ще одну ніч безперервно мріяти про те, щоб пожити повним життям, замість того, щоб насправді жити.

Хоча піти до себе було б розумно, якщо я маю рацію щодо того, що відчула від нього. Я могла помилятися, але що, як не помилилася?

Чи вистачить мені сили волі нагадати собі, хто я? Я навіть не намагалася це зрозуміти.

Але я... я хотіла.

Розмірено дихаючи, я потяглася до його руки, але зупинилася.

— А якщо хтось мене побачить... побачить тебе?

— Чи побачить нас? Ті, що тримаються за руки? Боги милостиві, як непристойно. - По його обличчю знову ковзнула швидка усмішка, і з'явилася ямочка. - Тут нікого немає. -

Він озирнувся. — Якщо ти не бачиш людей, яких я бачити не можу.

— Так, я бачу духів тих, хто зробив неправильний вибір у житті, — сухо відповіла я.

Він реготав.

- Сумніваюся, що хтось дізнається про нас у дворі. Ми в масках, а шлях освітлює лише місячне світло та кілька ліхтарів. - Він поворухнув пальцями. — Крім того, мені здається, всі будуть надто зайняті, щоб звертати на нас увагу.

Моя безмежна уява тут же підказала, чим, можливо, інші будуть такі зайняті, що не звернуть на нас уваги.

- Ти дуже погано на мене впливаєш, - промимрив я, вклавши свою руку в його долоню.

Хоук переплів свої пальці з моїми. Тяжкість і тепло його руки виявилися напрочуд приємними.

- Тільки погано можна вплинути, принцеса.

Розділ 24

- Якась кульгава логіка, - заявила я.

Він посміхнувся і попрямував до виходу до саду.

— Моя логіка ніколи не шкутильгає.

— Мені здається, людині складно самій судити про свою логіку, — зауважила я з легкою усмішкою.

Ми вийшли в сад, і нас вітало прохолодне нічне повітря. Моє серце забилося швидше від знайомого солодкого аромату квітів та насиченого запаху сирого ґрунту.

Я гарячково оглядалася, вишукуючи якісь зміни після моєї минулої прогулянки садом. Вони повинні бути.

Вздовж головної алеї світили масляні ліхтарі, але на бічних доріжках було темно, туди навіть місячне світло не проникало. Я сповільнила кроки. Легкий вітерець хитав кущі і грав із моїм волоссям.

- Востаннє я бачив свого брата в моєму улюбленому місці, - тихомовив Хоук.

Його слова переключили мою увагу, і я перестала розглядати в пошуках казна чого кожен квітучий кущ, повз який ми проходили. Наче чекала побачити, як із зів'ялих пелюсток капає кров, або що нарешті з'явиться

герцог. У мене складалося враження, що Хоук не хоче обговорювати пов'язане з братом горе, тому така тема розмови мене здивувала.

- У мене на батьківщині є приховані печери, про які знають мало хто, - продовжував він. Його пальці, як і раніше, були міцно переплетені з моїми. – Щоб їх знайти, треба забратися до одного з особливих тунелів.

Там тісно та темно. Мало хто наслідювався пройти їх до кінця.

- А ти і твій брат наважилися?

- Мій брат, я і наш друг зробили це, коли були зовсім юними і наша лихість заглушала здоровий глузд. Але я радий, що ми на це наважилися. Наприкінці тунелів виявилася величезна печера з такою блакитною теплою водою, яку мені ніколи не доводилося зустрічати.

- Як гаряче джерело?

З тіней долинула неголосна розмова, яка стихла, коли ми проходили мимо.

- Так і ні. Вода там... Її просто нема з чим порівняти.

– Там?

Я озирнулася на стежку, з якої почулися тихі звуки, з зусиллям ковтнула і швидко відвернулася. Я все гостріше відчувала руку Хоука у своїй грубій мазолі на його долонях і силу його хватки. Я згадала те важке, пряне та димне відчуття, яке нещодавно вловило від нього моє чуття.

– Де це... звідки ти?

- З маленького села, про яке, я певен, ти ніколи не чула, - відповів він, стиснувши мою руку. - Ми забиралися в печеру при кожній нагоді. Утрюх. Це був наш маленький світ, і тим часом сталося багато подій – подій, які були надто серйозними та дорослими, і ми не могли їх зрозуміти.

Його голос став якимось далеким, ніби Хоук був у іншому місці та часі.

– Нам потрібен був цей притулок, куди ми могли піти, не турбуючись про те, що турбувало наших батьків; де не було цих нервових розмов пошепки, які ми не зовсім розуміли. Ми знали достатньо, щоби розуміти: насувається щось погане. Печера була нашим раєм. - Він зупинився і глянув на мене. – Як цей сад для тебе?

Ми стояли за кілька футів від фонтану зі статуєю Діви у вуалі, і до нас долинали дзюрчання води.

- Я втратив обох, - сказав Хоук. Хоча очі його були в тіні, погляд його не втратив своєї сили. - У юності брата, а через кілька років і найкращого друга. Місце, яке колись було втіленням щастя та пригод, перетворилося на цвинтар спогадів. Я не міг і подумати про те, щоб вирушити туди без них. Наче там завелися привиди.

Мені не треба відпускати чуття, щоб зрозуміти: його охоплено болем. Застосовувати на ньому мій дар двічі

– погана ідея, особливо після того, як мої здібності почали розвиватись. Але все одно я зосередилася на дуже поверхневих радісних думках і на мить дозволила їм ринути через наші з'єднані долоні.

Його рука трохи затремтіла, і я заговорила, щоб його відвернути.

- Розумію. Я весь час озираюсь, сподіваючись, що сад виглядає інакше. Начебто видимі зміни відобразять те, яким він мені тепер здається.

Хоук відкашлявся.

– Але сад такий самий?

Я кивнула.

- У мене пішло чимало часу на те, щоб упоратися з нервами і повернутися до печери. Я відчував себе так само – ніби за моєї відсутності вода повинна була перетворитися на болото, брудне і холодне. Але насправді не перетворилася. Вона залишилася такою ж спокійною, блакитною та теплою.

– І ти замінив сумні спогади на щасливі? - Запитала я.

Він похитав головою, і місячне світло вихопило напівусмішку на його обличчі. З його чорт пішла напруга.

-Можливості не представилося, але я збирався.

-Сподіваюся, ти це ще зробиш, - сказала я, знаючи, що як королівському гвардійцю йому, мабуть, доведеться чекати на таку можливість багато років. Вітер перекинув пасмо мого волосся через плече на груди. - Мені шкода твого брата та друга.

-Дякую. - Він глянув у засіяне зірками небо. – Знаю, це не схожена те, що сталося тут із Ріланом, але розумію, як це.

Я опустила погляд на наші руки. Я тримала слабо, але водночас жорстко, мої пальці швидше прилипали, аніж обхоплювали. Мені захотілося обвити його пальці своїми.

– Часом я думаю... думаю, що це благословення – те, що я була така мала, коли ми з Єном втратили батьків.

Я погано їх пам'ятаю і тому... я... не знаю... байдужа до них? Хоч би як це звучало, але мені пощастило. Це допомагає впоратися з їхньою втратою, бо вони ніби не були справжніми. Для Єна все інакше. У нього залишилося

набагато більше спогадів про них.

-У цьому нічого поганого, принцеса. Думаю, так влаштовані розум та серце. Ти не бачилася з братом з того часу, як він поїхав до столиці? Я похитала головою.

-Він намагається писати частіше. Зазвичай щомісяця. Але з тогоранку, як ми розлучилися, я його не бачила.

Стиснувши губи, я все ж таки обвила його пальці своїми, і в мене всередині щось злегка здригнулося. Хоук більше не тримав мою руку – ми трималися за руки. Для більшості це нічого не означало б. Дехто, напевно, вважав би це дурним, але для мене такий дотик мав величезне значення, і я цінувала їх.

- Я сумую за ним. - Я підняла погляд. Хоук дивився на мене. -
Упевнена, ти теж сумуєш за братом, і сподіваюся...

Сподіваюся, що побачиш його знову.

Він трохи схилив голову набік і відкрив рота, наче хотів щось сказати, але тут же закрив. За мить він підняв іншу руку і спіймав пасмо мого волосся. Від несподіванки я різко вдихнула. Коли кісточки його пальців ковзнули по голій шкірі моїх ключиць, слідом за ними пробігла хвиля тремтіння, яка не зупинилася там же, а опустилася до грудей і ще нижче.

Спалахнувшись, я випустила його руку, відступила назад і відвернулася. Серце закалатало, і я зчепила пальці. Така сильна реакція на дотик це нормально? Я не знала, але гадала, що ні.

Я зробила кілька кроків, вигадуючи, що сказати. Що завгодно.

– Я... – Я прочистила горло і випалила: – Моє улюблене місце у саду – нічні троянди. Там є лава. Раніше я майже кожного вечора приходила подивитися, як вони розкриваються. Вони були моїми улюбленими квітами, але тепер мені важко дивитися на них, навіть на зрізані і в букетах.

- Хочеш піти туди? – спитав Хоук. Він ішов за крок за мене.

Я подумала про це, про шовковисті чорні пелюстки і фіолетові квіти жакаранди... і про кров, що пролилася на стежку. Про те, як вона заповнила тріщини у камені, нагадавши іншу ніч.

– Я... Навряд.

– А хочеш подивитись моє улюблене місце?

Я озирнулася через плече, а він зупинився поряд зі мною.

- Твоє улюблене місце?

– Так. - Він знову простяг руку. - Хочеш подивитися?

Знаючи, що цього робити не слід, але все ж таки не в змозі зупинитися, я знову вклала свою руку в його долоню. Хоук мовчки повів мене навколо фонтану і головною алеєю. Я зрозуміла, куди він мене веде, тільки коли ми звернули ліворуч і повітря наповнило ніжний і солодкий аромат лаванди.

До верби.

На самому південному краю Садів Королеви росла величезна сторічна плакуча верба. Її гілки майже торкалися землі, утворюючи густий полог. У теплі місяці поруч із листям з'являлися крихітні білі квіти.

- Любиш плакучу вербу? – запитала я, побачивши дерево.

Поруч із нею на стовпах горіло кілька ліхтарів. Їхні вогні за склом були нерухомі.

Хоук кивнув головою.

– Ніколи не бачив верб, доки не потрапив сюди.

Не дивно, що він не бачив і в столиці – ці дерева славляться тим, що їх поверхневе коріння вибивається із землі. Але дивно, що на батьківщині Хоука є оброблені поля та печери, але немає плакучих верб.

- Ми з Єном грали всередині. Там нас не було видно.

- Грали? Чи ховалися? – перепитав він. - Тому що я б там ховався.

Я трохи посміхнулася.

- Ну так. Я ховалася, а Єн тягся зі мною, як добрий старший брат.

- Я подивилася на Хоука. - А ти заходив під гілля? Там є лавки, але їх не видно. – Я насупилась. –

Насправді, там зараз може хтось бути, ми ж не знаємо.

- Там нікого немає.

Я підняла брови.

- Звідки ти знаєш?

– Просто знаю. Ідемо. - Він потягнув мене за руку, подавшись до дерева. - Дивись під ноги.

Я подумала, що його впевненість пов'язана з неймовірними вміннями щодо вистежування, і рушила за ним уздовж низької кам'яної стіни. Ми пройшли повз ліхтар. Вільною рукою Хоук підняв кілька гілок, і я ступила всередину. Коли гілки повернулися на місце, ми опинилися в майже непроглядній темряві. Через густе листя не проникало місячне світло, і під полог просочувалося лише слабке світло ліхтаря.

Я озирнулася, але розрізнила тільки контури стовбура.

– Боги, я й забула, як тут темно вночі.

- Тут ти ніби потрапляєш у інший світ, - зауважив Хоук. – Наче ми пройшли крізь вуаль у зачарований край.

Я широко посміхнулася: його слова нагадали мені про Єну.

– Тобі треба побувати тут улітку. Верба так цвіте! Або коли йдесніг, чи у сутінках. Сніжинки покривають гілки та землю, але майже не проникають усередину. Тоді тут і справді як у іншому світі.

– Може, ми це побачимо.

-Ти так думаєш?

-Чому б і ні? - озвався Хоук, і я відчула, що він повернувся до мене. Я відчула на лобі його подих. - Сніг ще буде, хіба ні? Ми вийдемо із замку перед заходом сонця і прийдемо сюди.

Виразно усвідомлюючи, як близько він стоїть, я нервово облизнула губи.

-Але чи будемо ми ще тут? Королева може викликати мене до столиці до зими, – сказала я те, що намагалася не думати.

-Можливо. Якщо так, то нам доведеться знайти інші пригоди, правда? Чи, може, пригоди?

Я засміялася.

– Напевно, важко буде кудись вибратись у столиці. Не зі мною ... при тому, що моє Вознесіння буде так близько.

-Тобі треба більше вірити в мене, якщо ти думаєш, ніби я неможу знайти спосіб вибратися. Запевняю, куди б ми не потрапили, ти не опинишся на карнизі.

У темряві мені здалося, що я відчуваю кінчики його пальців на моїй лівій щоці, але торкання було надто легким і коротким.

-Ми вибралися сюди в ніч Ритуала і ховаємось усередині плакучої верби, - додав він.

-Це виявилось зовсім неважко.

– Тільки тому, що я вів.

Я знову засміялася.

- Звісно.

- Твій сумнів мене ранить. - Він відвернувся і потягнув мене за руку. - Ти сказала, тут є лавки? Стривай. Я їх бачу.

Я втупилася в темну пляму, яка, як я вважала, була його потилицею.

- Як ти можеш бачити ці лавки?

- А хіба ти не бачиш?

Я примружилася, вдивляючись у темряву.

— Е... ні.

- Мабуть, у мене зір кращий.

Я закотила очі.

- Здається, ти сказав, що бачиш їх, і ми, мабуть, зараз споткнемося про них...

— Ось вони.

Хоук зупинився і, що неймовірно, сів так упевнено, ніби чудово бачив лавку.

Я дивилася на нього з відвислою щелепою. Боги, адже він може бачити, як я ловлю ротом повітря, наче вмираюча риба! Я зачинила рота. Напевно, зір у Хоука і справді кращий за мій.

Або мій зір гірший, ніж я думала.

— Не хочеш сісти? — поцікавився він.

— Я б села, але, на відміну від тебе, не бачу в темряві...

Я ахнула, коли він потягнув мене за руку вниз. Не встигла я нічого зрозуміти, як опинилася в нього на колінах — на колінах!

— Зручно? - спитав він, і по голосу мені здалося, що він усміхається.

Я не знайшла слів. Він, як і раніше, тримав мене за руку, а я сиділа в нього на колінах і могла думати тільки про ту частину щоденника Вілли Колінс, де вона описувала, як сиділа на колінах у чоловіка. На них було менше одягу.

-Ні, тобі незручно. - Він обхопив мене однією рукою за плечі і боком притиснув до грудей. — Ось. Так набагато краще.

Щоправда, стало краще.

І не краще.

-Не хочу, щоб ти замерзла, - додав він, і його тепле дихання торкнулося мого скроні. Він настільки вищий за мене, що навіть сидячи я, як і раніше, не дістаю маківкою до його підборіддя. – Мені здається, це один із моїх важливих обов'язків на посту твого особистого королівського гвардійця.

-Так ось що ти зараз робиш? Захищаєш мене від холоду, посадивши до себе на коліна?

-Саме так.

Його рука лягла на мій бік, обпалюючи тавром. Я дивилася туди, де за моїми уявленнями має бути його горло.

– Це дуже непристойно.

-Непристойніше, ніж читати непристойний щоденник?

-Так, - наполягала я, хоч мої щоки спалахнули.

– Ні. - Його розкотистий сміх прокотився по моєму тілу. - Я навіть не можу збрехати. Це не пристойно.

- Тоді чому?

– Чому? - Його підборіддя торкнулося моєї верхівки. - Бо я так хочу.

Я моргнула: раз, потім другий.

- А якщо я не хочу?

Він знову розсміявся, і по мені пробігла нова різка хвиля тремтіння.

- Принцеса, я впевнений, що якби якісь мої дії були тобі неугодні, то наступної миті я лежав би з кинджалом у горлі. Навіть якщо ти не бачиш у темряві далі за власний нос.

Ну...

- Адже кинжал при тобі?

Я зітхнула.

– Так.

-Зрозумій же, - він відпустив мою руку, і я впала на коліна, - насніхто не бачить. Ніхто навіть не знає, що ми тут. Наскільки всім відомо, ти у своїй кімнаті.

-Все одно це безрозсудно з багатьох причин. Якщо сюди хтось прийде.

– Я почую заздалегідь.

Я не встигла заперечити, що його слух не може бути таким же гострим, як зір, тому що він додав:

– А якщо хтось і прийде, то не знатиме, хто ми.

Я відсунула голову назад, створюючи між нами трохи простору.

– Ось для чого ти привів мене у це місце?

- Навіщо, принцеса?

– Щоб... поводитися непристойно.

– І навіщо мені це робити? - Запитав він, знизивши голос і торкнувшись моєї руки.

– Навіщо? Це цілком очевидно, Хоук. Я сиджу у тебе навколішки.

Сумніваюсь, що в такому положенні ти ведеш безневинні бесіди.

- Я дуже рідко роблю щось безневинне, принцеса.

- Та гаразд? – пробурмотіла я.

- Тобто ти припускаєш, що я привів тебе сюди, а не в якусь кімнату з ліжком, щоб повести себе особливо непристойно?

Він провів кінчиками пальців по моїй правій руці.

– Саме це я й говорю. Хоча найкраще було б відвести мене до моєї кімнати.

Моє серце почало битися, як тільки мій зад опустився на його коліна, але тепер здавалося, що воно ось-ось вирветься з грудей.

– А якщо я скажу, що це не так?

– Я... – Його пальці рухалися до мого стегна, і всередині у мене все затремтіло. – Я б тобі не повірила.

– А якщо я скажу, що від самого початку таких намірів у мене не було? - Його великий палець рушив на моє стегно. – Але завдяки місячному світлу і тобі з розпущеним волоссям, у цій сукні, мені спало на думку, що тут чудове місце для дуже непристойної поведінки.

– Тоді я... я б сказала, що це ймовірніше.

Його рука ковзала по тонкій, прозорій тканині сукні.

– Ну ось і з'ясували.

– Принаймні ти чесний.

Я прикусила губу. Тремтіння всередині посилилося. Це було небезпечно. Навіть якщо нас ніхто не виявить, це все одно, що спокушати долю перед богами. Пара зірваних поцілунків - гаразд, трохи більше, ніж пара зірваних поцілунків, - це, напевно, пробачити. Але таке?

Навіть ті зірвані поцілунки були непробачні, принаймні якщо вірити герцогу з герцогинею і королеві. Знову ж таки, якщо боги можуть втручатися, то чому досі цього не зробили? Тоні одного разу сказала, що не впевнена, чи були нав'язані мені правила наказом богів.

І якщо я правильно зрозуміла те, що говорила герцогиня про першу Діву, та зробила багато забороненого.

І її не визнали недостойною.

-Ось що, давай укласти угоду, - запропонував Хоук.

-Угоду?

— Якщо роблю щось, що тобі подобається... — Його долоня ковзнула на моє стегно, і в мене перехопило подих. Він поклав руку на прикритий сукнею кинджал. - Я дозволяю вдарити мене кинджалом.

— Це було б надто.

- Сподіваюся, ти не завдаєш глибокої рани, - додав він. - Але вонабуде коштувати того, щоб мене навчити.

Я посміхнулася.

- Ти так погано впливаєш на мене.

— Здається, ми вже зійшлися на тому, що вплинути можна лишепогано.

— А я, здається, вже сказала, що твоя логіка шкутильгає, — повторила я, заплющуючи очі, а його пальці обмацували контури піхов з кинджалом.

По моїй спині прокотилася нова хвиля тремтіння, і раптово виникло наполегливе спонукання стиснути ноги.

Якось мені вдалося стриматися.

Я чинила опір, хоч і не забула, що вчора ввечері дозволила б йому мене поцілувати.

-Хоук, я Діва, - нагадала я йому - або собі, точно не знаю.

-А мені все одно.

Я вражено витріщила очі.

- Не можу повірити, що ти таке сказав.

— сказав. І скажу знову. Мені байдуже, хто ти.

Він прибрав руку з моєї спини, і наступної миті його долоня з безпомилковою точністю притулилася до моєї щоки.

— Мені байдуже, хто ти.

О!

О боги!

Моє груди наповнилося повітрям так швидко і щільно, що я тільки якимось дивом не злетіла з колін Хоука прямо на вербу. Те, що він сказав...

Це були найсолодші і найпрекрасніші слова, які тільки можна почути.

— Чому? - Наполегливо запитала я, майже бажаючи, щоб він їх невимовляв. — Чому ти так сказав?

- Ти серйозно про це питаєш?

— Так. Твої слова не мають сенсу.

— Це твої не мають.

Я вдарила його в плече або в груди. Щось неймовірно тверде.

— Ой! - вигукнув Хоук.

Я вдарила недостатньо для такої реакції.

- Хіба тобі боляче?

- Ти мене забила.

— Не будь смішним, — заперечила я. — І це твої слова не мають сенсу.

- З нас двох чесний тільки я. Це ти мене вдарила, то чому ж мої слова не мають сенсу?

— Тому що вся ця пригода не має сенсу.

Раптом мене охопило роздратування, і я почала підводитися, але рука на стегні зупинила мене. Або я дозволила їй зупинити. Роздратування посилювалося.

- Хоуку, ти можеш проводити час із ким завгодно, є безліч людей, з якими не треба ховатися під вербами.

-І все-таки я тут з тобою. І перш ніж ти подумаєш, що це черезмої обов'язки – ні, не через них. Я міг просто відвести тебе до кімнати і залишитися в коридорі.

– Про що я й говорю. Це не має сенсу. Ти можеш знайти цілий натовп охочих взяти участь у... у чому б це не було. - Мені згадалася красуня Брітта. Я певна, що вона була з ним. – А зі мною не можна. Я... не для участі.

- Хіба так можна сказати?

- Неважливо. Мені не можна це робити. Нічого з цього. Мені не слід було допускати те, що було в

«Червоній перлині», – продовжувала я. – І не має значення, якщо мені хочеться...

– А тобі хочеться. - Його шепіт залоскотав мою щоку. - І хочеш ти мене.

У мене перехопило подих.

- Це не має значення.

- Те, що ти хочеш, завжди має значення.

Я видала невеселий смішок.

- Не має, і це ще одна причина, чому все це безглуздо. Ти міг...

- Я тебе з першого разу почув, принцеса. Ти права. Я міг знайтикогось, з ким було б набагато легше. - Він провів пальцями по моїй масці, від правого вуха і вздовж щоки. Я гадки не мала, як він умудряється щось бачити в такій темряві. - Леді або лордів-очікуванні, яких не обтяжують правила та обмеження, і вони не

Діва, яку я поклявся захищати. Є багато способів провести час і при цьому не докладно пояснювати, чому я вважав за краще бути там, де перебуваю, з тим, кого я вибрав.

Куточки моїх губ опустилися.

- Справа в тому, - продовжував він, - що ніхто з них мене не інтригує. А ти – так.

Ти мене заінтригувала.

- Для тебе це справді так просто? - Запитала я, бажаючи вірити йому і в той же час не вірячи.

Він притулився лобом до мого чола, і я здригнулася.

- Все не так просто. А якщо щось просто, то воно рідко чогосьварте.

- Тоді чому?

– Схоже, це твоє улюблене запитання.

- Може бути. - Я скривила губи. – Ось тільки... боги, я з багатьохпричин не розумію, чому ти такий заінтригований. Ти мене бачив. - Я почервоніла і щиро сподівалася, що він цього не бачить. Я терпіти не могла таке казати, але це була реальність. – Ти бачив, що я виглядаю як...

- Бачив, і ти вже знаєш, що я думаю. Я сказав це перед тобою, перед герцогом, сказав тобі, коли ми вийшли з Великої зали.

– Я пам'ятаю, що ти сказав, і не повірю, що у твоїх очах виглядаю так, що мене треба обсипати компліментами. Тільки... – Боги, я взагалі пошкодувала, що заговорила. Я похитала головою. - Неважливо.

Забудь, що я сказала.

- Не можу. І не забуду.

- Чудово, - пробурмотіла я.

- Просто ти звикла до негідників на кшталт герцога. - Його голоспролунав як низьке гарчання. - Може, він і піднесений, але він нікчема.

У мене впало серце.

- Хоуку, не можна таке говорити. Ти...

- Я не боюся говорити правду. Може, він має владу, але він простослабка людина, яка доводить свою силу, принижуючи слабших. Когось подібний до тебе з твоїми силами. Ви змушуєте його почуватися неспроможним, а він такий і є. А твої шрами? Вони свідчення

твоеї стійкості. Доказ того, що ти витримала.

Того, що ти жива, хоча багато хто вдвічі старший за тебе не міг би.

Вони не потворні. Далеко ні. Вони чудові, Поппі.

Поппі.

- Ти втретє назвав мене так, - промовила я.

- У четвертий, - поправив він, і я моргнула. - Ми ж друзі? Тількидрузі та брат зуть тебе так, і ти можеш бути Дівою, а я – королівським гвардійцем, але з огляду на все сподіваюся, що ми друзі.

– Друзі, – погодилася я. Так воно й було.

Він притис долоню до моєї щоки і важко зітхнув.

– І зараз... зараз я не такий уже добрий друг чи охоронець. Я не...

- Він прибрав руку. На кілька секунд йогопальці обвили мою шию, але він опустив руку. - Насправді слід відвести тебе до твоїх покоїв. Вже пізно.

Я переривчасто видихнула.

– Так.

Він збирається відвести мене назад - у кімнату, де я буду Дівою, Вибраною. Туди, де я не Поппі, а тінь людини, якій не можна набиратися досвіду, відчувати потреби, жити чи хотіти. Де я не буду тієї, яку він бачить.

- Хоук? – прошепотіла я. Моє серце гуркотіло, як гуркіт грому. Поцілуй мене. Будь ласка.

Розділ 25

Хоук завмер. Я навіть не була певна, що він дихає. Моє прохання вразило його – і вразило мене.

Здається, я теж перестала дихати.

– Боги, – видихнув він, і його долоня повернулася на мою щоку. -Тобі не доведеться просити двічі, принцеса, і ніколи не доведеться благати.

Не встигла я відповісти, як його губи м'яко торкнулися моїх. Я ахнула і, клянусь, відчула, як його губи зігнулися в посмішці. Хотілося б мені її побачити, бо, схоже, посмішка була повною, обома куточками рота

та обома ямочками. Але потім його губи почали рухатися, неквапливо, наче досліджуючи мої вигини. Я не ворушилася, а серце тремтіло, як метелик у сачці. Губи Хоука

рушили назад. Тремтіння охопило кожну ділянку мого тіла. Вся тремтячи, я вчепилася в його туніку на грудях і, безсумнівно, зім'яла тонку тканину.

Цей дотик навряд чи був поцілунком, але, боги, його ніжність і насолода потрясли мене до глибини душі.

Потім Хоук нахилив голову набік і посилив тиск, поглиблюючи поцілунок. Раптом усе змінилося. Від цього поцілунку – від його раптовості – у нас обох перехопило подих.

Відірвавшись один від одного, ми ловили ротами повітря і важко дихали. Я не бачила у темряві його очі, але відчувала пронизливий погляд.

У цей момент я не думала, хто я. Не думала про те, що це заборонено – і недаремно заборонено. Якщо чесно, я взагалі нічого не думала. Не знаю, хто рушив першим. Хоук? Я? Обидва водночас? Наші губи знову зіткнулися, і цього разу замішання не було. Лише бажання таке сильне, і сотні інших потужних, заборонених відчуттів, які раптом забилися в мені. Його губи обпалили мої, розігріли кров, і мене ніби охопило полум'я. Його руки рушили до моїх плечей, ковзнули по руках. Хоук здригнувся, і з його горла вирвалося напівричання-полустон. Він розімкнув мої губи, і я затремтіла від задоволення і паніки. Голод, що ховався в нашому поцілунку, мав налякати мене і, мабуть, трохи налякав, бо мені здавалося, що це надто... але водночас зовсім недостатньо. Я застогнала, коли його руки рушили вниз з моїх боків.

Він схопив мене за талію, підняв і посадив так, що мої коліна опинилися по обидва боки від його стегон.

Його штани і моя сукня зовсім не були перешкодою: я відчула його і здригнулася, коли по мені прокотилося раптове, пульсуюче бажання. Його стогін у відповідь - ще один глибокий, хрипкий звук - розбив всю мою нерішучість. Я вперлася долонями в його груди, захоплюючись тим, як сіпнулося його тіло, коли я

перемістила руки на плечі і обвила його шию. Я зробила те, що хотіла ще в «Червоній перлині»: закопалась пальцями в його волосся, яке виявилось таким же м'яким, як я і

думала. Більше нічого в його тілі м'яким не здавалося, він був гарячим і твердим.

Хоук обійняв мене і притиснув до себе так міцно, що між нами не залишилося простору. Він поцілував мене знову і продовжував цілувати, і я знала, що це більше, ніж поцілунок. Поцілунок переріс у щось більше, вийшов за межі того, що Хоук відчуває і змушує мене відчувати.

Його слова зачепили найглибшу частину мене, і це було так хвилююче. Я відчула себе живою, ніби нарешті прокинулася.

І я не хотіла зупинятися.

Тим більше, коли мене захлеснуло такою хвилею відчуттів. Я зрозуміла, що втратила контроль над даром.

Щити повністю піднялися, і я не могла визначити, які почуття виходять від Хоука, а які від мене або нас обох.

Інстинкт узяв наді мною верх, спрямовуючи тіло - мої стегна стали погойдуватися, і Хоук знову здригнувся, хапаючи мою нижню губу своїми. Він схопив у кулаки мою спідницю і став задирати, поки його долоні не торкнулися моїх литок. По мені пробігла тремтіння, як від удару блискавки.

- Пам'ятай, - прошепотів він у мої губи, ковзаючи долонями по вигину моїх колін, - якщо тобі щось не сподобається, тільки скажи, і я зупинюся.

Я кивнула, шукаючи в темряві його рота, а знайшовши, здивувалася - як я могла так довго протриматися, не цілуючись з ним?

І як я зможу обходитися без цього?

Ця думка загрожувала погасити жар, але його руки рушили далі по моїй шкірі, посилаючи гарячі хвилі в кожну ділянку мого тіла. Я змістилася вперед так, що наші стегна злилися і почала рухатися. Ми рухалися.

Здається, я прошепотіла його ім'я, перш ніж поцілувала його знову, просунувши язик між його губами, до його зубів.

Хоук відсмикнув назад голову і, важко дихаючи, притулився лобом до мого чола.

- Поппі, - промовив він так, що моє ім'я прозвучало одночасно як молитва і як прокляття.

— Так?

Я стискала і розтискала пальці на його шовковистому, м'якому волоссі.

- Я вп'яте називаю тебе на ім'я, якщо ти ще вважаєш.

– Вважаю, – усміхнулася я.

-Добре. - Він прибрав руки з-під сукні і торкнувся моєї щоки, провів пальцем по краю маски і зітхнув. А потім укотре здивував мене. - Здається, хвилину тому я був нечесний.

- У чому?

Я випустила його волосся та поклала руки йому на плечі.

-Щодо "зупинитися", - тихо зізнався він, окреслюючи пальцями контури моєї щоки та підборіддя. - Я б так і зробив, але сумніваюся, що ти мене зупинила б.

– Не зовсім розумію, про що ти.

Я заплющила очі. Хоча я була збентежена від його слів і від того, що ми не цілуємося, мені подобалося те, як ми близько, як його голова притуляється до моєї.

Він провів кінчиками пальців по моїй шиї.

- Хочеш, щоб я сказав навпростець?

- Я завжди хочу, щоб ти говорив чесно.

Моє чуття, як і раніше, відкрите. Я це знала, бо через зв'язок пройшло якесь чуже відчуття, але надто швидко, щоби розібрати.

Він поцілував мене у скроню, і в мене до горла підступив ком.

- Я був за крок від того, щоб повалити тебе на землю і стати дуже, дуже поганим охоронцем.

По мені прокотилася хвиля жару, подих перехопило. Я знала мало, але достатньо, щоби зрозуміти, про що він.

– Правда?

– Правда, – серйозно відповів він.

Мені слід було відчувати полегшення від того, що він зупинився, і я його відчувала, але водночас немає. У моїх почуттях панувала повна плутанина. Але одне знала точно.

- Не думаю, що я тебе зупинила б, - прошепотіла я.

Я дозволила б йому повалити мене на землю і вітала б все, що він робить, наплювавши на наслідки.

Хоук здригнувся і простогнав:

– Від тебе жодної допомоги.

– Я погана Діва.

– Ні. - Він поцілував мене в іншу скроню. - Ти абсолютно нормальна дівчина. А погано – те, чого від тебе очікують. - Він помовчав. - І так, ти дуже погана Діво.

Я не стала ображатись, бо не могла заперечувати це твердження, навіть якщо не брати до уваги сьогоднішню ніч. Я засміялася, і в нагороду Хоук знову обійняв

мене. Він притягнув мене до себе і поклав мені руку на потилицю. Я притулилася щокою до його плеча, його

хватка на мить стала міцнішою, а потім він почав розминати м'язи на моїй шиї. Не знаю, скільки часу ми

сиділи мовчки під вербою, але ще довго після того, як моя кров охолола, а серце заспокоїлося. Ні я, ні Хоук не ворушились. Напевно, сидіти ось так, обійнявшись, так само добре, як цілуватися і торкатися.

Може, навіть краще. Просто інакше.

Але ставало пізно і, що не дивно, відповідальність виявив Хоук.

Він поцілував мене в маківку, чому в мене солодко, майже болісно стислося серце.

- Треба відвести тебе назад, принцеса.

– Знаю.

Я, як і раніше, трималася за нього. Він посміхнувся, і я посміхнулася йому до плеча.

– Тільки ти мусиш мене відпустити.

- Знаю, - зітхнула я, але не рухалася, думаючи про те, що як тільки ми вийдемо з-під верби, то повернемося в реальний світ з нашого раю, де я - Поппі, і не має значення, хто я. - Я не хочу.

Він довго мовчав, і я злякалася, що ляпнула щось не те. Але потім він знову обійняв мене міцніше і, коли заговорив, його голос пролунав дивно хрипко:

- Я теж.

Я мало не спитала, чому ми повинні йти, але мені вдалося прикусити мову. Хоук підвівся, потягнувши мене за собою, і я неохоче опустила ноги. Ми затрималися на дуже коротку мить: він обіймав

мене однією рукою, мої ж руки були витягнуті з боків, а наші тіла, як і раніше, торкалися.

Потім я зробила глибоке зітхання, розплющила очі і зробила крок назад. Я не бачила Хоука, але не здивувалась, коли його рука знайшла мою. Ми пішли до пологу з гілок.

Він зупинився.

— Готова?

Взагалі то ні. Але я сказала так, і ми вийшли з-під верби. Мені на груди загрожував опуститися камінь, а я чинила опір. Принаймні не зараз. У мене є ціла ніч, щоб перетворити на спогади все, що я відчула.

І багато ночей попереду, щоби згадувати.

Ми вийшли на освітлену ліхтарями алею. За винятком шуму вітру та наших кроків у саду було тихо. Я подивилася на темні доріжки, гадаючи, що сталося з тими, хто там тихо розмовляв і тихо стогнав. Ми завернули за ріг до фонтану.

І зіткнулися віч-на-віч з Віктером без маски.

У мене обірвалося серце, і я, спіткнувшись, відсахнулася на крок назад. Хоук розвернувся, щоб підхопити мене, але я встояла на ногах.

— О боги, — прошепотіла я, дивлячись на Віктера. - Ти мало не довів мене до серцевого нападу.

Він нагородив мене пильним поглядом, а потім повернувся до Хоук. Стиснувши щелепи, глянув униз — ми все ще трималися за руки.

Погана справа.

Він повільно підняв голову, а я спробувала звільнити руку. Хоук на мить затримав її, але згодом відпустив.

Я зчепила пальці і витріщилася з-під маски на Віктера.

- Діво, тобі час повертатися до своєї кімнати, - вимовив він тихо.

Я скривилася від його тону.

— Я веду Пенеллаф до її кімнати, — відповів Хоук.

Віктор різко обернувся до нього.

— Я знаю, як ти її ведеш.

У мене відвисла щелепа.

-Сумніваюся, - промимрив Хоук.

Не слід було цього казати.

-Думаєш, я не зрозумів? - Віктер ступив до нього впритул, і хоча Хоук був на дюйм або два вище, їхні очі опинилися на одному рівні. — Достатньо лише раз глянути на вас обох.

Дивитись на нас обох? Моргаючи, я піднесла палець до губ, які все ще гули і відчувалися припухлими. Я подивилася на Хоука. Його губи теж опухли.

Хоук не здригнувся під пильним поглядом Віктера, і я справді не знала, що він може відповісти.

-Віктер, нічого не було.

Ну...

— Нічого? – прогарчав Віктер. - Хлопець, може, я і народився вночі, але точно не вчорашній.

Я заморгала.

- Дякую, що вказуєш на очевидне, - відповів Хоук. - Але ти переходиш межу.

— Я? - Віктер засміявся, але нічого веселого в його сміху не було. - Ти розумієш, що вона означає? - Він говорив тихо, ледь чутно. - Ти взагалі розумієш, якими могли бути наслідки, якби на вас натрапив не я, а хтось інший?

Я зробила крок до нього.

- Віктер ...

- Я точно знаю, хто вона, - випалив Гоук. - А не що вона означає.

Може, ти забув, що вона не просто нежива річ, чиє єдине призначення служити королівству, але я не забув.

- Хоук! - Я повернулася до нього.

- О так, хто б говорив, Хоук. Так ось як ти її сприймаєш? - Віктер зробив ще крок. Тепер вони опинилися так само близько один до одного, як ми були з Хоуком під вербою. Ще одна зарубка на спинці твого ліжка?

Я ахнула і знову розвернулася.

— Віктер!

— Тому що вона представляє таке складне завдання? -

Продовжував Віктер, і я розкрила рота.

Хоук опустив підборіддя.

- Я розумію, що вона під твоїм захистом. Але говорю ще раз — ти переходиш межу.

— І я обіцяю тобі, що... тільки через мій труп ти проведеш із нею ще хоч хвилину наодинці.

Хоук усміхнувся, піднявши куточок губ. Той, що без ямочки. Риси його обличчя стали різкішими в місячному світлі, під очима і на вилицях позначилися тіні.

- Ти для неї як батько, - голос Хоука прозвучав так м'яко, що в мене по спині пробіг холодок. — Якщо з тобою трапиться якесь нещастя, їй буде дуже боляче.

- Це загроза? - Віктер скинув брови.

- Просто даю тобі зрозуміти: це єдина причина, чому я в цей момент не виконую твою умову, - застеріг

Хоук. - Але все ж таки відійди. Інакше хтось постраждає, і це не я.

А Поппі засмутиться. - Він повернувся до мене.

- Я вшосте вимовляю це ім'я.

Я тільки й могла, що дивитись на нього.

- Я не хочу її засмучувати, тому відійди. Назад.

- Зупиніться, ви обоє, - прошепотіла я, хапаючи Віктера за руку, але він не зрушив з місця. - Серйозно.

Нагнітання ні до чого не спричинить. Будь ласка.

Вони не відвели поглядів один від одного, ніби мене тут не було.

Нарешті Віктер ступив назад. Не знаю, чи побачив він щось на обличчі

Хоука, чи це просто тому, що я тягла

його руку, але він зробив ще один крок геть. У місячному світлі він здавався надзвичайно блідим.

- Я охоронятиму її до кінця ночі, - заявив Віктер. - Ти вільний.

Хоук усміхнувся, і я кинула на нього сердитий погляд, якого він, схоже, не помітив. Він нічого не сказав, коли Віктер взяв мене під руку і одвернувся. Я пішла з ним, але через пару кроків озирнулася через плече.

Там, де стояв Хоук, було пусто.

Я швидко озирнулася, але нікого не побачила.

— Куди він?

- Навіть не знаю, що тобі сказати, - сказав Віктер. — Боги! Я закінчив розмову з капітаном і не міг тебе знайти, зате натрапив на Тоні. Вона сказала, що ти повернулася до своєї кімнати. Я пішов перевірити, але тебе там не було. Я вирішив, що ти можеш бути в саду, але не сподівався знайти таке.

Схоже, він знав, що хотів сказати.

- Прокляття, Поппі. Ти чудово все розумієш. Ти ж знаєш, який церизик, і я говорю не про довбане королівство.

Прокляття з його вуст привернули мою увагу. Я підвела голову, а він не сповільнив кроку і тягнув мене за собою.

- Якщо хтось бачив вас, доведеться як мінімум пропустити кількатренувань, - продовжував він, і в мене всередині все обірвалося.

- І Хоук теж усе розуміє. Прокляття, йому не слід було навіть пальцем торкатися... -

Віктер, нічого не було.

- Не мороч мені голову, Поппі. У тебе такий вигляд, наче ти вдосталь націлувалася. Сподіваюся, що це все.

- О боги! - Вигукнула я. Моє обличчя палало.

- Не бреш мені.

— Ми йшли до моєї кімнати...

Віктер зупинився і, піднявши брови, вражено дивився на мене.

- Не для того, що ти подумав, - наполягала я, і це була правда. Будь ласка. Тільки дай мені пояснити.

Я відчайдушно розуміла, як усе виправити.

— Не думаю, що хочу знати.

Я пропустила його слова повз вуха.

- Коли ти пішов поговорити з капітаном, я страшенно почувалася, адже Тоні не відходила від мене. Я знала: поки я залишаюся на Ритуалі, вона вважатиме, що повинна бути поруч зі мною. Тому, щоб вона могла розважитись, я сказала, що йду до своєї кімнати.

- Це не пояснює того, як ти опинилася тут із ним.

- Я якраз до цього підводжу. - Я намагалася не втратити терпіння. -

Хоук знав, що я не хочу повертатися до себе, і знав, як я любила сади.

Тому він повів мене, щоб я могла...

могла подолати те, що сталося тут із

Ріланом. Ось чому ми тут опинилися.

- Мені здається, ти багато що пропустила.

Я розуміла, що зараз не можна брехати, принаймні, не в усьому.

- Ми погуляли, і Хоук показав його улюблене місце у саду. Я... япопросила мене поцілувати.

Віктер відвернувся, стиснувши зуби.

- І так, він поцілував. Це було, але це все. Він зупинився, перш ніж це зайшло далі. – Я казала правду. – Я знаю, що мені не слід було просити... - Йому не слід було так охоче тобі поступатися.

- Справа не в цьому.

- Справа в цьому, Поппі.

– Ні. - Я висмикнула руку і стиснула кулаки, щоб придушити бажання щось взяти і жбурнути. - Прокляття, справа не в ньому!

На обличчі охоронця майнуло здивування.

Я постаралася говорити тихіше:

– Справа ось у чому – у тому, що мені нічого не можна. Мені неможна навіть один вечір пожити нормальним життям, розважатися та отримувати задоволення.

Мене постійно попереджають, щоби я пам'ятала, хто я. Я не маю привілеїв, які є у тебе, є у Тоні, є у всіх.

А в мене не має. - Мій голос здригнувся, в

горлі заперло. - У мене нема нічого.

Вираз його обличчя пом'якшився.

- Поппі ...

– Ні. - Я зробила крок назад. Його обличчя розпливалося. - Ти не розумієш. Я не можу відзначити свій день

народження, бо це небажано богам. Мені не можна піти на пікнік

у гай або на вечерю з рештою, бо я Діва.

Мені не дозволяють захищати себе, бо це неналежно. Я навіть не вмію їздити верхи. Мені заборонено читати майже усі книжки. Я не можу спілкуватися і заводити друзів, тому що моє єдине призначення – відправитися до богів, щоб служити королівству, і мені ніхто не пояснив, у чому це служіння. Що це означає насправді?

Я важко дихала, намагаючись приборкати емоції, але не могла. Щось у мені урвалось, вирвалося назовні, і я не могла зупинитися.

– Я навіть не знаю, чи є в мене майбутнє після Вознесіння. Менш ніж через рік, або навіть ще швидше, я зовсім втрачу нагоду робити те, що всі інші сприймають як належне. Я не маю жодного життя, Віктер.

Ніякий.

- Поппі, - прошепотів він.

- У мене забрали все - свободу волі, право вибору, майбутнє, і мені довіри терпіти уроки герцога, - кинула я, здригаючись. – Я досі маю стояти і дозволяти йому бити мене. Дозволяти дивитися на мене і торкатися мене! Робити те, що хоче він чи лорд.

Я гарячково втягнула повітря, схопила волосся і відкинула його назад. Віктер заплющив очі.

– Мені доводиться стояти та терпіти. Я навіть не можу кричати чи плакати. Я нічого не можу! Тому вибач, що я обрала щось, що хочу сама, і цим розчарувала тебе, королівство, всіх – і богів також. Чи багато честі бути Дівою? Чим мені потрібно пишатися? Хто захоче таке життя? Покажи мені цю людину, і я з радістю поміняюся з нею місцями. Тебе не слід дивувати, якщо я хочу, щоб мене визнали недостойною!

Щойно ці слова злетіли з моїх губ, я притиснула долоні до рота. Віктер дивився на мене широко розплющеними очима, і правда лягла між нами, як гострий меч.

- Поппі. - Віктер озирнувся і потягнувся до мене. - Все добре. Все буде добре.

Я вивернулася від нього, притискаючи пальці до рота. Нічого не було добре. Нічого не буде гаразд. Я це висловила. Правду. Вголос. У мене билося серце, всередині все вирувало.

Я повернулася і пішла до замку. Мені було нудно.

— Я хочу повернутися до своїх покоїв, — прошепотіла я, опускаючи руки. Віктер хотів щось сказати, але я обірвала його: - Будь ласка. Я просто хочу до своєї кімнати.

Він не став відповідати, дякувати богам, але йшов за мною. Я могла зосередитися лише на тому, щоб переставляти ноги, - інакше клубок гніву, що підступив до горла, і люті вибухнув би. Я вибухнула б. Ось що відчувала. Я готова обернути все в іскри та полум'я, і мені було

все одно, як я виглядаю, коли ми вступили в хол і вийшли на світло.

Було все одно, що побачать люди, якщо дізнаються в мені Діву. Я тремтіла всім тілом, намагаючись утримати...

Гучний тріск, наче розкололося дерево, змусив нас різко зупинитися. Ми повернулися до Великої зали, коли почулися крики, потім зойки — пронизливі зойки. У мене впало серце.

З Великої зали вискочила леді в очікуванні, притискаючи руки до рота. Червоне плаття майоріло навколо її ніг.

Віктер кинувся до зали, але зупинився і обернувся до мене. Він збирався відвести мене до моєї кімнати, але крики не змовкали, і за ними послідували крики паніки і жаху.

Вискочила ще одна леді в очікуванні, потім ще, потім слуга з порожнім підносом. Він відвернувся, і його знудило.

- Що трапилося? - Запитувала я, але ніхто не відповідав. Ніхто навіть не чув мене за криками. Я впіймала погляд Віктера. - Там Тоні.

Його вперто стиснута щелепа говорила, що Тоні його не турбує. Він хотів схопити мене, але я ухилилася -

він сам вчив рухатися швидко. Я кинулася до входу до зали, а він вилаявся.

Із зали ринув потік людей, штовхаючи мене плечима. З усіх боків мчали розмиті обличчя в масках. Мене відштовхнули вбік, мої черевички ковзали на відполірованому підлозі, але я рвалася вперед. Тоні досі там.

Тільки про це я й могла думати, протискаючись крізь охоплений панікою натовп.

Я зупинилася, і мій погляд упав на височину, на те, що було за піднесенням.

– О боги, – прошепотіла я.

Я зрозуміла, що означав тріск. Надломилось одне держак, що утримує важкі прапори Ритуала. Вони впали, накривши височину, але стіна все одно була в червоних стеках.

Я побачила, що зламало держак і що висіло на вцілілому. Мотузки витягли руки вбік, і стільки червоного на блідій шкірі. Волосся таке світле, майже біле. Я знала хто це.

Знала, чому герцогиня стоїть посеред Великої зали, опустивши руки, і чому всі завмерли в шоці.

Це герцог.

Навіть зі свого місця я зрозуміла, що стирчало з його грудей, що пронизало його серце. Я дізналася б цю річ де завгодно.

Прут, яким він мене бив.

І над ним червоним – кров'ю – написано девіз Темного.

«З крові та попелу

...

Ми повстанемо».

Розділ 26

Герцог Масадонії мертвий.

Вбито.

Я не могла відірвати від нього погляду, навіть коли до мене підійшов Віктер. Він щось сказав, але я не почула за стуком власного серця.

Герцога пройняли в груди таким же способом, яким можна вбити проклятого або Спраглиго, - колом з дерева, що виросло в Кровавому лісі.

Тим самим прутом, яке він часто любовно погладжував перед тим, як хльоснути мене по спині, залишивши синці, а часом навіть розсікти шкіру.

Я мовчки гадала, як можна було встромити прут у груди герцога. Кінці у палиці не гострі, а гладкі та закруглені. Яка потрібна сила ... Не кажучи вже про те, що герцог дав би відсіч, якщо його попередньо не оглушили.

Таке під силу лише атлантіцєві.

Віктер торкнувся мене за руку, і я повільно відвела очі від останків герцога.

- Він мертвий, - сказала я. - Він справді мертвий.

З горла рвався зовсім неналежний смішок, і я, затиснувши рота, знову повернулася до проткненого герцога.

Я не вважала ситуацію кумедною. Ні каплі. Мені не подобалася ця людина - якщо чесно, я ненавиділа її всіма фібрами душі, - але в замок Тірман знову пробрався атлантіанець, і це лякало. Ось тому нічого кумедного не було. Але й нічого сумного.

Боги, я справді недостойна і, мабуть, зовсім жахлива, але з моїх губ зірвався тихий подих... подих полегшення. Більше не буде уроків. Більше не буде довгих поглядів та дотиків. Більше він не завдасть мені болю. Більше не буде важкого, липкого сорому.

Я перевела погляд на високого темноволосого піднесеного, який підійшов до герцогині. Більше не буде лорда Мезіна.

Без герцога він не зможе мені так докучати, і я знову ледве стримала посмішку.

Моя увага привернула якийсь рух ліворуч, і я обернулася. Крізь натовп піднесених і леді з лордами-очікуючи квапливо протискивалася Тоні.

Її очі під маскою було розширено. Вона хитала головою, і її кучері підскакували на щок.

— Очам своїм не вірю! - Вона стиснула мої руки, дивлячись на піднесення. Здрігнувшись, швидко повернулася до мене. - Цього не може бути!

— Може. - Я знову подивилася на височину. Гвардійці намагалися зняти герцога, але він висів надто високо. Потрібні сходи.

— Що? - Прошепотіла Тоні.

- Сходи. Вони до нього не дістануть, - зауважила я і відчула на собі погляд Тоні. - Як ти гадаєш, він провисів там весь Ритуал? Весь час?

— Навіть не знаю, що думати. - Вона відвернулася від піднесення. - Взагалі.

— Натомість ми тепер знаємо, чому він не з'явився на церемонії.

- Поппі! — тихо вигукнула вона.

- Вибач. - Я дивилася, як герцогиня повернулася до лорда, і її губи швидко засувалися. - Герцогиня зовсім не виглядає засмученою, правда?

— Настав час відвести тебе до твоїх покоїв, — втрутився Віктер.

Напевно, він має рацію, тому я кивнула і почала розвертатися.

Розбилося скло. Я крутнулася на цей звук: у повітрі летіли уламки. Це було одне з вікон, що виходили в сад.

Тоні міцніше вчепилася в мою руку. Розбилося ще одне вікно, цього разу ліворуч, і ми обидві розвернулися в той бік. Осколки посипалися на групу, з якою нещодавно була Тоні. Зойки жаху змінилися криками болю

— гостре скло різало шкіру. Група кинулася врозтіч, від неї відокремилася дівчина, яка тремтячими руками затуляла закривавлене обличчя. Її щоки та лоб покривало безліч порізів. То була Лорен. Вона зігнулась із криком.

Блондинка перед нею повільно обернулася.

З її очі стирчав уламок скла, по обличчю текла кров. Вона впала, як паперовий мішок.

- Дафіна! - Закричала Тоні, відпускаючи мою руку і кидаючись до неї.

Я струсила шок і знову схопила Тоні за руку. В цей час якийсь лорд-очікувано впав на коліна і став завалюватися вперед. У нього теж потрапило скло? Не впевнена.

Тоні крутила головою.

— Що? Я маю підійти до неї. Їй потрібна допомога.

— Ні. - Я тягла її назад, а Лорен підійшла до подруги і намагалася підняти її, змусити рухатися. Вибухнуло ще одне вікно.

- Не можна підходити до вікон. Вибач. Не можна.

Очі Тоні заблищали.

— Але...

Щось просвистіло в повітрі і вдарило лорда. Він крутнувся від поштовху, і Тоні закричала. З його ока стирчала стріла. Він піднявся, але він упав і помер перш, ніж

торкнувся статі. Навколо нього розтікалася кров.

Той, хто піднісся, може померти.

Їхні голови і серця так само вразливі, як і у смертних, і той, хто випустив стрілу, це знав.

Вихопивши з піхов короткий меч, Віктер відштовхнув мене з Тоні за спину, а герцогиня, оточена королівськими гвардійцями, закричала:

- Виведи її звідси! Зараз же! Введи...

Королівського гвардійця, що стояв перед нею, пронизала стріла.

Він потягся до стріли, безмовно відкриваючи і закриваючи рота, а з його шиї бризнула кров.

Боги...

Я налетіла на Тоні, поки Віктер розвертав нас до виходу. Ми кинулися вперед, а я потяглася до кинджалу на стегні.

Лише за кілька секунд нас зупинили крики зовні Великої зали. Ці звуки...

Болі.

Жах.

Смерті.

Потім у Велику залу ринув потік людей, що піднялися і смертних, звичайних городян і придворних, - всі

бігли до нас. Сукні та туніки у багатьох стали ще червонішими, обличчя були або смертельно блідими, або забризкані червоним.

Деякі впали, не добігши до сходинок; з їхніх спин стирчали стріли та ножі. Інші в паніці кинулися вниз сходами.

Зараз сюди наб'ється юрба.

Я не стала витягувати кинджал. Я не можу з ними боротися. Вони не вороги.

Віктер вилаявся і повернувся до мене. Тоні застигла. Я зустрілася з ним поглядом та зрозуміла, що зараз буде. Моє серце впало.

– Захистіть Діву! – прокричав він.

Обхопивши Тоні обома руками, я притиснула її до себе якнайміцніше. Віктер обійняв мене. Нас оточили гвардійці, і завдяки тому, що я притягла до себе Тоні, вони змушені були створювати барикаду навколо нас обох.

- Мені страшно, - прошепотіла Тоні мені в щок.

- Все добре, - збрехала я, намагаючись не заплющувати очі, як бимені цього не хотілося.

Серце билось по ребрах. На секунду я піднесла благання богам. Я молилася, щоб Хоука тут не було, щоб він пішов у місто випустити пару. - Кріпи, - сказала я Тоні.

Ми наче потрапили під обвал.

З усіх боків гвардійців врзалися тіла, штовхаючи їх до мене і Тоні. Рукоятки мечів били у ребра та інші кістки. Лікті вдавлювалися в тіло. Розбивалися вази. Людей давило. Натиск натовпу, сотень гостей, що вискочили з Великої зали, а потім повернулися, був надто сильний.

По підлозі прокотилася масивна хвиля, відриваючи одного гвардійця, потім іншого ще й ще, поки я не відчула, що хватка Віктера ослабла. Потім він зник, і щось – хтось – із силою врзалося в мене та Тоні. Її відірвало від мене і віднесло хвилею кричачих і верещачих людей, які втекли від чогось, що їх так налякало.

Це була моя остання думка перед тим, як зал ніби перекинувся догори дном. Мої ноги відірвалися від підлоги, і я відчула себе в повітрі і наче без кісток. Я побачила намальованих богів на стелі, а потім спотворені жахом обличчя, кров та піну.

Я впала на жорстку підлогу, послизнувшись і вдарившись колінами. Спробувала підвестися, знаючи, що залишатися на підлозі не можна.

— Тоні! - Закричала я, шукаючи її поглядом, але бачила тільки червоне ... скрізь.

Мені в ребра врізалось коліно, вибивши повітря з легенів. На спину опустилася нога в чоботі, шпурнувши мене на підлогу. Спина вибухнула болем. Намагаючись піднятися, я наосліп повзла по покритій сміттям підлозі, розчавленим троянд і, боги... боги, по вологих і теплих тілах.

Щось вчепилося в мою спідницю, я впала вперед і віч-на-віч зіткнулася з Дафіною. Час ніби зупинився, поки я дивилася в її єдине прекрасне блакитне око, широко розкрите і заскленене. Її маска, така ж яскрава, як і в Лорен, просочилася кров'ю, і тепер у ній переважав червоний колір. Я простягла руку, щоб витерти кров зі стразів.

І побачила Лорен. Та згорнулася клубочком поруч із Дафіною і затулила руками голову. Я підбралася до неї і схопила її за руку. Вона різко підвела голову. Жива. Вона жива!

-Вставай!

Я потягла її, намагаючись підвестися, але щось мене не пускало. Я озирнулася і одразу про це пошкодувала.

Це було тіло. Я схопила спідницю, розриваючи її. Повертаючись до Лорен, я відчула слабкий запах – щось сірчисте та їдке. У мене всередині все обірвалося.

-Вставай. Вставай. Вставай!

-Не можу! - Закричала вона. - Не можу. Не можу...

На мене хтось упав, і я з криком схопила Лорен за сукню, за руку, за волосся - до чого тільки змогла дістатись - і потягла її через Дафін. Моє чуття звільнилося повністю, страх і біль виходили від Лорен, виходили звідусіль. Я встала на ноги і поставила Лорен. Побачивши колону, попрямувала до неї.

— Бачиш колону? - Запитала я. — Там можна стояти. Можна за неї триматись.

— Рука! - ахнула вона. — Здається, зламана.

- Вибач. — Я відпустила руку та обхопила її за талію.

- Мені потрібно до Дафін. - твердила вона. - Потрібно до неї. Її неможна так залишати. Мені треба до неї.

У мене до горла підступив грудку, але я тягла Лорен до колони. Я не могла думати про Дафіна, її маску і вціліле прекрасне око. Не могла думати про тіла, якими перебиралася. Не могла.

– Ми майже прийшли.

На нас хтось упав, але я втрималася, і Лорен теж. Ми майже прийшли. Ще кілька кроків – і ми будемо осторонь тисняви. Ми будемо...

Лорен сіпнулася, і щось вологе і тепле бризнуло на мою праву щоку та шию. Руки Лорен обм'якли, я підхопила її, і її раптовий тягар натягнув забите шкіру на ребрах.

- Тримайся, - твердила я. – Ми майже...

Я опустила на неї погляд, бо вона падала, а я не могла її утримати.

Вона впала, і я не могла повірити, що бачу. Я відмовлялася змиритися з побаченим. Мене штовхали то вправо, то вліво. Цього не може бути - з її потилиці стирчить стріла з тремтячим оперенням.

– Ми майже прийшли, – прошепотіла я.

У повітрі щось просвистіло – ще й ще. Я повільно підвела голову і вдивилася в тіні саду. Деякі були густішими і темнішими за інших. І вони наближались.

Я зовсім недавно була там із Хоуком. Чи встиг він піти вчасно? Або його там наздогнали.

Не можна так думати. Він повинен залишитися живим. Повинен.

Хтось схопив мене за руку та розгорнув.

– Бічний вихід. – Переді мною постало обличчя капітана Янсена.

– Діво, нам треба йти через бічний хід.

Я тупо заморгала.

- Віктер, Тоні. Я маю їх знайти...

– Вони зараз не мають значення. Мені треба тебе вивести. Прокляття!

Я відвернулась, відчайдушно дивлячись у натовпі тих, хто мені дорогий. Капітан схопив мене, але не втримав мою слизьку руку, і я

побігла в бурхливу людську масу. – Тоні! - Закричала я, проштовхуючись повз літнього чоловіка. – Віктер! Тоні...

-Поппі! – Мене схопили за спину, і я крутнулась. За мене чіплялася Тоні. Її маска зникла, зачіска розтріпалася. - О боги, Поппі!

Тримаючись за неї, я подивилася поверх її плеча і зустрілася з крижаним поглядом лорда Мезіна.

-Радий бачити, що ти жива, - сказав він.

Не встигла відповісти, як до нас протиснувся Віктер і відірвав мене від Тоні.

-Ти не постраждала? - Вигукнув він, витираючи кров з мого обличчя. - Ти поранена?

Я розімкнула губи і побачила герцогиню серед гвардійців. А за їхніми спинами висів герцог.

Полум'я облизувало його ноги, підіймалося до грудей і розповзалось по руках.

– Боги! - Вимовила Тоні.

Я вирішила, що вона теж це побачила, але потім зрозуміла дивиться на вхід. Я повернулась.

Їх були десятки, вони стояли в дверях і в розбитих вікнах, одягнені в церемоніальні вбрання Ритуала, обличчя закриті срібними масками. Вольвени. Маски зображували характерні риси вольвенів: вуха, гострі морди, видовжені ікла. Вхід, що загородили, були озброєні кинжалами і бойовими сокирами. Вогняні стріли пускали ті, що стояли у вікнах. Послідовники. Можливо, під масками переховувалися навіть атлантіанці.

І тут мене осяяло.

Вони були серед нас цілий вечір. Я згадала Агнес, те, що вона говорила, і як нервувала, і що Віктеру здалося, що вона щось недомовляє. Невже вона знала і намагалася попередити мене? Мене, але не

гвардійців та не звичайних людей, які лежали на підлозі, поранені та мертві. Не вбитого піднесеного. Чи не

Лорен чи Дафіну, які нікому не завдали шкоди.

Я стиснула кулаки.

– З крові та попелу! – прокричав один із Послідовників.

– Ми повстанемо! - Закінчив інший.

— З крові та попелу! - підхопили ще кілька, спускаючись сходами.

— Ми повстанемо!

Він схопив мене, я взяла Тоні за руку.

- Швидше, - сказав він, киваючи на капітана, який зараз стояв поруч із лордом.

Королівські гвардійці оточили нас із герцогинею і стали проштовхуватися через натовп до відчинених дверей, від яких відштовхували людей. Мені стало погано від того, що ми тікаємо, а вони залишаються у залі.

— Це неправильно, — сказала я. Мене потягли у дверний отвір, і я закричала, намагаючись перекрити крики: Їх переб'ють!

Герцогиня, що йшла попереду, повернула голову, і її чорні очі зустрілися з моїми.

— Про них подбають придворні.

За звичайних обставин я б розсміялася. Придворні? Про людей подбають піднесені, які, схоже, ніколи не брали в руки зброї? Але було щось таке в її очах, схожих на вугілля, що горить, — там, де були б зіниці, якби їх можна було побачити.

Ми пройшли через дверний отвір, і... і до Великої зали увійшли інші. Чи не гвардійці. Це були піднесені, і чоловіки, і жінки, і їхні очі горіли тим самим злим вогнем.

Прискоривши крок, я озирнулась через плече. У зал заскочила остання, що піднялася, її червоне плаття майоріло, як плащ. Королівський гвардієць зачинив двері і притулився до неї спиною, виставивши перед собою схрещені мечі.

Ми бігли по фойє навколо статуй, а повз нас пролітали гвардійці. Я оберталася на кожного, сподіваючись і боячись, що побачу Хоука, але всі обличчя були незнайомі.

Крики у Великій залі стихли.

Я сповільнила крок. Тоні теж обернулася. Крики просто... припинилися.

- Поппі, йдемо, - підганяв Віктер.

Ми вдерлися до бенкетного залу. До нас підбіг гвардієць, його обличчя та руки були забризкані кров'ю.

- Вони зайшли з чорного ходу, оточили весь проклятий замок. Єдиний шлях – прориватися крізь них.

– Ні, – заперечила герцогиня. – Ми перечекаємо тут. Ця кімната зійде. - Вона пройшла вперед. – Вони до нас не дістануться.

– Ваша милість... – почав Віктер.

– Ні. - Герцогиня повернулася до нього, в її очах горів той самий дивний вогонь. – Вони до нас не дістануться. - Вона кинула погляд на мене. - Заведи Пенеллаф.

Він стиснув губи, і ми обмінялися поглядами. Він похитав головою. Вчепившись в руку Тоні, я перетнула зал і увійшла до однієї з приймалень. Добре, це хоча б та кімната, де вбили Малессу.

Тому що велика ймовірність того, що саме тут ми всі померемо.

Капітан залишився зовні. Він оголив меч, і я знала, що він повернеться до Великої зали. Мій кинджал ледь не обпалював стегно.

Коли двері за нами зачинилися, я випустила руку Тоні і озирнулася. Тут було тільки одне вікно, але занадто маленьке, щоб у нього міг пролізти хтось більший за дитину. Герцогиня впала на кушетку, стиснувши губи в тонку лінію. Лорд

Мезін підійшов до неї і кілька королівських гвардійців залишилися з нами.

- Мила дівчинко, у тебе такий вигляд, ніби ти ось-ось знепритомніє від страху, - сказала герцогиня Тоні. -

Запевняю тебе, тут з нами все буде гаразд. Йди сюди. - Вона поплескала по кушетці. - Сідай зі мною.

Тоні подивилася на мене, і я непомітно кивнула. Вона зробила неглибокий вдих і сіла поряд із герцогинею, яка повернулася до лорда.

- Бран, чи не наллеш нам віскі?

Лорд підвівся, щоб виконати прохання, а я глянула на Віктера і прошепотіла:

– Це неймовірна дурість.

На його обличчі грали жовна.

– Якщо сюди прийдуть, ми будемо легкою здобиччю, – тихо продовжувала я. – І це якщо ми не згоримо живцем у пожежі від підпаленого герцога.

Він відвернувся від герцогині та кивнув.

- Ти озброєна?

— Так.

- Добре. - Він уп'явся поглядом у двері. - Якщо сюди хтось увійде, без вагань роби як я тебе вчив.

Я запитливо глянула на нього.

- Мені однаково, хто тебе побачить, - прошепотів він. - Захищайся.

Я повільно видихнула та кивнула. У тиші чулося лише брязкіт склянок, а потім і воно стихло. Гвардійці не зводили очей з дверей, а я залишалася поруч із Віктером, щохвилини дивлячись на Тоні. Вона сиділа, втупившись перед собою і тримаючи в руках зовсім забуту склянку віскі. Щоразу, коли я дивилася в той бік, я зустрічалася поглядом із лордом.

Несправедливо, що він досі живий, коли багато хто загинув.

Я мала на увазі саме це, і начхати, наскільки недостойна така думка. Не знаю, скільки пройшло часу, але я знову згадала про Хоук, і моя кров замерзла від страху.

Я трохи торкнулася спини Віктера і, коли він обернувся, прошепотіла:

- Як думаєш, з Хоуком все гаразд?

- Він уміє вбивати, - відповів охоронець, знову зосереджуючись надверях. - Упевнений, з ним усе гаразд.

Загинуло чимало гвардійців, які вміли вбивати. Талант нічого не означає, якщо з нізвідки прилітає стріла.

Я змусила себе дихати глибоко та рівно. Герцог мертвий, Масадонія перетворилася на черговий палац

Золотого Півмісяця. Але з Тоні все гаразд. І з Віктером. І з Хоуком має бути добре. Нехай... нехай цієї ночі справа не обернеться так, як тієї, коли прийшли Бажаючи, і мама... У двері щось ударилося, і Тоні ахнула, притиснувши руку до рота.

Віктер підніс палець до губ. Я затамувала подих. Не треба панікувати, цей стукіт може нічого не означати.

Так, ми тут як риби у садку, але ми...

Двері затремтіли на петлях від наступного удару. Тоні та герцогиня встали. Гвардійці вихопили мечі і рушили загороджувати вхід.

У двері врізалася бойова сокира, деревина тріснула і розкололася.

- Як ви сказали, ваша милість? – зітхнув лорд. - Вони до нас не дістануться?

– Заткнись, – прошипіла герцогиня. - У нас все добре.

Від дверей відвалився великий шматок. У нас далеко не все гаразд.

Віктер озирнувся на мене. Наші погляди зустрілися, і я видихнула повітря, яке тримала. Повернувшись, поставила ногу на порожнє крісло і стала задирати спідницю.

— А тепер цікаво, — зауважив лорд.

Дістаючи з піхов кинджал, я впіймала його погляд і пошкодувала про те, що не можу кинути цей клинок йому в серце. Мабуть, він це зрозумів на мої очі, бо його ніздрі роздулися.

- Пенеллаф? - ахнула герцогиня. – Навіщо тобі кинджал? Та щепід спідницею? Ти весь час носила його там?

Тоні видала істеричний смішок, прикривши рукою рота, і зробила великі очі.

- Вибачте. Вибачте.

Герцогиня Тірман похитала головою.

- Навіщо тобі кинджал, Пенеллафе?

- Постаратися зробити все можливе, щоб не загинути, - відповіла.

У неї відвисла щелепа.

Знаючи, що ми поговоримо про це потім – якщо це буде «потім», – я повернулася до дверей. У залі було тихо. Ніякого руху за брюхом у двері. Один із гвардійців підкрався до неї і визирнув, нахиливши голову набік.

– Дермо! - Вигукнув він, обертаючись. - Назад!

Я відскочила, Віктер теж, але двоє гвардійців рухалися не досить швидко. Двері злетіли з петель і врізалися в них. Один упав, а іншого вдарило в груди тараном. Пролунав нудотний хрускіт.

Віктер змахнув мечем, розрубуючи кістки та жили. Таран упав на підлогу разом із рукою. Чоловік звалився назад і закричав, з одрубаної руки хльостала кров. Він упав на бік,

і відразу в кімнату ринув цілий рій

Послідовників, проковтнувши Віктера і гвардійців. Один із нападників виступив уперед, розмахуючи бойовою сокирою. Не час панікувати та боятися. Я не знала, прийшли вони за мною або просто щоб проливати кров, але в масці і цій сукні вони не розуміють, що я Діва.

Чоловік у вовчій масці посміхнувся.

- Гарненький кинджал.

Він не знав, що я вмію користуватися ним.

Він заніс сокиру, і, здається, герцогиня закричала. Або Тоні - я не зрозуміла, але ці звуки пішли на задній план, коли я дозволила інстинктам взяти гору.

Лезо сокири просвистіло в повітрі, я кинулася вперед, під руку нападнику. Метнулася йому за спину, коли він повертався, і встромила кинджал ззаду в шию, в те місце, куди вражала проклятих.

Він помер ще до того, як зрозумів, що я його вбила.

Він завалився вперед, а я побачила, що герцогиня таращиться на мене, роззявивши рота.

— Ззаду! - Крикнула Тоні.

Я крутнулася і кинулася на підлогу, інша сокира пронеслася повз. Я лягнула, збивши з ніг нападника. Він упав, у цей момент Віктер розвернувся, його меч описав дугу і опустився. Я схопилася на ноги, і тут другий

Послідовник зібрався кинути кинджал у спину Віктера.

Я попереджувально скрикнула, і мій охоронець посунув назад ліктем, потрапивши чоловікові під підборіддя та зламавши шию.

На мене кинувся ще один Послідовник, розмахуючи сокирою. Я метнулася вліво, і щось скло вдарилося в його металеву маску. Я озирнулася: склянки у Тоні більше немає, але вона недовго залишалася з порожніми руками і

схопила графин, тримаючи його як меч.

Я кинулася вперед, встромила кинджал в груди Послідовника. Він упав, потягнувши мене за собою. Я з бурчанням приземлилася на нього і почала підніматися, але на

мою руку наступила нога в чоботі. Руку пронизав дикий біль, і кинджал у мене вибили.

З моїх легень вибило повітря. Боги, як боляче. Я відкинулася назад, впавши на сідниці. Піднявши голову, почала відповзати. Рука, що садить, наткнулася на рукоятку сокири.

Послідовник наді мною обома руками заніс меч, готуючись його обрушити. У мене тьохнуло серце.

— Це Діва! — пронизливо крикнула герцогиня. - Вона Вибрана! Що?

Послідовник зволікав.

Міцніше стиснувши ручку сокири, я кинулася вперед, піднімаючи в повітря важку зброю. Він спробував відсахнутися, але я потрапила йому в живіт. Бризнула кров, Послідовник заволав, гублячи меч і хапаючись за живіт, його нутрощі.

У мене до горла піднялася жовч, і я обрушила сокиру на його шию, тим самим рятуючи від болісної смерті.

Незважаючи на біль у руці, я перехопила сокиру. Інший Послідовник уклав одного з гвардійців і рушив до

Тоні. З його меча капала кров. Я занесла сокиру над головою і зробила, як навчав Віктер: переконалася, що клинок націлений правильно, пронесла його над головою і опустила. Він пролетів повітрям і вразив

Послідовника в спину. Той завалився вперед, його меч упав на підлогу.

— Боги! - вимовив лорд Мезін, дивлячись на мене широко розплющеними очима.

- Запам'ятайте це, - попередила я і швидко нахилилася, щоб підібрати з підлоги короткий меч. - І це.

Цим легким гострим мечем я розсікла горло чергового Послідовника.

Тяжко дихаючи, я повернулася до дверей у той момент, коли Віктер пронизував мечем останнього нападника. Окрім мого охоронця на ногах залишився лише один гвардієць. Я опустила меч і переступила через частини тіла. Мої груди здіймалися і опадали.

- Це все?

Віктер визирнув у зал.

- Думаю, так, але тут залишатися не можна.

Я нізащо на світі не залишусь у цій кімнаті, і нехай герцогиня з лордом роблять, що хочуть. Я повернулася до Тоні.

— Як? — наполегливо запитала герцогиня. Її руки та одяг залишилися чистими, а я ніби викупалася в крові. Як таке можливо? - Вона дивилася на побоїще. — Як?

- Я її вчив, - відповів Віктер, вразивши мене. — І зараз як ніколирадий цьому.

— Гадаю, їй не потрібні жодні королівські гвардійці, — сухо зауважив лорд і, зморщивши носа, клацнув

щось із туніки. — Але для Діви це дуже неналежно. Я готова показати йому, наскільки можу бути неналежною.

Віктер торкнувся моєї руки, відволікаючи увагу, і одними губами сказав:

- Ходімо. - Він глянув на Тоні. — Тут небезпечно.

— Правда? - Тоні зробила крок вперед, все ще тримаючи графін. А то я не помітила.

Віктер знову перевів погляд на мене і, хоч його щоки були скоріше червоними, ніж золотистими, він усміхався. - Я пишаюся тобою.

У саду мені хотілося кинути в нього чимось, а тепер — обійняти. Я зробила крок до нього в той момент, коли Тоні закричала.

Час сповільнився. І все одно його було недостатньо, щоб зупинити те, що відбувається.

Віктер повернувся до дверей, де поранений послідовник піднявся на ноги і заніс меч. Меч промайнув у повітрі, його лезо блищало від крові.

— Ні! - Закричала я, але було пізно.

Меч влучив у ціль.

Тіло Віктера смикнулося, спина зігнулася, коли меч пронизав його груди, якраз над серцем. Він опустил голову, на його обличчі відбився шок. Я теж дивилася, не можу зрозуміти, що бачу.

Послідовник висмикнув меч, а моя зброя вислизнула з рук, коли я спробувала підхопити Віктера. Він може впасти. Він може померти. Він намагався встояти, коли я охопила його. Він відкрив і закрив рота.

Його ноги підкосилися, і він завалився. Він упав. Я не пам'ятала, як упала слідом, затискаючи обома долонями його рану. Я підвела голову, щоб покликати на допомогу.

Голова Послідовника без попередження злетіла з тіла, і я побачила Хоука. Бурштинові очі горіли люттю, щоки були забруднені кров'ю і... і сажею. За ним ще стояли гвардійці. Погляд Хоука метнувся кімнатою і зупинився на нас. Я побачила вираз його обличчя, його золотистих очей, коли він опустив закривавлений меч.

— Ні! — випалила я.

Хоук заплющив очі.

-Ні ні ні! - У мене захворіло горло. Я притискала руку до рани Віктера, а кров плескала мені в долоню і текла до ліктя. — Ні. Боги, ні. Будь ласка. З тобою все добре. Будь ласка...

-Мені шкода, - прохрипів Віктер, кладучи руку поверх моєї.

— Що? — задихнулася я. - Ти не можеш жалкувати. З тобою все буде гаразд. Хоук! - Я повернула до нього голову. - Ти мусиш йому допомогти.

Хоук опустився на коліна, поклав руку на плече Віктера і тихо промовив:

- Поппі.

— Допоможи йому, — зажадала я. Хоук нічого не сказав і не зробив.

-Будь ласка! Приведи когось. Зроби щонебудь!

Віктер міцніше стиснув мою руку. Опустивши погляд, я побачила на його обличчі біль. Я відчувала цей біль своїм даром. Я була така вражена, що навіть не подумала застосувати дар. Я спробувала забрати біль, але не змогла зосередитись, не змогла знайти ті радісні, щасливі спогади. Я нічого не могла вдіяти.

-Ні, ні, - твердила я, заплющивши очі.

У мене не просто так цей дар. Я можу допомогти йому. Можу забрати його біль, і це заспокоїть його, доки не підійде допомога.

- Поппі, - прохрипів він. - Поглянь на мене.

Я розплющила очі і здригнулася від того, що побачила. В кутках його надто блідих губ запеклася темна кров.

— Вибач, що я... ні... захистив тебе.

Його обличчя розпливалося перед моїми очима. Тепер кров із його рани не текла так вільно.

- Ти захищав мене. І, як і раніше, захищатимеш.

— Ні. - Його погляд перемістився поверх мого плеча на лорда Мезіна. — Я... підвів тебе... як людина. Вибач.

— Мені нема за що тебе прощати, — плакала я. - Ти не зробив нічого неправильного.

Його тьмяні очі вступилися в мене.

- Будь ласка.

- Я прощаю тебе. - Я нахилилася і притулилася лобом до його чола. - Я прощаю тебе. Прощаю. Я прощаю тебе.

Віктер здригнувся.

— Будь ласка, не треба, — прошепотіла я. — Будь ласка, не покидай мене. Я не можу... Я не можу без тебе.

Будь ласка.

Його рука вислизнула з моєї.

Без толку втягнувши повітря, я підняла голову і почала гарячково оглядати його обличчя. Його очі розплющені, губи розімкнені, але він не бачив мене. Він нічого не бачив.

- Віктер? - Я притулилася до його грудей, щоб почути серце - це все, що я хотіла. Лише почути стукіт серця.

Будь ласка. - Віктер?

Хтось тихо прошепотів моє ім'я. Хоук. Він накрив мою руку. Я подивилася на нього і похитала головою.

— Ні.

- Мені шкода, - сказав він, обережно піднімаючи мою руку. - Мені так шкода.

- Ні, - повторила я, роблячи короткі, швидкі вдихи. — Ні.

- Думаю, Діва також перейшла певну межу зі своїми гвардійцями.

Не думаю, що уроки взагалі зробили на неї якусь дію.

Мене накрило крижаною хвилею, що хлинула від верхівки і вниз по спині. Хоук підняв голову на лорда.

Його губи ворушилися, і, мабуть, він щось говорив, але слова відлітали геть. Я не чула Хоука через шум у вухах і пекучої люті, що скипіла в моїх венах.

"Прости мене".

"Я підвів тебе".

"Прости мене".

"Я підвів тебе".

Моя рука намацала метал. Я встала, вся в крові, і розгорнулася. Побачила лорда Мезіна - на ньому ні плямки крові, жодне пасмо волосся не вибилося.

Він дивився на мене.

"Прости мене".

Він самовдоволено посміхався.

"Я підвів тебе".

- Я це не скоро забуду, - сказав він, киваючи на Віктера.

"Прости мене".

З мене вирвалося гарчання - спалах люті і болю, що засів так глибоко, що він незворотно розколов щось усередині мене.

Швидко, як мене навчав Віктер, я змахнула мечем. Лорд Мезін був не готовий до нападу, але він рухався швидко, як будь-який, що піднявся. Він викинув руку, ніби збирався перехопити мою, і, клянусь, він думав, що зможе. Посмішка не сходила з його обличчя, але лютя виявилася швидше, сильнішою, смертоноснішою.

Гнів звернувся у чисту силу. Навіть боги не змогли б втекти від нього, не кажучи вже про якесь Піднесене.

Я перерізала жили, м'язи, а потім кістку на руці. Кінцівка впала на підлогу, така ж марна, як і весь він. Він завив, як жалюгідна поранена тварина. Мене охопило блаженне задоволення. Лорд розширеними очима втупився в кров, що б'є з обрубка трохи вище ліктя. Пролунали

крики та крики, але я не зупинилася. Я обрушила меч на ліве зап'ястя, відрубавши руку, якою він притискав мою до столу герцога, позбавляючи мене останніх залишків скромності, доки герцог бив мене по спині лозиною.

"Я підвів тебе".

Лорд ступив назад, спіткнувшись об крісло. Його губи розкрилися, і він видав новий звук, схожий на свист вітру, коли надходить туман. Я змахнула мечем широкою дугою, і меч – меч Віктера – знайшов свою мету.

"Прости мене".

Я знесла з плечей голову лорда Брендла Мезіна.

Тіло зісковзнуло на підлогу, а я знову підняла меч і встромила в його плече, в груди. Я не зупинилася. Не

зупинилася, навіть коли крики і крики заповнили весь навколишній світ. Я не зупинюся, поки від нього не залишаться самі шматки.

Мене обхопили ззаду та вирвали з рук меч. Я вловила аромат хвої та дерева. Зрозуміла, хто мене тримає, зрозуміла, хто відтяг мене від того, що залишилося від лорда. Але я боролася, дряпалася, намагаючись звільнитися. Хватка була залізною.

- Зупинись, - сказав Хоук, притискаючись щокою до моєї щоки. – Боги, зупинись. Зупинися.

Я лягнула, вдарила його в підборіддя, а потім у стегно.

Смикнулася назад, чому він спіткнувся.

"Прости мене".

Хоук обхопив мене обома руками, підняв і опустив так, що у мене нахилилися ноги і я не могла брикатися.

- Зупинися. Будь ласка, – казав він. - Поппі ...

"Я підвів тебе".

Крики стали такими гучними, що захворіли вуха, голова, шкіра. Найдальшим куточком розуму я усвідомлювала, що це я так кричу. Але не могла зупинитись.

Перед очима щось спалахнуло, і мене наздогнало забуття.

Я провалилася у небуття.

Розділ 27

Спираючись на підвіконня, я дивилася на смолоскипи, що горіли за Валом. Очі хворіли від непролитих сліз.

Я хотіла б заплакати, але хтось ніби перерізав канат, що поєднував розум із емоціями. Це не означало, що смерть Віктера мене не чіпала. Боги, мені було боляче щоразу, коли я згадувала його ім'я, але цим обмежувалося все, що відчувала через півтора тижні після його смерті. Різкий укол болю, що пронизує груди. Ні жалю, ні страху. Тільки біль та гнів... стільки гніву.

Може, це тому, що я не бачила його похорону. Я взагалі не ходила ні на який похорон, а мертвих було так багато, що їх ховали відразу по десять і навіть більше – принаймні так говорила Тоні.

Я не з власної волі пропустила церемонії. Я спала. Я проспала більшу частину тижня. Всі ці дні пройшли уві сні чи забутті від сновідних. Я навіть не пам'ятала, як Тоні допомагала мені змивати кров і як я лягала в ліжко. Я знаю, що вона зі мною розмовляла, але не пам'ятаю жодного слова. У мене було дивне враження, що зі мною хтось був, поки я спала. Відчуття мозолистих долонь на щоці, пальців, що прибирають волосся з обличчя. Я невиразно пам'ятала, що Хоук розмовляв зі мною, щось шепотів, коли кімнату заливало сонячне світло і коли опускалася темна ніч. Навіть зараз я відчувала дотик до обличчя, до волосся. Це був єдиний зв'язок із реальністю, поки я спала.

Я міцно заплющила очі і розплющила очі, тільки коли ці фантомні відчуття зникли.

Після нападу пройшло щонайменше чотири дні. Як я потім дізналася, Хоук натиснув якусь точку на моїй шиї, щоб я знепритомніла. Пізніше я прокинулася у своїй кімнаті, де були Хоук, Тоні, герцогиня та цілитель.

Виявилося, що я втратила голос. Крики... вони надірвали мені горло.

Мені дали снодійне, і вперше у житті я його прийняла. І пила б досі, якби Хоук чотири дні тому не забрав порошок з моєї кімнати.

Тоді я дізналася, що тієї ночі напали не тільки на Ритуал. Послідовники підпалили кілька багатих будинків у

Лучезарному ряду, відволікаючи гвардійців від Валу та замку. Ось де був Хоук, коли пішов із саду, і це пояснило сажу на його обличчі.

Влаштувати пожежі - спритний хід, віддаю належне Послідовникам. Гвардійці відвернули увагу, і

Послідовники змогли зняти охорону навколо замку, перш ніж їх помітили. Зуміли влаштувати масову бійню, перш ніж вдалося покликати гвардійців, що пішли в променистий ряд.

Ніхто не знав, що означало напад під час Ритуалу і чи взагалі мене шукали. Тієї ночі не вдалося взяти живим жодного Послідовника: уцілілі втекли і розчинилися в тінях.

Піднесені зробили те, що пообіцяла герцогиня. Їм довелося забруднити руки, але їхня допомога прийшла занадто пізно. Більшість у залі загинули. Вижили небагато людей, і майже всі вони перебували в такому стані, що навіть нічого не пам'ятали.

Тієї ночі загинуло понад сто людей.

Боги, я воліла б не прокидатися.

Уві сні я хоча б не думала про прищипляного до стіни герцога, що горить. Не думала про Дафіна з єдиним блакитним оком чи Лорен, яка намагалася допомогти друзі, але загинула, вбита стрілою. Я не пам'ятала, як це повзти по мертвих і вмираючих, знаючи, що нічим не можу їм допомогти. У мої сні не втручалися металеві маски вовчі. І остання посмішка Віктера, і як він сказав, що він пишається мною. Уві сні я не думала, що його останніми словами стала благання вибачити за те, що він мене не захистив. І уві сні я не пам'ятала, як мій дар підвів мене, коли я найбільше його потребувала.

Краще б я не говорила, що робила в саду.

Краще б... Краще б я взагалі не ходила на Ритуал, а потім під вербу. Якби я залишилася у своїй кімнаті, де мені й належало бути, ми

б не потрапили в саму гущу подій. Напад все одно б стався, і люди б загинули, але, можливо, Віктер залишився б живим.

Проте голосок на задвірках розуму нашіптував: Віктер, дізнавшись про те, що відбувається, все одно пішов би. А я – за ним. Його наздогнала смерть, і цей голосок шепотів, що смерть все одно знайшла б дорогу.

У дні, які я провела в глибокому забутті, я могла не визнавати того, що зробила з лордом Мезіном, і того, що відчуваю з цього приводу.

Або чого не відчуваю.

Я встромила нігті в долоні.

Я жодної краплі не шкодувала. Я б зробила це знову. Боги, я хотіла це повторити, і це мене лякало.

Уві сні я ні про що не думала і ні про що не дбала.

Але тепер я прокинулася, і зі мною були тільки мої думки, біль та гнів.

Я хотіла знайти послідовників, всіх до одного, і зробити з ними те саме, що і з лордом.

Я спробувала зробити це на другу ніч після мого пробудження. Одягнула плащ і маску, прихопила короткий меч, який колись дав Віктер, оскільки кинджал зник у тій плутанині в ніч Ритуала. Я збиралася відвідати Агнес.

Вона знала, і ніщо не переконає мене у протилежному. Вона знала, і її спроби попередити мене виявилось замало. Вона винна в крові, що пролилася в ту ніч, її руки запламувала кров Віктера. Мого наставника та друга, який пив у неї какао і заспокоював її. Вона могла все це запобігти.

Хоук наздогнав мене на півдорозі через Гай Бажань і притягнув волоком назад у замок. Після цього скриню зі зброєю прибрали з моєї кімнати, а хід для слуг забили з боку сходів.

Тож я сиділа. Чекала.

Щовечора з того часу, як я прийшла до тями, я чекала, що мене викличе герцогиня. Щоб покарати. Адже я зробила дещо настільки заборонене, що всі мої колишні витівки,

порівняно з цією, були справжньою дурницею.

Я убила Вознесеного.

Діва чи ні, але за цим має бути якесь покарання. Мене мають визнати недостойною.

Стук у двері відвернув мене від вікна. Двері відчинилися, і увійшов Хоук. Він був в уніформі – все чорне, крім білої накидки королівського гвардійця.

Віктера ще ніким не замінили. Не знаю чому. Може, побачивши, на що я здатна, герцогиня вирішила, що мене більше не треба так посилено захищати. Хоча захищати себе нелегко, якщо в тебе немає жодної зброї.

А може, річ у тому, що я вже втратила трьох охоронців лише за рік. Або в тому, що під час нападу загинуло стільки гвардійців. Тепер вони не повністю укомплектовані.

Ми з Хоуком пильно дивилися один на одного з різних кінців кімнати. Моя спина напружилася.

Наші стосунки стали дивними.

Не знаю, чи від того, що сталося в саду і потім з Віктером, чи з того, що я накоїв у тій кімнаті після смерті

Віктера. Може, через все. Хоук мовчав у моїй присутності, і я гадки не мала, що він відчуває і про що думає.

Мій дар ховався за такою товстою стіною, що її не можна було відкрити навіть трохи.

Він стояв мовчки, схрестивши руки на грудях і дивився на мене. З того часу, як я прокинулася, він чинив так разів п'ятсот. Може, він намагався поговорити зі мною, але я лише дивилася на нього.

Може саме тому все було так дивно.

Я примружилася, коли мовчання стало гнітючим.

- Що таке?

– Нічого.

- Тоді навіщо ти прийшов?

– Потрібна причина?

– Так.

- Мені не потрібна.

- Просто перевіряєш, чи я не придумала способу вибратися з кімнати? - З викликом запитала я.

- Принцеса, я знаю, що ти не можеш вибратися з кімнати.

– Не називай мене так, – огризнулася я.

– Не можу не відзначити, що це є прогрес.

Я насупилась.

- Який ще прогрес?

– З тобою, – відповів він. - Ти не дуже люб'язна, але принаймні розмовляєш. Це прогрес.

- Це не свідомо, - кинула я у відповідь. - Просто мені не подобається, коли ти так називаєш мене.

Він хмикнув.

– А втім, мені байдуже.

Я відірвала від нього погляд, відчуваючи. Не знаю, що я відчувала. Я посмикала: незручно сидіти на жорсткому кам'яному підвіконні.

Я не гнівалася на Хоука. Я просто злилася ... на все.

- Я розумію, - тихо промовив він.

Я глянула на нього. Він виявився ближчим, а я навіть не почула, як він підійшов. Тепер він стояв лише за кілька кроків від мене.

- Розумієш? - Я підняла брови. - Що саме?

Хоук пильно дивився на мене, і в цей момент я відчула ще щось, крім гніву та болю. Сором обпалив мене, наче кислота. Звичайно, Хоук розуміє – принаймні певною мірою. Але все одно він, напевно, розуміє краще, ніж багато інших.

- Вибач.

- За що? - Запитала я вже м'якше.

- Я вже говорив це тобі, незабаром після всього, але маю сумнів, що ти чула.

Я згадала невиразні відчуття його присутності.

- Мені слід повторити це раніше. Вибач за все, що сталося. Віктербув гарною людиною. Незважаючи на нашу останню перепалку, я поважав його і перепрошую за те, що нічого не міг зробити.

Всі м'язи в моєму тілі немов задубіли.

- Хоук ...

– Не знаю, чи змінилося б щось, якби я був тут – де мені й треба було, – продовжив він. – Але я перепрошую за те, що мене не було. До того часу, як я сюди дістався, нічого не міг зробити. Вибач...

- Тобі немає за що вибачатися. - Я злізла з підвіконня. Всі суглоби одеревіли від довгого сидіння. - Я не звинувачую тебе в тому, що сталося. Я на тебе не серджуся.

– Знаю. - Він дивився поверх мене у вікно. - Але це не змінює того, що мені хотілося б зробити щось і запобігти тому, що сталося.

- Мені багато чого хотілося б зробити по-іншому, - зізналася я, дивлячись на свої руки. – Якби я пішла до своєї кімнати...

– Якби ти пішла до своєї кімнати, це все одно сталося б. Не звалюй все на себе. - За мить я відчула його пальці під своїм підборіддям і підняла на нього погляд. - Ти не винна, Поппі. Ні в чому. Хіба що я... – Він осікся і тихо вилаявся. - Не бери на себе чужу провину. Розумієш?

Я розуміла, але це нічого не змінювало, тому я сказала:

– Десять.

Він зрушив брови.

– Що?

-Ти вдесьте назвав мене Поппі.

Він усміхнувся куточком губ, і на щоці з'явився слабкий слід ямочки.

-Мені подобається тебе так називати, але принцесою ще більше.

-Та гаразд, - відповіла я.

Він опустив підборіддя.

-Це нормально, розумієш?

– Що?

– Все, що ти відчуваєш. І чого не відчуваєш.

У мене перехопило подих і стиснуло груди, і не тільки від болю. Усередині з'явилося щось легше, тепліше.

Те, що він усе розуміє, певним чином доводило: колись він побував у такій ситуації, як і я. Не знаю, хто з нас рушив першим, але мої руки раптом обвилися навколо нього, і

він обійняв мене так само міцно, як і я його. Я притулилася щокою до його грудей під серцем, а коли він торкнувся підборіддям моєї голови, я полегшено зітхнула. Ніжні обійми не виправлять світ. Гнів і біль нікуди не поділися. Але Хоук такий теплий і його обійми... боги, це як надія, як обіцянка, що мені не завжди буде так погано.

Ми деякий час стояли так, потім Хоук відсторонився і прибрав з мого обличчя локон, що вибився, чому по мені пробігла знайома тремтіння.

— Я зайшов не так, — сказав він. — З тобою хоче поговорити герцогиня.

Я заморгала. Отже, час настав.

- І ти говориш про це тільки зараз?

— Нам потрібно було спочатку поговорити про найважливіші речі.

- Навряд чи герцогиня з цим погодилася б.

На обличчі в нього було написано, що йому байдуже.

— Настав час вирішити, як мене покарати за те, що... за те, що я зробила з лордом, так?

Хоук насупився.

— Якби я думав, що тебе покликали для покарання, я не повів би тебе туди.

У мене спалахнуло здивування: ще одна емоція, яку я можу відчувати.

- І куди б ти мене повів?

- Кудись подалі, - відповів він, і я йому повірила. Він би вчинив так, як не став би робити ніхто інший, навіть... навіть Віктер. — Тебе покликали, бо прийшли вести зі столиці.

* * *

Коли Тоні прийшла допомогти мені з вуаллю, здавалося дивним, що мені потрібно носити її після того, що сталося. І ще дивнішим здавалося те, що замок виглядає так само, як до нападу. Весь, за винятком Великої зали. Наскільки я могла роздивитись, його забарикадували.

Кинувши швидкий погляд на кімнату, де загинув Віктер, я зрозуміла, що двері замінили.

Ось і все, що мені треба знати.

Герцогиня була в білому, як і я, але якщо я носила біле вбрання Діви, то вона надягла жалобу. Вона сиділа за столом, що раніше належав герцогу, і читала якийсь папір. Це не той стіл, що стоїть у приватному кабінеті герцога. Якби ми зустрілися там, то не знаю, що я зробила б.

Я досі не могла повірити в те, як убили герцога. Звичайно, зброя була випадковим збігом, але в моїй голові крутилося щось, що весь час вислизало.

Коли двері за нами зачинилися, герцогиня підвела голову. Вона виглядала... інакше. Справа не в кольорі одягу і не в тому, що її волосся прибране назад у простий пучок.

Було ще щось, чого я ніяк не могла зрозуміти. Я пройшла повз лави. У кабінеті були ще двоє – капітан і королівський гвардієць.

Вона окинула мене поглядом. Цікаво, вона змогла розглянути, що моє волосся під вуаллю розпущене?

- Сподіваюся, з тобою все добре, - сказала вона і помовчала.
- Або, принаймні, що тобі краще, ніж коли я бачила тебе минулого разу.

- Зі мною все добре, - відповіла я, і це не здавалося ні брехнею, ні правдою.

- Чудово. Прошу, сідай.

Вона показала на лаву, і я підкорилася.

Тоні сіла поряд, а Хоук залишився стояти ліворуч від мене. Я щосили намагалася не думати, що це місце Віктера.

- Багато чого сталося, поки ти... відпочивала, - почала герцогиня. —

Королеву та короля сповістили про нещодавні події.

Вона поплескала довгим пальцем по паперу.

Мабуть, звістку відправили до столиці з поштовим голубом, але привезти сюди королівське послання міг лише слідопит. Йому довелося скакати вдень і вночі, по дорозі міняючи коней. Подорож на таку відстань зазвичай триває кілька тижнів.

– Після спроби викрадення та нападу під час Ритуалу вони вирішили, що тобі небезпечно тут залишатися, – заявила герцогиня.
- Вони відкликають тебе назад до Карсодонії.

Я передчувала, що так буде. Після спроби викрадення знала: дуже ймовірно, що королева викличе мене до столиці, і розуміла, що в такому разі Вознесіння відбудеться раніше, ніж очікувалося. Напевно, тому я не здивувалась, але це не пояснює відсутність страху та побоювань.

Я відчувала тільки... смиренність. Може, ще трохи полегшення, бо я більше не хотіла залишатися в замку

Тірман і не думала, що буде, коли я приїду до столиці. Я навіть не думала, що знову побачу Єна. Але я знала, що відчуваю. І це бентежило.

– Перепрошую, – випалила я. - Значить, мене не покарають?

Хоук повернувся до мене, і навіть не дивлячись я знала: на його обличчі зараз такий самий вираз, який був би у Віктера.

Герцогиня довго мовчала, але нарешті відповіла:

-Думаю, ти говориш про лорда Мезіна.

Я кивнула, відчуваючи всередині тугий вузол.

Вона нахилила голову набік.

-Думаєш, тебе треба покарати?

Я почала відповідати так, як зробила б два тижні тому, до нападу, коли я все ще зі шкіри геть лізла, щоб бути такою, якою, я починала вірити, мені ніколи не судилося стати.

– Не думаю, що можу відповісти на це запитання.

- Чому не можеш? - На обличчі герцогині позначилася цікавість.

– Тому що... було щось. - Я зупинилася на цьому, тому що Тоніпритиснула свою ногу до моєї. Я набрала більше повітря. - Я знаю, що мене слід покарати.

– Слід, – погодилася герцогиня. – Він був Вознесеним, одним із найстаріших.

Я відчула, як напружився Хоук, трохи присунувшись до мене.

-Ти рубала його як м'ясник, - продовжувала вона. Мені слід був відчутти жах або огиду, але хвилю задоволення, що не затопила мене. – Однак я впевнена, що в тебе

були причини.

Я роззявила рота.

Герцогиня відкинулася на спинку крісла та взяла перо.

- Я знала Брана багато, багато років, і для мене в його особистості залишилося мало таємниць. Я сподівалася, що він краще розуміє, хто ти. Очевидно, я помилялася.

Я трохи нахилилася вперед.

— Ви...

- Я б не стала ставити це питання, - обірвала вона, і її немиготливий погляд зустрівся з моїм. - Тобі не сподобається моя відповідь, і ти не зрозумієш. Я не чекаю від тебе іншого. Прийми це як належний урок, Пенеллафе. Часом правда нічим не допомагає, а лише руйнує та псує те, що не знищила. Щоправда не завжди дає визволення. У це вірять лише дурні, яких усе життя годували брехнею.

Схвильовано дихаючи, я зачинила рота і відкинулася назад. Вона знала. Вона завжди знала про лорда і герцога. Може, не точно про те, що вони робили, але знала. Я вчепилася у спідницю.

— Ти Діво, — продовжувала герцогиня. — Ось чому тебе не покарають. Вважай, що тобі пощастило і більше не говори про це. - У неї смикнулося око. - І зроби собі ласку, не думай більше про них, не витрачай на цей час.

Я не буду.

Я дивилася на неї. Вона розтиснула пальці, які здавлювали перо так, що побіліли кісточки. І тут до мене дійшло. Якщо герцог так ставився до мене, то чому я вирішила, що до дружини він ставився по-іншому?

Адже я ніколи не бачила, щоб вони якось виражали любов один до одного, навіть у рамках холодної натури тих, що піднялися. Я не бачила, щоб вони торкалися один одного.

Бути Вознесла ще не означає, що з тобою не будуть погано поводитися.

Я опустила погляд та кивнула.

— Коли... коли я вирушу до столиці?

– Завтра вранці, – сказала герцогиня. - Ти виїдеш зі сходом сонця.

Розділ 28

- Я не кину тут Тоні, - заявила я. - Нізащо!

- Вона з нами не їде. – Бурштинові очі Хоука люто спалахнули. Прости але немає.

Пройшло не більше півгодини після того, як ми покинули кабінет герцогині. Ми сперечалися в моїй кімнаті, у присутності глядачів: тут були Тоні та капітан, але ми з Хоуком поводитися так, ніби вони взагалі перебували в іншій будівлі. Ми сперечалися вже десять хвилин.

– Добре, що не ти головний, – наголосила я і повернулася до капітана. - Мені потрібно...

– Вибачте, Діво, але я з вами не їду. - Капітан Янсен ступив укімнату з дверного отвору. – Їде невелика група, а Хоук – ваш особистий королівський гвардієць. Він очолює гурт.

- Як він може очолювати? – майже прокричала я. - Він зовсімнедавно мій охоронець.

- Але він ваш єдиний охоронець.

Це твердження завдавало біль, тому я розгорнулася до Хоука і вчинила зовсім по-дитячому - зірвалася на нього.

- Ти серйозно думаєш, що я кину її тут? Тут, де Послідовникивбивають праворуч і ліворуч?

- А ти серйозно очікуєш, що я виведу її за Вал?

Тоні зробила крок вперед.

– Якщо мені можна...

– Так! - Вигукнула я. - Мене ж ти виведеш за Вал.

– Так. Нам виділять для супроводу лише кількох гвардійців і всі вони будуть зосереджені на твоїй безпеці.

Чи не її.

- Я можу...

– Знаю, що ти можеш сама себе захистити. Повір, принцеса, всі уції кімнаті знають. Але ми їдемо за Вал.

Ти знаєш, якою дорогою ми вирушимо? – наполегливо запитав він. – Нам доведеться їхати через Голі рівнини та Кривавий ліс.

Моє хвилювання посилилося.

– Знаю.

– І ми подорожуватимемо землями, густо заселеними

Послідовниками. Це не розважальна подорож, і я не ризикуватиму твоєю безпекою.

Він сердито дивився на мене. Той Хоук, який так міцно і так ніжно притискав мене до себе лише кілька годин тому, зник, і замість нього.

Замість нього з'явився королівський гвардієць, яким Віктер би пишався. Цей біль не зупинити. У цей момент

Хоук не був моїм другом або тим, ким він мені доводився. Зараз він був королівським гвардійцем, чий обов'язок – охороняти моє життя та в безпеці доставити мене до королеви та короля.

Він схилив голову і зустрівся зі мною поглядом.

– Якщо ми візьмемо з собою Тоні, то з таким самим успіхом можемо відправити її вперед як приманку для Бажаючих.

Я здивовано дивилася на нього.

– Це найабсурдніша заява на світі.

-Не більш абсурдне, ніж сперечатися з половиною твого обличчя,- заперечив він.

Я скинула руки.

-Це твої труднощі, не мої.

Він дивився на мене, граючи жовнами. Потім, видавши короткий смішок, повернувся до Тоні.

-Я знаю, ти хочеш поїхати з нею. Я розумію твоє бажання, але цене звичайний караван. Не буде десятків охоронців, ми не зупинятимемося на хороших заїжджих дворах.

Ми будемо рухатися швидко, і дуже ймовірно, що Ритуал виявиться не останнім разом, коли побачиш кровопролиття.

Я повернулася до Тоні, але не встигла заговорити, як вона сказала:

– Знаю. Розумію. - Вона зробила крок вперед. - Поппі, я ціную твій намір взяти мене з собою, але я не поїду.

Іноді і пір'їнка може збити з ніг.

- Ти... ти не хочеш?

Вона ж так мріяла побачити столицю.

Але якщо мене тут не буде, то вона зможе розпоряджатися своїм часом – принаймні більшою його частиною. Я стиснула губи.

- Я хочу. Дуже. - Вона зупинилася переді мною і взяла мене за руки. – І сподіваюсь, що ти цьому віриш. Але сама ідея такої подорожі мене лякає.

Я... я хотіла їй вірити.

Вона притиснула до грудей наші руки.

- Крім того, Хоук сказав правду. Так багато гвардійців... загинуло.

А ті, що їдуть із тобою, не можуть зосереджуватись на мені. Я не вмію боротися. Не вмію так, як ти. Я не можу зробити те, що ти зробила.

Що я зробила? Вона має на увазі моє вміння захищати себе або... чи те, що я створила з лордом?

- Я не можу їхати, - прошепотіла вона.

Я заплющила очі і важко зітхнула. Вона має рацію. І Хоук має рацію. Безвідповідально і нерозумно брати із собою Тоні. І хоча я турбувалася, що залишаю її в місті, де почалися заворушення, я сперечалася, бо...

Бо залишаю тут усе знайоме.

Стільки всього трапилося. Так багато втрат. І оскільки в мене не залишилося душевних сил і місця в голові, щоб хвилюватися щодо наближення Вознесіння або того, що боги визнають мене негідною, проблеми завтрашнього дня мене не турбували. Але все продовжувало

змінюватися, і Тоні... вона була останньою ниткою, яка зв'язувала мене з минулим.

Що, коли я її більше не побачу?

Намагатимуся про це не думати. І Тоні не дозволю. Перевівши подих, я розплющила очі.

- Ти права.

Її очі сповнилися сльозами.

– Ненавиджу, коли я маю рацію.

- Хвала богам, у цій кімнаті є хоч хтось розумний, - промимрив Хоук.

Я різко обернулася до нього.

- Тебе ніхто не питає.

Капітан Янсен тихо свиснув.

- Що ж, принцеса, до тебе дійшло.

Я випустила руки Тоні і обернулася до нього. Він посміхнувся і попрямував до дверей, але зупинився.

- Все ж наважусь дати пораду. Не бери багато речей. І не трудись пакувати цю прокляту вуаль – ти поїдеш без неї.

* * *

Я стояла поруч із чорними стінами Вала, заплющивши очі і піднявши голову назустріч прохолодному повітрі, що цілує мої голі щоки та лоб. Така дрібниця, але минуло вже багато років з того часу, як сонячне проміння і вітер стосувалися всього мого обличчя. Шкіру приємно пощипували, і ці миті не затьмарювали навіть причини, з яких я зняла вуаль.

Вуаль робила мене дуже явною мішенню під час подорожі до Карсодонії. Найкращий спосіб уникнути уваги

Послідовників та Темного – зробити так, щоб у мені не розпізнали Діву. Ось чому наш гурт збирався біля

Вала, а на мені був простий темно-коричневий плащ, щільний светр, моя єдина пара штанів та чоботи.

Поняття не маю, що думали побачивши мене люди, але за Діву мене точно ніхто не прийняв.

Саме тому я попрощалася з Тоні у моїй кімнаті. Нечисленні слуги в коридорах могли дізнатися в Тоні мою компаньйонку, і Хоук не виключав того, що серед персоналу замку, як і раніше, можуть бути послідовники.

Тож прощатися з Тоні було ще важче. До того, як вона приєднається до мене в столиці, може статися що завгодно, а я про це навіть не дізнаюся, поки мені хтось не повідомить. Я не можу нічого зробити, і від такої

безпорадності мені ставало недобре. Залишається лише сподіватися, що ми ще побачимось. В це віритиму.

Але не молитись.

До цього часу боги ніколи не відповідали на мої молитви.

І неправильно просити їх про щось, коли я... Я більше не могла заперечувати те, про що говорив Віктер.

Я хочу, щоб мене визнали недостойною.

Я зітхнула і зосередилася на відчуттях від вітру, що піднімає волосся з чола та скронь.

Герцогиня попрощатися не прийшла.

Мене це не здивувало. І не вразило, як сталося б раніше. Я навіть не зазнала розчарування і не знала, добре це чи погано.

- Схоже, ти насолоджуєшся.

Я розплющила очі і обернулася на голос Хоука. І майже пошкодувала, що не залишила очі закритими.

Він стояв біля потужного чорного коня і був одягнений не як гвардієць. Темно-коричневі штани облягали довгі ноги, наголошуючи на силі його тіла. Ще на ньому була

щільна сорочка з довгими рукавами, що підходила для холодної погоди, і підбитий хутром плащ. Його волосся в сонячному світлі було чорне, як воронове крило.

Якось у звичайному одязі він виглядав ще ефектніше.

І він дивився на мене, скинувши брову, а я ... ну так, я просто витріщилася на нього. До моїх щок прилив жар. - Мені добре.

— Тому що вітер торкається твоєї особи? - спитав він, відразу зрозумівши, про що я.

Я кивнула.

- Можу тільки уявити, як це. - Він ковзнув поглядом на моє обличчя. - Версія, якій я віддаю перевагу.

Я прикусила губу і легенько погладила коня ніс.

- Який красень. Має ім'я?

- Мені сказали, його звуть Сетті.

- На честь бойового коня Теона? - Усміхнулася я. Сетті тицьнувся носом у мою долоню, просячи ще ласки. У нього великі копита.

- Так, - відповів Хоук. - Гадаю, їздити верхи ти не вмієш.

Я похитала головою.

– Не їздила верхи вже... – Я посміхнулася ще ширше. – Боги, вже три роки. Ми з Тоні прокралися в стайню, і нам вдалося піднятися на коня, перш ніж прийшов Віктер.

Моя усмішка знітилася, я опустила руки і зробила крок назад.

- Так що ні, я не вмію їздити верхи.

– Це буде інтригуюче. - Він зробив паузу. – І болісно, бо ти поїдеш зі мною.

У мене завмерло серце. Я подивилася на нього.

- Чому інтригуюче? І болісно?

Він зігнув куточок губ, і з'явилася ямочка.

- Крім того, що це дозволить краще доглядати за тобою?

Покличсвою уяву, принцеса.

Уява мене не підвело.

- Це неналежно, - заявила я.

– Так? - Він опустив підборіддя. – Ти тут не Діва. Ти Поппі, безвуалі і без своїх зобов'язань.

Я впіймала його погляд. Приплив передчуття та полегшення дав зрозуміти, що під боєм та гнівом тепліться й інші почуття.

– А коли приїдемо до столиці? Я знову стану Дівою.

– Але це буде не сьогодні та не завтра. - Він відвернувся до однієї з сидельних сумок. - У мене є для тебе щось.

Я чекала, гадаючи, що це може бути, бо єдині речі, які я змогла взяти, були білизна та ще два светри.

Порившись у шкіряній сумці, Хоук витяг щось обмотане тканиною і почав розвертати.

Моє серце зупинилося і знову заколотилося, коли я побачила, що в нього в руці. Я відразу дізналася рукоятку кольору слонової кістки та червонувато-чорне лезо.

- Мій кинджал. - До горла підступив ком. – Я думала... думала, що він зник.

- Я знайшов його пізніше тієї ночі.

Під кинджалом у пакунку лежали піхви.

- Я не хотів віддавати його тобі, поки турбувався, що ти втечеш іпустиш його в хід. Але в поїзді він стане в нагоді.

Те, що він подбав про те, щоб я могла захистити себе, багато для мене означало. Але те, що він знайшов кинджал і приборіг його для мене.

- Не знаю що сказати. - Я прочистила горло. Хоук простягнув мені кинджал, і в той момент, коли мої пальці стиснули рукоятку, я переривчасто видихнула. - Віктер подарував його мені на шістнадцятиліття. Цей клинок був моїм коханим.

- Чудова зброя.

Ком у горлі розсмоктався, але я змогла тільки кивнути, обережно забираючи кинджал в піхви і прикріплюючи їх на праве стегно. Нарешті мені вдалося сказати:

- Дякую.

Хоук не відповів. Піднявши голову, я побачила, що до нас наближається маленька група. Двоє незнайомих чоловіків їхали верхи, і ще шестеро вели коней на повіді. Двох гвардійців я впізнала одразу. Я грала з ними в карти у «Червоній перлині». Філіпс, а другого, здається, звуть Ейррік. Якщо вони й пізнали мене, то нічим цього не видали, привітавши короткими кивками та уникаючи зустрічатись зі мною поглядами.

Мої шрами закололо, але я встояла перед спонуканням доторкнутися до них або повернутися так, щоб мої супроводжуючі їх не бачили.

Я здивувалася їх появі – адже вони не слідопити. Напевно, для нас не знайшлося достатньої кількості вільних слідопитів, але я була рада бачити Філіпса. Йому неодноразово доводилося стикатися з Спраглими, і він все ще живий.

– Команда у зборі, – промимрив Хоук і вже голосніше став уявляти супроводжуючих.

Він називав імена, проте велику їх частину я пропустила повз вуха, за винятком двох знайомих. Але одне із імен я згадала.

- Це Кієран. Ми разом приїхали зі столиці, і він знає дорогу, якою ми поїдемо.

Це був гвардієць, який стукав у двері тієї ночі у «Червоній перлині». Прямо-таки возз'єднання. Нарешті, мені вдалося на нього глянути. На вигляд він був ровесником Хоука. Темне волосся коротко

підстрижене, очі дивовижного світло-блакитного кольору, що нагадує зимове небо, різьблені контрастували з теплим бежевим відтінком шкіри, як у Тоні.

-Приємно познайомитися, - промовив Кієран, підіймаючись наконя.

-Мені теж, - пробурмотіла я.

У його голосі звучав той самий легкий акцент, що й у Хоука, незнайомий та мелодійний. Риси його обличчя були незграбними і дуже привабливими. Кієран глянув на Хоука.

– Якщо ми сподіваємось перетнути рівнини до ночі, настав час вирушати.

Хоук повернувся до мене.

– Готова?

Я подивилася на захід, на центр Масадонії. Над Нижнім кварталом і цитаделлю височив замок Тірман – велика споруда з каменю та скла, сповнена прекрасних спогадів і кошмарів, що переслідують у ночі. Десь там тиняється Тоні, а герцогиня приймає управління містом. Десь там моє сучасне перетворюється на минуле.

Я обернулася до Валу. Десь там чекає моє майбутнє.

Розділ 29

Після кількох годин стрибки Голими рівнинами я більше не покладалася на уяву, а нарешті зрозуміла, що мав на увазі Хоук, коли сказав, що я поїду з ним.

Між нашими тілами майже не лишилося простору. Спершу так не було. Коли перед нами відчинилися важкі ворота Вала і ми проїхали повз смолоскипи, я, пам'ятаючи про те, що наші супроводжуючі знають, хто я, сиділа прямо і відчайдушно намагалася не звертати уваги на руку Хоука навколо моєї талії. Проте темп був виснажливим. Не швидка стрибка, але я не звикла до верхової їзди, і моя поза швидко стала незграбною та болісною. Щогодини я все більше присувалася до Хоука, поки не

притулилася спиною до його грудей. Мої стегна притулилися до його ніг. Якоїсь миті каптур зісковзнув, і я не стала його надягати назад, почасти

тому, що мені подобалося, як вітер овіває обличчя.

А частково – щоб відчувати тепле дихання Хоука на щоці щоразу, коли він нахилився щось сказати.

Я мала рацію: для Діви все це неналежно. Або, принаймні, Діві не належить відчувати те, що я відчувала в його руках.

Але через деякий час я розслабилася і стала насолоджуватися цими відчуттями, знаючи, що, як ми приїдемо до місця призначення, все закінчиться, незалежно від того, наскільки Хоук впевнений у своїх навичках.

У столиці все буде інакше.

Я дивилася на пустельний пейзаж. Колись тут були ферми та заїжджі двори, де можна було перепочити. А тепер – нічого, крім нескінченної трави, викривлених дерев та високої тростини на руїнах сільських будинків та таверн.

Упевнена, тут водяться привиди.

Охочі розорили рівнини, осквернили кров'ю колись родючі землі і перебили всіх, хто насмілювався пустити коріння поза Валу.

І так близько до Кровавого лісу.

Я стежила, чи не з'явиться попереду ліс, і щосили намагалася не думати про те, як високо стоїть сонце зараз і де ми опинимося з настанням ночі.

Хоук зрушив і якимсь чином його рука опустилася між складками мого плаща. Кінь уповільнив крок. У мене в роті пересохло: долоня Хоука лежала на моєму стегні, і

хоча нас розділяв вовняний светр та мої штани, його дотик відчувався як тавро.

- Все добре? - спитав він, і його подих торкнулося моєї щоки.

- Я не відчуваю ніг, - зізналася я.

- За кілька днів звикнеш, - усміхнувся він.

— Чудово.

Коли його великий палець погладив моє стегно, я зробила глибокий вдих. І міцніше вчепилася в цибулі сідла.

- Ти наїлася?

Ми на ходу перекусили сиром і горіхами, і хоча в цей час дня я зазвичай обідала набагато щільніше, не впевнена, що навчуся їсти верхи на коні. Я кивнула. Кіран і Філіпс, що їхали попереду, теж сповільнилися. Іноді вони розмовляли, але здалеку я не могла розібрати слів.

— Ми зупиняємось? - Запитала я.

— Ні.

Я посунула брови.

-Тоді чому ми сповільнилися?

-Дорога для ... - Ейррік, що під'їхав до нас зліва, осікся, і я посміхнулася.

Я знала, що він мало не назвав мене Дівою. За останні пару годин він робив це так часто, що Хоук погрожував вибити його із сідла, якщо почує це ще раз. На щастя, зараз він вчасно схаменувся.

-Дорога стає нерівною, і тут тече струмок, але в заростях йоговажко розгледіти.

-Це ще не все, - додав Гоук. Його великий палець, як і раніше, рухався розміреними колами по вовняній тканині. - Не всі?

-Бачиш Ладді? - Хоук говорив про слідопит, який їхав праворуч від нас і за весь час не промовив жодного слова. - Він виглядає щурів.

Я скривила губи. Щури - це вам не звичайні гризуни. За чутками, вони розміром з кабана – прямо тварюки із кошмарів.

— Я думала, що вони вимерли.

— Це єдині істоти, яких не їдять Спрагли.

Хіба це не говорить про щось? Я здригнулася.

-Як ти думаєш, скільки їх тут?

-Не знаю.

Хоук міцніше стиснув мою талію, і в мене виникло враження, що він точно знає скільки.

Я глянула на Ейрріка.

Він відвів погляд.

-Ейррік, а ти не знаєш, скільки?

— Ну, я знаю, що колись було більше. - Він стривожено глянув на Хоука і одразу втупився перед собою. —

Раніше вони не були проблемою. Принаймні так мені в дитинстві розповідав дідусь. Він мешкав тут, серед останніх поселенців.

— Правда?

Хоук продовжував мене гладити. Ейррік кивнув головою.

— Він вирощував кукурудзу та помідори, квасолю та картоплю. -Гвардієць трохи посміхнувся. — розповідав, що щури завдавали лише дрібних неприємностей.

- Не уявляю, що щури вагою майже двісті фунтів завдавали лише дрібних неприємностей.

— Ну, вони просто копались у покидьках і більше самі боялися людей, ніж лякали, — пояснив Ейррік. Я не сумнівалася, що злякалася б їх незалежно від того, чи вони чіпали людей. — Але коли всі переселилися, вони втратили...

- Джерела харчування? - Закінчила я за нього.

Ейррік кивнув головою, оглядаючи горизонт.

- А тепер вони вважають їжею все, на що натраплять.

— У тому числі нас.

Я щиро сподівалася, що у Ладді чудовий зір і розвинене шосте почуття у всьому, що стосується щурів.

- Ти мене інтригуєш, - зауважив Хоук, пускаючи Сетті попереду Ейрріка.

— Інтригувати — твоє улюблене слово, — сказала я.

- Це коли ти поряд.

Я дозволила собі усміхнутися, тому що мені так хотілося, тому що на мене ніхто не дивився.

- Чим же я зараз інтригую?

- А коли ти не інтригувала? Ти не боїшся Послідовників і Бажаючих, але тремтиш як мокре кошеня при згадці щурів.

- Спрагли і послідовники не снують на чотирьох лапах, і у них немає хутра.

- Що ж, щури не снують. Вони бігають так само швидко, як гончак за здобиччю.

Я знову здригнулася.

- Мені від цього не легше.

Він розсміявся.

- Знаєш, чого мені зараз хотілося?

- Не говорити про гігантських щурів-людоджерів?

Хоук стиснув мене, і це відчуття відгукнулося теплом у грудях.

- Крім цього.

Я пирхнула.

- Будь добра, відкрий сумку біля твоєї лівої ноги. Тільки обережніше, тримайся за цибулю.

- Я не збираюся падати.

Але я все одно трималася, коли потяглася вперед, щоб відчинити клапан сумки.

Хоук хмикнув, але я проігнорувала його, риючись усередині.

Мої пальці торкнулися чогось гладкого та шкіряного. Нахмурившись, я схопила предмет і витягла.

Побачивши червону палітурку, я ахнула і засунула книгу назад у сумку.

- О боги! - Я витріщила очі і сіла прямо.

Хоук розреготався, і Кієран озирнувся на нас. Чи помітив він, як я почервоніла?

— Повірити не можу. - Я повернулася назад і на мить мало не потонула в ямочці на правій щоці Хоука.

Ямочка на лівій теж почала з'являтися. Потім я згадала, що виявила у сумці. - Як ти знайшов цю книгу?

- Як я знайшов фрівольний щоденник леді Вілли Колінс? У мене є свої методи.

— Як?

Востаннє я бачила щоденник, коли ховала його під подушку, а потім сталося стільки подій... Мені навіть на думку не спадало, що його міг хтось знайти і поставити запитання.

Багато питань.

- Я нікому не скажу, - відповів він, і я шльопнула його по руці. Як несамовито.

Я закотила очі.

- Ти хіба не збираєшся мені шанувати?

— Категорично ні.

— Може, я потім тобі почитаю.

Ще гірше.

-Немає необхідності.

-Впевнена?

-Абсолютно.

Він розсміявся мені в шию, цього разу тихо й м'яко.

-До якого місця ти дійшла, принцеса?

Я стиснула губи і зітхнула.

-Майже до кінця.

-Ти мусиш мені все розповісти.

Ну, це навряд чи. Просто не віриться, що він не лише знайшов цю прокляту книгу, а й поклав у сумку. Зі всіх речей, які можна було взяти, він прихопив щоденник. Куточки

моїх губ зігнулися, я мимоволі посміхнулася, а потім засміялася. Його рука знову стиснула мене

міцніше, і я розслабилася, притулившись до нього.

Хоук був... інтригуючим.

Після цього ми прискорили темп, наче гналися за місяцем. Не треба дивитися вперед, щоб зрозуміти – ми запізнюємося. І потім я побачила це.

При першому проблиску червоного я похолола. Потім перед нами відкрився весь пейзаж: багряне море, що простягається настільки далеко, наскільки вистачає погляду.

Ми дісталися Кривавого лісу.

Коні несли нас уперед, хоч усі мої інстинкти протестуюче кричали. Я не могла відірвати очей від лісу, хоча це був вигляд, який багато років переслідуватиме у страшних

снах. Я ніколи не бачила Кривавий ліс поблизу, оскільки їхала до Масадонії іншим, довшим шляхом.

Переді мною постала мішанина червоного кольору і ще темнішого відтінку, що нагадує запеклу кров. Земля під копитами стала кам'янистою, щось

тріщало і хрустіло. Гілки? Я почала опускати погляд.

- Ні, - наказав Хоук. – Не дивись униз.

Я не змогла зупинитись.

Мені стало погано. Земля була усіяна кістками, що вигоріли на сонці. Черепа оленів та дрібніших тварин.

Кроликів? Були й довгі кістки, надто довгі для тварин, та... Різко втягнувши повітря, я відвела погляд.

– Кістки... – Я проковтнула. – Не всі вони кістки тварин?

- Не всі.

Я опустила долоню на обвиваючу мою талію руку і вчепилася в неї.

- Це кістки загиблих Бажаючих?

Якщо вони не годуються, то чахнуть, поки що від них не залишаються тільки кістки.

- Деякі з них.

По мені пробігла тремтіння.

- Я ж сказав не дивитись.

– Знаю.

Але я подивилася.

І тепер не могла заплющити очі. Червоне листя блищало в заходячому сонці, ніби безліч листя було заповнене крихітними калюжками крові. Жахливий та страшно прекрасний вигляд.

Коні сповільнили крок, і кобила Ейрріка позадкувала, мотаючи головою, але він підстьобнув її. Ми вступили в ліс, і моє серце заколотилося, коли до нас простяглися гілки, а їхнє гладке листя тихо зашелестіло, ніби приманюючи нас.

Температура впала, як тільки ми проїхали під першими гілками: сонце майже не проникало крізь листя. Я подивилася нагору, і по моїй шкірі побігли мурашки. Деякі гілки

опускалися так низько, що можна було дотягнутися до листя, що нагадує кленові. Щоправда, я не стала

цього робити.

Ми мовчки вишикувалися в ряд по двоє, пліч-о-пліч, і рушили по втоптаній стежці. Усі трималися

насторожі. Оскільки під копитами нічого не хрустіло, я наважилася подивитися вниз.

- Листя немає, - сказала я.

– Що? – тихо спитав Хоук, нахилившись до мене.

Я окинула швидким поглядом темний ґрунт під деревами.

- На землі немає листя. Лише трава. Як таке можливо?

- Це неприродне місце, - відповів Філіппс.

- І це ще м'яко сказано, - додав Ейррік, озираячись.

Хоук відкинувся назад.

– Скоро нам доведеться зробити привал. Коням потрібен відпочинок.

Груди стиснули, і я міцніше вчепилася в його руку. Я усвідомлювала, що мої нігті вп'ялися в його шкіру, але не могла відпустити.

Я переривчасто видихнула і побачила хмарку пари, що вирвалася з рота.

Ми їхали ще годину. Хоук подав сигнал тільки тоді, коли крізь дерева стали пробиватися сріблясті проблиски місячного світла. Коні сповільнилися до швидкого кроку і нарешті зупинилися, важко дихаючи.

– Схоже, це найкраще місце для табору.

У мене виникло дивне бажання захихотіти, хоча нічого цікавого в тому, що ми збиралися робити, не було.

Ми збиралися провести ніч тут, у Кривавому лісі, де блукають Бажаючі.

Розділ 30

Я ніколи в житті так не мерзла.

Холод, що йде від землі, просочувався крізь похідну постіль, а важка вовняна ковдра нічого не могла вдіяти

з крижаним повітрям. Пальці в рукавичках здавались льодяниками, і тремтіння анітрохи не допомагало зігрітися.

У кривавому лісі градусів на двадцять холодніше, ніж за його межами. Якби на рівнинах пішов дощ, тут він обернувся б снігом.

Останні хвилини двадцять я щосили намагалася заснути - в несвідомому стані я не хвилюватимуся про те, як би не перетворитися на брилу льоду. Але при кожному шелестінні трави та пориві вітру моя рука тяглася до кинджала, захованого під сумкою, що служила подушкою. Холод, страх перед щурами, що вільно розгулюють, і загроза нападу Бажаючих не давали заплющити очей. Не знаю, як можна спати за таких умов.

Під час квапливої тихої вечері мені важко вдалося щось з'їсти.

Четверо гвардійців спали. Ще четверо чатували за кілька ярдів від нас, по кутках табору. Хоук поговорив з одним із них і попрямував до мене. Тут же захотілося вдати, ніби я сплю, але я знала, що він розпізнає обман.

Хоук опустився переді мною на коліна.

- Тобі холодно.

— Я гаразд, — пробурмотіла я, стукаючи зубами.

За мить його пальці без рукавички торкнулися моєї щоки. Я напружилася.

-Виправлення. Ти стала.

-Я зігріюся. — Я на це сподівалася. - В кінці кінців.

Він опустив руку між колінами.

-Поппі, ти не звикла до такого холоду.

-А ти?

-Ти гадки не маєш, до чого я звик.

Це правда. Я дивилася на темні контури його кисті - пальці неймовірно довгі і витончені для таких грубих, мозолистих рук. Такі пальці більше підійшли б художнику, а не гвардійцю та вбивці.

Хоук підвівся, і на мить мені здалося, що він відійде до гвардійців, що стоять на варті, але ні.

Якомога щільніше кутаючись у грубу ковдру, я спостерігала, як він розгортає ковдру зі своєї сумки і кидає сумку на землю. Ні слова не кажучи, він переступив через мене, ніби я була лише колодою.

Не встигла зробити черговий вдих, як Хоук ліг поруч зі мною.

Я повернула голову до нього.

- Що ти робиш?

- Намагаюся, щоб ти не замерзла до смерті. - Він розгорнув важкухутряну ковдру і кинув собі на ноги. —

Якщо замерзнеш, то я дуже поганий охоронець.

- Я не збираюся замерзати до смерті.

Моє серце гарячково забилося. Хоук був так близько, що якби я перекинулася на спину, то торкнулася б його плечем.

- Ти тремтиш так, що привернеш усіх, хто бажає в радіусі п'ятимиль.

Він перекинувся на бік, обличчям до моєї спини.

- Ти не можеш спати поряд зі мною, - прошипіла я.

— Ні.

Взявши край ковдри, він накинув його на мене.

На кілька дорогоцінних миттєвостей мене приголомшив вагу його руки на моїй талії.

- Тоді як ти це називаєш?

— Я сплю з тобою.

Я широко розплющила очі.

— А є різниця?

-Величезна.

Його тепле дихання торкнулося моєї щоки, через що пульс спочатку сповільнився, а потім почастішав.

Я втупилася в темряву, кожною клітиною тіла зосередившись на тяжкості обіймає мене руки.

-Хоуку, ти не можеш зі мною спати.

— Я не можу дозволити тобі замерзнути та захворіти. Розводити багаття надто небезпечно, і якщо тільки ти не вважаєш за краще, щоб я покликав когось іншого спати з тобою, інших варіантів немає.

- Я не хочу, щоб зі мною спав хтось інший.

- Я так і знав. - Його тон був одночасно дратівливим і самовдоволенням.

До моїх щок прилив жар.

– Я не хочу, щоби зі мною хтось спав.

Він упіймав у темряві мій погляд і заговорив ще тихіше:

- Поппі, я знаю, що у тебе бувають кошмари і що вони можуть бути сильними. Віктер мене попереджав.

Скорбота розбила збентеження, перш ніж воно до ладу сформувалося.

– Попереджав? – хрипко перепитала я.

– Так.

Я замружилася від болю. Звичайно, Віктер присвятив у це Хоука. Напевно, першого ж вечора після того, як до мене призначили нового охоронця. У самій глибині серця я знала, що Віктер поділився цими відомостями заради мого ж блага, а не для того, щоб підготувати Хоука до того, що одного разу вночі я прокинуся від кошмару. Поділився, щоб можлива реакція Хоука не збентежила мене і не посилила стрес.

Віктер був...

Боги, як я за ним сумую.

- Я хочу бути ближче, щоб втрутитися, якщо тобі насниться кошмар, - вів далі Хоук, і я розплющила очі. – Якщо ти закричиш...

Йому не треба було закінчувати фразу. Якщо я закричу, то можу привернути увагу якогось Бажаючого.

– Тому, будь ласка, розслабся та відпочивай. Завтра буде важкий день, адже ми не хочемо провести ще одну ніч у Кровавому лісі.

З моєї мови були готові зірватися сотні заперечень, але... я замерзла. І якщо мені насниться жах, то комусь доведеться мене розбудити, перш ніж я почну кричати. І жар

Хоука... тепло його тіла вже просочувалося крізь ковдру, проникало в мою холодну шкіру та кістки.

Крім того, він лише спатиме поруч зі мною. Або спати зі мною, як він сказав. Ні те, ні інше не заборонено.

І хіба ми вже не робили таке, що мені слід було припинити чи уникнути? Порівняно з ніччю в «Червоній перлині» та прогулянкою під час Ритуалу зараз усе цнотливе, незалежно від того, що тепер я тремчу зовсім

не від холоду.

- Спі, Поппі, - сказав Хоук.

Зітхнувши якомога голосніше і образливіше, я знову притулилася щокою до сумки і скривилася. Тканина

встигла добряче охолонути, поки я тримала голову піднятою. У результаті я влаштувалася, дивлячись прямо перед собою на неясні контури одного з гвардійців, залитого місячним світлом.

Я заплющила очі і відразу зосередилася на тому місці, де моє тіло стикалося з тілом Хоука.

Його рука обвивала мою талію, але долоня мене не торкалася. Кисть просто звисала переді мною.

Напрочуд... люб'язно з його боку. Він притулився грудьми до моєї спини, і при кожному його вдиху наші тіла стикалися сильніше.

Єдиними звуками, крім стуку мого серця – чи чує його Хоук? - Був шум вітру в листі, що нагадує тертя сухих кісток, і тихе іржання коней.

Невже Хоук уже заснув? Якщо так, то я розсерджуся.

- Це дуже неналежно, - прошепотіла я.

Його смішок у відповідь подівав на мене таким неправильним - і правильним - чином.

- Більш неналежно, ніж коли ти переодяглася в зовсім іншу діву в «Червоній перлині»?

Я зачинила рота так швидко і міцно, що дивно, як не зламала зуб.

– Або більш неналежно, ніж у ніч Ритуала, коли ти дозволила мені...

- Заткнися, - прошипіла я.

- Я ще не закінчив. – Його груди притулилися до моєї спини.

– А що щодо вилазки на бій із Спраглими? Чи той щоденник?

- Я зрозуміла, Хоуку. Можеш замовкнути?

- Ти перша початку.

- Насправді ні.

– Що? - У нього вирвався тихий смішок. – Ти сказала, я цитую: це глибоко, надзвичайно, незаперечно...

- Ти просто вчиш прислівники? Тому що я цього не казала.

Хоук зітхнув.

- Вибач.

Але в його голосі не було каяття, ні крапельки.

- Виявляється, ми тепер робимо вигляд, що не було нічого з цих неналежних речей, - сказав він. – Втім, я не здивований. І взагалі, ти чиста, непорочна і недоторкана Діво.

Вибрана. О

боги...

- Яка зберігає себе для чоловіка, що піднісся. Який, між іншим, nebude чистим, непорочним і недоторканим.

Я спробувала рушити його ліктем, але забула, що загорнута в одну ковдру і накрита зверху другою. Мені вдалося лише розкритися спереду, назустріч холодному повітрі.

Хоук засміявся.

- Я тебе ненавиджу. - Я почала назад закататися в ковдру.

- Розумієш, проблема якраз у цьому. Ти не відчуваєш до мене ненависті.

Я не відповіла.

– Знаєш, що я гадаю?

– Ні. І не хочу знати.

Він проігнорував мої слова.

- Я тобі подобаюся.

Я зсунула брови, дивлячись на розчищену галявину.

- Достатньо, щоб поводитися зі мною дуже неналежно. - Він помовчав. - Багато разів.

– Боги милостиві, зараз я воліла б замерзнути до смерті.

-Гаразд. Ми ж прикидаємося, що нічого не було. Я весь час забуваю.

-Те, що я не згадую про це кожні п'ять хвилин, ще не означає, ніби я вдаю, що забула.

-Але так смішно згадувати про це кожні п'ять хвилин.

Я підтягла край ковдри до підборіддя та посміхнулася куточками губ.

-Я не вдаю, що нічого цього не було, - тихо зізналася я. – Просто...

– Цього не мало бути?

Я не хотіла так казати. Здавалося, якщо я це скажу, то шляху назад не буде.

- Просто мені не належить ... робити нічого з цього. Ти ж знаєш. ЯДіва.

Хоук кілька секунд мовчав.

- А що ти насправді думаєш про це, Поппі?

Після кількох безуспішних спроб відповісти я заплющила очі і просто сказала правду:

– Я цього не хотіла. Я не хотіла, щоб мене призначали богам, а потім – якщо це буде потім, – віддали заміж за когось незнайомого, хто, можливо...

- Може, що? - Його голос пролунав тихо, навіть лагідно.

Я із зусиллям проковтнула.

– Хто, можливо, буде... – Я зітхнула. - Ти знаєш, які піднеслися.

Краса в очах того, хто дивиться, а вади...

вони неприйнятні.

Нарешті до моїх щок прилив жар. Слова на смак віддавали попелом.

-Якщо я в результаті стану піднесеною, впевнена, що, кого б королева не підбрала мені в пару, буде все одно.

Хоук довго нічого не говорив, і я була така вдячна, що мало не перекотилася, щоб його обійняти. Ніякі його слова не зробили б сказане мною менш принизливим.

-Герцог Тірман був худобою, - нарешті промовив Хоук. - Я радий,що він мертвий.

У мене вирвався здавлений смішок, досить гучний, щоб гвардієць зупинився.

– О боги, я ненароком.

- Все добре. - Судячи з голосу, він веселився.

Усміхаючись у ковдру, я сказала:

- Він безперечно був худобою, але... навіть якби у мене не булошрамів, я б не чекала майбутнього з радістю.

Не розумію, як це вийшло у Єна. Він майже не знав своєї дружини, і я... я не думаю, що він щасливий. Він ніколи про неї не розповідає, і це сумно, бо наші батьки любили одне одного. І йому слід було вибирати

пару з кохання.

І мені слід, хоч я і Діва.

- Я чув, що твоя мати відмовилася від Вознесіння.

- Так і є. Мій батько був первістком. Багатий, але не вибраний.

Мама була леді в очікуванні, коли вони познайомилися. Це вийшло випадково. Його батько – мій дідусь – був наближеним до короля Джалари.

Якось він узяв із собою в замок мого батька, і там побачив маму. Вважається, що це було кохання з першого погляду. - Моя посмішка згасла. – Я знаю, це звучить безглуздо, але я вірю в це. Так буває – принаймні у деяких.

– Це не безглуздо. Кохання з першого погляду існує.

Я трохи спохмурніла. Його голос звучав наче здалеку. Не можу пояснити чому, але в мене склалося враження, що він теж закохувався в когось після першої зустрічі й однієї бесіди. Я згадала, як він одного разу зізнався, що колись був закоханий.

У грудях спалахнула пожежа.

– Так ось навіщо ти ходила до «Червоної перлини»? В пошуках кохання?

- Сумніваюся, що там хтось шукає кохання.

- Ніколи не знаєш, що там знайдеш. - Він помовчав. - А що тизнайшла, Поппі?

Питання прозвучало так м'яко, майже... звабливо.

– Життя.

– Життя?

Я знову заплющила очі.

– Я просто хотіла пожити на своє задоволення перед Вознесінням. – Перед тим, що станеться під час

Вознесіння. - Я стільки всього не відчувала. Ти ж знаєш. Я йшла до «Червоної перлини» не за чимось конкретним. Просто хотіла щось випробувати.

– Життя, – відповів він. - Я зрозумів.

- Зрозумів? Правда? - Я сумнівалася, що навіть Тоні розуміла.

– Так. Всі навколо тебе можуть робити, що хочуть, а ти скута архаїчними правилами.

- Ти називаєш волю богів архаїчною?

- Це ти сказала, що не я.

Я зморщила носа.

- Я ніколи не розуміла, чому так. – Я розплющила очі. – Все черезте, як я народилася.

– Боги обрали тебе ще до народження. - Він присунувся ближче, ніби ми й без того не були під однією ковдрою, і я відчула чуже дихання ззаду на шиї. – Все тому, що ти

– народжена в покрові богів, захищена ще в утробі, від народження закрита вуаллю.

-Так, - прошепотіла я, розплющуючи очі. – Іноді я хотіла б...хотіла бути... – Ким?

Кимось іншим. Чи не Дівий. Але одна річ думати про це і зовсім інша – сказати вголос. Я мало не зізналася у цьому Віктеру, але тоді я найближче підійшла до того, щоб вимовити ці слова.

Давно настав час змінити тему.

-Неважливо. І я погано сплю. Ще одна причина, чому я пішла до«Перлини».

-Жахи?

– Іноді. А часом... у голові повно думок. Я щось прокручую знову і знову.

Тремтіння трохи зменшувалося.

- І чим же так зайнята твоя голова? – спитав Хоук.

Питання застало мене зненацька. Більше ніхто, за винятком, може,

Тоні, мене про це не питав. Навіть Віктер.

Йен би спитав, якби був поруч.

– Останнім часом я думала про Вознесіння.

- Уявляю, з яким передчуттям ти чекаєш на зустріч з богами.
Я хрюкнула як поросля.

- Зовсім ні. Насправді я боюсь.

Я різко втягнула повітря, дивуючись, як охоче кажу це вголос.

- Все добре, - сказав він, схоже, почувши мою недовіру. - Я мало що знаю про богів і Вознесіння, але я теж боявся зустрічі з ними.

— Ти? - З сумнівом перепитала я. — Боявся б?

- Віриш чи ні, але є речі, які мене лякають. У тому числі таємниця навколо справжнього ритуалу Вознесіння.

Ти мала рацію тоді в розмові зі жрицею. Цей ритуал так схожий на те, що роблять Спрагли, але його роблять для того, щоб зупинити старіння, запобігти хворобам на час, який в очах смертних є вічністю.

Всередині мене ворухнулась тривога.

— Це ж боги, їхнє Благословення. Вони з'являються під час Вознесіння. Ти змінюєшся вже від того, що дивишся на них, — пояснила я, але мої слова якось прозвучали непереконливо.

— Мабуть, ще видовище. — Якщо я говорила легковажно, то його тон був сухий, як Пустоші. - Я здивований.

— Чим?

— Тобою. - Його груди знову стикнулися з моєю спиною, коли він зробив глибокий вдих. - Просто ти не така, як я очікував.

Ну звісно, не така.

Більшість з радістю передбачали б зустріч з богами і можливість піднятися. Йен, Тоні і всі леді і лорди в очікуванні, але не я і не моя мама, і тому ми були іншими. Чи не

унікальними. Чи не особливими. Але... нам обом було важко

бути тими, хто ми є, хоч і з різних причин.

Я похитала головою.

- Мені потрібно поспати. Як і тобі.

- Сонце зійде швидше, ніж ми думаємо, але ти не заснеш відразу. Ти напружена, як тятива цибулі.

-Що ж, спати на жорсткій, холодній землі в Кривавому лісі, чекаючи, коли ж мені в горло вчепиться Спраглий або щур, - це не дуже заколисує.

– Охочі до тебе не дістануться. Як і щури.

– Знаю. У мене кинджал під сумкою.

- Ну звичайно, кинджал.

Я посміхнулася до темряви.

- Сперечаємося, я можу зробити так, що ти розслабишся і заснеш, немов на хмарі, купаючись у сонці.

Я знову пирхнула і закотила очі.

- Ти в мені сумніваєшся?

- Ніхто і ніщо на світі не зможе таке зробити.

- Ти стільки всього не знаєш.

Я примружилася.

- Може, я справді багато не знаю, але це вже я знаю точно.

- Ти помиляєшся. І я можу довести.

- Ну гаразд, - зітхнула я.

- Я доведу, і коли я це зроблю, то перед тим, як заснути з усмішкою на обличчі, ти скажеш, що я мав рацію.

- Сумніваюся, - відповіла я, бажаючи, щоб він насправді довів.

Рука, що висіла переді мною, раптово притулилася до верхньої частини мого живота, налякавши мене.

Я різко повернула голову назад.

- Що ти робиш?

– Розслабляю тебе. - Він опустив голову.

-Як це мене розслабить?

-Почекай, я тобі покажу.

Я хотіла сказати, що не треба мені нічого показувати, але його долоня почала повільно рухатися. Я затулила рота. Якось він просунув руку під мою ковдру, під плащ і светр, до тонкої нижньої сорочки. Його пальці описували кола, спочатку маленькі, потім більше, поки він не опустився нижче пупка, а його великий палець майже торкався знизу моїх грудей. Він просто гладив мене по животу, але відчуття було

новим, і здавалося, що це щось більше. Від його руки виходило хвилююче тепло.

– Не думаю, що це мене розслабить.

– Розслабиш, якщо ти перестанеш витягувати шию. - Він раптом нахилив голову і торкнувся губами моєї щоки. - Поппі, ляж на спину.

Я зробила, як він просив тільки тому, що його губи були так близько до моїх.

– Коли ти мене слухаєшся, мені здається, що зараз зірки впадуть ізнеба. - Він теж опустився, щоб говорити мені на вухо. – Хотілося б якось упіймати цей момент.

- Ну, а тепер я хочу знову підняти голову.

– Чому я не здивований? – Погладжування перемістилися нижче за пупок. - Але якщо ти піднімешся, то не дізнаєшся, що я затіяв. А якщо я щось про тебе знаю, то це те, що ти цікава.

Під його рукою розцвіло тепло у відповідь і поширилося вниз. Я кинула нервовий погляд на гвардійця.

– Я... я не думаю, що це треба робити.

-Що це"? - Він торкнувся пояса моїх штанів, і я сіпнулася. - У мене є краще питання. Поппі, навіщо ти приходила до «Червоної перлини»? Навіщо дозволяла себе цілувати під вербою?

Я відкрила рота, але його губи торкнулися моєї щоки, викравши всі слова.

-Ти прийшла туди пожити на своє задоволення. Хіба ти не так сказала? Ти дозволила мені зтягнути тебе до порожньої кімнати, щоб випробувати щось нове. Дозволила цілувати себе під вербою, бо хотіла зазнати нових відчуттів. У цьому нічого неправильного. Зовсім нічого. Його губи ковзнули по моїй щоці, викликаючи приємне тремтіння на шкірі. – А чому не можна сьогодні?

Я на мить заплющила очі і відразу відкрила, зосередившись на гвардійці.

– Дозволь показати тобі трохи з того, що ти пропустила, бо більше не приходила до «Червоної перлини».

– Гвардійці, – прошепотіла я.

Мене турбували саме вони. Чи не боги. Чи не правила. Не те хто я.

— Ніхто не бачить, що я роблю. - Його рука ковзнула далі, між моїх стегон. Я ахнула, коли він обхопив мене знизу долонею. Тканина штанів більше не здавалася щільною. — Але ж ми знаємо, що вони там.

Я ледве дихала від вихору відчуттів унизу живота і ниючої тяжкості в грудях.

— Вони гадки не мають, що відбувається. Не знають, що моя рукаміж ніг Діви. - Його голос перетворився на гарячий шепіт. Він підтягнув мене назад і притулився до мене, а з моїх губ зірвався ще один подих. Мій зад угнездився між його стегон.

Він видав глибокий, розкотистий звук, від якого мене обдало жаром. — Вони гадки не мають, що я до тебе торкаюся.

Він більше не тримав мене долонею, він торкався, потираючи двома пальцями шов штанів прямо посередині. Мене затопило хвилиною вологої спеки. Я опустила погляд, майже чекаючи побачити, що робить під ковдрою.

Я нічого не побачила у темряві.

Зате все відчувала.

Як він туди дістався? Я не могла зрозуміти і не була певна, що хочу в цьому розбиратися. Я вже відчула смак до того, що зараз відчуваю, і просте draжнення здавалося нечесним. І хіба це не означає жити повним життям? Брати більше, ніж ковток тут та шматочок там. Хотілося випити залпом і проковтнути стільки, скільки вийде.

Я хотіла відчувати якнайбільше, особливо після того, як тривалий час відчувала лише біль і гнів. Зараз вони обоє зникли.

Я скоро приїду до столиці, і цілком можливо, що моє Вознесіння відбудеться раніше, ніж очікувалося. А якщо я після нього виживу, то не сумніваюся, що, ким би я не стала в результаті, я не випробуюю і половини того, що викликає в мені Хоук, чи це роздратування чи гнів, сміх чи веселе подив, або ось це... ця всепоглинаюча хвиля гострого задоволення.

Його пальці грали зі швом, натискаючи так, що я відчувала цей дотик усім тілом до кінчиків пальців. Кожна ділянка мого тіла набула підвищеної чутливості.

І як, на його думку, це допоможе мені заснути?

Я зараз дуже навіть не спала, пульс стукав, серце шалено калатало, а він торкався і тер так, що мої стегна почали звиватися.

Він пересунув руку вгору по штанах, і його долоня торкнулася голої шкіри в нижній частині живота. Довгі пальці знайшли пульсуючу точку і почали робити повільні, розмірені кола.

- Тримаю парі, що ти м'яка, волога і вже готова. - Його голос пролунав як низьке гарчання над моїм вухом. Мені перевірити?

Я здригнулася, наполовину боячись, що він перевірить.

І ще наполовину – що не перевірить.

Тертя його пальців, груба тканина на моїй шкірі... і його слова...

О боги, це непристойно, абсолютно гріховно, і я не хотіла, щоби це припинилося.

– Хочеш? - спитав він, і мої стегна інстинктивно піднялися, шукаючи його дотиків. Він знову видав той самий звук, це схвальне гарчання, таке дике й первісне. – Я можу зробити більше.

Злегка розплющивши очі, я спостерігала за фігурою одного з гвардійців, який патрулює північний бік табору. Шкіра і тіло горіли забороненим жаром, а стегна знову почали рухатися. Цього разу це не була неконтрольована реакція, я цілеспрямовано похитувала ними в такт повільним, розміреним колам, які описували його пальці, і з захопленням приймала хворобливе задоволення.

Не слід було таке дозволяти. Навіть у відокремленій кімнаті, а тим більше не тут, де хтось із вартових міг

просто озирнутися. Якби вони придивилися уважніше, то зрозуміли б: щось трапляється. Я майже впевнена, що найближчий до нас гвардієць, за яким я спостерігаю, – Кієран. Схоже, він так само пильний, як і Хоук.

Це не правильно.

Але чому ж це... здається таким правильним? Таким добрим? Я перетворювалася на істоту з рідини і пульсуючого вогню, завдяки цим двом довгим, витонченим пальцям.

- Поппі, ти відчуваєш, що я роблю?

Я кивнула.

- Уяви, як станеться, якщо між моїми пальцями і твоєю шкірою нічого не буде?

Я здригнулася.

— Я зробив би це. - Його пальці натиснули трохи сильніше, трохи грубіше, і мої ноги смикнулися. - Я б проник у тебе, Поппі. Відчув би твій смак. Тримаю парі, ти солодка як мед.

О боги...

Я прикусила губу та випустила ковдру. Опустивши руку вниз, поклала на його передпліччя. Він зупинився.

Він чекав. Я без слів підняла стегна до його руки, а мої пальці вп'ялися в його шкіру. Ниючий біль ставав нестерпним.

- Так, - видихнув він. — Тобі цього хочеться?

- Так, - прошепотіла я, змушуючи це слово покинути мої губи.

Його пальці знову почали рухатися, і я мало не закричала.

- Я б пустив у хід інший палець. Ти напружена, але готова до більшого.

Я судорожно дихала, відчуваючи, як його передпліччя згинається під моєю рукою, а мої стегна рухаються тими самими колами, що й його пальці на мені.

- Я б просовував пальці в тебе і назад. - Його губи терлися об мою шкіру під вухом. - І ти б скакала на них, як зараз скачеш на моїй руці.

Саме це я й робила, абсолютно безсоромно. Вчепившись у його передпліччя, я гойдалася на його руці, переслідуючи це неймовірне напруження, яке все наростало і міцніло.

— Але ми не робитимемо цього сьогодні. Не можна. Тому що якщо хоч частина мене виявиться в тобі, я весь буду в тобі, і я хочу чути кожен звук, який ти видаси.

Не встигла я випробувати розчарування, не встигла осмислити його ніжні обіцянки, як він пересунув руку нижче і притиснув до мого центру, а його великий палець погладжував пульсуючу частину. У його рухах не було нічого повільного. Він точно знав, що робить з цим вирім наростаючої напруги. Хоук пересунувся поряд зі мною, друга його рука якимось чином опинилася під моїми плечима. Він притис мене до себе спереду, і тепер я рухалася не на його руці, а на ньому самому.

Похитування моїх стегон стали безладними та різкими. З губ зірвався тихий низький стогін. Я відчула себе в пастці, незрівнянно притиснутою до його твердого тіла. Щось... щось відбувалося. Те, на що натякали та обіцяли його поцілунки та дотики. Моє тіло

раптово напружилось, як тятива цибулі, і мої губи відкрилися за секунду до того, як Хоук притиснув долоню до мого рота, заглушаючи стогін, який я не змогла б стримати. Його гарячі губи рушили на моє горло. Його губи, зуби. Такі гострі...

Напруга урвався. Я здалася раптовому та потужному вибуху задоволення. Це як стояти на краю прірви і потім впасти. Я падала, тремтячи раз за разом, і продовжувала падати, поки його рука між моїх стегон сповільнювалася і потім зупинилася. Не знаю, скільки часу пройшло, я не зрозуміла, коли Хоук прибрав пальці з моїх стегон, а руку з мого рота. Моє серце тільки почало заспокоюватися, коли я усвідомила, що він приклав долоню до мого живота, а іншою рукою обвиває мої плечі, притискаючи до себе м'яке тіло.

Треба щось сказати... але що? Подяка здавалася неналежною. І взагалі нечесно, що він дав мені це, а я йому

– нічого такого роду. Напевно, треба перевірити, чи не помітив

Кієран чи ще хтось із гвардійців, що робив

Хоук – що ми робили під ковдрами, але в мене заплющувалися очі. Я не могла вимовити жодного слова.

– Знаю, ти цього не зізнаєшся. – Голос Хоука був тихий і невиразний. – Але ми обидва завжди знатимемо, що я мав рацію.

Мої губи зігнулися у сонній посмішці.

Він мав рацію.

Знову.

Розділ 31

Прокинувшись на світанку, я повірити не могла, як міцно і глибоко спала. Ніби лежала не на твердій землі, а в найм'якшому ліжку.

Я сумніваюся, що я прокинулася б сама, якби не приглушена розмова поблизу.

- Ми проїхали більше, ніж я припускав, - тихо говорив Хоук. Треба дістатися до Триріччя до настання ночі.

– Ми не можемо там зупинитися, – відповіли йому, і я впізнала голос Кієрана. - Ти це знаєш.

У Триріччі орудували Послідовники, тому його слова звучать розумно. Я розплющила очі і в світанкових сутінках побачила гвардійців за кілька кроків від мене. Я спалахнула, піднявши погляд на Хоук. Його обличчя я не могла розглянути, але одразу подумала, чим ми займалися.

– Знаю. - Хоук стояв, схрестивши руки. – Якщо зробимо привал напівдорозі у Триріччі, то можемо скакати всю ніч і до ранку приїхати до Нової Гавані.

-Ти готовий до цього? - Запитав Кієран, і я зсунула брови.

-А чому б і ні?

-Думаєш, я не помічаю, що діється?

Моє серце заколотилося, а в уяві відразу виник образ Кієрана, який патрулює табір, поки Хоук шепотів мені на вухо такі непристойні, безсоромні слова. Невже Кієран нас бачив?

О боги! Шкіру заколело і обдало жаром, але під збентеженням я, на свій подив, не виявила ні краплі жалю.

Я б не віддала жодної секунди з того, що випробувала.

Хоук не відповів, і я миттєво подумала про найгірше. Він шкодує? Те, чим ми займалися, заборонено не лише мені. Я не знаю всіх правил, встановлених для королівських гвардійців, але цілком упевнена, що капітан не закривав би очі на те, чим займалися ми з Хоуком.

Але Хоук мав знати, що так не можна.

Як і я. Але я погодилася на це.

– Пам'ятай про своє завдання, – сказав Кієран.

Хоук знову не відповів, і він повторив:

– Пам'ятай про своє завдання.

- Не забуваю ні на мить, - голос Хоука був суворий. – Ні на мить.

- Це добре.

Хоук почав повертатися до мене, і я заплющила очі, не бажаючи, щоб вони здогадалися, що я чула їхню розмову. Я відчула, що він зупинився наді мною, а за мить його пальці торкнулися моєї щоки.

Я розплющила очі і дивилася на нього, не знаючи, що сказати.

Думки розбігалися. Він провів великим пальцем по моїй щоці, а потім над нижньою губою, через що по тілу промайнула знайома хвиля тремтіння.

- Доброго ранку принцеса.

– Добре, – прошепотіла я.

- Ти добре спала.

– Так.

- Я ж говорив.

Я широко посміхнулася, незважаючи на підслухану розмову і те, що мої щоки запалали.

- Ти був правий.

- Я завжди правий.

- Сумніваюся.

- Довести тобі ще раз? – поцікавився він.

Моє тіло прокинулося і цілком привітало цю ідею, але розум теж працював.

– Не думаю, що в цьому буде потреба.

- Шкода, - промовив він. – Нам настав час виїжджати.

- Добре. - Я сіла і скривилася, розминаючи затеклі суглоби. - Мені потрібна пара хвилин.

Коли я виплуталася з ковдр, Хоук взяв мене за руку і допоміг піднятися, а потім поправив на мені одяг. Він затримав долоні на моїх стегнах таким знайомим інтимним жестом, що в мене здригнулося серце. Я підняла голову і навіть у напівтемряві кривавого лісу відчула себе в пастці його пильного погляду.

- Дякую за минулу ніч, - сказав він, так тихо, що чула тільки я. Я здивувалася.

- Хіба не я мушу тебе дякувати?

- Моє самолюбство вже задоволене тим, що ти так вважаєш.

- Він переплів пальці з моїми. - Не потрібно. Ти довірилася мені минулої ночі, але що важливіше, ми разом розділили ризик.

Справді.

Він ступив до мене ближче, і я відчула аромат хвої та темних спецій.

- І для мене честь, що ти пішла на цей ризик зі мною, Поппі. Тож дякую тобі.

В мені піднялася солодка хвиля, але в його голосі звучала дивна напруга. Ми трималися за руки, і я відпустила чуття – після ночі ритуалу я цього ще жодного разу не робила.

Я відчула вже знайомий бритвенно-гострий смуток, що пригнічений у нього глибоко всередині, але було ще дещо. Не жаль, а щось зі смаком лимона. Я зосередилася, поки його емоції не стали моїми, а я змогла пропустити їх через себе та зрозуміти, що відчуваю. Збентеження.

Ось що це було. Збентеження і внутрішня боротьба, що не дивно. Я сама відчувала щось схоже.

- Ти в порядку? – спитав Хоук.

Розірвавши зв'язок, я кивнула і відпустила руку.

- Мені треба зібратися.

Відчуваючи на собі його погляд, я зробила крок убік і підняла голову. Крізь густе листя пробивалося слабе сіре світло.

Кієран весь цей час дивився на нас, і стиснута щелепа говорила, що він незадоволений.

Кієран виглядав стурбованим.

* * *

Моя тривога про те, що розмова з Кієраном змінить поведінку Хоука, розтанула, навіть не оформившись.

Полегшення, що охопило мене, мало послужити застереженням, що ситуація... ну, вона загострюється.

Вона вже загострилася.

Мені не слід було заспокоюватися. Швидше навпаки: нам обом потрібно дуже наполегливо нагадати про наш обов'язок. Але я не просто заспокоїлася, я відчувала захоплення та надію.

Але чого мені сподіватися? Для нас нема майбутнього. Зараз я можу бути Поппі, але я, як і раніше, Діва, і навіть якщо під час Вознесіння мене визнають недостойною, це не означає, що для нас із Хоуком усе

закінчиться добре. На мене, швидше за все, чекає вигнання, і я не думаю, що разом зі мною покарають ще когось.

Навряд чи те, ким ми з Хоуком були і що означали одне для одного, може вирости у щось таке, заради чого він вирушить у вигнання разом зі мною. Це безглуздо. Це... Це було б як те велике кохання, яке мама відчувала до мого батька.

У будь-якому разі минула ніч здавалася сном. Я могла описати її лише так. І я не дозволю будь-яким «що, якщо» та наслідкам знищити спогад і те, що ця ніч означала для мене. Я перейду цей міст, коли настане час.

А поки що я могла тільки стежити за тим, щоб не впасти з Сетті.

Щоки пощипував крижаний вітер. Ми їхали кривавим лісом, червоне кленове листя і сіро-багряна кора перетворювалися на розмиті смуги.

Ми залізли в серце лісу, де дерева стояли не так тісно і між ними проникало більше світла. Але сонце все одно не гріло. Що далі ми їхали, то холоднішало, а дерева здавались ще дивнішими.

Стовбури і гілки згиналися, закручуючись спіралями вгору, суки перепліталися. Це не могло бути через вітер. Всі дерева стояли прямо, а кора... вона здавалася мокрою, наче стікала соком.

Я мала рацію, припустивши, що якщо піде дощ, то тут він перетвориться на сніг. За кілька годин шляху почався снігопад, і розкішна яскраво-зелена трава по обидва боки протоптаної стежки почала покриватися білою ковдрою. Я натягла рукавиці, але, здається, мої пальці з ночі так і не розтанули. Накинула капюшон, але він лише трохи захищав обличчя, і я гадки не мала, чи довго ще нам їхати. Ліс здавався нескінченним.

З землі почали вибиватися коряве товсте коріння, ніби намагаючись відвоювати назад клаптик землі, яким користувалися живі. Ми поїхали повільніше.

Коні обережно пробиралися між перешкодами. Я відпустила цибулі сідла і подивилася вниз, захоплюючись силою коріння. Моя увага привернула щось на землі. Я глянула направо, повз коня Ейрріка, і помітила під деревом купу каміння, покладеного так акуратно, що навряд чи це вийшло природним чином. У парі футів далі виднілася ще одна купа каміння. Цього разу в ній проглядався певний візерунок.

Ліворуч від стежки я помітила ще одне бездоганне коло з каміння.

Таких кіл виявилось багато, у центрі деяких лежав камінь, інші були порожні, а деяких камені розміщувалися як стріли, пронизливої коло.

Як на королівському гербі.

Мене хитнула тривога. Камені було неможливо утворити такі візерунки власними силами. Я повернулася в сідлі, щоб вказати на це Хоуку.

Раптом одна з коней позадкувала, мало не викинувши Кієрана з сідла. Він вчепився в повід і заспокійливо погладив коня по шиї.

Ми зупинилися.

- Що таке? - спитав Ной, слідопит, який їхав попереду.

Філіпс підняв палець, закликаючи до тиші. Затамувавши подих, я озирнулася. Нічого не почула і не побачила, але відчула, як напружилися м'язи Сетті. Він почав гарцювати і задкувати. Я поклала руку йому на шию, намагаючись заспокоїти, а Хоук натягнув поводи. Інші коні теж занервували.

Хоук мовчки поплескав за місцем, де був мій кинджал, і я кивнула. Просунувши руку під плащ, дістала клинок з піхов і почала уважно оглядати дерева.

Він виник з нізвідки. Чорно-червона грудка злетіла в повітря і врізалася в бік Ноя. Його зляканий кінь піднявся дибки, і Ной упав, сильно вдарившись об землю. Істота миттєво виявилася зверху, намагаючись вчепитися в обличчя гострими зубами, а людина відбивалася.

То був щур.

Мені вдалося стримати крик, що здійснювся до горла. Істота була величезною, більше кабана. Вигнутий

хребет поріс блискучим гладким хутром. Вуха стирчком, морда довжиною з половину моєї руки.

Намагаючись дістатися до слідопиту, воно гребло кігтями землю, вириваючи пучки трави.

Філіпс повернувся в сідлі, натягуючи цибулю. Він випустив стрілу, і та, просвистівши в повітрі, встромилася в загривок звіра. Щурище завищав, катаючись і лягаючи у спробі позбавитися стріли.

Ной піднявся на ноги і витягнув короткий меч. У сонячних променях блиснув кровокамінь. Слідопит обрушив меч на звіра, і той затих.

-Боги, - прокряхтів він, витираючи бризки крові з чола, і повернувся до Кієрана, який ще тримав лук із натягнутою стрілою. - Дякую, друже.

-Немає за що.

-Якщо є один, значить поблизу ціла зграя, - заявив Хоук. - Нампотрібно...

Ліс з усіх боків наче ожив. Листя зашуміло голосніше, особливо праворуч.

Я сіпнулася назад, врізавшись у Хоука. Зграя справді з'явилася.

Ной із прокльонами кинувся до низької гілки і застрибнув на неї.
Гризуни вискочили з кущів і помчали між деревами.

Вони не нападали.

Вони бігли повз нас, проскакуючи між збудженими кіньми. Їх були десятки, вони з гвалтом і вереском перестрибували через коріння і зникали в заростях під деревами.

Це видовище анітрохи не заспокоювало. Якщо вони біжать, то тому що рятуються від чогось.

Зирнувши на землю, я побачила щупальця туману. Волосся стало дибки. Це раптовий запах.

Смерділо.

- Треба забиратися. - Кієран помітив те саме, що я, - Негайно.

Ной зістрибнув на землю, і його ступні зникли в тумані, що швидко згущується. У мене серце підскочило до горла. Нахилившись уперед, я вчепилася в цибулі сідла і відчула, як напружився піді мною Сетті. Ной підбіг до свого коня і однією рукою схопив поводи, а другою заніс меч.

Вискочивши з-за дерев Спраглий у лахмітті був так само швидкий, як стріла, що вразила щур. Він схопив

Ноя, занурюючи йому в груди пазурі, і вчепився зубами в шию слідопита. Ной закричав, завалюючись назад і кидаючи меч. Хлинула червона кров, заливаючи його груди, а кінь кинувся бігти повз гвардійців, які очолювали нашу групу.

Пролунало виття, від якого в мене заледеніла кров, а шлунок стиснувся. Першому вою вторили інші голоси.

Хоук вилаявся, а Ладді розгорнув коня і пронизав списом з кровокам'я голову Спраглий, який убив Ноя.

— Втекти не вдасться. - Ладді підняв спис наконечником догори. — Не на цьому корінні.

Моє серце шалено билось. Я зрозуміла, що він. Успіх нам змінив: туман уже досягав колін.

- Ти знаєш, що робити, - сказав Хоук. — Роби.

Я коротко кивнула, а він зістрибнув на землю, вкриту перекрученим корінням. Я зісковзнула з коня і зробила крок далі на рівне місце. Я озирнулася: решта зробила те саме. Ейррік помітив у мене в руках кинджал і підняв брови.

— Я вмію ним користуватися, — запевнила я.

Він посміхнувся як хлопчик.

— Чомусь я не здивований.

- Ось вони. - Кієран підняв меч.

Він мав рацію.

Вони хлинули з-за дерев: маса в'ялої сірої плоті і напівзгнилий одяг. Колись панікувати. Бажаючи неймовірно швидкі, хоча складаються практично зі шкіри та кісток.

- Не давайте їм дістатися до коней, - крикнув один із гвардійців у той момент, коли Хоук ступив уперед, вганяючи меч у груди тварюки.

Я підбралася, не бачачи нічого, крім закривавлених іклів, і потім один Спраглий пішов прямо на мене.

Кинувшись уперед, я врізала йому кулаком у плече, відчувши, як шкіра і кістки немов провалюються під

моєю рукою, і встромила кинджал йому в груди. Коли я висмикнула клинок, бризнула гнила кров. Жадібний впав, а я крутанулась і схопила за розірвану сорочку іншого, що націлився на Сетті. Всадила кинджал в основу черепа і, скривившись, витягла.

Я підняла голову і натрапила на погляд Хоука. Він натягнуто посміхнувся, слабо позначилася ямочка.

- Ніколи не думав, що вважаю сексуальним те, як розправляються Спраглими. - Він крутнувся і зніс голову найближчої до нього тварюки. - Але дивитися, як ти з ними б'єшся, дуже збуджуюче.

- Як непристойно, - пробурмотіла я, відпускаючи Спраглий.

Я обернулася і відскочила від наступного. Він схопив мій плащ, а я вдарила Спрагу кинджалом в груди. Він упав, мало не поваливши і мене.

Мій кинджал розбив без промаху, але, на жаль, у такому бою був потрібен близький контакт. Я швидко озирнулася. Кієран з мечами в обох руках рухався з грацією танцюриста, укладаючи одного Спраглий за іншим. Ладді чудово справлявся з списом, а Філліпс з цибулею. Ейррік стояв неподалік мене. Туман уже піднявся до стегон.

До мене з виттям кинувся черговий Спраглий. Міцніше стиснувши рукоятку з кістки вольвена, я почекала, поки він наблизиться, і потім метнулася вліво, вганяючи лезо з кровакам'я йому під підборіддя. Різко втягнувши повітря, відійшла назад, намагаючись заспокоїти шлунок. Цей сморід...

- Принцеса, ось зброя краща.

Хоук підібрав із землі меч Ноя і кинув мені. Я спіймала.

- Дякую.

Прибравши кинджал в піхви, я розгорнулася і розсікла шию чергового Спраглий.

Я любила кинджал, але легкий меч із лезом із кровакамня в такій ситуації корисніший. Тепер я можу триматися трохи далі від ворога. Я вразила чергового Спраглий.

Серце билось в грудях. Я наткнулася ногою

на щось ззаду і сіпнулася вправо, опускаючи ногу і цілячись у груди Спраглий. Посковзнулася на корінні, і удар виявився невдалим: я промахнулася повз серце. Висмикнула меч і, переступивши, щоб стояти твердіше, націлилася на шию тварюки.

Я забула про коріння.

Нога зісковзнула, я спіткнулася і відчайдушно намагалася утримати рівновагу, але все одно впала, і щось врізалось в мене, збивши з коріння. Ейррік. Він перехопив Спраглий, і вони разом зникли в тумані.

Я з головою поринула в туман і не бачила нічого, окрім білої завіси. Мене охопила паніка. Вільна рука вдарилася об землю, яка виявилася надто слизькою. Я ніби перемістилася на багато років тому, тієї ночі, коли була маленькою і наляканою, коли відчайдушно чіплялася за руку матері, а вона вислизала.

В голові пролунав голос Віктера. Попередження, яке він дав мені на початку навчання.

«Ніколи не піддавайся паніці. Інакше ти загинула.

Він мав рацію. Страх може посилювати сприйняття, але паніка уповільнює реакцію.

Я не дитина.

Я більше не маленька та безпорадна.

Я вмю давати відсіч, умю захищатись.

Я з криком вирвалася з пут спогадів і схопилася на ноги в момент, коли до мене наблизився безволосий

Спраглий. Я пірнула його мечем у серце. Він лише заскулив, коли його бездушні очі зустрілися з моїми, і з тремтінням упав горілиць. Я розгорнулася в пошуках Ейрріка і помітила, що туман стає нижчим і рідшає.

Добрий знак. Я рушила вперед. Стало видно, як поранений Спраглий повзе до одного з коней. Я опустила ногу йому на спину, і він припав до землі. Я вдарила його мечем, і він зтих.

Туман уже майже розвіявся.

Хоук проткнув груди останнього Спраглий. Тяжко дихаючи, я оглядалася, оцінюючи наші втрати. Крім

Хоука, на ногах стояли лише п'ять гвардійців. Кієран і Ладді схилилися над слідопитом, який був точно мертвий. А Ной помер у той момент, коли Спраглий встромив зуби йому в шию.

Я обернулася далі і знайшла поглядом Філліпса. Він стояв навколішки перед... Ейрік.

Ні.

Він лежав на спині. І він сам, і Філліпс притискали руки до його живота. На тлі блідої шкіри каштанове волосся Ейрріка здавалося набагато темнішим, і... і так багато крові. Я опустила меч і попрямувала до них, переступаючи через тіла Охочих.

- Вона... з нею все гаразд? - Ейррік дивився на Філліпса, з куточків його рота текла кров.

Філліпс глянув на мене. Його коричнева шкіра посіріла, очі були сумні. Він кивнув головою.

- Більш за.

- Добре. - Він випустив свистяче зітхання. - Це добре.

З болем у серці я стала на коліна і поклала меч.

- Ти мене рятував.

Він перевів погляд на мене і видавив слабкий смішок разом із кров'ю.

— Не думаю, що... тебе... треба було рятувати.

— Було потрібне. - Я подивилася на його живіт. Пазурі жадаючозалишили глибокі рани - надто глибокі, і нутрощі вивалювалися. Я придушила здригання. - Ти встиг вчасно, Ейррік. Ти мене рятував.

Підійшов Хоук і теж опустився навколішки поряд із Філіпсом. Спіймавши мій погляд, він трохи похитав головою. Наче мені це треба говорити. З такою раною не вижити, і вона, мабуть, дуже болюча. Мені не треба застосовувати дар, щоб це зрозуміти, але я відпустила чуття і здригнулася від дикого борошна, що пульсує через зв'язок.

Зосередившись на Ейррік, я взяла його руку обома своїми. Я не можу рятувати його, але можу зробити те, що не вийшло з Віктером. Я можу допомогти Ейрріку полегшити його страждання. Робити це заборонено, а при свідках зовсім нерозумно, але мені все одно. Я не сидітиму і не діятиму, знаючи, що можу допомогти.

Тому я згадала пляжі і те, як Хоук змушував мене сміятися, змушував почуватися живою. І послала тепло та щастя Ейрріку через наш зв'язок.

Я знала, коли він отримав ці відчуття. Його обличчя розслабилося, а тіло припинило тремтіти.

Ейррік глянув на мене широко розплющеними очима. Він здавався страшенно юним.

— Мені... більше не боляче.

— Ні?

Я змусила себе посміхнутися, тримаючи зв'язок відкритим і омиваючи його хвилями світла та тепла. Я не хотіла, щоб прослизнув бодай натяк на біль.

– Ні. – На його обличчі з'явився побожний вираз. – Знаю, що я негаразд, але... але я почуваюся добре.

- Рада це чути.

Він дивився на мене, і я знала, що Філіпс та Хоук за нами спостерігають. Навіть не дивлячись на них, знала: вони зрозуміли, що раптове полегшення немає нічого спільного з наближенням смерті. Із такою раною ніхто не вмирає мирно.

- Я тебе дізнався, - сказав Ейррік. Його груди важко здіймалися іповільно опускалися, з рота знову текла кров. – Не думаю... що мені слід говорити, але ми зустрічалися.

Ми грали у карти.

Я здивувалася та посміхнулася по-справжньому.

- Так, грали. Як ти дізнався?

- Це... твої очі. - Його груди опустилися і зовсім не відразу піднялися знову. - Ти програвала.

– Так. - Я нахилилася, не пускаючи біль. - Зазвичай я краще граю.

Мене вчив брат. Але мені весь час випадали погані карти.

Він знову розсміявся, цього разу ще слабше.

– Так... погані карти. Дякую... – Він подивився кудись поверхнього плеча. Він бачив щось за моєю спиною, за нами всіма. І це було приємне видовище. Губи Ейрріка затремтіли, і він усміхнувся. - Мама?

Його груди більше не рухалися. Вона встала, але не опустилася. Ейррік відійшов. Губи, як і раніше, згиналися в усмішці, а очі посмикнулися пеленою, але блищали. Не знаю, чи бачив він мати, чи взагалі щось бачив, але сподіваюся на це. Я хотіла, щоб його зустріла мати, а не

бог Рейн. Приємно думати, що тих, хто вмирає, вітають близькі.

Хотілося б вірити, що на Віктера чекали дружина та їхня дитина.

Я повільно опустила руку Ейрріка, поклала на його груди. Підвела голову. Філіпс і Хоук здивовано дивилися на мене.

- Ти з ним щось зробила, - заявив Хоук, вивчаючи мене поглядом.

Я не відповіла.

Та й не треба було. Філіпс сказав за мене:

– То це правда. Ті чутки. Я чув, але не вірив. Боги! У тебе дар торкання.

Розділ 32

Ми мчали, не зменшуючи швидкості. У нас стало на три гвардійці менше, ніж ми виїхали з Масадонії. Через пару годин нам зустрівся кінь Ноя – він пощипував траву. Її прив'язали до кобили Ладді і поскакали далі.

Ми лише на кілька годин зупинилися за стінами Триріччя, щоб дати відпочинок коням, а потім їхали всю ніч. Моє серце втомлено калатало, ноги заніміли і нулі, і я хвилювалася.

Коли до нас приєдналися інші гвардійці, Філіпс не став говорити про те, що я зробила, але постійно крадькома кидав на мене погляди. Він дивився так, ніби не був

певен, що я справжня. Такі ж погляди кидали на мене слуги, коли я з'являлася їм у вуалі.

Я відчувала себе незатишно, але це ніщо порівняно з тим, як відреагував на мій дар Хоук.

Він уп'явся на мене поверх тіла Ейрріка так, ніби я була головоломкою, в якій загубилися всі крайні шматочки. Ясно, що він здивований, і я не звинувачувала його.

Звісно, у нього виникли запитання. Коли ми зупинилися біля Триріччя, я спробувала поговорити з ним про те, що зробила, але він лише похитав головою, сказав «пізніше» і заявив, що мені треба відпочити.

Зрозуміло, я противилася, але все закінчилося тим, що він чи вдав, що спить поруч зі мною, чи правда заснув.

Не знаю, чи був він розлючений, стривожений чи... спантеличений тому, що я йому не сказала про свій дар, але я не шкодувала, що застосувала його, щоб полегшити смерть Ейрріка. Ми з Хоуком поговоримо, і це

«пізніше» може наступити раніше, ніж хоче. Мене так і підмивало використати дар і перевірити, що він відчуває. Але мені вдалося стриматись. Не шахраюватиму, нехай краще сам скаже.

Тому що зараз зчитувати його емоції було б шахрайством.

На той час, як ми дісталися Нового Пристанища, вже наближався вечір. Ми майже без проблем проминули невеликий Вал. Хоук просто зійшов з коня і поговорив з одним із гвардійців, а потім знову сів на Сетті позаду мене, і ми рушили по брукованій вулиці.

Кієран зайняв місце Ейрріка і їхав поряд з нами сонним містечком, оточеним дрімучим лісом. Ми пройшли лавки, зачинені віконницями на ніч, і вступили в житловий район. Будинки тут були маленькі, як у

Нижньому кварталі, але зовсім не тулилися один на одного. Крім того, вони в кращому стані. Очевидно, торгове містечко процвітало, а місцеві Вознеслі справлялися краще, ніж Тирмани.

Ми проїхали приблизно квартал, коли двері одного з будинків відчинилися і вийшов літній чоловік із коричневою шкірою. Він нічого не сказав, тільки кивнув Кієрану та Хоуку. З-за його спини вискочив хлопчик і кинувся до сусіднього будинку. Він постукав у двері, і віконниці відчинилися. Філіпс, що їхав попереду, потягся до меча, але з вікна висунув голову ще один хлопчик.

- Мій тато...

Він замовк і витріщився на наш маленький караван. Захоплено заволав і вискалившись у широкій усмішці, він зник у будинку і щось крикнув батькові.

Хлопчик з першого будинку побіг далі і покликав ще одну дитину, цього разу дівчинку з волоссям ще рудіше за моє. Коли вона нас побачила, очі у неї стали як блюдця.

З іншого боку вулиці теж відчинилися двері, і цього разу вийшла жінка середнього віку з малюком на стегні.

Вона посміхнулася, а малюк помахав. Я незграбно помахала у відповідь і помітила, що перший хлопчик уже зібрав цілу команду. Тепер узбіччям перед нами бігла група дітей, відчинялося все більше дверей, і жителі

Нового Пристанища виходили на крильця подивитися. Нас ніхто не гукав. Дехто махав. Інші посміхалися.

Лише деякі невдоволено кривили губи.

Я відкинулася назад і прошепотіла:

- Все це трохи дивно.

- Не думаю, що у них часто бувають гості, - відповів Хоук, стискаючи мою талію, і дурне серце у відповідь трохи підскочило в грудях.

- У них сьогодні хвилюючий день, - сухо зауважив Кієран.

- Справді? – пробурмотів Хоук.

- Вони поводяться так, наче серед нас є особи королівської крові.

Він пирхнув.

– Тоді в них і справді не часто бувають гості.

Кієран нагородив його довгим поглядом скося, але Хоук, схоже, розслабився, і я прийняла це за добрий знак.

-Ти бував тут раніше? – поцікавилася я.

-Тільки не довго.

Я глянула на Кієрана.

-А ти?

-Проїздом раз чи два.

Я скинула брову, але тут попереду з'явилася фортеця Притулку.

Розташована поблизу лісу, вона не була обнесена ще однією стіною, як замок Тірман, але до того ж мала

набагато скромніші розміри. Висотою всього в два поверхи, ця споруда із зеленувато-сірого каменю

виглядала немов будівля з іншої епохи.

Але це навряд.

Ми рушили подвір'ям до стайні. Щось холодне торкнулося кінчика мого носа. Я подивилася нагору. З неба зривалися сніжинки. Ми проїхали у відчинені ворота, з яких

пахло кіньми та сіном. Нам кивнули кілька гвардійців у чорному.

Я переривчасто видихнула і на мить заплющила очі. Подорож через королівство ще й близько не завершена, але принаймні цю ніч ми проведемо в ліжках, чотирьох стінах і під дахом.

В умовах, які я перестала сприймати як належне.

Хоук зістрибнув на землю і, повернувшись до мене, підняв руки і поворухнув пальцями. Я вигнула брову і зісковзнула з іншого боку коня.

Хоук зітхнув.

Посміхаючись, я погладила шию Сетті. Сподіваюся, він наб'є черево добірним сіном і відпочине. Він це заслужив.

Перекинувши через плече сідельну сумку, Хоук підійшов до мене.

- Тримайся ближче.

- Звичайно.

Він стрільнув у мене поглядом, що каже, що він не довіряє моїй швидкій згоді. Як тільки до нас приєдналися решта, ми покинули стайню. Сніг трохи посилювався і вже припорошив землю. Я щільніше закуталася у плащ.

Головний вхід відкрився, і вийшов ще один гвардієць – високий блондин із бляклими блакитними очима.

Кієран вітав його рукостисканням.

- Радий зустрічі, - сказав гвардієць. Він ковзнув поглядом по Хоуку потім по мені. На кілька секунд, затримавши увагу на лівому боці мого обличчя, знову повернувся до Кієрана. – Радий зустрічі з вами всіма.

- Я теж, Делано, - відповів Кієран, а Хоук поклав руку мені напоперек. - Давно не бачилися.

- Не так давно, - прогримів голос із фортеці.

Я обернулася до освітленого ліхтарями простору. З великих двостулкових дверей до нас йшов високий темноволосий і широкоплечий чоловік із бородою. На ньому були темні штани та щільна туніка. Хоча він був одягнений не як гвардієць, на поясі в нього висів короткий меч.

Кієран усміхнувся, і я здивувалася. Я вперше бачила його усмішку, і вона перетворила холодного красеня на дуже привабливого хлопця.

- Елайджа, вже ти на мене найбільше скучив.

Елайджа зустрів Кієрана на півдорозі і уклав у ведмежі обійми, відірвавши гвардійця від підлоги. Очі горіхового кольору, швидше за золотисті, ніж карі, зупинилися на мені з Хоуком.

Елайджа підняв куточок губ і випустив Кієрана - точніше, впустив. Той, спіткнувшись, ступив назад і відновив рівновагу, хитаючи головою.

— Що тут у нас? - Запитав Елайджа.

- Нам потрібне укриття на ніч, - відповів Хоук.

Елайджа чомусь вважав відповідь Хоука кумедною. Він відкинув назад голову і розреготався.

- У нас купа укриттів.

- Це добре.

Хоук так і не прибрав руку з моєї спини, поки я зніяковіло оглядала передпокій.

З глибини будівлі вийшли кілька людей, чоловіків та жінок. Як і в місті, всі вони дивилися по-різному.

Більшість усміхалися, але в деяких були такі погляди, що нагадали мені Послідовника, який кинув у герцога пензлем Спраглий.

Де ж лорд чи леді, які керують містом? Сонце ще не село, але тут немає вікон, і, отже, вони не образили б

богів, якби вийшли сюди. Я не бачила серед тих, що зібралися, жодного Вознесеного. Може, цей чоловік — один із мажордомів, а лорд чимось зайнятий? Я помітила, що Кієран уважно оглядається. Напевно, він думає про те саме.

— Нам справді... багато чого треба дізнатися, — сказав Елайджа, ляскаючи Кієрана по плечу важким ручищем, через що я підняла брови.

Вперед виступила темноволоса жінка в темно-зеленій туніці до колін і таких самих штанів. Її плечі покривала важка кремова шаль. Мій погляд одразу прикувало її взуття.

На ній були чоботи.

Вона підійшла ближче, і я помітила, що колір очей у неї майже як у Елайджі, якщо не такий самий. Вони родичі? Вона здавалася років на десять молодша, за віком ближче до мене з Хоуком. Племянниця? Вона обдарувала всіх нас стриманою усмішкою і, як і Делано, затримала погляд на моїх шрамах. На її обличчі не було жалю, просто... цікавість. Що набагато краще за жалість. - Мені треба з кимось поговорити, а Магда покаже твою кімнату. - Хоук повернувся до темноволосої жінки перш ніж я відповіла. - Простеж, щоб її поселили в кімнаті з ванною і дали гарячої їжі.

-Так ... - Вона почала присідати, ніби в якомусь різновиді реверансу, але зупинилася на півдорозі, мило почервоніла і глянула на мене. - Вибачте, мене сьогодні трохи хитає. - Вона погладила живіт, що злегка округлився. - Напевно, тому провиною другий малюк.

-Вітаю, - сказала я, сподіваючись, що це відповідь, і повернулася до свого охоронця. - Хоук ...

-Пізніше, - відповів він і попрямував до Кієрана з Елайджею. Доних уже приєднався Філіпс, який уважно оглядав кожен куточок фортеці.

-Ходімо. - Магда злегка торкнулася моєї руки. - У нас на другому поверсі є кімната із ванною. Я надішлю гарячої води, і ви скупаетесь, поки вам готують вечерю.

Не знаючи, що робити, я пішла за Магдою. Ми вийшли з передпокою через бічні двері, що вели на сходи.

Дивно, що Хоук залишив мене одну. Напевно, він знає, що я чудово можу за себе постояти, але це дивно.

Хіба він точно впевнений, що тут немає Послідовників.

Але навіть у цьому випадку незрозуміло, звідки Хоук знає ім'я жінки, якщо він бував у містечку лише недовго. Вона ж нам не представилася.

* * *

Кімната виявилася напрочуд просторою, хоча єдиним джерелом денного світла тут було маленьке вузьке віконце, що виходило на подвір'я. Мені сподобалися дерев'яні

балки на стелі, а ліжко виглядало
найпривабливіше на світі.

Я не наважилася до неї наблизитися в одязі, забрудненому кров'ю
Спраглих, брудом і потім. Накинувши плащ на масивне дерев'яне
стілець, переконалася, що кинджал не
видно під светром.

У кімнаті розпалили камін. Їжу принесли раніше, ніж гарячу воду.
Рагу з яловичини виявилось таким

смачним, що я з'їла все до останньої краплі разом з коржами і,
мабуть, вилизала б миску, якби не маленька
армія слуг, якими командувала Магда.

Коли ванну наповнили вихідною парою водою, Магда повісила на
гачок світло-блакитний халат. Я витріщилася на нього, і раптово до
горла підкотив ком.

Халат не був білим.

Я заплющила очі.

- Поппі, - сказала жінка, і я різко розплющила очі. Вона вже
питала, як мене звуть, і я назвалася цим ім'ям. Все добре?

— Так. - Я заморгала. — Просто... в дорозі стільки було.

- Можу собі уявити, - відповіла Магда, хоч я в цьому
засумнівалася. — Якщо залишите одяг біля дверей, я простежу, щоб
його до ранку вичистили.

- Дякую.

Вона посміхнулася.

— Свіже мило та рушники поруч із ванною. Вам потрібно ще
щось?

Я хотіла спитати, де Хоук, але сумнівалася, що вона знає. Я
похитала головою, і вона попрямувала до дверей. І тут я згадала про
піднесених.

— Магда? - Покликала я. - Який лорд чи леді живе тут?

- Лорд Хальверстон поїхав на полювання з кількома чоловіками,
відповіла вона. - Він би привітав вас, але вже приготувався до від'їзду, і
захід сонця наближався.

— О.

Лорд поїхав на полювання? Люди тут... такі дивні.

- Ще щось?

Цього разу я похитала головою і не стала її затримувати. Я швидко роздяглася, залишила одяг біля дверей і з кинджалом у руці пробігла холодною підлогою, яка ще не встигла нагрітися від каміна.

Велика ванна була другою за привабливістю річчю на світі.

Ниючі м'язи розслабилися в гарячій воді, і я просиділа у ванні довше за необхідне, відтерши бруд милом з

ароматом бузку і двічі вимивши волосся. Нарешті я вирішила, що зморщусь як чорнослив, якщо затримаюся ще хоч на хвилину.

Витершись рушником, я одягла теплий халат і пошльопала босоніж до туалетного столика, де, на щастя, знайшовся гребінець.

Я попленталася в спальню, ліниво розчісуючи вузли і розплутуючи волосся. Кинджала поклала на столик.

Тепер залишалося лише чекати.

Я сіла на край ліжка, гадаючи, чим зараз займається Тоні. Чи завела вона друзів серед інших леді та лордів-очікуваних? Мене охопив смуток, і я вітала його. Це набагато краще, ніж відчувати тільки гнів і біль, але я сумувала за Тоні. Сумувала за Віктером.

До горла підкотив ком. Я розгладила долонями м'яку блакитну тканину. Очі щипало, але сльози... їх не було.

Мені майже хотілося, щоб вони полилися. Зітхнувши, я озирнулася на узголів'я ліжка. Там лежали дві подушки, наче ліжко призначалося для двох.

Я здригнулася від стукоту у двері. Зіскочила з ліжка і рушила до столика за кинджалом. Двері відкрилися. Я схопила кинджал і розвернулася.

- Хоук, - видихнула я.

Він підняв брови.

- Я думав, ти спиш.

- І тому вломився?

- Я постукав, отже, не вломився. - Хоук зачинив двері і вийшов на світ. Він викупався і переодягся, вологе волосся вилося на щоках. - Але радий, що ти готова на випадок,

якщо хтось з'явиться, кого ти не хочеш бачити.

— А якщо цей хтось, кого я не хочу бачити — ти?

На його обличчі з'явилася усмішка.

— Ми з тобою знаємо, що це не так. - Він окинув мене поглядом. -Анітрохи.

-Твоя зарозумілість ніколи не перестане мене дивувати.

Я поклала кинджал назад на столик і озирнулася. Оскільки єдиним іншим місцем, щоб сісти, був незручний на вигляд стілець, я знову вмостилася на краю ліжка.

-Я ніколи не перестану тебе дивувати, - відповів Хоук.

Я посміхнулась.

— А ось і підтвердження.

Він посміхнувся і попрямував уперед.

-Ти поїла?

Я кивнула.

-А ти?

— Поки що купався.

- Добре, коли вмієш робити кілька справ одночасно.

— Я багато чого вмію. - Він зупинився за кілька футів від мене. Чому ти не спиш? Хіба ти не вимоталася?

- Я знаю, що ранок настане швидше, ніж хотілося б, і ми поїдемо, але я не можу заснути. Поки що. Я чекала тебе. - Раптом занервувавши, я смикала пояс халата. — Це місце... незвичайне, правда?

— Не дивно, що воно здається таким, якщо ти звикла лише до столиці та Масадонії. Тут все легше, без церемоній.

-Я помітила. Не видно жодного королівського герба.

Він схилив голову набік.

-Ти чекала на мене, щоб поговорити про королівські прапори?

— Ні. - Я зітхнула і випустила з рук пояс. - Я чекала, щоб поговорити про те, що зробила з Ейрріком.

Хоук нічого не відповів.

Моя нервозність змінилася роздратуванням.

– Зараз тобі недостатньо «пізніше»? Коли ж буде слухний час?

Він зігнув губи.

- Час слухний, принцеса. Ми вдвох, а це те, що потрібно.

Я розплющила рот і тут же зачинила. Прокляття. Отож чому він увесь час переносив розмову? Якщо так, це цілком логічно.

- Ти поясниш, чому ні ти, ні Віктер ніколи не говорили, що в тебе цей дар торкання?

Мої щелепи розслабилися.

– Я не називаю його так. Мало хто... чув, що я роблю. Через цей дар дехто вважає, що я – дитя богів. Ти, схоже, все чув і все знаєш, то невже до тебе ці чутки не доходили?

- Я знаю багато чого, але ні, про це ніколи не чув, - відповів Хоук.

– І ніколи не бачив, щоб хтось робив тесаме, що й ти.

Я впіймала його погляд, і мені здалося, що він каже правду.

– Це дар богів. Ось чому я Вибрана. – Принаймні це одна з причин. - Сама королева веліла ніколи не говорити про дар і не застосовувати його доти, доки мене не визнають гідною. Здебільшого я

підкорялася цьому наказу. -

Здебільшого?

- Так, здебільшого. Віктер про нього знав, але Тоні – ні. Рілан та Ханнес теж не знали. Знала герцогиня, знав герцог, але це все. І я... не застосовувала його часто.

– Що це за дар?

Я випустила довгий подих.

– Я можу... відчувати біль інших людей, як фізичний, так і душевний. Ну, із цього починалося. Схоже, чим ближче я до Вознесіння, тим сильнішим стає мій дар. Напевно, слід сказати, що тепер я відчуваю емоції людей, – поправила я, сміючись. - Мені не обов'язково торкатися. Я можу просто подивитися на людину і... і як відкрити себе.

Зазвичай я контролюю дар і тримаю при собі, але іноді це важко.

– Наприклад, у натовпі?

Я зрозуміла, що він має на увазі звернення герцога до городян і кивнула.

– Так. Або колись хтось проектує свій біль, не усвідомлюючи цього. Але це рідкість. Я бачу не більше того, що бачиш ти чи будь-яка інша, але відчуваю, що людина це робить.

– Ти... просто відчуваєш, що відчувають люди?

Я підвела голову.

Він дивився на мене трохи розширеними очима.

- Тобто ти відчувала біль Ейрріка з його дуже болісною раною?

Я кивнула.

Хоук заморгав.

– Мабуть, це було...

-Дуже боляче? - Докінчила я. - Так, але це не найгірше з того, що мені доводилося відчувати. Фізичний біль завжди теплий і гострий, але душевний, емоційний біль... немов огортає студеною водою в холодний день.

Такий біль набагато гірший.

Хоук підійшов до ліжка і сів поряд зі мною.

-А ти можеш відчувати інші емоції? Радість чи ненависть? Полегшення... чи провину?

-Можу, але тільки з недавніх пір. І я не завжди точно знаю, що відчуваю. Доводиться покладатися на те, що мені знайоме і... – Я знизала плечима. – Але гадаю, на твоє запитання можна сказати так.

Вперше за весь час нашого знайомства Хоук втратив дар мови.

– І це не все, що я можу, – додала я.

- Ще б пак.

Я проігнорувала сухість його тону.

- Ще я можу полегшувати біль через дотик. Зазвичай людина цього не помічає, якщо не була охоплена дуже сильним і очевидним болем.

– Як?

– Я думаю про... щасливі моменти та посилаю їх через зв'язок, який встановлює мій дар, – пояснила я.

Хоук знову дивився на мене.

- Ти думаєш про щастя, і це спрацьовує?

— Ну, я б так не сказала. Але так.

На його обличчі промайнуло щось незрозуміле, і він упіймав мій погляд.

- Ти колись ловила мої емоції?

Я хотіла збрехати, що ні.

— Так.

Він випростався.

- Спочатку я робила це не навмисно... добре, навмисно, але тільки тому, що ти завжди здавався... не знаю.

Ти виглядав як звір у клітці, коли я бачила тебе у замку, і мені було цікаво дізнатися чому. Я розумію, що

мені не слід було це робити. І робила це... нечасто. Змусила себе припинити. Схоже на те. - Його брови злетіли на чоло. - Здебільшого.

Іноді я просто не могла
втриматись. Це все одно що заперечувати власну
природу та...

І не застосовувати те, із чим я народилася.

Ось чому часом так важко контролювати дар. Зрозуміло, нерідко мене викликало цікавість, але це здавалося неприємним природі - відкидати дар і тримати під замком. Це пригнічувало.

Так само, як вуаль, правила, очікування від мене і майбутнє, яке я ніколи не вибирала сама.

Чому все моє життя здається таким неправильним?

- І що ти відчула від мене?

Відірвавшись від роздумів, я глянула на нього.

- Печаль.

На його обличчі виникло потрясіння.

— Глибоке горе та жаль. - Я опустила погляд на його груди. - Вони завжди там, навіть коли ти дражнишся і посміхаєшся. Не знаю, як ти справляєшся з ними. Я вирішила, що більша їх частина пов'язана з твоїм братом та другом.

Хоук нічого не відповів, і я подумала, що сказала надто багато.

- Вибач. Не слід застосовувати на тобі дар і, напевно, потрібно було просто збрехати.

- А ти намагалася полегшити мій біль?

Я поклала долоні навколо її.

— Так.

— Двічі. Правильно? Після уроку зі жрицею та в ніч Ритуалу.

Я кивнула.

- Що ж, тепер я розумію, чому мені стало легше. Вперше це тривало... прокляття, тривало якийсь час.

Вперше за роки я так спокійно спав. - Він видав короткий смішок, і я глянула на нього. - Погано, що це не можна розливати по пляшках та продавати.

Я навіть не знала, що сказати.

— Чому? — спитав він. — Чому ти забрала мій біль? Так, я... сумую.

Постійно сумую за братом. Ця туга переслідує мене, але вона терпима.

— Знаю. Ти не давав дозволу втручатися у твоє життя, але я... мені не подобалося знати, що тобі боляче, — зізналася я. — А я могла допомогти, хоч би тимчасово. Я просто хотіла...

— Чого?

- Хотіла допомогти. Хотіла використати дар на благо людям.

— І ти це робила? Не тільки зі мною та Ейрріком?

-Робила. Пам'ятаєш проклятих? Я часто полегшував їхній біль. І

Віктер страждав на жахливі головні болі. Я іноді допомагала йому і Тоні, але вона не знає.

-Так от звідки пішли чутки. Ти допомагала проклятим.

— І іноді їхнім сім'ям. Доводилося, якщо вони сильно вбивалися.

— Але тобі цього не можна робити.

-Не можна, і це так безглуздо. - Я підвела руки. — Я не маю цього робити. Причина взагалі безглузда. Хіба боги вже не вважали мене за гідну, якщо наділили цим даром?

-Цілком логічно. - Хоук помовчав. — А твій брат може так? Чи щось із рідних?

– Ні. Тільки я і остання Діва. Ми народилися під покровом. Мамазрозуміла, що в мене дар, коли мені було років три-чотири.

Він насупився і знову витріщився на мене як на головоломку з відсутніми частинами.

– Що?

Він похитав головою, струшуючи здивування.

- А зараз ти читаєш мене?

– Ні. Я справді намагаюся цього не робити, навіть якщо дуже хочеться. Це все одно що шахраювати, коли йдеться про когось...

Я осіклася. Я хотіла сказати: «про когось, до кого я небайдужа».

У мене все всередині перевернулося. Я з округлими очима повернулася до Хоук. Я до нього небайдужа.

Дуже. Але не так, як небайдужа до Тоні чи Віктера. Це інше.

О боги.

Напевно, це не дуже добре, та й поганим не здається. Це як передчуття та надія, радісне хвилювання та ще багато чого іншого. Але нічого поганого.

- Я б не проти мати твій дар, тому що мені хотілося б знати, що ти зараз відчуваєш.

Добре, що він не знає.

– Я нічого не відчуваю від Вознесених, – випалила я. - Абсолютно нічого, хоча знаю, що вони зазнають фізичного болю.

– Це...

- Дивно, правда?

- Я хотів сказати "тривожно", але так, це дивно.

Я нахилилася вперед і понизила голос:

– Знаєш, мене завжди непокоїть, коли я нічого не відчуваю. Цемало б здаватися полегшенням, але насправді ні. Мені просто... стає холодно.

– Можу зрозуміти. - Він трохи подався до мене і теж знизив голос.

- Мені треба тебе подякувати.

- За що?

– За те, що полегшував мій біль.

– Не треба подяк.

– Знаю, але все одно хочу. - Його губи були неймовірно близькі до моїх. - Дякую.

-Немає за що.

Я заплющила очі. Від нього пахло хвоєю та милом, а його подих зігрівало мої губи.

-Я був правий.

-У чому?

– У тому, що ти смілива та сильна. Ти дуже ризикувала, коли застосовувала дар.

– А я думаю, що ризикувала замало, – відповіла я. - Я не змогла допомогти Віктеру. Я була надто... приголомшена. Може, я хоча б змогла забрати його біль, якби мене не вразило те, що сталося.

- Але ти забрала біль Ейрріка. Ти допомогла йому. - Він опустив голову, і ми стикалися лобами. - Ти абсолютно не така, як я очікував.

- Ти весь час це стверджуєш. Чого ж ти чекав?

- Якщо чесно, то більше не знаю.

Я заплющила очі і виявила, що мені подобається ця близькість.

Мені подобається ... коли до мене торкаються на мій вибір.

- Поппі?

А ще подобається, як він промовляє моє ім'я.

– Так?

Він торкнувся моєї щоки пальцями.

- Сподіваюся, ти розумієш: хто б і що тобі казав, ти найдостойніша з усіх, кого я зустрічав.

Моє серце стиснулося найприємніше.

– Отже, ти зустрічав мало людей.

– Навіть надто багато. - Він підняв голову і поцілував мене в лоба.

А потім відкинувся назад і провів великим пальцем на моє підборіддя.

- Ти заслуговуєш набагато більшого, ніж на тебе чекає.

Заслговую.

Я розплющила очі.

Насправді заслуговую.

Я непогана. Під вуаллю, за своїм титулом і задарма я така сама, як усі. Але до мене ніколи так не належали.

Як зазначив одного разу Хоук, у всіх є привілеї, яких я навіть не можу заслужити. І я...

Прокляття, мені так це набридло.

Хоук відсторонився.

- Дякую, що довірилася мені, - сказав він напруженим тоном.

Я не могла відповісти, надто поглинута тим, що відбувалося всередині мене, бо там щось змінювалося, щось зміщувалося. Щось величезне і водночас маленьке. Серце заколотилося так, наче я боролася за власне життя

і... боги милостиві, так воно й було. Прямо зараз. Боролася за життя, за те, щоб його прожити. Ось що стало на місці всередині мене.

Діва чи ні, хороша чи погана, Вибрана чи знедолена, я заслуговувала жити – і жити без кайданів правил, на які я ніколи не погоджувалася.

Я подивилася на Хоука, подивилася по-справжньому і побачила те, що лежить за межами фізичного. Він завжди поводився зі мною не так, як усі, і ніколи не намагався зупинити. З ночі на Валі і до бою в

Кривавому лісі, коли він кинув мені меч, він не лише захищав мене. Він вірив у мене і поважав мою потребу самої постояти за себе. Як він сказав одного разу, ми ніби давно знаємо одне одного. Він... він розуміє мене, і я, здається, можу його зрозуміти. Тому що він сміливий і сильний, і має глибокі почуття і думки. Він зазнав втрат, але вижив і продовжує жити навіть із стражданням, яке, як я знаю, таїться в ньому.

Він прийняв мене.

І я довірила йому своє життя.

І взагалі все.

- Не треба на мене так дивитися, - хрипко промовив він.

- Як так?

- Ти сама знаєш, як на мене дивишся. - Він заплющив очі. – Аможе, й не знаєш, і ось чому я маю піти.

- Як я дивлюся на тебе, Хоуку?

Він розплющив очі.

- Так, як я не заслуговую. Чи не від тебе.

– Неправда.

– Хотілося б, щоби так і було. Боги, мені треба втекти. - Він вставі позадкував, не відводячи від мене погляду. Я вагалася, що він взагалі хоче піти. Він глибоко зітхнув. - Доброї ночі, Поппі.

Я дивилася, як він іде до дверей, і його ім'я крутилося у мене мовою. Я не хотіла, щоб він ішов. Не хотіла провести одну ніч. Не хотіла, щоб він думав, ніби цього не заслуговує.

Чого я хочу, то це жити.

Чого я хочу, то це його.

- Хоук?

Він зупинився, але не обернувся.

Моє серце знову шалено забилося.

- Ти... ти залишишся зі мною сьогодні вночі?

Розділ 33

Хоук не відповів. Як і того разу під вербою, я навіть не була впевнена, що він дихає. Зараз спогад про ніч Ритуала не викликав різкого болю.

Потім він заговорив:

- Я нічого не хочу так сильно, як цього, але навряд чи ти розумієш, що станеться, якщо я залишусь.

У мене трохи закрутилася голова.

– А що станеться?

Він повернувся і спрямував на мене пронизливий погляд.

- Я не зможу бути з тобою в ліжку і не опинитися за десять секунд на тобі. Може, ми навіть до ліжка не встигнемо дістатися. Я знаю свої межі. Знаю, що я не настільки

гарний, щоб пам'ятати про свої та твої обов'язки або про те, що я настільки недостойний тебе, що це буде гріхом. І навіть знаючи це, я все одно зірву з тебе халат і вчиню так, як обіцяв тобі вночі в лісі.
Мене обдало жаром.

— Знаю.

Він різко втягнув повітря.

— Знаєш?

Я кивнула.

Хоук зробив крок від дверей.

- Я не просто триматиму тебе. Я не обмежусь поцілунками.

Всередині тебе будуть не лише мої пальці. Моя потреба в тебе занадто велика, Поппі. Якщо я залишуся, ти не вийдеш із цих дверей Дівочою.

Від прямої його слів по мені пробігли мурашки. Але мене вразили не самі слова, а його потреба у мені. Я не припускала, що можу бути об'єктом такого несамолюбного бажання. Мені ніколи цього не дозволяли.

— Знаю, — повторила я.

Він зробив ще крок до мене.

- Правда, Поппі?

Я справді знала.

Так дивно розуміти себе і бути такою впевненою, коли я так довго жила, не розуміючи себе. Мені ніколи не дозволяли вирішувати, хто я, що мені може подобатися чи не подобатися, чого я хочу чи не хочу. Але я знала.

Дізналася на той момент, коли попросила його залишитися. Я знала, що можуть бути наслідки. Знала, хто я така і чого від мене чекають, і знала, що більше не можу. Я цього не хочу в житті. Це не мій вибір.

Але це... цього я хотіла.

Я хотіла Хоук.

То був мій вибір.

Я повертала назад своє життя і це почалося задовго до нього.

Почалося, коли я зажадала від Віктера навчити мене боротися, а потім брати мене з собою допомагати проклятим.

Ці кроки були суттєвими, проте крім них я робила і дрібніші, але в чомусь важливіші. Я змінювалася, розвивалася, як і дар, яким мені було заборонено орудувати, але все одно хотілося скористатися. Це відбувалося з кожною пригодою або ризикованою витівкою, на яку я йшла. Це відчувало в моєму бажанні випробувати те, що мені не дозволялося.

Ось чому я залишилася з Хоуком у «Червоній перлині».

Ось чому я зустріла погляд герцога і посміхалася йому, коли зняла вуаль.

Ось чому я заговорила з Лореном в атріумі, а потім пішла на Вал. Тому я мовчала, коли герцог викладав мені уроки.

Коли я відтнула руку, а потім і голову лорда Мезіна, я розрубала ланцюги, носити які ніколи не було моїм вибором. Просто тоді я цього не розуміла. За минулі роки, і особливо за останні тижні, я зробила так багато цих маленьких кроків.

Не знаю, коли це нарешті сталося, але в одному я цілком певна.

Хоук був не каталізатором.

Він був нагородою.

Напрочуд твердими руками я взялася за пояс і, розв'язуючи його, не відвела погляду. Халат відчинився і зісковзнув з моїх плечей. Я дозволила йому впасти до ніг.

Хоук не зводив з мене очей. Він дивився на мене не блимаючи, і його очі зустрілися з моїми. Потім його погляд почав ковзати на моє тіло. Света було достатньо, щоб він міг усе розгледіти. Всі западинки та округлості, всі потайні містечка та всі шрами. Рвані порізи на руках і животі, шрами на ногах, які виглядали як рани від гострих нігтів, але були доказом того, що я обрана богами.

Ці мітки на ногах залишені не пазурами, а іклами, що розірвали шкіру. Тієї ночі мене вкусили.

Але я не стала проклятою.

Хоук не зрозуміє правди про ці шрами. Двоє з тих, хто знав, тепер мертві, залишилися лише королева з королем, герцогиня та мій брат. Вперше в житті я хотіла розповісти комусь правду про ці шрами. Хотіла розповісти Хоук.

Але не зараз.

Не коли його погляд повільно повертається до моїх очей. Не коли він дивиться на мене так, наче вбирає кожен дюйм мого тіла. Я мимоволі затремтіла, коли його погляд нарешті зустрівся з моїм.

- Прокляття, ти така прекрасна, - хрипко прошепотів він. – І це так несподівано.

Він кинувся до мене з тією стрімкістю, яка змушувала мене дивуватися, що він не піднесений. В одну мить я опинилася в його обіймах, а його губи притупилися до моїх. Не було нічого повільного і солодкого, як він мене цілував. Мене немов ковтали, і я хотіла цього. Я поцілувала його у відповідь, міцно притискаючись до нього, і як тільки його язик торкнувся мого, він відсторонився.

Далі все відбувалося так швидко, що все зливалося у розмиті смуги. Не без моєї допомоги з нього злетіла туніка, потім чоботи та нарешті штани. Я затремтіла, вперше глянувши на нього.

Він прекрасний.

Золота шкіра і підсмажене м'язове тіло. Груді та живіт виліплені роками тренувань та безпомилково вказували на силу та міць. Крім того, життя залишило на ньому

мітки: невеликі рубці та довгі шрами. Він боєць, як і я, і тепер я дійсно побачила те, що боялася помічати раніше. На його тілі теж записано все, що він пережив, а глибокий червонуватий шрам у верхній частині стегна був свідченням того, що у Хоука, напевно, бувають власні кошмари. Шрам скидався на свого роду тавро, ніби в шкіру вдавили щось розпечене і біль.

– Цей шрам на стегні, – спитала я, – звідки він?

-Заробив багато років тому, коли був досить дурний, щоб потрапити, - відповів він.

Іноді він говорить так дивно, ніби прожив на десятки років більше, ніж я впевнена, що йому виповнилося. Я знала, що часом рік може здатися цілим життям. Я перевела погляд вище і витріщила очі.

О боги!

Я прикусила губу, знаючи, що, напевно, не слід так вирячитися. Це не пристойно. Але я все одно не відводила погляду.

-Якщо ти так на мене дивитися, все закінчиться, навіть не розпочавшись.

У мене запалали щоки, і я одвернулась.

— Я... ти досконалість.

На його обличчі з'явився напружений вираз.

- Ні, я не досконалість. Ти заслуговуєш на когось досконалого, алея занадто великий негідник, щоб віддати тебе комусь.

Я похитала головою, не розуміючи, як він може не бачити, чого він заслуговує.

- Я не згодна з тим, що ти зараз сказав.

- Та гаразд, - відповів він і обвив мене рукою.

Через мить я опинилася на ліжку, а він - на мені, жорстке волосся на його ногах терлося об мої ноги

найдивовижнішим і приємним чином. Але від відчуття його ваги на моєму стегні я нервово проковтнула і згадала про можливість реальних наслідків.

- Ти?

- Запобігаю? - Очевидно, він думав у тому ж напрямку, що й я. - Ящомісяця приймаю зілля.

Він говорив про траву, від якої як чоловіки, так і жінки на якийсь час ставали безплідними. Її можна пити чи жувати, і я чула, що на смак це як прокисле молоко.

— А ти, мабуть, ні, — додав він.

Я пирхнула.

- Це було б скандалом, - зауважив він, проводячи долонею по моїй руці.

— Так. - Я посміхнулася. - Але це...Він зустрівся зі мною поглядом.

— Це все змінює.

Так, це все міняло.

Насправді міняло.

І я була готова до цього.

Хоук поцілував мене, і я перестала думати про щось, крім його губ, які діяли так п'яно. Ми цілувалися, поки моє серце не почало битися, а шкіра - гудіти від задоволення. І

тільки потім, коли я почала задихатися, він почав досліджувати моє тіло.

Його пальці пройшлися по кожному дюйму, а потім його рука опинилася між моїми стегнами. Я скрикнула.

Те, що він робив пальцями поверх моїх штанів, не йшло в жодне порівняння з дотиком голої шкіри.

Хоук повторив губами і язиком вогняний шлях, який проклали його руки. Він зупинявся на особливо чутливих ділянках, і я викидала такі звуки, що мимоволі задумалася, чи досить товсті стіни. Потім він затримався на шрамах на животі, цілуючи їх і захоплюючись ними, поки я не переконалася, що він анітрохи не

знаходить їх потворними чи неприємними.

Але потім він рушив нижче, далі за пупок.

Моє серце завмерло, коли я відчула його подих там, де в мене так шалено нило. Я розплющила очі і виявила, що Хоук прилаштувався між моїх ніг і дивиться на мене своїми золотистими очима.

-Хоук, - прошепотіла я.

Куточок його губ зігнувся в підступній усмішці.

-Пам'ятаєш першу сторінку щоденника міс Вілли?

— Так.

Я ніколи не забуду цієї першої сторінки.

Тоді, не відриваючи погляду від мого, він опустил рота.

При першому дотику його губ моя спина вигнулася, а коли він провів язиком, я вчепилася в простирадло. Я вирішила, що у мене зупиниться серце... і, мабуть, воно вже

зупинилося. Вир відчуттів здавався немислимим. Це було майже занадто, і я не могла лежати нерухомо. Я підняла стегна, а його схвальне гарчання було майже так само приємне, як і те, що він робив. Боги...

Моя голова впала на ліжку, я виявила, що звиваюся, і в моїх рухах немає жодного ритму. Але тугий вузол глибоко всередині мене все скручувався і скручувався, поки раптом не розпався з приголомшливою силою.

Не знаю, чи вимовила я його ім'я, чи викрикнула щось безладне, але мені здалося, що пройшла невелика вічність, перш ніж я змогла розплющити очі.

Хоук підняв голову. Його губи опухли і блищали у свічці свічки. Він упіймав і утримував мій погляд, уп'явшись на мене так пильно, що мене ніби обпалило. Він виглядав як ніколи гордим собою.

Розплющивши

рота, він облизнув губи кінчиком язика.

-Мед, - прогарчав він. – Як я й казав.

У мене перехопило подих, і я здригнулася. Він буквально заповз на моє м'яке, ніби позбавлене кісток тіло. Я дивилася на нього, не в змозі відвести очей, а твердість його тіла пестила моє. По мені пробігли мурашки, коли жорстке волосся на його ногах залоскотало чутливу шкіру.

-Поппі, - видихнув він, доторкнувшись своїми губами до моїх.

Він поцілував мене, і моя шкіра спалахнула

від його аромату, мого смаку та його дивно гострих зубів. Мене охопила буря відчуттів від того, як він улаштувався між моїх ніг, трохи натискаючи. - Відкрий очі.

Вони були зачинені? Так. Закрито. Я відчинила їх. Хоук зігнув куточок рота, але звичайна насмішкуватість його посмішки зникла. Нічого не кажучи, він дивився на мене, його стегна та все тіло були нерухомі.

– Що? - Запитала я.

- Я хочу, щоб твої очі були розплющені, - відповів він.

– Чому?

Він посміхнувся, і я різко втягнула повітря від того, як цей звук хвилиною прокотився моїм тілом.

- Як завжди, стільки запитань.

- Я думала, ти розчаруєшся, якщо я їх не матиму.

- Так і є, - промимрив він, ведучи рукою по моїй шиї і нижче.

Його долоня обхопила мої груди.

- Так чому? - Наполягала я.

- Тому що я хочу, щоб ти торкалася мене. Хочу, щоб ти бачила, щороблять зі мною твої дотики.

По моїй шкірі пробігли мурашки.

— Як... як ти хочеш, щоб я торкалася?

- Як тобі заманеться, принцеса, - хрипко прошепотів він. - Ти не помилишся.

Вивільнивши пальці з простирадла, я підняла руку і доторкнулася до його щоки, а потім провела пальцями по його щелепі, по м'яких губах і нижче до горла. Його погляд, як

і раніше, був прикутий до мого. Я ж відчувала занадто багато, щоб тримати свій дар у вузді, коли

ковзала кінчиками пальців на його грудях. Він зробив вдих, і його груди притулилися до моєї долоні, а я

продовжувала досліджувати, вбираючи відчуття від тугих переплетених м'язів його живота, від рідкого волосся під

пупком і ще нижче. Мої пальці торкнулися шовковистої твердості, і він здригнувся всім тілом. Я

забарилася.

— Будь ласка, не зупиняйся, — видихнув він і стиснув зуби. Його пальці застигли на моїх грудях. — Боги

милостиві, не зупиняйся.

Я зосередилася на його обличчі, продовжуючи чіпати - і все тіло його відгукнулося. Він стискав зуби, трохи розмикав губи. Контури його обличчя стали різкішими, а жили на

шиї напружилися, коли я обвила його рукою. Він відкинув голову назад, і його велике, могутнє тіло

затремтіло. Я помітила, як почастишало його подих, коли моя рука ковзнула туди, де наші тіла майже

з'єднувалися. Хоук здригнувся, і я захопилася тим, як сильно на нього діють мої дотики. Я знайшла більше впевненості і сильніше стиснула руку.

– Боги, – прогарчав він.

- Все добре?

- Все, що ти робиш, більш ніж добре. – Його голос став ще глибшим. - Але це особливо. Особливо це.

Я тихо розсміялася, знову провела долонею вгору і вниз по всій довжині. Тоді його стегна засовувалися, погойдуючись на моїй долоні, на мені. Він видав глибокий рик, через що по мені прокотилася хвиля насолоди.

- Бачиш, що роблять зі мною твої дотики? – спитав він. Його стегна йшли за моєю долонею.

- Так, - прошепотіла я.

- Це мене вбиває. - Він упустив голову, і ці очі... Вони майже світилися, коли він уп'явся на мене, а потім густі вії опустилися і прикрили їх. - Це вбиває мене, але ти навряд чи колись зрозумієш, як саме.

Я вивчала його обличчя.

- Це добре?

Вираз його обличчя пом'якшився. Він обхопив долонею мою щоку.

- Як ніколи раніше.

– О!

Хоук опустив голову і поцілував мене, перемістивши вагу на ліве передпліччя. Він прибрав руку з моєї щоки і провів нею по всьому тілу, доки вона не опинилась між нами.

- Ти готова?

У мене перехопило подих. Я кивнула.

– Я хочу це почути.

Я посміхнулася куточками губ.

– Так.

– Добре, бо якщо ні, то я справді можу померти.

Я хихикнула, здивувавшись легковажному звуку в такий напружений і важливий момент.

- Думаєш, я жартую? Ти так мало знаєш, - дражнив він і поцілував мене ще раз, а потім натиснув ще трохи і зупинився. - Так, ти готова.

Все моє тіло спалахнуло і затремтіло.

Хоук знову впіймав мій погляд.

- Ти мене вражаєш.

— Як? - Зніяковіло прошепотіла я.

Я майже нічого не робила, поки він... бив мене поцілунками, про які раніше я тільки читала.

- Ти без страху зустрічала Спраглих. - Він провів губами по моїх. -

Але червонієш і тремтиш, коли я говорю про те, яка ти слизька і дивовижна.

Тепер я точно почервоніла ще дужче.

- Ти кажеш такі непристойні речі.

- Я збираюся зробити щось справді непристойне, - пообіцяв він. Але спочатку може бути боляче.

Я досить обізнана про секс.

— Знаю.

— Знову з непристойних книжок?

У животі виникло і поширилося трепет.

- Можливо.

Він усміхнувся, але сміх змінився стогнанням, коли він почав рухатися.

Це було ледве відчутне натискання, і я не розуміла, як він може просунутися далі, але... Раптом у мене перехопило подих від різкого болю, і я заплющила очі. Напружилася, вчепившись у простирадла. Я знала, що буде боляче, але вся важка теплота перетворилася на крижинки.

Хоук завмер, важко дихаючи.

- Вибач. - Він торкнувся губами мого носа, повік, щік. - Вибач.

- Все добре.

Він поцілував мене знову, ніжно, і притулився чолом до мого чола. Я неглибоко дихала.

Ось воно. Я перетнула останню заборонену межу і не випробувала ні провини, ні паніки.

Якщо чесно, я перетнула цю межу, коли Хоук цілував мене, не знаючи, хто я, і потім все вело до цього моменту, повільно стираючи бар'єр, поки його зовсім не стало.

Після ночі в «Червоній перлині» не було шляху назад, і... те, що його немає, здавалося правильним, у певному розумінні. Здавалося, я і маю бути зараз тут, у цей самий момент, з Хоуком, і має значення тільки те, хто я, а не те, що я значу. І неважливо, якщо боги визнають мене недостойною, тому що я гідна цього – сміху та захоплення, щастя та передчуття, безпеки та прийняття, задоволення та переживань – всього, що я відчула завдяки Хоуку. І він вартий будь-яких наслідків, бо справа не тільки в ньому. Я знала це з того моменту, як попросила залишитися.

Справа в мені.

У тому, що я хочу.

У моєму виборі.

Я глибоко зітхнула, і печіння поменшало. Хоук, як і раніше, нерухомо лежав на мені і чекав. Я нерішуче підняла стегна. Біль залишився, але вже не такий сильний. Я спробувала ще раз. Хоук здригнувся, але не став рухатися, доки я не розтиснула пальці на його плечах. Поки що у мене не перехопило подих вже з зовсім іншої причини. Тертя обпалювало, але інакше. М'язи внизу живота напружилися, і мені прокотилася хвиля задоволення.

Тільки тоді Хоук почав рухатись і робив це так обережно, так ніжно, що в мене навернулися сльози. Я заплющила очі і обвила руками його шию, дозволяючи собі знову загубитися в безумстві, в бурі, що наростає, відчуттів. Мною керував якийсь первісний інстинкт, змушуючи мої стегна рухатися у такт із його.

Єдиними звуками в кімнаті були приглушені зітхання та його тихі стогін. Те чудове, майже болюче відчуття повернулося. Мої ноги самі собою піднялися і обвилися навколо його стегон. У мене знову наростав тиск, цього разу сильніший.

Хоук просунув мені руку під голову і обхопив мої плечі, а іншою рукою стискав моє стегно. Він почав рухатись швидше, глибше, сильніше, утримуючи мене на місці під собою. Я вчепилася в нього і наосліп знайшла губами його рот, а його рука ковзнула між нами. Його великий палець знайшов чутливу точку, і коли його стегна засовувалися на моїх, напруга знову вибухнула.

Я закричала, коли мене захлеснуло відчуттями, сильнішими та гострішими, ніж раніше. Те полегшення, яке він дав мені раніше, не йшло в жодне порівняння з цим. Я розбилася на шматки найкращим із можливих способів, і лише коли піднялася, схоже, остання хвиля, я усвідомила, що ці пронизливі золотисті очі спрямовані на моє обличчя. Він прибрав з-під мене руку. Я відразу зрозуміла, що він весь цей час дивився на мене, і видихнула зі стоном.

Я притиснула тремтячу долоню до його щоки.

- Хоук, - прошепотіла я, бажаючи вдягнути в слова те, що зараз випробувала, що досі відчувала.

Риси його обличчя загострилися, щелепа напружилася, і він... здавалося, він втратив весь контроль, який у нього залишався. Його тіло билось об моє, рухаючи нас ліжком.

М'язи під моїми долонями стискалися і розслаблювалися, а потім він відкинув назад голову і, здригнувшись, скривився.

Він упустив голову на мене, на чутливу ділянку збоку на горлі. Я відчула, як його губи притиснулися до пульсуючої вені, поки рухи його стегон сповільнювалися. По мені пробігла тремтіння, коли він спочатку дряпнув зубами, а потім притис губи до шиї.

Не знаю, як довго ми так лежали, поки наша волога шкіра остигала, а дихання вирівнювалося. Я пропустила пальці через його волосся. Його м'язи розслабилися, він переніс вагу на лікті, але мені стало відчуття напруги в його тілі. Це був дар, що повільно пробивається через мої п'яні емоції.

Губи Хоука потерли мою щоку і знайшли мої губи. Він ніжно поцілував мене.

- Не забувай це.

Я торкнулася його підборіддя.

— Не думаю, що колись зможу забути.

- Обіцяй, - наказав Хоук, наче не почувши мене. Він підняв голову і зустрівся зі мною поглядом. - Поппі, обіцяй, що це ніколи не забудеш. Що б не сталося завтра, післязавтра, наступного тижня, ти це не забудеш не забудеш, що це було по-справжньому.

Я не могла відвести очей.

— Обіцяю. Не забуду.

Розділ 34

Через кілька годин мене розбудив якийсь шум. Я лежала на боці, і до мене притискалося довге тепле тіло.

Одна нога була просунута між моїх стегон, а руки обплітали мене. Я, як і раніше, перебувала в півсні, але кожною своєю клітиною відчувала незнайоме відчуття того, що мене обіймають. Відчуття дотику шкіри зі шкірою, короткого жорсткого волосся, біцепса під моєю головою та теплого дихання на щоці. Все це було таким дивовижним та новим.

Навіть крізь павутину дрімоти, туманної думки, я знала, що ці відчуття не так легко забути.

Останнє, що я пам'ятала: я лежу обличчям до Хоука, а він грає своїм волоссям і розповідає, як заробив деякі з дрібних шрамів. Більшу їх частину він отримав у боях, а деякі — ще нерозумною дитиною, яка прагне пригод. Я збиралася поділитися з ним правдою про деякі свої шрами, але, мабуть, заснула.

Коли шум повторився, Хоук за моєю спиною поворухнувся і підняв голову. Це був тихий стукіт у двері. Він обережно прибрав ногу, затиснуту між моїми, на мить зазмер, і потім я відчула кінчики його пальців на своїй руці. Вони пробігли вниз і пересунули на моє стегно, де

лежала ковдра. Хоук підтягнув його мені на груди і вивільнився, переконавшись, що моя голова тепер лежить на подушці замість його руки. Мої губи зачепила задоволення сонна посмішка.

Ліжко прогнулося, коли він вставав, і я почула, як він зупинився у ліжку. Моргаючи, я розплющила очі.

Одна з олійних ламп ще горіла, відкидаючи м'яке жовте світло. За маленьким віконцем, як і раніше, панувала непроглядна темрява, але я побачила, що Хоук одягається. Він натягнув штани і, залишивши їх незастібнутими, випростався. У мене всередині все стиснулося. Він пішов до дверей так, без сорочки, напіводягнений. Хіба тому, хто стукав, не стане очевидним, що тут відбувалося?

Я чекала, що мене охоплять паніка, тривога та страх. Мене виявлять у дуже компрометуючій та такій забороненій ситуації.

Але страху не було.

Може, тому що я ще до ладу не прокинулася. Може, приємна знемога в м'язах якимось чином проникла в мозок і втопила здоровий глузд.

А може мене просто не турбувало те, що мене застигнуть.

Хоук прочинив двері, і той заговорив так тихо, що я нічого не почула. Відповідь Хоука я не розібрала, але побачила, що йому щось дали. Він пробув біля дверей всього кілька секунд, після чого зачинив її і поклав на стілець те, що було в його руках.

Побачивши, що я прокинулася, він підійшов до ліжка. Без слів нахилився, підхопив пасмо волосся та приборав з мого обличчя.

– Привіт, – прошепотіла я, заплющуючи очі та притискаючись щокою до його долоні. - Час вставати?

– Ні.

- Все добре?

- Все чудово. Мені просто треба чимось зайнятися.

Я розплющила очі. Він дивився на мене, погладжуючи великим пальцем мою щоку якраз під шрамом.

- Тобі ще не треба вставати, - сказав він.

- Точно? – позіхнула я.

Він трохи посміхнувся.

- Справді, принцеса. Спи. - Він знову підіпхнув навколо мене ковдру і випростався. - Я повернуся так швидко, як зможу.

Я хотіла щось сказати – про те, що сталося між нами, і про те, що це означає для мене, але не знала, як це висловити. І в мене злипалися очі. Тому я знову заснула.

Коли я прокинулася вдруге, лампа ще горіла, а ліжко поряд зі мною була порожня.

Я потяглася і стиснула губи від дивного тупого болю між ніг. Мені не потрібні нагадування про минулу ніч, але вони є. Я окинула поглядом кімнату і затрималася на стільці. Там був складений мій одяг. То це приходила Магда? Чи ще хтось? У будь-якому разі, хто б це не був, Хоук пішов відчиняти двері неодягненим і викрив нас.

Я прикусила губу і лежала, втупившись у вікно. Як і раніше, ні паніки, ні страху не було. Люди люблять посудачити. Так чи інакше, але про те, що трапилося тут, дізнаються за межами брукованих вулиць. Плітка зрештою дійде до столиці, а там і до королеви. А якщо є хоча б найменший шанс, що не дійде, то боги все одно повинні знати, що я більше не діва. Впізнали вони чи ні, все одно незрозуміло, чи є я, як і раніше, Дів у їхніх очах.

Але у своїх власних очах я Діва більше не була.

Я не могла повернутися до того життя.

Груди пронизав короткий напад страху, але його тут же погасила хвиля рішучості, подібно до того, як вода заливає полум'я.

Я не повернуся до того життя без прав, коли я приховувала дар і не могла допомагати людям, дозволяла

робити зі мною що завгодно, бо я не мав вибору. Мене постійно ставили в такі умови, що доводилося зі страху за когось приймати те, що роблять зі мною. Хоча я знаю, що королева ніколи не буде зі мною погано поводитися, мені все одно доведеться приховувати дар, бути тихою та непомітною, смирною та спокійною.

Кожна з цих якостей йшла врозріз із моєю натурою.

Я не можу піднятися.

І це означає, що маю два варіанти.

Я спробую зникнути і ховатися: завдяки вуалі мало хто знає мене в обличчя. Хоча в цьому випадку достатньо опису. Упевнена, розпорядження шукати мене пошлють у кожне місто та селище, але я знаю, як триматися непоміченою.

Куди мені йти? Як виживати? І що буде з Хоуком, якщо я зникну у той час, коли йому наказувалося мене супроводжувати?

Я не припускала, що в моєму новому та невідомому майбутньому залишиться Хоук. Проте серце, як і раніше, тремтіло в грудях. Те, що було між нами минулої ночі, означало більше, ніж проста фізична насолода. Це вже знайшов би де завгодно, але вибрав мене.

І я вибрала його.

І значення цього виходить далеко за межі минулої ночі. Не думаю, що мені ще колись випаде шанс таке випробувати.

Чи стане Хоук частиною мого життя, чи ні, єдиний інший варіант – піти до королеви і чесно їй все розповісти. Тепер цей варіант лякав мене, бо я... я не хотіла її розчаровувати. Але вона має зрозуміти. Вона зрозуміла мою матір, а я – улюблениця королеви. Вона повинна зрозуміти, що я не можу бути тим, чого від мене чекають. А якщо не зрозуміє, то мені треба її переконати.

Я сіла, кутаючись у ковдру. Небо за вікном стало світлішати.

Я знала, що більше не можу бути Дівою, але не розуміла, що це означає у довгостроковій перспективі для

королівства та для мене. Я поговорю з Хоуком про це, причому не відкладаючи. Він повинен знати, а я маю знати, що він думає.

Що він скаже?

Оскільки світанок швидко наближався, я встала і почала упорядковуватися. Швидко вмилася рештками води. Вона була холодна, але я не скаржилася, оскільки невідомо, коли ми наступного разу зможемо вимитися. З насолодою натягнувши чистий одяг, прикріпила на

стегно кинджал. Я ледве встигла заплести косу, коли до кімнати постукали.

Вирішивши, що Хоук просто увійшов би, я з побоюванням наблизилася до дверей.

— Так?

- Це Філліпс, - відповів знайомий голос.

Я відчинила двері, і він увірвався, змусивши мене відійти. Він зачинив двері і розвернувся. Його плащ розкрився, і я помітила, що він тримає руку на мечі.

Я зробила крок назад, і в мене в голові задзвеніли попереджувальні дзвіночки.

- Ти одна? - Вибагливо запитав він, переводячи погляд на ванну кімнату.

— Так. - У мене підскочило серце. - Щось трапилося?

Він повернувся до мене, дивлячись широко розплющеними очима.

— Де Хоук?

— Я... Я не знаю. Що відбувається?

- Із цим місцем щось негаразд.

Я підняла брови.

- З усією цією клятою фортецею щось негаразд. Мені слід прислухатися до інтуїції. Я досі живий завдяки їй, але цього разу не послухав, — говорив він, підходячи до невеликої сидельної сумки. - Я тут трохи озирнувся.

Не видно жодного Піднесеного. Лорд Хальверстон? Жодних ознак, що тут є правитель.

— Мені сказали, він на полюванні зі своїми людьми, — запевнила я.

- Я вчора питала про нього Магду.

Він узяв мою сумку і обернувся до мене, вигнувши темні брови.

- Ти знаєш якогось Вознесеного, який поїде полювати?

— Я не знаю нікого з них, хто вирушив би на полювання, але ми жне знаємо всіх, хто піднісся.

— Знаєш, кого ми ще не знаємо? Цей хлопець Кієран. - Філіпс зупинився переді мною. — Ми нічого про нього не знаємо.

Збентежено від того, до чого він хилить, я похитала головою.

— Я про вас усіх нічого не знаю.

Окрім Хоука. Я його знаю.

- Ти не розумієш, про що я говорю. Я ніколи раніше не бачив Кієрана. Не бачив до того ранку, коли він з'явився на Валі. Я нічого не міг дізнатися про нього, крім того, що він служив у столиці. Всі інші відповіді були короткими та туманними.

Я згадала: вони часто розмовляли під час подорожі. Проте небажання Кієрана відповідати на запитання сторонніх ще нічого не означало.

- На Валі багато гвардійців. Хіба ти знаєш усіх?

- Я знаю достатньо, щоб визнати підозрілим те, що в командусупроводу Діви призначили новачка, - заявив він. - За нього просив Хоук, ще один недавно переведений зі столиці, який за лічені місяці якимось чином став чи не найважливішою персоною у всій королівській гвардії. Я різко втягла повітря.

- Про що ти говориш?

— Хоук — ще одна людина, про яку мало що відомо. Але він з'явився, а ти тепер втратила навіть не одного, а двох охоронців. У мене відвисла щелепа.

— Я була при загибелі Рілана, а потім і Віктера...

- І мені здається ненормальним те, що відсунули кількох гвардійців, щоб призначити твоїм особистим охоронцем хлопчика, який ледь став чоловіком, - обірвав мене Філіпс. - Не має значення, з якими рекомендаціями він приїхав до Масадонії і що говорить про нього капітан. Хоук попросив за Кієрана, і ось ми тут, у фортеці, де немає жодного Піднесеного.

- Філіпс, що ти хочеш сказати?

— Я хочу сказати, що це пастка. Ми виїхали з ними з міста прямо в прокляту богами пастку.

- З ними? — прошепотіла я.

- З Кієраном, - пояснив він. - І Хоуком.

Я на мить втратила дар мови і втупилася в нього.

- Я знаю, що ти не хочеш це чути. Ви з Хоуком... схоже, близькі, але кажу тобі, Діво, щось негаразд із цим місцем, або з ними, і... - І що?

- Еванс і Уоррен пропали, - назвав він двох гвардійців, озираячись на двері. - Ні Ладді, ні я не бачили їх з того часу, як через годину після прибуття сюди вони вирушили до відведених ним кімнат - і ось вони зникли. Їхні ліжка недоторкані, і їх немає ніде у фортеці.

Якщо... якщо це правда, нічого хорошого. Але припущення Філіпса немислимі. Я не знаю Кієрана, але я знаю Хоука, і якщо Хоук довіряє Кієрану, то я теж. Тоді чого досягає Філіпс?

У моїй голові виник лише один варіант, і я похолола. Мабуть, Філіпс - Послідовник. Я була вражена і не хотіла вірити, але згадала, як були одягнені Послідовники на Ритуалі. Вони змішалися із іншими гостями.

Тож у моєму припущенні немає нічого неможливого.

Нічого неможливого.

Але якщо Філіпс - Послідовник, то це ... це погано. Він винятково добре навчений. Що ще гірше, він знає, що я озброєна і теж навчена, тому я не можу зіграти на несподіванці. Мені також не подобалося те, що я з ним одна в кімнаті, особливо при тому, що я не знаю, хто поруч зі мною.

Мені треба бути серед людей.

- Гаразд. Ти... ти давно у Масадонії. І Віктер... він завжди казав про тебе тільки добре. - Наскільки я пам'ятала, Віктер взагалі ніколи не згадував Філіпса, але мені потрібно, щоб він повірив. Я визволила чуття.

- Що я повинна робити?

- Хвала богам, ти кмітлива. Я боявся, що тебе доведеться витягувати силою. - Він знову глянув на двері, і його емоції проникли в мене. - Нам треба вибиратися звідси, і якнайшвидше.

- І що потім?

У мене зникла мить, щоб розібратися в тому, що я відчула.

Ніякого помітного болю, але я відчула присмак страху. - Ідемо.

Філіпс вказав на двері, не прибираючи руки з рукояті меча. Він прочинив двері й визирнув у коридор – надто швидко, щоб я могла скористатися тим, що він повернувся до мене спиною.

– Нікого. - Він зустрівся зі мною поглядом. - Хотілося б думати, що ти мені повірила, але я не настільки дурний. Я знаю, що ти можеш бути озброєна і знаю, що ти вмієш користуватися кинджалом. Тому я хочу, щоб твої руки були на увазі. Я не хочу завдавати тобі болю, але мені доведеться тебе знешкодити, якщо знадобиться, щоб витягти тебе звідси в безпечне місце.

Загрози точно не змусять мене почуватися безпекою, але він боявся.

Він наляканий. Я зрозуміла, як сильно, коли він відійшов убік, пропускаючи мене вперед. Моя рука сіпнулася до кинджала. Чого боїться? Що його тут зачеплять? – Ладді та Брайант чекають нас у стайні. Вони готують коней.

Я кивнула і зробила крок з кімнати в той самий момент, коли відчинилися двері в іншому кінці коридору.

Увійшов Кієран, і слідом за ним промайнув порив холодного повітря. Без плаща я далеко не поїду. Невже

Філіпс цього не розуміє? Чи це йому неважливо? Кієран зупинився і підняв брови.

- Що ти тут робиш?

Не встигла відповісти, як Філіпс вихопив меч. Моє серце забилося.

– А ти що тут робиш? - Наполегливо поцікавився він. - Виїжджатище рано.

Кієран рушив уперед.

– Я йду до своєї кімнати. - Він перевів погляд на мене. Навряд чивін зрозумів, що Філіпс тримає меч наготові. – А ти не відповіла на моє запитання.

Філіпс стояв за моєю спиною, і я знала, що має бути обережною. Може, він і хоче зберегти мені життя, але моя смерть буде таким самим дієвим посланням. Він встромить

меч мені в спину перш, ніж я схоплю
кинджал.

Я мовчки дивилася на Кієрана, сподіваючись, що він, в ім'я богів,
зрозуміє те, що я не можу сказати.

Він ішов до нас, недбало поклавши руку на меч, що висить на
боці.

- Що тут відбувається?

Філіпс схопив мене за руку, відтягнув назад і зробив стрімкий
випад мечем. Кієран був так само швидкий: він відбив удар, але
смертоносне вістря лише злегка збилося з курсу і замість того, щоб
пронизати його груди, порізало живіт і ногу. Я закричала, а Кієран
витріщився на себе ...

Він відсахнувся і випустив крик, від якого в мене волосся стало
дибки. Я застигла. Звук почався як низький гуркіт, навіть віддалено не
схожий на те, що здатний видати

смертний. Я вже чула таке – тієї ночі, коли вбили Рілана у Саду

Королеви. Послідовник гарчав так само.

Рик став гучнішим і перетворився на глибоке гарчання, від якого я
перестала дихати. Коли він підняв голову, моє серце мало не
зупинилося.

Його блідо-блакитні очі.

Вони переливались усіма кольорами веселки у тьмяному
освітленні.

- Тобі не слід це робити. - Його голос був спотворений і звучав так,
ніби йому в горло набили каміння. - Не слід.

Кієран відкинув меч, і той гримнув по дощатій підлозі. Я не
зрозуміла, чому він покинув зброю, але одразу побачила.

Він змінювався.

Його шкіра витончена і потемніла. Щелепа висунулася вперед і
подовжилася разом із носом. Кістки тріщали і перетворювалися, а
кожен відкритий дюйм шкіри покрився

жовтуватого-коричневим хутром. Туніка лопнула на грудях. Штани
розірвалися, коли він зігнув коліна. Він подався

вперед, його пальці збільшилися, нігті змінилися пазурами. Вуха
виросли, і він оскавився в шаленому

буркоту. На щелепі проступили ікла, а руки

— лапи — з глухим стукотом упали на підлогу.

Не минуло й кількох секунд - всього секунда, - і перед нами вже був не чоловік, а величезний звір на зріст майже з Філіпса - суцільна маса м'язів і гладкого хутра.

Неймовірне видовище — ці істоти вимерли сторіччя тому, їх перебили під час війни двох королів.

Але я знала, що це Кієран.

О боги!

Кієран виявився вольвеном.

- Біжи! - Закричав Філіпс, хапаючи мене за руку.

Мені не треба було повторювати двічі.

Філіпс докорінно помилявся щодо Хоука, але з Кієраном інша справа. З ним точно щось не так.

Кієран заскреб кігтями по дерев'яній підлозі і кинувся на нас. Він ледве не схопив плащ Філіпса. Я бігла швидше, ніж будь-коли в житті. Коли Філіпс ривком відчиняв двері, я озирнулася. Всі мої інстинкти кричали не робити цього, але я не змогла втриматись. Я подивилася.

Вольвен стрибнув, звиваючись у повітрі, і приземлився на стіну. Встромив кігті в камінь, відштовхнувся і опустився на підлогу, одним стрибком подолавши половину коридору.

-Ходімо! - Філіпс втягнув мене на сходовий майданчик за дверима.

Тут було темно, сходи ледве освітлювалися. Я послизнулася на камені, вчепилася в перила і мало не впала, але не зупинилася.

Ми промчали через останній сходовий проліт і вискочили у двір. Мій мозок нарешті видав щось корисне, нагадавши, що я маю зброю. Кровокамінь. Я можу вбити вольвена, як і Спрагу, якщо потраплю в серце або голову.

Топаючи по мерзлій землі, я вихопила кинджал.

-Стайні, - на бігу сказав Філіпс. Плащ майорів за його спиною, мов хвилі чорної води.

Хоук.

Невже Кієран щось зробив із Хоуком? У мене тьохнуло серце.

Ранкову тишу розкололо виття. Я скинула голову: вольвен перескочив через перила.

Він приземлився позаду нас і видав ще одне льодове виття.

Я почула відповідь чи з лісу, чи з фортеці. Цей рев пронизав мене холодним жахом.

Тут не один вольвен.

- Боги, - видихнула я і побігла ще швидше.

Я не можу виїхати без Хоука, але мені потрібно забратися від цієї тварюки якнайдалі. Я зосередилася на цьому, бо якщо я проганяю хоча б півсекунди, вольвен стрибне на мене.

Ми завернули за ріг. Філіпс послизнувся, але не втратив рівноваги, і ми рвонули до стайні. Нам не потрапив на очі жоден гвардієць, і це було неправильно. У цей час тут мають бути гвардійці.

Я побачила Ладді та ще одного з наших.

— Зачиніть двері! - крикнув Філіпс, коли ми вдерлися до стайні і кинулися до осідланих коней. — Зачиніть прокляті двері!

Наші обернулися, а я різко загальмувала і крутнулася назад, знаючи, що в цей момент вони побачили вольвена.

Брайант вилаявся напівголосно. В його обличчі не залишилося ані крові.

Кієран наздоганяв нас.

Я кинулася до дверей, схопила одну стулку і зачинила разом з Ладді, тоді як Брайант і Філіпс зробили те саме з другою.

- Підійдіть її! — заволав Ладді. Двоє інших чоловіків підібрали важку колоду і зі скрипом вставили у скоби.

Тяжко дихаючи, я зробила крок назад і задкувала, поки не наткнулася на стовп. Рукоють кинджала втиснулася в долоню. Я подивилася на рукоятку, виточену з кістки вольвена.

Великі подвійні двері здригнулися - у них врізався вольвен. Я підскочила.

— Це те, що я гадаю? — спитав хтось. Здається, Брайант. - Вольвен?

– Якщо ти не знаєш якоїсь іншої величезної вовкоподібної істоти, то так. - Філіпс повернувся, а Кієран знову вдарився у двері, і та затремтіла. – Двері довго не протримаються. Звідси є інший вихід?

-Є чорний хід, - вийшов уперед Ладді. - Але коні в нього не пройдуть.

-До спраглих коней. - Брайант узяв меч. – Насамперед треба вибратися звідси.

-Ви не бачили Хоука? - Запитала я. - Його хтось викликав посередночі.

Три пари очей дивилися на мене, але мені було начхати, що про мене подумали.

– Хтось із вас бачив його?

Треснула дошка, і в щілину просунулась кігтиста, вкрита шерстю рука. Кієран схопив дошку та відірвав.

- Потрібно йти. - Філіпс кинувся до мене.

Я вивернулася.

– Я не піду, доки не знайду Хоука...

- Ти хіба щойно не бачила те саме, що й я? - наполегливо запитав

Філіпс. Його ніздрі роздмухувалися. - Ти ж сказала, що зрозуміла, що я говорив. Хоук із ними заразом.

- Хоук не вільний, - заперечила я. - Він не заодно з ними. - Я показала на двері, від яких звір відривав другу дошку. - Ти мав рацію щодо Кієрана, але не Хоука. Хтось його бачив?

- Я бачив.

Я різко обернула голову на голос. У тіні стояв чоловік, і щось... щось усередині мене стиснулося.

Він побачив світ. Розпатлане каштанове волосся. Натяк на бороду. Бліді, як лід, очі. Мене захлеснуло хвилиною найчистішої, невиразної люті.

Це він.

Людина, яка вбила Рілана, стояла тут і посміхалася.

- Я ж казав, що ми ще побачимось.

Я окинула його поглядом, піднявши брови, а троє гвардійців наставили на нього мечі.

- Схоже, що ти втратив руку. Жаль, не я її відрубала.

Він підняв ліву руку, яка закінчувалася обрубком вище за зап'ястя.

- Я справляюся.

Моторошні бляклі очі кинулися на мене, а тріск за спиною стих. Я могла тільки сподіватися, що це добрий знак і у нас з'являться якісь шанси вибратися живими.

- Пам'ятаєш мою обіцянку? – спитав він.

– Скупатися у моїй крові. Бити моїми нутрощами. Я не забула.

- Добре, - голосно сказав він і ступив уперед. – Тому що я маю намір виконати обіцянку.

– Стояти! - крикнув Філіпс.

-Він вільний, - попередила я, тепер знаючи, що у фортеці їх принаймні троє.

-Кмітлива дівчинка.

Філіпс не відступав.

-Мені начхати, що ти богомерзка тварюка, якщо зробиш ще хоч крок, він буде для тебе останнім.

– Богомерзка? - Він закинув голову і розсміявся, розводячи руками. – Ми створені за образом та подобою богів. Це не ми богомерзкі.

- Говори що хочеш, якщо тобі так подобається, - відповіла я, міцніше стискаючи кинджал. - У голову чи серце, мабуть, Філіпс?

– Так. - Він опустил підборіддя. – Чи так, чи так...

Двері за нашими спинами розкололися і злетіли з петель, стулки врізалися в стіну. Коні встали дибки, але

вони були прив'язані, і їм нікуди було бігти. Я вивернулась убік, як і раніше, спрямовуючи кинджал на вольвена, і озирнулася, чекаючи, що увірвався Кієран.

Але мало не впала навколішки від того, що побачила.

- Хоук! - Закричала я. Я так зраділа, що, нітрохи не бентежачись, кинулася до нього. – Хвала богам, з тобою все гаразд.

- Тримайся від нього подалі. - Філіпс схопив мене за руку.

Я спробувала вирватись. Хоук тримав у руці щось, схоже на вигнуту цибулю, але прикріплену до якоїсь ручки, а вже зведений болт якимось чином утримувався на місці. Що б це не було, зброя спрацює.

- Убий його! - Закричала я і вирвалася з рук Філіпса. – Це вінубив...

За спиною Хоука виникла величезна істота на зріст йому майже по груди. На нього мчав Кієран. У мене завмерло серце.

- Хоук, ззаду! - Закричала я.

Філіпс обхопив мене за талію і відтягнув назад, а Хоук підняв дивну цибулю. Кієран майже добіг до нього, а я не бачила на стрілі ознак кровокам'я. Вона його не вб'є.

Хоук зустрівся зі мною поглядом.

- Все в порядку.

Філіпс без попередження відірвався від мене. Я впала вперед, приземлившись на коліна. Я озирнулася, майже чекаючи побачити, що вольвен схопив Філіпса. Коса впала мені на плече.

Вольвен із Садів Королеви не зрушив з місця, але Філіпс... Він притулювся до стовпа, його меч валявся у соломі.

Чекайте. Він тулювся, бо його ноги більше не торкалися землі, і на соломі щось капало темне. Я підвела голову.

Я навіть не могла закрити. У мене все всередині перевернулося. Хоук вистрілив із лука. Я навіть не побачила, як це робив, але він вистрілив. Болт пронизав рота Філіпса і пришпилив його до стовпа.

Здрігнувшись, я почула крик Ладді. Відірвавши погляд від Філіпса, я обернулася до Хоука.

Кієран у вигляді вольвена нишпорив прямо за його спиною, опустивши величезну голову до соломи і нюхаючи повітря. Ладді кинувся на нього, але втратив рівновагу і впав обличчям униз.

Я зробила вдих, але повітря тут же з мене вибило.

Ладді не спіткнувся.

З його спини стирчав чорний болт. З-за коня вийшов гвардієць, який вітав нас учора біля входу. Делано. У нього такі ж бляклі очі. Як я тепер знаю, очі вольвени. Він опустив цибулю.

Брайант зірвався з місця.

Він різко розвернувся, але не втік. Кієран присів і злетів у повітря. Він був швидкий, як стріла, і такий самий точний. Він приземлився на спину Брайанта і повалив його на солому. Гвардійець навіть не мав шансу закричати.

Вольвен вишкірив зуби і тицьнув мордою.

Я відвернулася. Почулося вологе хрускіт.

Потім настала тиша.

Чоловік, який убив Рілана, вийшов уперед недбалою, розслабленою ходою. І сердито глянув на мене.

- Я такий радий, що тут і бачу це.

- Джеріко, заткнися, - відповів Хоук рівним тоном.

Я поволі перевела погляд на Хоука. Він стояв на тому самому місці, вітер піднімав і відкидав з гарного обличчя темні пасма. Він виглядав так само, як колись вийшов з кімнати посеред ночі. Так само, як і кілька годин тому, коли цілував мене, торкався мене і тримав в обіймах.

Але ось він стоїть тут, а поруч із ним – вкритий кров'ю вольвен.

- Хоук? - Прошепотіла я, вільною рукою вчепившись в сиру соломку.

Він глянув на мене, і мій дар ожив. Між нами простяглася невидима нитка, формуючи зв'язок, і я відчула...

Я нічого не відчула. Ані болю. Ні печалі. Нічого.

Я відсахнулася, важко дихаючи. Щось не так з моїм даром. Тільки піднесені позбавлені емоцій. Чи не смертні. Чи не Хоук. Але здавалося, що зв'язок вдарився в цегляну стіну, товсту, як Вал.

Непереборну, як та стіна, яку я зводила навколо себе, коли намагалася тримати дар під замком. Невже

Хоук... блокує мене? Хіба таке можливе?

- Будь ласка, скажи, що я можу її вбити, - сказав Джеріко. - Я точно знаю, які шматки я хочу відірвати і надіслати назад.

- Тільки торкни її, і цього разу втрадиш більше, ніж руку. - Холодність Хоука пройняла мене до глибини душі. – Вона нам потрібна. - Він так і не відвів від мене очей. – Живий.

Як і раніше стоячи на колінах, я подивилася на Хоука. Я чула його слова і бачила, що відбувається, але до розуму нічого з цього не доходило.

Або до розуму дійшло, але серце ... серце відкидало.

"Вона нам потрібна".

"Живий".

Нам.

- Ти зануда, - промимрив Джеріко. – Я тобі вже казав?

- Разів десять, - відповів Хоук, і мене пересмикнуло. Я відсахнулася. Він стиснув зуби і відвернувся, оглядаючи стайню. - Тут треба прибрати.

Вольвен поруч з ним струснувся, як пес, що потрапив під дощ. Потім він піднявся на задні лапи і почав змінюватися: хутро зникло, з'явилася шкіра, яка потовстіла. Ноги випросталися, пальці повернулися до нормального розміру. Щелепа стала на місце. Сорочку Кієран десь втратив і стояв у розірваних штанях. Від рани на животі, нанесеній Філіпсом, залишилася лише рожева мітка.

Я сіла.

Кієран з хрускотом покрутив шиєю.

– Прибрати треба не лише тут.

На щелепі Хоука сіпнувся м'яз. Він обернувся до мене.

- Нам потрібно поговорити.

- Поговорити?

У мене вирвався смішок, що пролунав зовсім невпопад.

- Упевнений, у тебе купа запитань, - сказав він, і я вловила в його тоні відтінок знайомого піддражнення, чому мене знову пересмикнуло. – Де... де ще два гвардійці?

- Мертві, - відповів він негайно і притулив цибулю до плеча.

– Цебула сумна потреба.

"Я майстер у своєму ремеслі".

"У якому ж?" "Вбивати".

Я ні краплі не сумнівалася, що саме цим він і зайнявся, коли покинув уночі мою кімнату. У вухах зашуміло, і я раптом зрозуміла, що за його спиною на подвір'ї зібралися люди. Вони стояли нерухомо в променях ранкового сонця. Хоук ступив до мене.

— Давай...

— Ні. - Я схопилася на ноги. Як не дивно, вони не тремтіли. - Щотут відбувається?

Він зупинився.

- Ти знаєш, що тут відбувається. - Його голос трохи пом'якшав.

Наступний вдих обпалив моє горло та легені, бо я зрозуміла, що справді знаю. О боги. Я знаю, що тут відбувається. Шум посилювався, і я побачила у дворі Елайдж - він стояв, схрестивши руки на широчених грудях. Побачила Магду, яка, поклавши долоню на живіт, заглядала в стайню, а її обличчя виражало...

співчуття та жалість.

«Ти заслуговуєш набагато більшого, ніж на тебе чекає».

Він сказав це минулої ночі. І я, дурна, наївна, думала, що він має на увазі моє Вознесіння. Ні. Він мав на увазі це.

Магда розвернулася і, протиснувшись повз Елайджі, пішла назад у фортецю.

-Філіпс мав рацію. - Мій голос тремтів. Я вдягала слова те, щовже знала.

-Маєте рацію? — перепитав Хоук, передаючи дивний лук одному з чоловіків позаду нього.

— Гадаю, Філіпс почав здогадуватися, — відповів Кієран, дивлячись на свій живіт. Рожева мітка вже зникла. - Вони виходили з кімнати, коли я піднявся, щоб її перевірити. Хоча вона, схоже, не повірила, що він розповів. Чи не повірила.

Я взагалі не повірила Філіпсу, бо вірила Хоуку. Я довіряла йому — довірила своє життя та...

Мої груди пронизав раптовий біль, наче в мене встромили кинджал. Я навіть подивилася вниз, бо біль здався таким реальним, але не було ні клинка, ні кривавої рани,

які відповідали б моєму стражданню. Я
підвела голову. Хоук грав жовнами.

- Що ж, більше він не буде ні в чому розумітися. - Джеріко схопив і
висмикнув болт. Філіпс завалився на землю. Він тицьнув тіло гвардійця
чоботом. - Це точно.

Я знову повернулася до Хоука, відчуючи, що земля
відкривається у мене під ногами.

— Ти — Послідовник.

— Послідовник? - Елайджа розреготався, і я здригнулася.

Кієран усміхнувся.

-Я ж казав, що ти кмітлива, - сказав Джеріко.

Я не звернула на них уваги.

-Ти дієш проти тих, що піднеслися.

Хоук кивнув головою.

У моєму серці виникла ще одна тріщина.

-Ти... ти знав, що це... ця істота вбила Рілана?

— Істота? — обурився Джеріко. - Я ображений.

Хоук нічого не відповів.

-Це твої проблеми. - Я, як і раніше, дивилася на Хоука. — Я думала,
вольвени вимерли.

Хоук недбало знизав плечима.

-Багато чого з того, що ти вважаєш правдою, такою не є.
Проте, хоча вольвени не вимерли, їх лишилося небагато.

-Ти знав, що він убив Рілана? - Вигукнула я.

-Я думав, що зможу прискорити події і схопити тебе, але ми
знаємо, як усе обернулося, - зауважив Джеріко.

Я різко обернулася до нього.

-Так, я добре пам'ятаю, як усе обернулося для тебе.

Він з бурчанням підняв верхню губу, через що по мені пробігли
мурашки.

-Я знав, що він збирався пробити пролом, - відповів Хоук, і я знову
переклнула увагу на нього.

— Для тебе... щоб ти став моїм охоронцем?

-Мені треба було дістатися до тебе ближче.

Я переривчасто зітхнула. Здавалося, моє серце зараз розірветься.

- Що ж, ти в цьому досяг успіху.
На його обличчі знову сіпнувся м'яз.
– Те, про що ти думаєш... ти дуже далеко від правди.
- Ти гадки не маєш, про що я думаю, - кинула я. Мої пальці до болю стиснули кинджал. – І чим це все було?
Вивертом? Тебе послали, щоб добратись до мене?
Кієран підняв брови.
– Посла...
Хоук поглядом змусив його замовкнути, і Кієран закотив очі.
Я знала, що він збирався сказати.
– Тебе послав Темний.
- Я приїхав до Масадонії з єдиною метою, - відповів Гоук. – І ця мета – ти.
Я здригнулася.
– Як? Чому?
– Ти здивуєшся тому, скільки людей із твого оточення підтримують Атлантию, бажають побачити відродження цього королівства. Як багато людей мостили мені дорогу.
- Капітан Янсен? – припустила я.
- Вона кмітлива, - сказав Хоук. – Я ж вам казав.
Очі защипало, а печіння в горлі та грудях посилювалося.
– Ти взагалі служив у столиці? - Мене раптом осяяло, і я кинула погляд на Кієрана. - Тієї ночі в ...
Я не могла змусити себе вимовити "в "Червоній перлині"".
- Ти з самого початку знав, хто я.
– Я спостерігав за тобою так довго, як і ти за мною, – тихо сказав він. – Навіть довше.
Цей удар мене мало не вбив. Здавалося, моє серце розкололося.
Я почала відвертатися, але побачила
Джеріко, який відійшов подалі, поступаючись Хоука більше місця поруч зі мною.
Все стало на свої місця, і я затремтіла, мало не випустивши кинджал.
– Ти... ти це все планував?

– І дуже довго.

-Ханнес. - Мій голос став невиразним і хрипким. - Він не помер від серцевого нападу?

-Думаю, його підвело серце, - відповів Хоук. – Напевно, на його серці якось вплинула отрута в елі, яку він випив у «Червоній перлині». Шум у вухах ставав нестерпним.

-Йому допомагала випити якась конкретна жінка? Та сама, яка відправила мене нагору?

Хоук промовчав. Натомість відповів Делано:

– Здається, я тут упустив щось важливе.

– Я тебе потім просвітлю, – пообіцяв Кієран.

Мене трясло. Стіни стайні ніби змикалися капканом довкола мене.

Я була такою неймовірно наївною.

-Віктер?

Хоук похитав головою.

-Не бреш мені! - Закричала я. - Ти знав, що в ніч Ритуалу буденапад? Ось чому ти зник? Ось чому тебе не було, коли Віктера вбили?

Впадини на його щоках позначилися різкіше.

-Що я знаю, то це те, що ти засмучена. Я тебе не звинувачую, алея бачив, що трапляється, коли ти справді розлючена.

Він ступив до мене, піднімаючи руки.

– Мені багато що треба розповісти...

Біль вирвався з мене, як і в ніч Ритуала, коли я накинулася на лорда Мезіна. Я втратила контроль над собою, інстинктивно завела назад руку і кинула кинджал.

Цього разу я цілилася йому в груди.

Вилаявшись, Хоук ступив убік і схопив кинджал у повітрі. Хтось у нього за спиною свиснув, а Хоук різко обернувся до мене з майже комічною недовірою на обличчі. Але

підсвідомо я знала, що він зловить кинджал. Мені був потрібен відволікаючий маневр, щоб нахилитися і підібрати меч Філіпса. Я розгорнулася, цілячись у негідника, який убив Рілана. Джеріко відскочив назад, але не досить швидко. Я

знову нарізала його, цього разу в живіт.

- Сука! - заволав Джеріко, хапаючи здоровою рукою зяючу рану.

Я крутнулась, і тут у мене хтось врізався з одного боку, а потім з іншого. Мені заломили руку. Щось гаряче полоснуло мене по животу, і я подалася назад, використовуючи вагу нападника проти нього. Він упав, ще обвиваючи мене руками. Я смикнула назад головою, вдаривши його по обличчю. Пролунав крик, і хватка послабшала настільки, що мені вдалося вирватися.

Я схопила з соломи меч і зробила випад наосліп. Дрібком побачила потрясіння в карих очах хлопця не набагато старше за мене. Я висмикнула меч, розвернувшись і опинилася віч-на-віч з Хоуком.

Я забарилася.

Я вагалася, як закінчена ідіотка, хоч і знала, що він працює на Темного. Він – Послідовник. Через нього загинуло так багато безневинних людей. Ханнес. Рілан. Лорен. Дафіна. Малесса – боги, невже її вбив?

Віктер.

-А ось це дуже недобре, - дорікнув він, забираючи в мене меч так, наче я його й не тримала. - Ти неймовірно шалена. - Він опустив голову і прошепотів: - І мене це, як і раніше, збуджує.

Я заволала від люті і кинула вгору ліктем, відкидаючи назад його голову.

-Прокляття, - промовив він, кашляючи - ні, сміючись. Він сміявся.

-Це не змінює того, що я сказав.

Я розвернувшись і кинулася до дверей, але різко загальмувала, коли переді мною блискавично з'явився

Елайджа. Він похитав головою, цокаючи язиком.

Повернувшись, я побачила Кієрана, який стояв зі нудним виглядом. Я закрутилася і помітила простір між стовпами. Я кинулася...

Мене обхопили за талію чийсь руки, і я дізналася про аромат.

Хвоя. Темні спеції. Хоук. Жорстка земляна підлога стрімко наближалася до мого обличчя. Це буде боляче.

Дуже.

Але удару не було.

Спритний як кіт, Хоук розвернувся так, що пом'якшив удар, але падіння все одно мене приголомшило.

Миттю я не могла рухатися.

- Не варто вдячності, - буркнув Хоук.

Я з вереском врізала каблуком чобота йому в підборіддя. Він ахнув від болю, а я люто усміхнулася і почала кататися і звиватися, поки мій живіт не запротестував, але мені вдалося повернутися в ослабленій хватці

Хоука. Я залізла на нього.

Хоук усміхнувся, і ямочка з'явилася на його правій щоці.

- Мені подобається такий поворот.

Я врізала кулаком йому в обличчя, прямо в цю прокляту ямочку. Кісточки пальців обпалило болем, але я знову відвела руку назад.

Хоук спіймав моє зап'ястя і зірвав мене вниз, тому ми опинилися на одному рівні.

- Ти б'єшся так, наче сердишся на мене.

Я посунулася і вдарила коліном між його ніг, цілячись у дуже чутливе місце. Він передбачив мій рух і коліно потрапило в стегно.

— А це могло завдати шкоди, — сказав він.

— От і добре, — прогарчала я.

- Ну ну. Ти б потім засмутилася, якщо б я не зміг ним користуватися.

Я не могла повірити, що він насправді це сказав. Але він сказав.

- Я воліла б відрізати його.

- Брехня, - прошепотів він.

З мене вирвався такий звук, що я злякалася б, якби почула його від когось іншого. Я схопилася, вириваючись з його хватки, і зібралася обвалити ногу йому на горло, але Хоук перехопив її і смикнув. Я впала на бік. Спалахнув біль, але я не звернула на неї уваги і врізала кулаком у бік Хоука.

- Прокляття, - промовив Кієран.

- Чи не час втрутитися? — стурбовано запитав Делано.

- Ні, - сміливо заперечив Елайджа. - Давненько я не бачив нічого такого кумедного. Хто міг би подумати, що Діва може когось повалити?

— Ось чому ти не змішуєш справи із задоволенням, — зауважив Кієран.

- Справді? — свиснув Елайджа. — Я ставлю на неї.

- Зрадники, - задихаючись, промовив Хоук, перекочуючись так, щоб нарешті опинитися зверху. Я потяглася до його обличчя, але він упіймав мої зап'ястя. - Припини.

Я спробувала підняти стегна, але це не спрацювало, і тоді рвонулася верхньою частиною тіла. Я вклала всі свої сили, а він просто придавив мої зап'ястя до соломи.

- Злізь з мене!

- Припини, - повторив він. - Поппі. Перестань...

- Я тебе ненавиджу! - Закричала я, почувши своє ім'я, і в люті звільнила одну руку. Я врізала кулаком йому в обличчя. - Я тебе ненавиджу!

Хоук спіймав мою руку, знову притиснув до землі і прочинив закривавлені губи.

- Припини!

І я припинила.

Я зовсім затихла, дивлячись на нього. Потрясіння позбавило мене можливості говорити. Я побачила його — побачила, хто він насправді.

Він не просто якийсь послідовник, поплічник Темного.

— Ось чому ти ніколи не посміхався по-справжньому, — прошепотіла я.

Бо як би він зміг?

Йому доводилося ховати гострі зуби.

Два зуби.

Ікла.

Я згадала, як вони відчувалися на моїх губах, моїй шиї, згадала їхню дивну гостроту.

Боги!

Тепер я розуміла, чому він рухається так швидко, чому слух і зір у нього краще, ніж у кого б там не було, і чому він часом говорив так, ніби прожив на десятки років більше

за мене. Ось чому він так швидко припиняв цілуватися, якщо
я наближалася до його іклів.

Я була така сліпа.

Він не смертний.

Він не вільний.

Хоук – атлантіанець.

Я здригнулася, глибоко всередині мене щось зіщулилося.

-Ти монстр.

Очі Хоука заблищали насиченим золотом, і вони були
нормальними. Вони ніколи не були природними.

-Нарешті ти побачила, хто я.

Я побачила.

Він був істотою із кошмарних снів у личині красеня з мрії. І я
попалася. Ще як попалася.

У мене не лишилося сил боротися.

Чи досить погано, що він Послідовник, але атлантіанець? Його
народ створив монстрів, які відібрали у мене матір та батька і мало не
вбили мене.

Хоук, схоже, щось відчув, бо швидко піднявся і поставив мене на
ноги.

– Делано, – покликав він. - Забери її.

Мене передали, як мішок з картоплею, і Делано притис мої руки
до боків.

– Де її помістити? – запитав він.

Груди Хоука різко піднялися.

-Десь, звідки вона не зможе втекти чи нашкодити собі. - Він
помовчав. – Або нашкодити ще комусь, що ймовірніше.

-Ми триматимемо її в ув'язненні? – обурено спитав хтось. –
Мизбережемо їй життя? Годуватимемо і дамо притулок ось цій?

Ось цій.

Наче це я була монстром, який підтримує Темного і створює
Бажаючих. Що за люди?

– Вона Діва, – крикнув ще хтось. - Вона має померти!

Зазвучали схвальні вигуки, а ще хтось запропонував:

— Надішліть її назад самозваній королеві з королем. Але лише голову. Нехай вони знають, що на них чекає.

— З крові та попелу! - прокричав хлопчик, що проштовхнувся вперші ряди. Той самий, що вчора бігав від дому до будинку. У мене ноги підкошувалися.

— Ми повстанемо! - обізвалися кілька голосів.

- Ніхто її не чіпатиме. - Хоук оглянув натовп у дворі, змусивши людей замовкнути. - Ніхто, - повторив він, повернувшись до мене. Ніхто крім мене.

* * *

Коли я побачила сирі темні камери під міцністю та білу масу перекручених кісток, що покривали стелю, бажання боротися повернулося. Я просто не можу дозволити, щоб мене посадили туди, де, схоже, ніколи не лишали людей. Навіть померлих. Делано не був готовий до мого опору.

Я вирвалася з його хватки і кинулася бігти коридором, але виявила, що іншого виходу тут немає. Я спробувала дати відсіч Делано, але він загнав мене в кут, а потім йому на допомогу прийшов ще один чоловік із майже такими ж золотими очима, як у Хоука. Мене відтягли в камеру з тонким матрацом на підлозі і закували, заклацнули на зап'ястях холодні залізні кайданки.

Потім я лишилася сама.

Я покрутилася, шукаючи спосіб вибратися. Просвіти між прутів ґрат були надто вузькими, а коли я натягла ланцюги, гак, до яких вони були прикріплені, не зрушив з місця.

В мені наростала паніка. Як таке сталося? Як від передчуття майбутнього, яке буде повністю моїм, в якому я управлятиму своїми діями і своєю долею, я прийшла ось до цього? Як я опинилася на ланцюгу в темниці, оточена людьми, які хочуть розірвати мене на частини?

Я знала відповідь.

Через Хоук.

Мої груди пронизало борошно, що пересилило біль у животі.

Горло та очі горіли. Хоук... він навіть не смертний. Він атлантіанець.

Його народ створює Бажаючих, які
невпинно наповнюють цей край, як чума.

Тварей, які вбили моїх батьків і мало не вбили мене. Він підтримує
Темного, який убив останню Діву і полював мене. Хоук та вольвени
були втіленням всього, проти
чого боролися боги та повставали люди. Це через них
піднесені отримали благословення богів.

Як я не бачила, хто він? Невже я була така дурна? Чи просто він
надто розумний?

Чи те й інше?

Тому що Хоук був добрим. Він говорив і робив правильні речі, а я
так відчайдушно прагнула встановити з кимось справжній зв'язок,
пожити повним життям і відчувти себе
живим. Так відчайдушно, що не сприймала нічого, що могло стати
застереженням. Він приїхав до Масадонії з
єдиною метою: добратись до мене. Він досяг цього і навіть більше.
Завоював мою дружбу, мою довіру, мою...

Мене охопили болісний гнів і жаль. Хотілося закричати, але через
емоції, що здавили горло, я не змогла видати ні звуку.

Чому йому довелося робити те, що він робив? Все, що між нами
було, виявилось нічим іншим, як майстерним удаванням. Коли він
називав мене сміливою та
сильною. Коли сказав, що я чудова. Вся його щирість ґрунтувалася не
на боргу, а на наказах. А я повірила. Я
попалася на ці хитрощі.

Чи було щось у них правдою?

Його біль – був.

Це я знала, але її джерело? Я більше не була певна.

Я піднесла до обличчя тремтячі руки і прибрала волосся, що
вибилося з коси. Навіщо йому довелося зайти так далеко? Навіщо
довелося закрутити мені голову і пробратись у
серце? Я не просто довіряла йому. Я
дала йому себе. Усю себе. І це
виявилось брехнею.

Він з самого початку знав, хто я, з тієї першої ночі у «Червоній перлині». І я через незнання відкрила йому про себе так багато.

Я пройшла в куток камери, сіла на матрац і притулилася до стіни, розмірено дихаючи. Живіт пронизував різкий біль. Я подивилася на праву руку. Кісточки пальців були обдерті і опухли після ударів кулаками. Моя посмішка швидко згасла.

Маю сумнів, що на Хоуку залишилися якісь сліди ран. Він же атлантианець.

У мене все всередині перевернулося.

У глибині душі я не могла в це повірити. Він здавався таким... смертним, але чому це має мене дивувати?

Атлантианців можна вважати за смертних, як і вольвенів. Я цілувалася з Атлантианцем.

Я спала з Атлантианцем.

Я заплющила очі. До горла підкочувала жовч. Я не могла про це думати, тому що в голові тут же луною лунали крики. Мені треба зосередитись.

Що мені робити?

Містечко сповнене Послідовників та атлантианців, які хочуть моєї смерті, і я безмірно раділа тому, що Тоні залишилася в Масадонії. Мабуть, мене триматимуть тут, поки Темний не приїде або не надішле накази.

Темний убив останню Діву - і ось я тут, під замком, чекаю своєї долі. Потрібно звідси вибиратись, але ніякого виходу немає.

Я підняла голову і здригнулася. Перекручені кістки нагадали коріння з Кровавого лісу. Вони накладалися

один на одного і перехльостувалися: грудні клітини та стегові кістки, хребти та черепи. Поміщенням сюди в'язням доводиться дивитися на стелю. Швидше за все, ці кістки – нагадування у тому, що сталося з їхніми попередниками. Хто міг створити таке? Хто може зберегти розум, дивлячись на це?

Не знаю, скільки пройшло часу, але ось двері відчинилися і почулися кроки. Напевно, минуло кілька годин, судячи з того, як пусто у мене в шлунку. Я напружилася і одразу розслабилася, побачивши, що це Делано.

Він підійшов до ґрат, тримаючи в руках невеликий мішечок.

- Їсти хочеш?

Так. Я хотіла їсти, але не відповіла.

Він жбурнув мішечок, і той з м'яким стукотом упав до моїх ніг. Я дивилася на нього.

– Там сир та хліб, – пояснив Делано. – Я б приніс тобі рагу, але, боюся, ти б хлюпнула його мені в обличчя, а воно надто гарне, щоб їм розкидатися.

Я зміряла його поглядом.

- Ніякої каверзи. Їжа не отруєна.

– Чому я маю вірити твоїм словам?

- Він же сказав, щоб тебе не чіпали. - Делано притулився до лозини ґрат. - Не треба бути семи п'ядей на лобі, щоб збагнути, що шкодити тобі теж не можна.

Я зігнула губи.

- Навіщо чекати? Темний все одно мене вб'є.

Бліді очі зустрілися з моїми.

- Якби принц хотів, щоб ти померла, ти вже була б мертва. Тож їж.

Принц. Якщо Послідовники вірять, що Кастил є повноправним спадкоємцем, це не стає правдою.

Я подивилася на мішечок. Я хотіла їсти, і мені потрібні сили... і, мабуть, цілитель. Хоча рана перестала кровоточити, до неї могла потрапити інфекція.

Я нерішуче підібрала мішечок.

- Стоятимеш і дивитися, як я їм?

– Не хотілося б, щоби ти подавилася.

Мене охопило дивне бажання розсміятися, але я відкрила мішечок і почала їсти сир та хліб. Їжа каменем опускалася у порожній шлунок. Делано більше нічого не казав. Я теж.

Через деякий час двері знову відчинилися, і я глянула, хто там, хай і не хотіла цього робити. Я побачила високу, надто добре знайому постать у чорному, так сильно схожу

на... на гвардійця, який дратував мене щоденником міс Вілли Колінс.

Серце стиснулося, наче його

стиснули в кулаку.

Він зупинився перед решітчастими дверима. Його гарне обличчя здавалося водночас знайомим та чужим.

- Іди, - наказав Хоук.

Делано зволікав за мить, потім коротко кивнув і пішов. Залишилися лише ми, розділені ґратами.

- Поппі. - Хоук зітхнув, і я здригнулася. - Що мені з тобою робити?

Розділ 36

Наче він уже не знає.

- Не називай мене так.

Я схопилася на ноги, намагаючись не звертати уваги на те, як болісно натяглася шкіра навколо рани.

Ланцюги клацнули по кам'яній підлозі. Стояти боляче, але я йому цього не покажу.

- Я думав, тобі подобається, коли я тебе так називаю.

- Ти помилявся, - відповіла я, і він самовдоволено посміхнувся. Чого ти хочеш?

Він схилив голову набік і сповільнився.

- Більше, ніж ти можеш припустити.

Я гадки не мала, що це означає, і мені було все одно. Абсолютно однаково.

- Ти прийшов мене вбити?

- Чого б мені це робити?

Я підняла руки і побрязкала ланцюгами.

- Ти велів мене закувати.

— Так.

Від його незворушної відповіді в мені спалахнула лють.

— Тут усі хочуть моєї смерті.

- Так і є.

— І ти атлантинець, — кинула я. - Ось що ти робиш: вбиваєш, руйнуєш, сієш прокляття.

Він пирхнув.

— Найцікавіше, що це каже та, кого все життя оточували Вознесені.

— Вони не вбивають безневинних і не перетворюють людей на монстрів...

- Ні, - обізвався він. - Вони лише змушують дівчат, які перебувають у підпорядкуванні, оголюватися, б'ють їх палицями, і лише боги знають, що ще з ним роблять. Так, принцеса, вони справді гідний приклад усього доброго та справедливого у світі.

Я різко втягла повітря і відкрила губи. Ні! Я здригнулася. Не може бути!

- Ти думала, я не з'ясую, що є уроки герцога? Я ж казав, що з'ясую. Я зробила крок назад. Припинення від того, що він дізнався правду, обпекло сильніше за удари герцога.

- Він користувався палицею, вирізаною з дерева, яке виросло в Кривавому лісі, і змушував тебе частково роздягатися. - Хоук вчепився в пруті ґрат, а моє серце заколотилося об ребра. - І він казав, що ти це заслужила. Що це для твого ж добра. Але насправді він лише любив завдавати біль.

— Як? — прошепотіла я.

Він підняв куточок губ.

— Я можу бути дуже наполегливим.

Я відвернулася, і раптом перед моїм поглядом з'явився герцог: руки розкинуті в сторони, з серця стирчить прут. Я затремтіла і знову перевела погляд на Хоука.

- Це ти його вбив.

Він усміхнувся. Такої посмішки я ще ніколи в нього не бачила. Цього разу його губи не залишилися

зімкнутими, і навіть зі свого місця я побачила натяк на ікла. Мене знову охопило тремтіння.

- Так, - відповів він. - І мені ніколи не приносило такого задоволення дивитися, як життя покидає чийсь очі.

Я здивовано дивилася на нього.

- Він отримав за заслугами. Повір, його дуже повільна і дуже болісна смерть не має жодного відношення до того, що він піднявся. Рано чи пізно я б дістався і до лорда, але ти

сама подбала про це хворе виродки.

Я не... не знала, що й думати. Він убив герцога і вбив би лорда, бо...

Я відкинула ці думки і потрясла головою. З огляду на поточну ситуацію я ніяк не могла зрозуміти, що спонукало його це зробити. Мені не треба розуміти. Принаймні я

так сказала собі. Це не важливо. Як неважливо і те, що десь у самій глибині душі я була рада знати,

що, можливо, тимчасова смерть герцога почасти пов'язана з тим, як він зі мною поводився.

- Те, що герцог і лорд були порочними і злими, тебе самого анітрохи не робить краще, - сказала я. - І не робить винними всіх, хто піднісся.

- Поппі, ти нічого не знаєш.

Я стиснула кулаки, стримуючи порив закричати. Хоук відімкнув двері, і всі м'язи в моєму тілі напружилися.

Я сердито дивилася, як він заходить у камеру. Шкода, у мене немає жодної зброї, хоча я знала: навіть якби я була озброєна до зубів, все одно мало що могла б зробити. Він

швидше, сильніше, може розправитися зі мною клацанням пальця.

Але я б померла борючись.

- Нам треба поговорити, - сказав він, зачинивши за собою двері.

- Ні, не треба.

- Що ж, у тебе насправді немає вибору, правда? - Він опустив погляд на мої наручники, зробив крок і раптом зупинився. Його ніздрі роздулися, а зіниці розширилися. - Ти поранена.

Кров. Він почув мою кров. У мене пересохло в роті, і я зробила крок назад.

- Я в порядку.

- Ні, не в порядку. - Він окинув мене поглядом і зупинився наживоті. - У тебе кров йде.

- Зовсім трошки.

Миттю опинився переді мною. Ахнувши, я відсахнулася до стіни.

Як йому випадало приховувати таку швидкість? Він потягнувся до подолу моєї сорочки, і я запанікувала.

- Не торкайся до мене! - Я ухилилася, скривившись від болю вбоці. Він завмер, дивлячись на мене. Моє серце продовжувало битися про ребра. – Ні!

Він вигнув брову.

- Минулої ночі ти не забороняла до тебе торкатися.

- Це було помилкою, - огризнулася я, спалахнувши.

- Справді?

- Так, - прошипіла я. - Я шкодую, що це сталося.

Боги це правда. Я нічого так не хотіла, як забути, наскільки прекрасним і доленосним здавалося те, чим ми займалися, і наскільки це відчувалося правильним.

Я була дурниця.

Він стиснув зуби. Минула довга мить.

- Як би там не було, принцеса, ти поранена, і ти дозволиш оглянути себе.

Я скинула підборіддя, важко дихаючи.

- А якщо ні?

Його смішок був таким самим, як раніше, але тепер прозвучав з ноткою холодних веселощів.

- Начебто ти можеш мене зупинити, - тихо заявив він, і істинайого слів розбивала серце. – Або ти дозволиш тобі допомогти, або...

Пальці заколело від того, як я стискала кулаки.

- Ти мене примусиш?

Хоук нічого не сказав.

У мене запекло в грудях. Я дивилася на нього, ненавидячи його, ненавидячи себе за те почуття, яке я

пообіцяла собі більше ніколи не відчувати.

Безпорадність.

Я можу відмовитися і дуже утруднити огляд, але чого я в результаті досягну? Він отримає наді мною гору, а я тільки потерплю ще більше. Я досить розсерджена, щоб так і вчинити, але я не дурна.

Я відвернулася і змусила себе видихнути.

- А тобі яке діло, навіть якщо я спливу кров'ю до смерті?

- Чому ти думаєш, що я хочу твоєї смерті? Якби хотів, то хіба непогодився б на вимоги своїх людей?

Я обернулася до нього.

- Мертва ти мені нічим не знадобишся, - додав він.

– Значить, я заручниця, доки не приїде Темний? А ти плануєш використати мене проти короля з королевою.

- Розумна дівчинка, - промимрив він. – Ти ж кохана Діва королеви.

Не знаю чому, але мене глибоко вразило те, що він хоче подбати про мою рану лише тому, що планує мене використати.

– То ти дозволиш себе оглянути?

Я не відповіла, бо питання він по суті не поставив. У мене немає вибору. Схоже, він залишився задоволений тим, що я це зрозуміла, бо потягнувся до мене, і цього разу я навіть не поворухнулася.

Хоук підняв поділ темної сорочки. Я прикусила зсередини щоку, коли кісточки його пальців ковзнули по моєму животу та стегні. Він зробив це навмисне? Я дивилася на блискучі темні хвилі волосся, поки він продовжував потроху задирати сорочку. Він зупинився під грудьми, відкривши те, після чого, мабуть, залишиться ще один шрам.

Якщо я проживу досить довго.

Бо я сумніваюся, що мене відпустять після того, як я послужу їхнім цілям, якими б вони не були. Тому зовсім неважливо, чи з'явиться у мене зайвий шрам.

Хоук надто довго дивився на довгий поріз, що кровоточив. У мене почастішав пульс, і я дуже легко пригадала, як його зуби – його ікла – стосувалися моєї шкіри. Я зіщулилася. Від огид? Страху? Від

непроханого почуття, яке підкинула пам'ять? Може, від цього, я не

знаю.

– Боги! - промовив він гортанним голосом. Густі віії піднялися, і він зустрівся зі мною поглядом. Його вилиці позначилися різкіше, і під ними залягли тіні. - Тебе могли випатрати.

- Ти завжди був такий спостерігальний.

Він проігнорував моє зауваження і втупився в мене як на дурне дівчисько.

— Чому ти нічого не сказала? У рану могла потрапити інфекція.

Я покликала всі свої сили, щоб тримати руки по швах.

- Ну, насправді часу було не так багато, адже ти був дуже зайнятий, зраджуючи мене.

Він примружився.

- Це не виправдання.

Я видала різкий смішок. Може, в мене вже почалася гарячка?

- Ну, звичайно, ні. Нерозумно з мого боку не розуміти, що моїрани будуть турбувати людину, яка приклала руку до вбивства моїх людей, яка зрадила мене, яка діє заодно з тим, хто допомагав знищити мою сім'ю, і яка планує використати мене в якихось мерзенних цілях.

Його обличчя стало суворим, а янтарні очі засяяли золотим вогнем. При цьому нагадуванні, що він не той, ким я його завжди вважала, я вкрилася мурашками, у моїх венах застигав лід. Він не смертний. Я не стала відсахуватися, навіть якщо хотілося втекти.

- Смілива, як завжди, - прошепотів Гоук.

Відпустивши мою сорочку, він відвернувся і покликав Делано, який, мабуть, не пішов далеко, бо з'явився перед камерою за кілька секунд.

Я чекала мовчки, притулившись до стіни, поки Делано ходив за тим, про що його попросили. Весь цей час

Хоук стояв до мене спиною, і це цілком ясно говорило про те, чи він бачить у мені загрозу.

Делано повернувся з кошиком, і мені стало цікаво, навіщо вони тримають усе це напоготові. Я ковзнула

поглядом по камері. Невже дбають про здоров'я ув'язнених? А чи не тут у результаті виявилися всі піднесені і лорд цієї фортеці?

Коли ми знову залишилися вдвох, Хоук повернувся до мене.

- Чому б тобі не лягти?.. - Він оглянув камеру і затримав погляд на старенькому матраці, наче тільки зараз зрозумів, що тут немає ліжка. Його плечі напружилися. - Чому б

тобі не лягти?

– Спасибі, я постою.

Він рушив до мене з кошиком у руці. Крізь його незворушність прорвалися ознаки роздратування.

- Вважаєш за краще, щоб я став на коліна?

Мої губи розтяглися в уїдливій усмішці, і я почала погоджуватися.

- Я не проти. - Він опустил погляд і прикусив нижню губу. –

Тоді яопинюся на одному рівні для того, що, як я знаю, тобі сподобається. І взагалі я завжди бажаю меду.

У мене вибило повітря з легень від потрясіння, яке відразу змінилося гнівом. Я відірвалася від стіни і поспішила до матраца. Повільно сіла, обдарувавши Хоука крижаним поглядом.

- Ти огидний.

Посміхнувшись, він підійшов і став на коліна.

– Ну, якщо ти так кажеш.

- Я це знаю.

На його губах з'явилася усмішка. Він поставив кошик на підлогу. Я швидко зазирнула до неї – бинти та крихітні баночки. Нічого, що можна використати як зброю.

Хоук жестом наказав мені лягти. Вилаявшись напівголосно, я підкорилася.

- Не висловлюйся! - промимрив він, а коли знову потягнувся домоєї сорочки, я задерла її сама. - Дякую.

Я заскреготіла зубами.

Його губи торкнулася слабкої посмішки. Він посунувся, стоячи на колінах, і дістав із кошика прозору пляшечку. Варто йому відкрутити кришку, в затхле повітря увірвався різкий гіркуватий аромат.

– Хочу розповісти тобі одну історію. - Зсунувши брови, він розглядав рану.

– Я не в настрої слухати історії...

Він смикнув угору мою сорочку, я ахнула і обома руками вчепилася в його зап'ясті, невиразно відчуваючи холод ланцюгів на животі.

- Що ти робиш?

- Клинок мало не розрубав твою грудну клітку, - сказав він, і його очі знову блиснули безбожним золотом. – Рана продовжується на боці.

Рана була не така вже й погана, але вона справді заходила на бік.

- Напевно, це сталося, коли в тебе забирали меч? – спитав Хоук.

Я не відповіла. Я не відпускала його руку і чекала, що він просто вирветься, але натомість він зітхнув.

- Віриш чи ні, але я не намагаюся тебе роздягнути, щоб отримати над тобою перевагу. Я не збираюся тебе спокушати, принцеса.

Мені слід було заспокоїтися, але ефект виявився протилежним. Паління в грудях піднялося до горла, створивши грудку, крізь яку я ледве могла дихати. Я дивилася на Хоука. Ну звичайно, він зовсім не намагається спокусити мене. Він уже в цьому досяг успіху,

змусивши мене не тільки втратити пильність, а й довіритися йому. Я відкрилася йому, поділилася своїми мріями про іншу долю, страхи, пов'язані з поверненням до столиці, і – боги! -

Розповіла про дарунок. Я поділилася з ним не лише словами. Я впустила його до своєї кімнати, до свого ліжка, а потім і до себе. Він шепотів, що мої дотики зводять його з розуму, і він захоплювався моїм тілом, моїми шрамами. Говорив, що вони роблять мене ще прекраснішим, і він... Він мені подобався.

Він мені не просто подобався.

Боги, я закохалася в нього, хоч це заборонено. Закохалася настільки, що це зіграло роль у моєму рішенні відмовитися від Вознесіння. У мене затремтіли пальці, а печіння з горла піднялося до очей.

– Хоч щось було правдою? - Вирвалося в мене.

Мій голос був такий хрипкий, що я насилу його впізнала. І тоді, коли я вимовила ці слова, мені захотілося повернути їх назад, бо я знала... я вже знала відповідь.

Хоук завмер, як статуї у фойє замку Тірман. Я швидко забрала руки. На його щелепі засмикався м'яз, але губи залишалися щільно стиснуті.

До горла підступало ридання, і я всіма силами намагалася його стримати, але нічого не могла поробити з соромом, що тліє в грудях, як вугілля. Я не заплачу. Я не заплачу.

Я більше не могла бачити Хоука і заплющила очі. Це не допомогло. Я тут же згадала, як він дивився на мене з набряклими, блискучими губами. Повіки защипало від гніву, сорому і глибокого болю, якого я ніколи не відчувала.

Потім я відчула, як він обережно підняв сорочку, мало не оголивши груди. Цього разу кісточки його пальців не терлися об мою шкіру. Як і раніше, я знала, що навіть у тьмяному світлі бліді, майже глянсові ділянки пошкодженого тіла добре видно, особливо очам атлантіанця.

Минулої ночі я роздяглася для нього і дозволила йому все розглянути, вірячи в те, що він говорив. Він був такий переконливий. Тепер у мене всередині все стискалося при думці, що він насправді думав.

Що він насправді відчував, коли торкався шрами, цілував їх.

Хоук порушив тишу, і я здригнулася.

- Палитиме.

Мені здалося, його голос пролунав більш хрипко, ніж зазвичай, але потім він нахилився, і рану обпалило теплою рідиною. Біль затопив праву частину живота та ребра. Я

зашипіла крізь зуби. У повітрі розлився гіркий запах терпкого засобу.

Рідина забухала в порізі, і я вітала печіння, зосередившись на ньому замість пульсуючого болю в грудях.

Відкинувши голову, я тримала очі закритими, а на рани полилася рідина, створюючи більше піни і посиляючи нову хвилю болю по всьому животу.

- Пробач, - бурмотів Хоук, і я майже повірила його співчуття.

– Цепотрібно зробити, щоби випалити інфекцію, яка могла туди потрапити.

Чудово.

Може, зілля випалить і моє дурне серце.

Запанувала мовчанка, але вона тривала довго.

— Бажаючи — це наша вина, — несподівано сказав Гоук. -

Точніше, їхнє створення. Все це. Монстри із туману. війна. Те, що сталося із цією землею. З вами. З нами. Все почалося з неймовірно відчайдушного і дурного вчинку заради кохання, за багато, багато століть до війни двох королів.

— Знаю. - Я прочистила горло. — Я знаю історію.

- Але чи знаєш ти справжню історію?

— Я знаю єдину історію.

Я розплющила очі, відвела погляд від ланцюгів і перекручених кісток.

-Ти знаєш тільки те, у що Вознесені змушують усіх вірити, і це неістина. - Він нахилився і взяв ланцюг із мого живота. Я напружилася, а він обережно прибрав її. — Мій

народ тисячі років у гармонії жив зі смертними, але

потім король О'Світ Малек... - Створив Спраглих, - обірвала я. - Я же сказала...

-Ти помиляєшся. - Він сів, поставивши зігнуту в коліні ногу і поклавши руку на коліно. — Король Малек безнадійно закохався у смертну жінку. Її звали Ізбет. Одні кажуть, що її отруїла королева Елоана; інші стверджують, що її пірнула ножом кинута коханка короля, який,

мабуть, не відзначався вірністю. Як би там не було, Ізбет була смертельно поранена. Як я сказав, Малек

відчайдушно хотів її врятувати. Він зробив заборонену дію, щоб повернути її, - тобі вона відома як Вознесіння.

Серце застрягло десь у горлі, поряд зі сплутаним клубком емоцій.

Хоук підняв голову і впіймав мій погляд.

— Так. Першою піднялася Ізбет, а не самозваний король з королевою. Вона стала першим вампіром.

Брехня. Несусвітня, неймовірна брехня.

- Малек випив її кров, зупинившись, коли її серце почало завмирати, а потім поділився з нею своєю кров'ю. -

Хоук схилив набік голову, його золотаві очі заблищали. - Може, якби ваше Вознесіння не трималося в такій таємниці, подробиці тебе не здивували б.

Я почала було сідати, але згадала про рану і шипуче зілля.

– Вознесіння – благословення богів.

Він усміхнувся.

– Це далеко не так. Швидше, дійство, яке може створювати майжебезсмертних, так і кошмарних чудовиськ.

Ми, атлантіанці, народжуємось майже смертними. І залишаємось такими до Відбору.

- Відбору? - Перепитала я, перш ніж встигла прикусити язик.

– Це коли ми змінюємось. - Він підняв верхню губу і кінчиком язика помацав гострі ікла. Я знала про це.

Читала у історичних книгах. - З'являються ікла, вони подовжуються, тільки коли ми харчуємось, і ми міняємось ... в іншому.

– Як?

Мене охопила цікавість. До того ж, я подумала, що будь-які відомості можуть допомогти вибратися звідси.

- Неважливо. - Він узяв ганчірочку і продовжив: - Нас важче вбити, ніж піднесених, але можна.

Я це знала. Атлантіанців можна вбити так само, як Бажаючих.

– Ми старіємо повільніше, ніж смертні, і якщо берегтись, то можемо прожити тисячі років.

Я хотіла дізнатися все, що може стати в нагоді, особливо в чому ще змінюються атлантіанці, але цікавість здобула наді мною гору.

– Скільки... скільки тобі років?

- Більше, ніж я виглядаю.

– Сотні років? – припустила я.

– Я народився після війни – відповів він. – Я бачив прихід тавідхід двох століть.

Двох століть?

Боги...

- Король Малек створив першого вампіра. Вони частково схожі на нас, але не в усьому. Денне світло на нас не діє, на відміну від вампірів. Скажи, ти коли-небудь бачила Вознесеного при денному світлі?

— Вони не виходять на сонце, бо боги так не роблять, — відповіла

я. — Таким чином вони висловлюють богам пошану.

— Дуже для них зручно. - Усмішка Хоука перетворилася на самовдоволену усмішку. - Може, вампіри і благословенні тим, що близькі до безсмертя, як і ми, але вони не можуть виходити на денне світло, інакше їхня шкіра починає розкладатися. Хочеш убити Вознесеного, не забруднивши рук? Залиш його зовні і позбав укриття. Він помре ще до полудня.

Це не може бути правдою. Ті, що піднеслися, не виходять на сонце, тому що такий їх вибір.

— Їм також треба годуватись, і під кормом я маю на увазі кров. Їм потрібно приймати її часто, щоб жити, щоб запобігти поверненню смертельних ран або хвороб, якими вони страждали до Вознесіння. Після

Вознесіння вони можуть виробляти потомство, багато хто відчуває спрагу крові, коли харчуються, і часто у процесі вбивають смертних.

Він промокнув ганчіркою шкіру навколо рани, витираючи зайву рідину і намагаючись не натискати сильно.

— Атлантіанці не харчуються смертними.

— Без різниці, — кинула я. - Ти справді думаєш, що я в це повірю?

Він підняв погляд.

— Кров смертних не має для нас цінності, принцеса, бо ми ніколине були смертними. Вольвенам харчуватись не потрібно, але нам потрібно. Коли потрібно, ми годуємося від інших атлантіанців.

Я потрясла головою. Він справді думає, що я в це повірю? Я знаю про їхнє поводження зі смертними, яких він по суті використовував як худобу, і це призвело до того, що боги покинули їх, а смертні збунтувалися.

— За допомогою нашої крові ми можемо зцілювати смертних, неперетворюючи їх, чого вампіри робити не можуть, але найголовніша відмінність — створення Спраглих.

Атлантіанці ніколи їх не творили. Тільки вампіри. Про всяк випадок: під вампірами я маю на увазі тих, кого ти знаєш, як піднесених.

Мої руки безпорадно стиснулися в кулаки.

- Брехня.

- Це правда. - Він розглядав рану, зосереджено зсунувши брови, іглянув на мене, тільки коли відклав ганчірочку. - Вампір не може створити іншого вампіра. Вони не можуть здійснити Вознесіння. Коли вони випивають смертного, вони створюють Спраглий.

- Ти говориш якусь дурницю.

— Чому?

— Бо якщо хоч щось із твого оповідання правда, то Вознеслі – вампіри, і вони не можуть робити Вознесіння.

— Мої груди палив гнів, сильніший за рідину, якою він промиваврану. - Якщо це правда, то як вони створюють інших, що вознеслися? Наприклад, мого брата?

Його щелепа напружилася, очі стали крижаними.

-Тому що не піднесений дає їм дар життя. Вони використовуютьдля цього атлантіанця.

Я хрипко розсміялася.

-Ті, що піднеслися, ніколи не співпрацюватимуть з атлантіанцем.

-Хіба я обмовився? Навряд чи. Я сказав, що вони використовуютьатлантіанця, а не співпрацюють із ним. -

Він узяв баночку і відкрутив кришку. - Коли пери короля Малека виявили, що він накоїв, він скасував закони, що забороняють створювати тих, хто піднісся. Вампірів з'являлося все більше, і багато хто був нездатний контролювати спрагу крові. Вони осушували своїх жертв, і так з'явилося лихо, відоме як Спрагли.

Вони поширювалися королівством як чума. Елоана, королева Атлантії, намагалася покласти цьому край.

Вона заборонила Вознесіння і наказала знищити всіх вампірів, щоб захистити людство.

Я спостерігала за тим, як він занурив руку в баночку і витягнув її. Його довгі пальці покрила густа молочно-біла речовина. Я впізнала запах. Цією маззю мене вже лікували.

– Деревій?

Він кивнув головою.

– Серед інших інгредієнтів, щоб прискорити загоєння.

- Я можу...

Я сіпнулася, коли шкіри торкнулася холодна мазь. Хоук розмазував її на моєму животі, зігріваючи і бальзам, і мою плоть.

А потім і мене.

Кісточки пальців занили, коли по шкірі прокотилося непрохане знайоме відчуття. «Він зрадив тебе, – нагадала я собі. - Він тебе обманював».

Я його ненавиділа. Ком у горлі нікуди не подівся, навіть коли на мене розлилося п'янке тепло.

Схоже, Хоук повністю зосередився на тому, що робить, і я була рада. Я не хотіла, щоб він помітив, як на мене діють його дотики.

- Вампіри збунтувалися. - Він набрав ще мазі. – Ось чому вибухнула війна Двох Королів. Не смертні повстали проти жорстоких і нелюдських атлантіанців, а вампіри завдали удару у відповідь.

Я перевела погляд із його рук на обличчя. Дещо з того, що він розповідав, звучало знайомо, але це була спотворена темна версія тієї правди, яку я знала.

– Втрати тієї війни не перебільшені. Багато хто навіть вважає, що вони були ще більшими. Ми не зазнали поразки, принцеса. Короля Малека скинули, розірвали його шлюб і відправили у вигнання. Королева Елоана знову вийшла заміж, і новий король, Да'Нір, відкликав війська, відправив людей додому і завершив війну, яка розорила цей світ.

-А що трапилося з Малеком та Ізбет? - Запитала я, хоча особливе вірила в те, що він розповів.

-У ваших хроніках говориться, що Мальок загинув у бою, аленасправді ніхто не знає. Він та його кохана просто зникли. - Хоук накрит баночку кришкою. – Вампіри захопили вцілілі землі, проголосили своїх

короля з королевою – Джалару та Ілеану, і перейменували королівство на Соліс. Вони назвали себе піднесеними і оголосили, що стали такими завдяки нашим богам, які на той час давно заснули. За минулі з тих пір сотні років їм вдалося виморяти з історії правду про те, що більшість смертних боролася на боці атлантіанців проти вампірської загрози.

Я цілу хвилину не могла вимовити жодного слова.

-У цьому немає нічого правдоподібного.

– Можу уявити, як важко тобі повірити, що ти живеш у суспільстві смертоносних монстрів, які забирають третіх дочок та синів під час Ритуалу, щоб годуватись. А якщо вони не осушують їх повністю, ті стають...

– Що? - Видихнула я. Моя недовіра перетворювалася на гнів. - Тивесь цей час розповідав брехливі казки, але тепер зайшов надто далеко.

Він приклав до рани чистий бинт і розгладив краї, щоб вони прилипли до шкіри.

-Я не розповідав нічого, крім правди, як і людина, яка жбурнулакисть Спраглий.

Я сіла та опустила сорочку.

-Ти стверджуєш, що ті, кого віддають служити богам, стають спраглими?

– Як ти думаєш, чому храми закриті для відвідування всім, крім тих, що вознеслися і тих, хто керує храмами, – жерців і жриць?

-Тому що це святилища, в які навіть більшості піднесених неможна вторгатися, - заперчила я.

-Ти бачила хоч одну дитину, яку туди віддали? Хоч одного, принцеса? Ти знаєш кого-небудь, крім жерців, жриць і тих, що піднеслися, хто б запевняв, що бачив цих дітей? Ти розумна. Ти знаєш, що ніхто не бачив, – з викликом сказав він. – Це тому, що більшість із них помирають, навіть не навчившись говорити.

Я роззявила рота.

– Вампірам потрібне джерело харчування, принцеса, причому таке, що не викличе підозр. Що краще, ніж

переконати все королівство віддавати дітей під приводом служіння богам? Вони створили на цьому цілу релігію, і брати підуть на братів, якщо відмовляться віддавати дітей. Їм вдалося обдурити ціле королівство, використовуючи страх людей перед тими, кого самі піднесли і творять. І це ще не все. Тобі ніколи не здавалося дивним, як багато дітей помирають за одну ніч від загадкової хвороби крові? Як у родині Тулісів, які втратили через неї першого та другого синів? Не всі піднесені можуть дотримуватися суворої дієти. Жага крові для вампірів – цілком реальна та повсякденна проблема. Вони крадуть ночами, викрадають дітей, дружин, чоловіків.

-Ти справді думаєш, що я в це повірю? Що атлантіанці невинні, і все, чому мене вчили, – брехня?

-Не надто, але спробувати варто. Ми також винні у деяких злочинах.

-На кшталт вбивства та викрадення? – кинула я.

– І це зокрема. Ти не хочеш вірити в те, що я говорю. Не тому, щомої твердження звучать безглуздо, а тому, що ти тепер почала задаватися питаннями. Тому що це означає, що твій дорогоцінний братик годується безневинними.

– Ні.

– ...і перетворює їх на Бажаючих.

- Замовчи! – прогарчала я, скочивши на ноги. Раптовий різкий рух майже не завдав болю.

Він піднявся одним текучим рухом і навис наді мною.

– Ти не хочеш приймати те, що я говорю, незважаючи на логічність, бо це означає, що твій брат – один із них, а королева, яка так про тебе дбала, убила тисячі...

Я не зупинилася, щоб подумати про свою наступну дію. Я була така розлючена і налякана, тому що він правий: я задаватимуся питаннями. Наприклад, чому нікого з тих, що вознеслися, не бачили при світлі дня?

Чому, крім них, ніхто не заходить до храмів? Що ще гірше, виникало питання, чому Хоук порушив цю тему.

Навіщо думати таку ретельно пророблену брехню, якщо він знає, як важко мене переконати?

Ні, я ні про що не думала.

Я просто діяла.

Я кинулася на нього, стискаючи кулак; ланцюг прослизнув по підлозі.

Хоук викинув руку і перехопив мою до того, як вона врізалася в його щелепу. Боги, він рухався неможливо швидко. Він загорнув мою руку, крутнув мене і притиснув спиною до твердих, як стіна, грудей. Моя рука була затиснута між нами, і він схопив іншу. Я заверещала від роздратування і підняла ногу.

– Не роби цього, – пролунало над моїм вухом м'яке застереження, від якого по спині пробігли мурашки.

Я не послухалася.

Він закрихтів, коли моя п'ята врізалася йому в гомілку. Я скинула ногу і лягнула.

Раптом я виявилася спереду притиснутою до стіни, а ззаду – до Хоука. Я виривалася, але це було марно.

Між мною і ним не залишилося жодного дюйма.

- Я ж сказав, не треба. - Його тепле дихання торкнулося мого скроні. - Я саме це й мав на увазі, принцеса. Я не хочу завдавати тобі біль.

- Не хочеш? Ти вже... – Я схилилася.

– Що?

Він пересунув мою руку так, що вона більше не була стиснута між нами, але не відпустив, а притиснув мою долоню до стіни. І те саме зробив з іншою рукою.

Я зачинила рота, відмовляючись говорити, що він вже завдав мені болю. Визнати це означало, що він здатний зробити мені боляче, і це можна скористатися. А в нього й так уже достатньо зброї проти мене.

- Ти ж знаєш, що не можеш мені серйозно нашкодити, - сказав він, притискаючись до моєї щоки.

Я напружилася.

- Тоді чому я в ланцюгах?

- Тому що стусани, кулаки та подряпини - це все одно неприємно,

- пояснив він. - І хоча іншим наказано тебе не чіпати, це не означає, що вони будуть так само терплячі,

як я.

– Терплячі? - Я спробувала відштовхнутися від стіни, але не було куди. - Ти називаєш це терпінням?

– Так, я б так сказав, враховуючи те, що я щойно промивав та перев'язував твою рану. І дякую, що поводитися добре.

– Я не просила мені допомагати, – обурилася я.

– Не просила, бо або надто горда, або надто дурна. Ти скоріше дозволила б рані загноїтися, ніж попросила про допомогу. Я ж не дочекаюся жодної подяки?

У відповідь я посунула головою назад. Однак він передбачив цей рух, і мені не вдалося його вдарити. Він притис мою щоку до стіни. Я почала звиватися, намагаючись вирватися.

- Ти далеко просунулась в умінні не підкорятися, - прогарчав він. - Воно варто на другому місці після таланту зводити мене з розуму.

- Ти забув ще одне вміння.

– Забув?

- Так, - видавила я крізь зуби. - Вміння вбивати Охочих. Вважаю, що вбивство атлантіанців не дуже відрізняється.

Хоук засміявся, і цей звук прокотився по всій моїй спині.

– Ми не одержимі голодом, тому нас не так легко відволікти, як Бажаючих.

- Але тебе все одно можна вбити.

- Це загроза?

- Вважай, як хочеш.

Мить він мовчав.

- Я знаю, що ти через багато чого пройшла. Знаю, що я багаточого тобі розповів, але це правда. Все до одного слова, Поппі.

- Не називай мене так! - Я сіпнулася.

- А ти перестань робити так. - Його голос став грубішим і глибшим. - Хоча ні. Будь ласка, продовжуй. Це таке прекрасне катування.

Я не відразу зрозуміла, що він має на увазі, але потім він притулився до моєї попереку. У мене перехопило подих, коли до мене дійшло.

- Ти ненормальний.

— І збочений. Порочний та розпусний. - Він потерся об мою щокупідборіддям з грубою щетиною, і я мимоволі вигнулась у відповідь. Мабуть, він підібрався ще ближче, і його пальці накрили мої. - Мене можна назвати по-різному.

— Вбивцею? - Прошепотіла я, не знаючи, нагадую я йому чи собісамій. - Ти вбив Віктера. Ти вбив усіх інших.

Він завмер і потім зітхнув, його груди притулилися до моєї спини.

— Я вбивав. Так само, як Делано та Кієран. Я і той, кого ти називаєш Темним, приклали руку до смерті

Ханнеса та Рілана, але не тієї бідної дівчини. Це був хтось із тих, що піднялися, ймовірно, охоплений жадобою крові. Тримаю парі, це був або герцог, або лорд.

Лорд.

Він пах квітами, які Малесса несла того дня.

— І жоден із нас не причетний до нападу під час Ритуалу та дотого, що трапилося з Віктером.

Боги, я хотіла в це вірити. Мені треба вірити, що я не спала з чоловіком, котрий зіграв роль у загибелі Віктера.

- Тоді хто ж?

- Ті, кого ви називаєте Послідовниками. Наші прихильники. - Його голос був ледь голоснішим за шепоту. —

Проте вони не отримували наказу нападати під час Ритуалу.

- Ти правда думаєш, що я повірю, ніби послідовники не отримували наказу напасти?

— Одне те, що вони прихильники Темного, не означає, що він ними керує, — відповів він. - Багато послідовників діють самі по собі. Вони знають правду. Вони більше не хочуть жити в страху, що їхніх дітей перетворять на монстрів або заберуть, щоб годувати монстрів. Я не маю відношення до смерті Віктера.

Я зіщулилася. Не знаю чому, але я повірила, що він сказав про свою участь. Але чи керував Темний

Послідовниками чи ні, він все одно був причиною смерті Віктера. Вони діяли на його користь.

– Але ж були й інші. Ти їх убив. І з цим нічого не вдієш.

– Так треба було. - Він прибрав підборіддя з моєї щоки. - І тимаєш зрозуміти, що виходу немає. Ти належишь мені.

Моє серце здригнулося.

– Це означає, що я не належу до Темного?

– Це означає, що я сказав, принцеса.

– Я не належу нікому.

- Ти дурна, якщо віриш у це, - підробив він і притиснув голову до моєї, перш ніж я змогла вдарити. - Або ти брешеш собі. Ти належала Вознеслимся. Ти це знаєш. Це те, що тобі ненависне. Він тримав тебе в клітці.

Мені не слід було йому нічого розповідати.

– Принаймні, та клітина була зручніша за цю.

- Це правда, - прошепотів він і за мить додав: - Але ти ніколи не була вільною.

– Правда чи ні... – Це була болісна правда. - Але це не означає, щоя перестану боротися з тобою. Я не підкорюся.

– Знаю.

У його тоні прозвучало щось дивне, схоже на захоплення. Але це не мало сенсу.

-І ти все одно монстр, - додала я.

-Так, але я не народився таким. Мене так зробили. Ти цікавиласяшрамом у мене на стегні. Ти придивилася до нього уважно або була надто зайнята, витріщаючись на мій?

-Замовчи! - Вигукнула я.

-Тобі варто було помітити, що на моїй шкірі тавро з королівськимгербом.

Я ахнула. Шрам і справді був схожий на королівський герб.

-Поппі, хочеш знати, як я звів таке знайомство з тим, що відбувається під час вашого проклятого

Вознесіння? Як я дізнався про те, чого не знаєш ти? Мене п'ять десятиліть тримали в одному з тих храмів, мене різали та годували моєю кров'ю. Її наливали в золоті кубки, з яких пили другі сини і дочки після того, як їх осушували королева, король або ще хтось із тих, що піднялися. Я був богами проклятою худобою.

Ні.

Я не могла в це повірити.

— І мене використовували не лише для харчування, а ще й для різноманітних розваг. Я точно знаю, яке це — не мати вибору, — продовжував він, і мене охопив жах. - Це твоя королева затаврувала мене, і якби не якась безрозсудна хоробрість, я ще був би там. Ось звідки у мене шрам.

Без попередження, він відпустив мої руки і відійшов. Я тремтіла і кілька довгих секунд не ворушилася. Коли я обернулася, він уже вийшов із камери.

Якщо те, що він сказав, правда...

Ні. Не може бути. Боги цього не може бути.

Мені раптом стало нестерпно холодно, і я обхопила себе руками, схрестивши ланцюги.

Хоук дивився на мене крізь ґрати.

- Ні принц, ні я не хочемо, щоб тобі завдали шкоди. Як я сказав, ти потрібна нам живою.

— Навіщо? — прошепотіла я. — Чому я така важлива?

— Бо вони тримають законного спадкоємця королівства. Його схопили, коли він визволив мене.

Я думала, що Темний був єдиним спадкоємцем трону Атлантиї.

Якщо Хоук сказав правду, це означає... -

У Темного є брат?

Він кивнув головою.

- Ти улюблениця королеви. Ти важлива їй та королівству. Не знаю чому. Може, це пов'язано з твоїм даром.

Може ні. Але ми відпустимо тебе до них, якщо звільнять принца Маліка.

Його слова повільно сягали мене.

— Ти хочеш використати мене для викупу.

- Це краще, ніж відправити тебе частинами, правда?

Мене охопило недовіру, що швидко змінилося пульсуючим болем у грудях.

- Ти стільки часу розповідав про королеву, про піднесених, промого брата і всіх злих вампірів, які годуються смертними, і тепер просто відправиш мене до них, як тільки звільниш брата Темного?

Хоук нічого не сказав.

У мене вирвався хрипкий смішок, надто схожий на ридання. Якщо те, що він сказав, правда, це підтверджує те, що стало очевидним.

Його не хвилює моя безпека чи благополуччя. Ну, крім того, що я ще маю дихати, коли прийде час обміну.

Я підняла руку до грудей, намагаючись послабити грудку в горлі, коли з нього вирвався ще один смішок.

Хоук стиснув щелепи.

– Тобі принесуть зручнішу постіль.

Я не знала, що на це сказати, але він точно не дочекається від мене подяки.

Він підняв підборіддя.

- Можеш не вірити тому, що я розповів, але краще повірити, щоб для тебе не стало потрясінням те, що я збираюся повідомити. Я скоро поїду до короля Атлантиї Да'Ніра сказати йому, що ти в мене.

Я скинула голову.

– Так. Король живий. І королева Елоана також. Батьки того, кого називаєте Темним, і принца Маліка.

Вражена, я не ворушилася.

Хоук обернувся, щоб піти, але зупинився. Не озираючись, він сказав:

- Не все було брехнею, Поппі. Не всі.

Розділ 37

Не все було брехнею.

Що саме?

Історія про брата Хоука? Про його решту сім'ї? Про фермерські землі, про печери, які він досліджував у дитинстві? Що був закоханий та втратив кохання? Чи все, що він казав про мене?

Не має значення, що зі сказаного їм правда. Не варто надавати цьому значення. Розмірковуючи, я ходила

туди-сюди, наскільки дозволяв ланцюг. Тобто зовсім недалеко.

Після відходу Хоука я сіла на матрац і спробувала відокремити правду від вигадки, що здавалося неможливим. Якимось ще більш неймовірним чином я задрімала.

Мій розум не відключився, але тіло просто здалося. Я спала, доки мене не розбудили кошмари. Мої крики луною лунали серед кам'яних стін.

Давно мої сни не відвідували спогадів про ніч, коли загинули батьки. Нічого дивного, що кошмари наздогнали мене тут.

Я прибрала з обличчя пасма волосся, що вибилося, і перекинулася, намагаючись не заплутатися в ланцюгах.

Може... може, вампіри, що піднеслися і справді, випадково створені атлантіанцями. У це я могла повірити.

Це виглядало надто добре продуманим для брехні. І я могла повірити, що лорд Мезін убив Малессу. Він був цілком здатний на таку жорстокість.

І, боги, я вірила в те, що Хоук розповів про тавру. Може, не те, що його поставила сама королева, і не те, навіщо його тримали. Але біль у його голосі не був награним. Його насильно тримали в ув'язненні і використовували так, як я навіть не могла подумати.

Але це ще не означає, що решта його твердження були правдою. Що Ті, що піднеслися, годуються смертними, тримають їх у храмах і пробираються ночами до будинків, щоб створювати Охочих з тих, кого не до кінця осушили. Як можна зберегти такий секрет? Люди б давно у всьому розібралися.

Може, вони вже й розібралися.

Що, якщо саме це знання змусило Послідовників підтримувати загибле королівство Атлантію?

Я похитала головою.

Але це б означало, що всі піднесені обізнані про те, що відбувається. І жоден не відмовився від Вознесіння, дізнавшись, яка ціна. Навіть мій брат.

Хоча наша мати від Вознесіння відмовилася.

У мене тьохнуло серце.

Вона відмовилася, бо любила мого батька, а не тому, що дізналася правду і не захотіла приймати

Вознесіння. Вона відмовилася заради кохання, і все одно Темний її вбив.

Хіба що... хіба що герцогиня брехала. Але навіщо? Навіщо їй брехати? Спраглими управляє Темний, принц Кастіл.

Чи може бути, що Спраглими керує виключно голод? Я жодного разу не бачила, щоб під час нашестя вони зупинялися або виявляли хоч краплю свідомості.

Але якщо це неправда, якщо Темний не може ними керувати, тоді це означає, що Вознесені використовують

Бажаючих керувати населенням? Підставляють міста під атаки монстрів, щоб люди не ставили занадто багато запитань і охоче віддавали дітей, щоб задобрити богів?

Я була вбита тим, що в мене виникли всі ці питання. Хоук має рацію. Це ціла релігія.

Я знову почала ходити по камері.

Якщо Темний не посилав Бажаючих, то як вони могли з'явитися в містечку, де їх не бачили десятки років, якраз у той момент, коли я приїхала туди з батьками?

Це не мало жодного сенсу, і від усіх цих роздумів то з одного, то з іншого погляду в мене розболілася голова. Навіть якщо деякі твердження Хоука вірні, це не змінює того, що Темний відповідає за багато смертей.

Все не може бути правдою, тому що мій тихий і м'який брат ніяк не міг стати Вознеслимся, якщо знав, як це робиться. Ніяк не міг.

Хоук ... він вніс сум'яття в мій розум, змусив мене вагатися і позбавив упевненості. Це цілком у його дусі.

Я зупинилася, дивлячись на свої руки. Він збирається повернути мене тим самим людям, які, за його словами, знущалися з нього. Наскільки жахливо?

До очей підступали сльози, але я зробила глибокий вдих. Я не заплачу. Не промовлю жодної сльозинки

через Хоук, через те, що з ним, напевно, робили, і через те, що він зробив зі мною. Я не дозволю собі зламатися. Чи не тепер, коли він уже розбив моє серце.

Двері в кінці коридору відчинилися, і я підняла голову. З'явився Делано і ще один чоловік з темно-коричневою шкірою і такими ж золотисто-карими очима, як і деякі інші.

Атлантіанці.

– Радий, що ти не спиш, – сказав Делано. – Не хотів тебе турбувати, коли заглянув раніше.

Я навіть думати не хотіла, що він приходив, коли я спала.

- Я зараз відчиню двері, і ми з Нейлом відведемо тебе в зручніше приміщення, - пояснив він. Я скинула брови. - Ти ж не робитимеш дурниці? Добре?

– Добре, – повторила я. У мені спалахнула надія.

Делано посміхнувся.

- Абсолютно непереконливо.

- Ні краплі, - погодився Нейлл. - Але я її не звинувачую. На її місці я вирішив би, що це гарна нагода втекти.

Надія випарувалася.

Посмішка Делано згасла.

– Тобі треба дещо зрозуміти, Діво. Я вільний.

-Я це вже зрозуміла.

-Тоді ти мусиш знати: Кієран учора тебе не наздогнав тільки тому, що не хотів спіймати. А я захочу тебе зловити.

По моїй шкірі поповзли мурашки.

-Я добре вмію вистежувати, - продовжував він. - Куди б ти втекла, я все одно тебе знайду.

-Правду кажучи, - сказав Нейлл, привертаючи мою увагу до його високих, різко окреслених вилиць, - я ще швидше за нього, і жоден з нас не хоче тобі нашкодити. Але, на жаль, це станеться, якщо ти втечеш, бо в мене склалося враження, що ти якимось чином перетворюєш

повітря на зброю, а нам доведеться захищатися. Я маю сумнів, що він поцікавиться, чи хотіли ми тобі нашкодити чи були змушені захищатися.

Я переривчасто видихнула, роздувши ніздрі. Мені начхати, що він хоче, робить чи думає.

– Він пришпилить нас до стін у залі, а ми обидва задоволені тим, що дихаємо і всі частини наших тіл на місці. Так що, будь ласка, поведься добре. – Делано відімкнув

двері. - Хоча втрата руки або неминуча смерть жахливі, мені просто не нависла ідея бити жінку. - Він ступив у камеру. – Навіть таку явно небезпечну, як ти.

Я усміхнулася йому, але зовсім не мило. Я зраділа, що вони вважають мене небезпечною.

Але я не дурна. Я не зможу втекти від них. Це очевидно. Немає ніякого користі ризикувати тільки для того, щоб все ускладнити. Навіть це визнаю.

Я підняла руки і потрясла ланцюгами.

Змірявши мене поглядом, Делано дістав із кишені ключ і розімкнув кайданки. Вони впали, клацнувши на щільно втопаній землі.

Нейлл відвернувся першим і витяг у коридор. Делано наслідував його приклад. І ось я виявила, що мої очі прикуті до меча на поясі Делано, а мої руки вільні.

Нейлл раптом вилаявся, і я відволіклася на нього.

Делано видав низьке попереджувальне гарчання, через що я похолола.

- Прокляття, Джеріко, що ти тут робиш?

У мене перехопило подих, коли я побачила високу постать, що впливла з тіні.

- Гуляю.

- Нісенітниця! – кинув Нейлл. - Ти прийшов сюди сам. Прийшов по неї.

Я напружилася, а Джеріко глянув на мене.

- Ти помиляєшся, - сказав він. – І ти маєш рацію.

Біля входу почулися кроки, і Делано знову вилаявся.

- Я прийшов за нею, - додав Джеріко. – Але ж не один.

Ні, він був не один. З ним з'явилися шестеро чоловіків – вони стояли поряд у тіні.

- Ти неймовірно дурний, - заявив Нейлл, загороджуючи двері.

Джеріко дивився на мене крізь ґрати.

- Може бути.

- Знаю, ти вважаєш, що тобі винні фунт плоті. Вона порізала тебе.

– Двічі, – уточнила я.

Делано нагородив мене поглядом, який каже, що я лише погіршую ситуацію.

Джеріко посміхнувся.

- Не забудь про кисть. - Він підняв ліву руку. - Ось такі справи.

– Це твої справи, – відповів Делано. - Вона ні до чого.

-Ага, але ж я не можу зірвати зло на принцу? – сказав Джеріко.

Я насупилась. Мені здавалося, руку йому відрубав Хоук.

-Ти розумієш, що він знесе тобі голову, якщо ти завдаси їй шкоди? Усі ваші голови? - Запитав Делано. - Він сказав, щоб її не чіпали. Якщо ви спробуєте зробити те, що задумали, ви все помрете. Ти цього хочеш, Рольфе? Айвен? Він визнає це зрадою, але у вас ще є шанс піти і зберегти собі життя. Якщо хтось зробить хоч крок уперед, цього шансу більше не буде.

Ніхто не рушив, щоб піти.

Один із них вийшов уперед – літній чоловік із карими очима.

-Делано, вона довбати Діва. Сама проклята королева виховала її як піднесену. Ті, що піднеслися, забрали мого сина посеред проклятої богами ночі.

-Але ж вона не забрала твого сина, - відповів Нейлл.

-Як я зрозумів, принц хоче використати її, щоб звільнити брата,але ми обоє знаємо, що Малік, швидше за все, мертвий, - кинув Джеріко. – А якщо й живий, то в плачевному стані. Його вже так угробили, що він гадки не має, хто він.

-Але якщо ми відправимо її назад до цих кровососів, королю зкоролевою, це буде дуже потужне повідомлення, - наполягав інший. - Вони здригнуться. Нам не завадить така перевага.

— І ми так хочемо, — сказав той, кого назвали Рольфом. — І ви маєте хотіти. Ці виродки перебили все твоє лігво, Делано. Матір. Батька. Сестрам не так пощастило, їм довелося почекати, поки їх убили.

-Я точно знаю, що зробили з моєю сім'єю, - огризнувся Делано, ів мене всередині все скрутилося. - Але це не скасовує того, що я не дозволю вам завдати їй шкоди.

-Вона стояла поряд з герцогом і герцогинею Тірман, - пролунавголос, від якого я похолола. — Вона стояла там, коли вони говорили мені та моїй дружині, що нашого сина треба віддати богам. Вона просто стояла і нічого не робила.

Який говорив вийшов з тіні, і я відсахнулася назад. То був пан Туліс. Вражена його появою, я могла тільки витріщитися на нього.

Він дивився на мене, і в його очах горіла ненависть.

-Тільки не кажи, ніби ти не знала, чим вони робили. Не кажи,ніби гадки не мала про те, що відбувається з нашими дітьми! — закричав він. — Що відбувається з людьми, які лягають спати та не прокидаються. Ти повинна знати, що вони являють собою.

Я відкрила рота і змогла вимовити тільки одне:

— Син зараз із вами?

— Ті, що піднеслися, ніколи не дістануться Тобіаса, — присягнувся він. — Його ми не втратимо.

Я була така приголомшена, що мій дар ожив, і я майже не звертала уваги на те, що говорив Делано:

-І ти зрадиш принца, який допоміг твоїй сім'ї тікати? Який зробивтак, що твоя дитина може рости та розвиватися?

Пан Туліс не відводив від мене очей.

-Я готовий на що завгодно, щоб відчути на своїх руках кров, щопіднялася.

-Я не піднялася, - прошепотіла я.

- Ні, - глузливо посміхнувся він, виставляючи ніж. - Ти просто всеїхне майбутнє.

Я хотіла сказати Тулісу, що збиралася піти до королеви і просити за них, але мені не дали шансу виправдатись. Втім, мої слова нічого не змінили б. Нічого б не зробили з ненавистю, що виходила від нього.

– Не роби цього, – попередив Делано, оголивши меч.

- Він переживе, - сказав Джеріко. – І якщо нам доведеться убивтвас двох, щоб він нічого не впізнав, то так і бути. Це ваша могила. Не моя.

Все сталося так швидко.

Рольф відштовхнув пана Туліса назад, а Нейлл кинувся вперед, як згорнута в кільце гадюка, схопив здорованя за груди і встромив зуби в його шию, розриваючи її.

У Нейлла врізався якийсь чоловік, відірвавши його від Рольфа, і той упав на ґрати. Кров лилася струмком, і він засміявся.

- Ти мене вкусив. - Він викинув уперед руки, а його спина з тріском зігнулася. - Ти справді мене вкусив.

Останнє його слово прозвучало невиразно. Він обвалився на коліна і з ричанням опустився на всі чотири лапи.

Відпихнувши чоловіка ногою, Нейлл з котячим шипінням оголив ікла, і мені на згадку прийшов хижак, якого я багато років тому бачила в клітці.

Печерний кіт, якого завжди нагадував мені Хоук.

Нейлл налетів на чоловіка і повалив на землю, а Делано повернувся до мене.

- Убивай будь-кого, хто підбереться до тебе.

Він кинув мені меч, і я, здивувавшись, упіймала його, а Делано знову повернувся до присутніх біля дверей камери.

Він почав змінюватися, сорочка розірвалася на спині, і він упав уперед. Руки, що подовжилися, шмякнулися на землю, і на величезному тілі сліпучим спалахом проросло біле хутро.

Миттю поруч зі мною опинився масивний вольвен, а в коридорі з'явилися ще люди.

- Вечірка, - сказав Джеріко.

Якщо я мала надію, що вони прийшли на допомогу, то вона швидко згасла. Джеріко підморгнув.

– Ти популярна.

– І у мене дві руки, – парирувала я.

Посмішка зникла з його обличчя.

Рольф увійшов за огорожу, і Делано врізався у нього. Вони покотилися камерою – клубок коричневого та білого хутра. Делано виявився зверху і клацнув зубами за кілька дюймів від Рольфа.

Нейлл схопив одного з нападників прямо на бігу, розвернувся і жбурнув на ґрати з такою силою, що залізо тріснуло. Чоловік упав і вже не встав.

Атлантианець розвернувся до ще одного нападника, який прослизнув у камеру. Швидкий погляд у вічі – не крижано-блакитні та не золотисто-бурштинові – сказав мені, що я маю справу зі смертним. З тим, що заговорив першим.

– Не хочу, щоб ти постраждав, – сказала я.

- Все гаразд, - відповів він, піднімаючи гострий серпоподібний меч. – Зате хочу, щоб ти постраждала.

Він з криком кинувся в атаку, але відскочити від нього в бік не склало жодних труднощів. Я крутанулась і обрушила йому на потилицю меч рукою. Чоловік вирубався. Може, я завдала йому трохи більшої шкоди, ніж просто вирубала. Я не хотіла визнавати, але його слова вплинули на мене так сильно, що я не стала завдавати смертельного удару.

Наступним увірвався не смертний. Це був величезний плямистий вольвен. Він із гарчанням оскалив великі зуби.

– Твою матір, – прошепотіла я.

Вольвен кинувся на мене. Я стрибнула назад, розмахуючи мечем. Лезо злегка зачепило бік звіра, він врізався в стіну і одразу відскочив від неї. Я в паніці розгорнулася, заносючи дугою меч, і цього разу потрапила в живіт вольвена. Я смикнула меч, але він не зрушив з місця, а звір заскулив і розмахнувся.

Я випустила меч, але не досить швидко. Пазурі вчепилися в мою сорочку якраз під горлом. Тканина розірвалася, і мене пронизав пекучий біль.

Я відсахнулася і опустила погляд. Половина сорочки розірвана, на голій шкірі проступили червоні цятки.

Нейлл кинувся вперед.

- Серповидний меч! – заволав він. – Бери...

Йому на потилицю обрушили щось на зразок палиці. Все тіло Нейла звів судомою, а очі закотилися. Він упав, а я нахилилася за серповидним мечем.

Встаючи, знову почула виття. На цей раз Делано. Його біле хутро заплямило кров, і я благала, щоб це була кров Рольфа.

Делано завалився набік, і я зрозуміла, що кров не Рольфа, а його власна. У нього підігнулася лапа, і він упав, а Рольф рушив на нього, трясучись величезною головою.

Мені треба зосередитися на інших, на тих, хто так рішуче налаштований мене вбити, але сама не знаю чому, я кинулася вперед і опустила серповидний меч на шию вольвена. Клинок був таким гострим, що розрізав жили та кістку як масло.

Рольф навіть не заскулив. На це не було часу.

І не було часу, щоб уникнути удару в спину, що повалив мене на землю. Спина горіла, але я міцно тримала меч. Раптом мене наче вогнем обпалило і перехопило подих.

Я закричала. В плече встромилися гострі кинджали, і мене грубо перевернули на спину. Це були не кинджали, а ікла. Я розмахнулася і полоснула бік вольвена. Він з

бурчанням зліз з мене, а я перекотилася і стала на коліна. В очах на мить помутилося.

Я не побачила, звідки взявся чобіт.

Ребра ніби вибухнули, повітря вибили з легенів. Я впала на бік, а ліву руку охопив дикий біль. Я відповзла назад і підвела голову.

Джеріко пробрався вперед.

– Що я обіцяв?

- Скупатися в моїй крові, - прохрипіла я, думаючи про те, що ребра точно зламані. – Бити на моїх нутрощах.

– Так. - Він опустився навколішки. - Да я...

Я змахнула мечем. Джеріко швидко сіпнувся назад і впав на дупу. Він закричав, звиваючись усім тілом.

-Сука, - сплюнув він і підняв голову. Меч розсік йому щоку тачоло. І око.

-Я розірву тебе навпіл.

-Це допоможе тобі відростити руку? - Поцікавилася я, піднімаючись на ноги. Було боляче. – Чи око?

Я обійшла його, намагаючись триматися подалі, а повернувшись.

Побачила Туліса, і коли наші очі зустрілися, зі мною сталося щось дуже дивне. Мій наступний вдих, здавалося, потрапив у нікуди, а новий вибух болю виник у животі. Все тіло звело судомою, і я випустила меч.

Збентежено я опустила погляд. Із живота щось стирчить. Кинжал. Лезо кинджала. Я підвела голову.

– Я... я була рада, коли не побачила вас та вашого сина на Ритуалі.

Туліс витріщив очі, а я висмикнула кинджал, і моє горло розірвав крик. Я зробила крок назад, намагаючись відновити дихання, по ногах текла кров. Я повернулася, почувши, що Джеріко піднімається на ноги. Його права рука ... вона більше не була людською, а коли він викинув її вперед, я не могла рухатися досить швидко. Його кігті розірвали одяг і шкіру, я послизнулась на підлозі, тепер такому слизькому від крові моєї крові.

Ліва нога підігнулася, і я почала падати. Я спробувала викинути руки, щоб утриматись, але вони не слухалися наказів мозку. Я впала, майже не відчувши удару.

Хтось засміявся.

Вставай.

Я спробувала. Я все ще тримала кинджал. Я відчувала його у долоні.

Почулися тріумфальні крики. Хтось тішився.

Вставай.

Я не змогла поворухнутися.

Я здригнулася від металевого присмаку у горлі. Я розуміла, що це означає. Розуміла, чому я не можу поворухнути руками чи стати на ноги.

Наді мною виникло закривавлене обличчя Джеріко, його кудлате волосся було забруднене кров'ю.

-Знаєш, з чого я почну? З твоєї руки. - Він підняв мою руку. – Збережу її на згадку. – блиснув клинок. – І я точно знаю, як її використовуватиму. А що ви думаєте?

Його вітали реготом, а хтось запропонував зберегти на згадку інші частини. Пропозиція викликала новий вибух сміху.

Я вмирала.

Я могла тільки сподіватися, що це буде швидко і я не зомлію під час того, що мене чекає.

-Давайте вже почнемо! - засміявся Джеріко і опустил клинок.

Але удару не було.

Я вирішила, що просто втратила будь-яку чутливість, але потім зрозуміла, що Джеріко з мене більше немає.

Почулися різні звуки – крики та гарчання. Пронизливий вереск. А потім я відчула теплий видих на маківці та щоці.

Я повернула голову і побачила блідо-блакитні очі і біле, як сніг, хутро. Вольвен тицьнув мою щоку вологим носом, а потім підняв голову і завив.

Я заморгала, і раптом на мене впала тінь. Наді мною навис Кієран.

- Лайно, - сказав він. — Покличте принца. Покличте негайно.

Розділ 38

Мене обережно підняли з брудної статі. Кієран. Його обличчя розпливалося, у вухах у мене шуміло. Все навколо почало зникати, поки не залишилося нічого і ніякого

болю. Так було, доки я не почула, як мене кличе він. Хоук.

-Поппі, розплющ очі. Ну, – умовляв він.

У мене відібрали кинджал – він стукнувся об підлогу поряд. Долоня Хоука охопила мій підборіддя.

-Мені потрібно, щоб ти розплющила очі. Будь ласка.

Будь ласка.

Я ніколи не чула, щоб він так вимовляв слово будь ласка. Мое мляве серце забилося швидше, свідомість повернулася, а разом із ним пекучий біль у всьому тілі. Я змусила себе розплющити очі.

-Ну ось.

На його обличчі з'явилася усмішка, але неправильна та вимушена. Без ямочок, без тепла та іскор сміху в золотистих очах.

Від нестачі сили волі або по дурості, але я зробила те, що не робила з того часу, як виявила правду про нього. Я потяглася слабшим чуттям і відчула вихідне від нього страждання. Воно стало глибшим, ніж раніше, і тепер відчувалося не як крижинки на шкірі, а як кинджали.

Як пазурі.

Я зробила вдих і відчула металевий смак.

– Болить.

– Знаю. - Він неправильно зрозумів те, що я сказала. Його погляд був прикутий до мого обличчя. – Я це виправлю. Я прожену біль. Прожену її всю. На тебе більше не з'явиться жодного шраму.

Я була спантеличена. Як він виконуватиме ці обіцянки? На мені стільки ран. Я втратила надто багато крові.

Я відчувала, як по ногах здійсмається холод.

Я вмираю.

- Ні, не вмираєш, - заперечив він, і я зрозуміла, що сказала це вголос. - Ти не можеш померти. Я цього не дозволю.

Він підніс руку до рота, і я побачила гострі зуби, які колись відчувала на шкірі. Я недовіркою спостерігала, як він кусає своє зап'ястя, розриває шкіру. Зойкнувши, я спробувала підняти руку, щоб закрити рану. Він викрав мене. Він убивав, щоб підібратися до мене, він зрадив

мене, і він був ворогом. Через все це я знову стала безпорадною. Я вмирала, і мені не слід хвилюватися про те, що він спливає кров'ю.

Але я хвилювалася.

Тому що я ідіотка.

– Я вмираю ідіоткою, – пробурмотіла я.

Він зсунув брови і, стиснувши губи, повторив:

- Ти не помреш. І зі мною все гаразд. Просто потрібно, щоб ти випила.

Випила? Я глянула на його зап'ястя. Він же не має на увазі.

– Кастіл, ти... – Кієран осікся.

Кастиль?

– Я точно знаю, що роблю, і не хочу вислуховувати твої думки та поради. - По його руці текла темно-червона кров. - Вони мені не потрібні.

Кієран не відповів, а я дивилася, охоплена жахом. Хоук підніс пошкоджену руку до мене, до мого рота.

– Ні. - Я відштовхнула її, але не дуже далеко, оскільки інша його рука підтримувала мене під спину, як сталева стрічка. – Ні.

- Так треба. Ти помреш, якщо не вип'єш.

- Я скоріше ... помру, ніж перетворюся на монстра, - поклялася я.

- У монстра? - Він усміхнувся, але звук вийшов грубим. - Поппі, аж розповів тобі правду про Бажаючих.

Тобі просто стане краще.

Я йому не вірила. Не могла. Якщо повірю, це означатиме... означатиме, що всі його розповіді – правда, і

Вознеслі – зло. І Єн...

- Ти зробиш це, - твердив він. - Ти вип'єш. Ти будеш жити. Зробицей вибір, принцеса. Не змушуй мене примушувати.

Я відвернулася і зробила різкий вдих. Який дивний аромат.

Запах... нічим не схожий на кров, нічим не схожий на Бажаючих. Він нагадував цитрус на снігу, свіжий і терпкий. Як... як може кров так пахнути?

- Пенеллаф, - заговорив Хоук, і його голос пролунав інакше. Рівніший і глибший, ніби наповнений луною. Поглянь на мене.

Немов втративши контроль над тілом, я звела погляд. Його очі... медові відтінки змішалися з яскравішими

золотистими цятками. Я розімкнула губи. Я не могла відвернутися. Що... що він робить?

- Пий, - прошепотів чи прокричав він - я не зрозуміла, але йогоголос був всюди, навколо мене і всередині. І його очі... Я, як і раніше, не могла від них відірватися. Здавалося, його зіниці розширилися. - Пий від мене.

З його руки на мої губи впала крапля крові і просочилася на язик, терпка і водночас солодка. У роті защипало. Він притис руку до моїх губ, і його кров хлинула мені в рот, побігла горлом, густа і тепла. Десь у глибині розуму я подумала, що мені не слід поступатися. Це не правильно. Я стану монстром, але смак... нічого подібного раніше не пробувала. Я повністю прийшла до тями, проковтнула і випила ще.

- Ось так. – Голос Хоука став глибшим, нижчим. - Пий.

І я пила.

Я пила, а він не відводив від мене пильного погляду, схоже, не втрачаючи нічого. Я пила, і моя шкіра почала гудіти. Я пила, вчепившись у закривавлену руку і утримуючи його поруч із собою, не одразу зрозумівши, що я роблю. Смак його крові...

Це чистий гріх, витончений та хмільний. З кожним ковтком біль зменшувався, серце билось повільніше і рівніше. Я пила, доки мої очі не почали заплющуватися. Поки що мене не оточив калейдоскоп яскравих блакитних плям. Колір нагадав море Страуд. Ця голубина була напрочуд ясною, як водойма, не зворушена людиною.

Але це не море. Під ногами відчувався холодний твердий камінь, і до шкіри тулилися тіні. М'який сміх відвернув мою увагу від водоймища. - Досить, - сказав Хоук. - Цього достатньо.

Недостатньо. Ще немає. Притулившись до його руки, я жадібно пила. Я годувалася, ніби зголодніла, ось як я почувала себе. Саме цієї речовини мені не вистачало все моє життя.

- Поппі, - простогнав він, забираючи розірвану руку.

Я потяглася за нею, бо мені хотілося ще, але м'язи перетворилися на рідину, а кістки розм'якшилися. Я

обм'якла в його обіймах, мені здавалося, що я пливу, загубившись у відчуттях: шкіра продовжувала вібрувати, серце в грудях оживало. Я гадки не мала, скільки пройшло часу - може, хвилини, а може, годинник, - перш ніж Хоук покликав мене.

Я розплющила очі. Він дивився на мене, його риси трохи розпливалися. Він притулився спиною до стіни, притулився до неї потилицею і в цей момент здавався повністю розслабленим, ніби це він, а не я, покуштував чаклунства.

- Як ти себе відчуваєш? – спитав він.

Я не знала, що відповісти. Моє тіло горіло, як у вогні? Було охоплено пекучим і пульсуючим болем? Ні.

- Мені не холодно. І в грудях... не холодно.

- Так і треба.

Він не зрозумів.

– Я відчуваюся... інакше.

Він трохи посміхнувся.

- Добре.

– Ніби... я відокремила від тіла.

- Це пройде за кілька хвилин. Розслабся і насолоджуйся.

- Мені більше не боляче. - Я спробувала упорядкувати думки, але вони розбігалися. - Я не розумію.

– Це через мою кров.

Він прибрав волосся з моєї щоки. Від його дотику по мені пробігла знайома тремтіння, і мені сподобалося це відчуття. Мені подобалося, які почуття він у мене викликав.

Завжди подобалося, але тепер так не повинно бути.

– Кров атлантіанців має цілющі властивості. Я ж тобі казав.

– Це... це неймовірно, – прошепотіла я.

– Хіба? - Він узяв мою руку. - Тут була рана?

Я подивилася на внутрішній бік передпліччя, яке розірвали пазурі. Там залишилася засохла кров та бруд, але шкіра під ними була гладкою.

- А тут? - Він погладив великим пальцем вище, одразу під плечем.

- Хіба тут не було слідів пазурів?

Мій погляд зачепився за старий блідий шрам на згині ліктя, що залишився після нападу Охочих. Я змусила себе подивитися вище, туди, де палець Хоук продовжував виводити кола. Там не було ні свіжих міток, ні відкритих ран. Я дивилася здивовано.

— Тут... немає нових шрамів.

- Нових шрамів не буде, - сказав він. — Я ж обіцяв.

Він обіцяв.

— Твоя кров... вона дивовижна.

Насправді, дивовижна. Мій розум ліниво перебрав усе, у чому вона може стати в нагоді. Зцілені рани, врятовані життя. Багато хто проти того, щоб пити кров, але... Чекайте.

Я впіймала його погляд.

- Ти змусив мене пити кров.

— Так.

— Як?

- Це одна з тих здібностей, що виникають у міру дорослішання.

Не всі з нас можуть примушувати інших.

- Ти робив це раніше? Зі мною?

- Напевно, ти захочеш списати на це свої колишні вчинки, але ні, Поппі. Ніколи не робив і не хотів.

— Але зараз зробив.

— Так.

— І тобі зовсім не соромно.

- Ні, - відповів він, і на його обличчі з'явився натяк на дратівливу усмішку. - Я ж сказав, що не дозволю тобі померти, і ти не померла б, принцеса. Ти вмирала. Я врятував тобі

життя. Дехто вважав би за потрібне подякувати.

— Я не просила тебе так робити.

- Але ти вдячна, хіба ні?

Я закрила рота, бо справді була вдячна.

- Тільки ти можеш сперечатися зі мною з цього приводу.

Я не хотіла вмирати, але також не хотіла ставати Спраглим.

— Я не обернусь...

— Ні. - Він зітхнув і поклав мою руку назад на живіт. - Я розповів тобі правду, Поппі. Атлантіанці не створюють Бажаючих. Їх роблять піднесені.

У мене завмерло серце. Я перевела погляд на дерев'яні балки на стелі. Ми не у в'язниці. Я повернула голову і побачила сільське ліжко з товстими ковдрами та маленький столик поряд.

— Ми у спальні.

— Нам треба усамітнитися.

Я ніби чула голос Кієрана, але зараз у кімнаті крім нас нікого немає.

- Кієран не хотів, щоб ти мене рятував.

— Тому що це заборонено.

У мене пішла пара секунд, щоб згадати його розповідь, і я похолола.

- Я перетворюся на вампіра?

Він розсміявся.

- Що тут кумедного?

— Нічого. - Цього разу він підняв інший куточок губ. — Знаю, ти все не хочеш повірити в правду, але в глибині душі вже повірила. Тому й ставиш таке запитання.

У його словах є сенс, але мені не вистачало ні інтелектуальних, ні емоційних сил, щоб його вловити. Не зараз.

- Щоб перетворитися, тобі знадобилося б набагато більше крові. - Він знову притулився головою до стіни. —

А від мене знадобилася б більш активна участь.

М'язи в нижній частині мого тіла стиснулися, доводячи, що вони не розм'якшилися.

— Яку активну участь ти маєш на увазі?

Посмішка Хоука змінилася, ставши такою ж гріховною, як і його кров.

- Може, я краще покажу?

Мене кинуло в жар.

- Не треба.

- Брехня, - прошепотів він, заплющуючи очі.

Тепло поширювалося на мене, як спалах, і я змінилася. Відчуття безтілесності почало зникати, з'явилося більше... ваги. Я намагалася не звертати на це уваги.

– З... Нейллом та Делано все добре?

– З ними все гаразд. Впевнений, вони будуть раді, що ти про них питала.

Я сумнівалася в цьому. Щось відбувалося, мінялося.

Тіло більше не здавалося моїм. Жар проникав у м'язи, спалахував на шкірі, розливався всередині. Я уявила, що це кров Хоука повільно прокладає шлях до кожної клітини мого тіла.

Він усередині мене.

Я втрачаю над собою контроль, як і тієї ночі в Кривавому лісі, і коли ми були в кімнаті над таверною.

Груди раптом зануріли й обважніли, але не від болю, нестачі повітря чи холоду. Ні. Таке ж відчуття було, коли Хоук торкався мене, коли роздягав мене і цілував - цілував скрізь. Я повністю розслабилася. Всередині поколювало, шкіра свербіла. У мені пульсувало бритвенно-гостре

бажання, що обпалює темне бажання.

Хоук вдихнув, і його ніздрі роздулися, а груди наче застигли. Його риси, як і раніше, здавались розмитими, але чим довше я на нього дивилася, тим спекотніше мені ставало.

- Поппі, - сказав він.

– Що? – мій голос був сповнений меду.

- Припини думати про те, що зараз думаєш.

- Звідки ти знаєш, що я думаю?

Він опустил підборіддя, і його погляд став ласкавим.

- Я знаю.

Я зіщулилася і ворухнула стегнами. Рука Хоука обняла мене міцніше.

- Ти не знаєш.

Він не відповів. Цікаво, чи відчуває він рідкий вогонь у моїх венах і вологий жар усередині?

Прикусивши губу, я скуштувала його кров і зі стоном прикрила очі.
-Хоук?

Він видав якийсь звук і щось сказав, але нерозбірливо.

Я потяглася, роблячи швидкі неглибокі вдихи. Шорстка сорочка та штани дряпали шкіру та чутливі затверділі соски.

-Хоук, - видихнула я.

— Ні. - Він напружився. - Не називай мене так.

— Чому?

-Просто не потрібно.

Мені так багато всього не можна робити і говорити, але я повністю зосередилася на тому, як все тіло горить і пульсує від бажання. Мої руки засувалися, сковзали по животу, по підірваній кігтями сорочці, до грудей.

Відома інстинктом і потребою, я зімкнула пальці на тремтячому тілі, обхопила долонею. Все моє тіло затремтіло.

-Поппі, - сказав Хоук. - Що ти робиш?

— Не знаю, — прошепотіла я, вигинаючи спину та поглажуючисебе крізь тонку розірвану сорочку. - Я палаю.

— Це просто кров, — невиразно промовив він. Інстинкт підказав,що він спостерігає за мною, і стало ще спекотніше. - Це минеться, але ти... ти маєш припинити так робити.

Я не припинила. Я не могла. Мій великий палець потер твердий камінчик, і я втягнула повітря. Я згадала, що робив Хоук, але він користувався не лише руками. Я хотіла, щоб він зробив це знову. Пульсуючий, ниючий біль між ніг скручував нутрощі. Я стиснула стегна, але це не допомогло. Від тиску стало лише гірше.

-Хоук?

-Поппі, в ім'я кохання богів...

З серцем, що билось, я розплющила очі. Я мала право. Його погляд прикутий до мене - до іншої моєї руці, яка сама по собі ковзала по животі.

-Поцілуй мене?

Навколо його рота з'явилися напружені складки.

-Ти цього не хочеш.

– Хочу. - Мої пальці потяглися до талії, до розірваних штанів. Мені це потрібно.

- Це ти зараз так думаєш. - Його обличчя більше не розпливалося, і стало видно, як загострилися його риси.

– Це через кров.

-Ну і що. - Я потерла кінчиками пальців голу шкіру нижче запупок.
- Доторкнись до мене. Будь ласка.

Хоук видав низький горловий звук.

-Ти ж тепер думаєш, що мене ненавидиш? Якщо я зроблю, як типпросиш, ти захочеш мене вбити. - Він помовчав. Куточки його губ піднялися. - Ну, ще сильніше захочеш убити. Ти зараз себе не контролюєш.

У його словах був сенс, але водночас і не було.

– Ні.

– Ні? - Він підняв брови, але не відвів погляду від моєї руки.

-Я не ненавиджу тебе, - сказала я, і серце болісно стислося, підтверджуючи, що це правда. Мені слід було цим спантеличитися.

Він знову видав той самий звук, а потім накрив долонею моє зап'ястя. Я мало не заплакала від радості. Він до мене торкатиметься.

Але він просто утримав мою руку на місці.

-Хоук?

-Я задумав відвезти тебе від усього, що ти знала, і я забрав, але цедалеко не найгірше з моїх злочинів. Я вбивав, Поппі. На моїх руках стільки крові, що їх повік не відмити. Я скину королеву, яка тебе любить, і при цьому багато хто загине. Я не хороша людина. - Він ледве проковтнув. - Але зараз я намагаюся бути таким.

Мене пробрало нервові трепет. Його слова... вони мали розсердити мене, але я... я хотіла його, а думати... я й так тільки й робила, що думала. Я не хочу більше думати.

– Я не хочу, щоб ти був добрим. - Навіть не усвідомлюючи, що роблю, іншою рукою я вчепилася в його сорочку. - Я хочу тебе.

Він похитав головою, але, коли я потягла руку, яку він утримував, Хоук нахилився до мене. Він зупинився, коли його губи були за лічені дюйми від моїх, і я міцніше стиснула його сорочку.

- Через кілька хвилин, коли буря пройде, ти знову будеш мене ненавидіти всією своєю істотою, і не без причини. Ненавидиш за те, що благала поцілувати і не тільки. Але я знаю, що навіть без моєї крові ти все одно не перестанеш мене хотіти. І коли я знову опинюся глибоко в тобі, а так і буде, ти не зможеш звинувачувати вплив крові чи ще чогось.

Я дивилася на нього. Мій розум трохи очистився від туману бажання, а Хоук підняв мою руку і підніс до рота. Він здивував мене, поцілувавши долоню. Це був такий ніжний жест, я уявляла, що так завжди роблять коханці.

Я потягла руку, і він її випустив, а я притиснула її до грудей. Шкіру більше не поколювало, але біль невдоволеного бажання нікуди не поділася. І близько не така всепоглинаюча, як кілька хвилин тому, але, схоже, у глибині душі я починала розуміти, що він казав правду. Те, що я відчувала до нього, не пов'язане із кров'ю.

Мої почуття були... заплутаними та гострими. Я ненавиділа його і водночас... ні. Він мені небайдужий, хоч би як це безглуздо звучало. І я хотіла його – його поцілунків, його дотиків. Але водночас хотіла завдати йому болю. Ми не коханці.

Ми вороги і нічим іншим ніколи не будемо. Мене оточують люди, які мене ненавидять.

- Мені не варто було йти, - сказав він. - Слід було знати, що може статися щось подібне, але я недооцінив їхнє бажання помститися.

– Вони... вони хотіли моєї смерті.

– Вони заплатять за те, що зробили.

Я поворухнулася, вже не відчуючи себе такою невагомою. Провела рукою вздовж ноги, все ще дивуючись, що біль пропав.

- Що ти зробиш? Вб'єш їх?

- Так, - відповів він, і я витріщила очі. – І уб'ю будь-кого, хто роздумує наслідувати їхній приклад.

Я здивовано дивилася на нього, не сумніваючись - він має на увазі саме те, що сказав. Хоук не зможе поставити під сумнів всіх своїх прихильників і родичів. Я тут не в безпеці.

– А я... що ти робитимеш зі мною?

Він відвів від мене погляд і стиснув зуби.

- Я вже казав. Обмінюю на принца Маліка. Клянуся, більше тобі не завдадуть шкоди.

Я почала відповідати, але потім згадала ім'я, яким його назвав Кієран. Я ніби скам'яніла, дивлячись у ці чудові очі.

- Кастил?

Він завмер.

– Кієран... Кієран назвав це ім'я.

Я окинула поглядом його гарне обличчя і згадала слова Лорен. Вона стверджувала, що чула, ніби Темний – красень, завдяки зовнішності він потрапив до палацу Золотого Півмісяця та спокусив леді Евертон...

Мені прийшли на думку слова Хоука, які він сказав тоді, у «Червоній перлині», про свою зовнішність.

"Через неї чимало людей зробили сумнівний життєвий вибір".

Моє серце, яке ніби зупинилося, знову зачастило. Різні дрібниці почали підводитися на місце. Незначні подробиці, на кшталт упущених то тут, то там зауважень, і більш

суттєві – на кшталт того, як він змусив мене замовкнути, коли я назвала його на ім'я в ніч, коли... в ніч,

коли ми кохали. Те, як усі підкорялися його наказам, як Джеріко послуховався його в стайні і явно не захотів суперечити, хоча це його не зупинило. Як

Кієран та інші вимовляли його ім'я, наче жартома.

Тому що його звали не Хоук.

І ми не кохали. Він мене трахав.

-О боги. - У мене всередині все перевернулося, я притиснула долоню до рота. – Ти – це він.

Він нічого не відповів.

Мені стало погано, і я піднесла руку до грудей, щоб вчепитися в без того розірвану сорочку.

-Так ось що сталося з твоїм братом. Ось чому ти відчуваєш такий смуток щодо нього. Він той принц, якого ти хочеш мене обміняти. Тебе звуть не Хоук Флін. Ти це він! Ти темний.

-Я віддаю перевагу імені Кастіл, або Кас, - відповів він нарешті, його голос пролунав жорстко і відчужено. -

Якщо не хочеш називати мене так, можеш звати принц Кастіл Да'Нір, другий син короля Валіна Да'Ніра, брат принца Маліка Да'Ніра.

Я здригнулася.

— Але не називай мене Темним. Це не моє ім'я.

Мене охопив жах. Невже до мене дійшло лише зараз? Були ознаки. Я виявила таку дурість. І не раз. І нітрохи не порозумнішала, коли дізналася, що він атлантианець. Я не помічала того, що було у мене просто під носом.

Насправді все було брехнею.

Не думаючи, я врізала кулаком йому в груди. Я вдарила його. Я відважила йому ляпас, і від ляпаса занила долоня, а він це дозволив. Дозволив, коли я штовхнула його в плечі. Я закричала, в очах все розпливалося

від сліз. Я била його знову і знову.

- Припини. - Він піймав мене за плечі, притягнув до грудей і притис мої руки до боків. - Поппі, припини.

- Відпусти мене! - Зажадала я. Горло горіло.

Серце стисло біль, який раніше я відчувала від інших. Я мало не випустила дарунок, щоб перевірити, від нього виходить це страждання чи все ж таки виринається з мене, але зупинилася.

"Я обміняю тебе".

Цей біль... він був моїм. Він врятував мене не тому, що турбувався про мене. Він обіцяв, що мені більше не завдадуть шкоди, не тому, що турбувався про мене. Як я могла про це забути? Хоук... Хоук.

Це навіть не його ім'я. Його звуть Кастіл.

І він мав свій план. Всі наші розмови, всі його поцілунки та дотики... Щоразу, коли він казав, що я смілива і сильна, що я його інтригую і що я ні на кого не схожа... Він робив усе це не лише під фальшивою личиною, а й під фальшивим ім'ям, щоб завоювати мою довіру. Щоб я втратила пильність, щоб з власної волі поїхала з

ним з Масадонії прямо в зміїну яму, де мене або хочуть використати, тому що я – Діва, Обрана і улюблениця королеви, або вбити з тих самих причин.
Я заплющила очі.

Він ще гірший, ніж Джеріко та інші, які хотіли моєї смерті. Вони хоча б не вдавали. А в Хоуку – у Кастилі – все, починаючи від імені та першої ночі у «Червоній перлині»,

було брехнею, призначеною для того, щоб завоювати мою довіру.

Він досяг успіху, але якою ціною?

Рілан мертвий.

Філіпс та Ейррік, усі гвардійці та слідопити мертві.

Віктер мертвий.

Мої батьки мертві.

Він забрав усіх, кого я любила, або своєю рукою, або своїм наказом. Усі або мертві, або далеко. І все для того, щоб возз'єднатися із братом, ще одним принцом. Тут я могла

зрозуміти та поспівчувати. Але він також забрав моє серце.

І змусив мене закохатися у Темного.

Ось хто він. Навіть якщо всі інші його твердження, схоже, справді правда. Навіть якщо історія, якій мене вчили, брехлива. Навіть якщо Вознесені – вампіри, винні у

створенні Спраглих і в тому, що трапилося зі мною та моїми батьками. Навіть якщо мій брат тепер один із них.

- Поппі?

Очі горіли від сліз, що підступили. Я перекотилася на бік. Мені потрібен простір. Потрібно забратися звідси, від нього. Небезпека тут походить від усіх, і особливо від нього.

Чим довше він тримає мене поруч із собою, тим важче для мене пам'ятати правду. Тим більше відчайдушно

я захочу вірити, що я для нього особлива, бо я просто хотіла бути особливою для когось. Хоч для когось.

Бути чимось більшим, ніж заручниця. Чим довше я буду з ним, тим ймовірніше, що я забуду про всю цю кров на його руках.

І він уже двічі розбив мені серце, бо це ще раз повторилося. Після першої зради я, як і раніше, любила його.

Навіть якщо хотіла ненавидіти. Мені треба його зненавидіти, але я не змогла. Тепер я це знала, бо здавалося, ніби я знову вмираю. Як я могла бути такою дурною?

Я не можу дозволити йому це зробити ще раз. Не можу забути.

Мене охопила паніка. Я розплющила очі і окинула кімнату диким поглядом.

- Відпусти мене.

- Поппі. - Він повторив моє ім'я і притис пальці до шиї. Я напружилася, але потім зрозуміла, що він мацає пульс. - У тебе сильне серцебиття.

Мені начхати. Плювати, якщо серце вирветься із грудей.

- Відпусти! - Закричала я.

Він послабив хватку, я вирвалася і сіла. Його рука, як і раніше, лежала на моїй талії. Я опустила руку на підлогу, щоб утримати рівновагу, але моя долоня натрапила на кинджал.

Кинжал, яким мене вдарив пан Туліс. Клинок із кровокамня.

У мене впало серце. Я подивилася на кинджал. До горла підступив ком горя, і я не могла дихати через нього, через те, що знала... Я люблю чоловіка, який приклав руку до стільки смерті.

Який залишив мене тут із цими людьми – з його людьми, які хотіли мене вбити.

Який брехав мені про все, у тому числі про те, хто він.

Серце розкололося, обсипалося уламками льоду. Я завжди буду холодною, відтепер і до кінця.

- Поппі ...

Я зігнулась у його руках, рухаючись інстинктивно. Я не відчула холодної рукоятки в руці, але відчула, як клинок поринув у його груди. Відчула, як на мій кулак ринула тепла кров, коли кинджал увійшов по саму

ручку.

Я повільно звела погляд.

Бурштинові очі здивовано розширились. Мить він утримував мій погляд, а потім подивився вниз.

Туди, де з його грудей стирчав кинджал.

Із серця.

Розділ 39

У мене тремтіли руки. Я випустила кинджал, впала з його колін і поповзла назад, не в змозі відвести погляд від його враженого обличчя.

- Вибач, - прошепотіла я, навіть не знаючи, чому вибачаюсь. Незнаючи, чому мої щоки стали мокрими. Це кров? Його кров? Він звів на мене очі.

- Ти плачеш.

З куточка його рота витекла тонка цівка крові.

Я плакала. Я не плакала з того часу, як у мене на очах помирав Віктер, але зараз сльози текли по обличчю, поки я піднімалася на занімілі ноги. Я зробила крок убік. Я не знала, що робити і куди йти, але рушила до дверей. Вона була не замкнена.

- Вибач, мені шкода, - повторила я, тремтячи.

Він нахилився вперед, ударившись долонями об підлогу, і видав хрипкий смішок.

— Ні, — видихнув він. — Тобі не шкода.

Але мені шкода.

Я розвернулась і ніяково вивалилася в коридор, наприкінці якого виявилися інші двері. Коридором гуляло холодне вологе повітря, але я його майже не відчувала. У мене не було жодного плану. Жодних ідей, як вибратися з фортеці. Я просто йшла.

На півдорозі до дверей у мене всередині щось клацнуло. Жах і жаль вляглися, і гору взяв інстинкт. Тяжко дихаючи, я відчинила двері і побігла вниз тісними сходами, а потім вискочила через відкритий дверний

отвір.

У сніг.

На мить мене вразила краса великих сніжинок, що повільно кружляли в повітрі. Землю та голі дерева вже накрив тонкий шар снігу. Царила тиша, і все довкола було чистим і незайманим.

Внутрішній голос підмивав мене діяти. Я кинулася бігти по засніженій траві до лісу. У глибині душі я знала, що не готова до втечі. Одяг на мені занадто тонкий, та до того ж видертий на шматки. Я гадки не маю, де перебуваю і куди мені йти. У лісі можуть бути охочі. І послідовники. А ще там напевно є вольвени, які точно здатні вистежити мене, але я все одно бігла. Тонкі підшви

чобіт ковзали на припорошеному
лісовому ґрунті. Я бігла, бо... Я
вдарила його кинджалом.

Вдарила у серце.

Може, він уже мертвий.

Я його вбила.

У мене вирвалося ридання, сніг, що падає, змішувався зі сльозами. О боги, мені це довелося зробити. Все, що стосується його, все, що стосується нас, було брехнею. Всі. Мені довелося це зробити. Мені довелося...

Попередження не було – жодного звуку, нічого.

Мою талію обхопила рука, спіймавши мене на бігу. Я заверещала і послизнулася, але не впала. Мене притиснули спиною до твердих, теплих грудей; мої ноги бовталися майже у футі над землею.

Потрясіння вибило все повітря з моїх легенів. Я знала, хто це, ще до того, як він заговорив. Через аромат

п'яних спецій та хвої. Шквал страждання та недовіри, приправленої гнівом, що відображало мої власні емоції, ринув через розкриті чуття. Вперше за весь час нашого знайомства емоції захлеснули його, а потім і мене.

Мене тримав не Хоук, яким я так швидко захопилася.

Не гвардієць, який поклявся життям захищати мене, зараз згріб у кулак моє волосся і смикнув мою голову назад.

Це не Хоук гарячим диханням пестив моє відкрите горло.

Це він.

Принц Кастіл Да'Нір із Атлантиї.

Чорний.

- Атлантианця, на відміну від вольвена або Вознесся, не можна убити ударом у серце, - прогарчав він, закинувши мою голову ще сильніше. - Якщо хочеш мене вбити, цілься в голову, принцеса. Але що ще гірше, ти забула.

– Що забула?

– Що це було по-справжньому?

Потім він вкусив.

Мою шию пронизав вибух дикого болю, через що все тіло сіпнулося. Паління охопило мене всю, приголомшивши своєю силою. Я не могла рухатись. Не могла навіть закричати від болю.

Немов залізними кліщами тримаючи мене за талію, він зробив довгий ковток із рани, яку роздер іклами.

Витріщивши очі, я засіпалася і вп'ялася нігтями в його руки. У шії виникло обпалююче і запаморочливе відчуття, що тягне: моя кров вільно текла йому в рот. Я ніби

заціпеніла. Крізь біль пробивався наростаючий крик.

А потім, через лічені секунди після того, як він встромив у мене ікла, все змінилося.

Найсильніший біль перетворився на щось інше, що приголомшує зовсім іншим чином. В мені вибухнуло ниюче відчуття, що розігріває кров, поки кожна частина мого тіла не наповнилася киплячою лавою.

Я невидяче дивилася в порожнечу широко розплющеними очима, а жар розливався в грудях, у животі, між стегон. Він зробив ще один ковток з мого горла, і цього разу ривок

проник у центр мого істоти. Моє тіло смикнулося від збудження.

Він застогнав і міцніше обійняв мене, а я відчула, як ззаду пригорнулося щось тверде. Я вчепилася в його

руку, всередині мене наростала напруга.

Він без попередження відірвався від моєї шиї, відпустив мене, і я хитнувшись уперед, мало не впала.

Тремтячи від замішання і все ще запаленого всередині бажання, я повернулася до нього.

Він стояв за кілька футів від мене, його груди здіймалися і опадали від швидких, коротких вдихів і видихів.

Він теж широко розплющив очі. Губи були забруднені червоним.

Я притиснула руку до шиї, і поміж пальців просочилася тепла волога. Я зробила крок назад.

-Повірити не можу, - сказав він і провів язиком нижньою губою.

Він на мить заплющив очі і, здригнувшись, випустив гарчання, що нагадало вольвенів. Його вії піднялися вгору. Зіниці були такі розширені, що залишилася лише вузька смужка бурштину.

-Але мені треба було знати, - додав він.

Не встигла я зрозуміти, що він має на увазі і що буде далі, як він уже був на мені, так швидко перемістившись, що я не змогла відстежити.

Його рот вривався у мій. Одну руку він запустив мені у волосся, а другий обхопив мою талію. То був не просто поцілунок.

Мене поглинули. Я відчувала смак своєї крові на його губах, його мовою. Відчувала його смак.

Не знаю точно, коли я поцілувала його у відповідь. Чи сталося це через кілька секунд, чи я цілувала його з того моменту, як його рот торкнувся мого? Не знаю. Знаю тільки, що я зголодніла по ньому. Правильно це чи ні, я хотіла його.

Ось чому я не чинила опір, коли він повалив мене на землю. Я ахнула від розмаїття холодного снігу на спині і спека його тіла спереду. Не думаю, що він почув, бо зітхання потонув у його жадібних поцілунках. Я зрозуміла, що він стримувався щоразу, коли цілував мене раніше. Але тепер він не приховував, хто він.

Похитуючись на мені, він провів рукою по моїй талії до стегна. Ми рухалися, стискали один одного і

задихалися. Він прикусив мою нижню губу. Короткий укол - і металевий присмак повернувся, а він здригнувся і застогнав.

Перервавши поцілунок, він підвівся, щоб подивитись на мене.

- Скажи, що цього хочеш. - Його стегна, як і раніше, рухалися намоїх. - Скажи, що тобі треба більше.

- Більше, - прошепотіла я, перш ніж подумала про те, що ми робимо, що ми зробили і хто він.

- Слава богам, - пробурчав він, просунув руку між нами та підчепив пальцем мої штани. Він смикнув їх так сильно, що підняв мої стегна. Гудзики відскочили і полетіли в сніг.

- О боги, - пробурмотіла я.

Він видав короткий хрипкий смішок і потягнув мої штани вниз, повністю вивільнивши одну ногу і залишивши їх на щиколотці іншій.

- Ти ж знаєш, що ця сорочка не підлягає ремонту?

- Що?

У відповідь пролунав звук тканини, що рветься. Я опустила підборіддя і побачила свої груди. Він теж дивився, зриваючи штани з себе, ковзав поглядом по потіках засохлої крові на моєму животі, по затверділих сосках.

- Я вб'ю їх, - прошепотів він. - Вб'ю їх усіх на хрін.

Не думаю, що він мав на увазі старі шрами.

А потім я загалом перестала думати.

Цілуєчи мене, він прилаштувався на мені, між моїх ніг, і потім... все закрутилося. Цього разу не було повільної спокуси, довгих ласок та поцілунків. Дискомфорт від поштовху швидко змінився ниючим, пульсуючим насолодою, і ні в моєму тілі, ні в умі, ні між нами не залишилося місця для чогось, крім того, що ми відчували. Були тільки він і я, мій смак і його крові на наших губах, і ця потреба, яку я не цілком розуміла.

Сніг крізь крони дерев повалив сильніше, намочивши його спину та моє волосся. Ми зчіплялися і стискали

один одного, і єдині звуки створювали наші вологі поцілунки, стогін, ті, що сходяться і розходяться.

Після довгого поцілунку він відірвався від мого рота, перейшов до підборіддя і ще нижче, його губи та ці гострі зуби ковзнули на моє горло. Його дії викликали трепет, що пробіг по моїй спині, а він завмер на мені.

Невже... невже збирається знову мене вкусити? Замість страху мене затопило хвилюю порочної спеки. Біль від його іклів був коротким, але те, що слідувало за нею.

Я стиснула його плечі, надто втрачена, щоб навіть подумати про те, чи слід мені хотіти, щоб він мене вкусив. Надто далеко я зайшла, щоб думати про наслідки.

Його мова виводила кола на моїй шкірі, на залишених ним чутливих мітках. Потім він підняв голову. Перш ніж він опустив вії, я встигла розглянути його очі: зіниці звузилися. Він знову накрив мій рота своїм.

І знову почав рухатись.

Його стегна піднімалися і знову опускалися, гойдалися і терлися, а пальці грали моїми грудьми. Тепер він рухався повільно, так ліниво, що я одуріла. Я затремтіла під ним і запустила руку в його вологе від снігу волосся.

Напруга знову наростала, накручувалась, і я більше не могла терпіти її повільні, розмірені рухи. Його дразливі похитування і тертя. Я підняла стегна, намагаючись

спонукати його рухатися швидше, глибше, але він відсунувся. Я закричала і потягла його за волосся.

Він підняв голову і наполовину засміявся, наполовину прогарчав:

— Я знаю, чого ти хочеш, але...

Серце безконтрольно забилося. Я звивалася під ним.

- Але що?

— Я хочу, щоби ти назвала моє ім'я.

— Що?

Його стегна продовжували рухатися повільними колами, що зводять з розуму.

— Я хочу, щоб ти назвала моє справжнє ім'я.

Я різко видихнула.

Він знову завмер, очі його світилися.

— Це все, що я прошу.

Все, що він просить? Це дуже багато.

- Підтвердження, - сказав він, погладжуючи та потягуючи великим пальцем. - Твого визнання, що ти повністю усвідомлюєш, хто всередині тебе, кого ти так сильно хочеш, хоч і знаєш, що не винна. Навіть якщо ти нічого не хочеш, як не відчувати того, що відчуваєш. Я хочу, щоб ти сказала моє справжнє ім'я.

- Негідник, - прошепотіла я.

Він усміхнувся краєм рота.

- Так, дехто називає мене так, але це не те ім'я, яке я хочу почути, принцеса.

Я хотіла відмовити. Боги, ще як хотіла!

- Поппі, як ти мене хочеш? – спитав він.

Я міцніше вчепилася в його волосся і смикнула його голову вниз.

У його сяючих очах промайнуло здивування.

- Сильно, - сердито пробурчала я. - Ваша високість.

Він відкрив рота, але я підняла ноги і обвила ними його боки.

Застигши його зненацька і закликавши на допомогу свій гнів, я перевернула його на спину, маючи намір відкинути, але не передбачала, що зі мною буде, коли перекинулася слідом.

Я опустилася вниз на всю довжину, і моє тіло дуже приголомшливим чином злилося з його тілом. Мій крик перетворився на стогін. Я вперлася долонями у його груди. Боги.

Повнота відчуттів була надмірною.

– О! - Прошепотіла я, уривчасто дихаючи.

Його груди під моїми руками рухалися так само сполошно.

- Знаєш що?

– Що? - Я підібгала пальці ніг.

- Мені не треба, щоб ти вимовляла моє ім'я, - сказав він, наполовину заплющивши очі. - Мені просто потрібно, щоб ти зробила це знову, і якщо ти не почнеш рухатися, ти справді можеш мене вбити.

Я здивовано хихикнула.

— Я... я не знаю, що робити.

Щось у його рисах пом'якшилося, хоча у відкритих очі горіла та ж гостра потреба.

— Просто рухайся. - Він поклав долоні мені на стегна, трохи підняв мене, опустив і видав глибокий звук. -

Ось так. Ти не помилишся. Невже ти ще цього не зрозуміла?

Не знаю, про що він, але я повторила його рухи: вгору та вниз. На його сорочку падав сніг, моя долоня зісковзнула, нахиливши мене вперед. Від дотику до якоїсь точки глибоко всередині мене розійшлися хвилі сильної насолоди.

— Так? - Видихнула я.

Його руки міцніше стиснули мої стегна.

- Саме так.

При кожному русі я торкалася цієї точки, і мене пронизували нові поштовхи задоволення. Я мимоволі засувала швидше. Заплющивши очі і відкинувши голову, я знала, що він спостерігає за мною. Знала, що його погляд прикутий до моїх грудей і того місця, де ми з'єднуємося, і це знання діяло на мене надто сильно.

Напруга ринула через край, зруйнувавши мене. Я скрикнула, тремтячи, все тіло звело спазмами найсильнішого екстазу.

Тоді почав рухатися він, перекочував мене на спину під себе і вдавивши свої стегна в мої. Його рот заволодів моїм, а його тіло - моїм тілом, воно з приголомшливою невгамовністю билося на мені, в мені, поки, здавалося задоволення не стало наростати знову. Він ніби втратив будь-який контроль. Його велике тіло рухалося на моєму, у моєму, поки він з силою не притулився до мене і не здригнувся, а наш поцілунок не поглинув його крику.

Не знаю, як довго ми лежали під снігом, наші серця і дихання повільно заспокоювалися. Я, як і раніше, тримала його за плечі, він притискався лобом до мого чола. Через деякий час я зрозуміла, що він погладжує великим пальцем мою талію.

Жар пристрасті охолонув, і слідом за ним прийшло замішання. Чи не жаль, не сором. Просто... замішання.

– Я не... не розумію, – прошепотіла я хрипко.

- Чого ти не розумієш? - Він зрушив на мені.

– Нічого. Як це взагалі сталося?

Він почав вивільнятися, і я скривилася.

Він зупинився, зсунувши брови.

- З тобою все добре?

– Так.

Я заплющила очі. Декілька секунд він залишався нерухомим, а потім ліг збоку від мене.

- Впевнена?

Я кивнула.

- Подивися на мене і скажи, що тобі не боляче.

Я розплющила очі і подивилася на нього. Він підняв брову, схоже, не усвідомлюючи, що довкола нас падає сніг.

- Зі мною все добре.

- Ти скривилася, я ж бачив.

Я недовіжливо похитала головою. Мій дар став абсолютно марним

- я відчувала занадто багато, щоб зосередитися, тому я навіть не могла ... шахраювати.

– Ось цього не розумію. Якщо тільки останніх днів не були повністю грою моєї уяви.

- Ні, нічого не було грою твоєї уяви. - Він окинув поглядом моє обличчя. Я зморгнула сніг із вій. - Ти прямо зараз шкодуєш, що це сталося?

Я могла збрехати, але не стала.

– Ні. А ти?

- Ні, Поппі. Мені неприємно навіть те, що ти про це питаєш. - Він відвернувся і стиснув зуби. – Коли ми вперше зустрілися, то було... не знаю. Мене вабило до тебе. Я міг забрати тебе тоді, Поппі. Міг запобігти багато чого з того, що трапилося, але я... я багато чого змарнував.

Щоразу поряд з тобою я не міг позбутися відчуття, ніби я тебе знаю. Думаю, тепер я зрозумів, чому.

Він вимовив ці слова так, наче вони були відповіддю на те, чому ми почали з того, що я вдарила його кинджалом у серце, а закінчили тим, що зірвали один з одного

одяг. Я зіщулилася від холодного вологого

повітря і знову похитала головою.

Взаємне тяжіння нічого не пояснює.

-Тобі холодно. - Піднявшись на ноги одним плавним рухом, вінзастебнув штани на єдиний уцілілий гудзик і простяг руку. - Треба звідси йти.

Так треба. Принаймні мені. Йому, мабуть, ні, зважаючи на те, що його пірнули в груди, а за кілька хвилин він був у повному порядку.

Я взяла його за руку і заявила те, про що, як мені здавалося, йому треба нагадати:

-Я намагалася тебе вбити.

— Знаю. - Він поставив мене на ноги. — І я не можу тебе звинувачувати.

Я приголомшено дивилася на нього, а він нахилився і підхопив мої штани.

- Не звинувачуєш?

— Ні. Я брехав тобі. Я зрадив тебе і зіграв роль у смерті людей, яких ти любила. - Він перераховував причини, наче список покупок. - Дивуюсь, що це був перший раз, коли ти спробувала.

Я продовжувала здивовано вирячитися на нього.

— І маю сумнів, що останній.

Він опустил куточки губ, виявивши, що застебнути штани не вийде, оскільки всі гудзики валяються десь у снігу. Вилаявшись напівголосно, він узяв мою сорочку. Вона була

розірвана прямо посередині. Він схопив краї і стягнув, наче це могло полагодити тканину. Вилаявся ще раз

і, здавшись, зняв через голову власну сорочку.

— Ось.

Я стояла, питаючи себе, чи не збожеволіла я від втрати крові та посторгазмічного блаженства. Може, річ і в тому, і в іншому, бо я не могла повірити у почуте.

-Ти не сердишся?

Він підняв брову і зустрівся зі мною поглядом.

-А ти все ще на мене сердишся?

Мені не треба було про це думати.

– Так. Я все ще злюся.

- І я ще злюсь на те, що ти вдарила мене кинджалом. - Він ступив до мене. - Підними руки.

Я підняла.

- Між іншим, ти не промахнулася повз серце. Прекрасно впоралася, - продовжував він, надягаючи мені через голову свою сорочку і розправляючи рукави на моїх здерев'янілих руках. - Ось чому в мене пішла хвилина, щоб наздогнати тебе.

- Більше, ніж хвилина.

Мій голос пролунав приглушено, а голова на мить застрягла в сорочці.

Він підняв куточок губ.

- Пара хвилин.

Я опустила погляд на сорочку. Спереду з'яяла дірка, не на рівні моїх грудей, а на животі. Я подивилася на його голі груди. Там була рана, а навколо неї – почервоніла, розірвана шкіра. Мені стало недобре. Я похитала головою.

- Вона загоїться?

– За кілька годин усе буде добре. Може, навіть швидше.

-Кров атлантіанця, - прошепотіла я і тяжко проковтнула.

-Моє тіло негайно починає відновлюватись після будь-якої нестерпної рани, - пояснив він. – І я погодився. Це допомогло.

«Я погодився».

Я скинула руку до горла, до двох крихітних ранок, які, судячи з відчуттів, вже почали гоїтися. По мені пробіг слабкий укол насолоди. Я відсмикнула руку. – Зі мною щось трапиться після... після твоєї годівлі?

-Ні, Поппі. Я взяв недостатньо крові, і ти перед цим теж взяла в мене недостатньо. Може, ти відчуєш себе трохи стомленою, але це все.

Я знову перевела погляд на рану.

– Болить?

- Небагато, - промимрив він.

Притиснувши долоню до його грудей у парі дюймів від рани, спробувала скористатися задарма і відкрила чуття. Він завмер. Страждання, яке я завжди відчувала, нікуди не поділося і стало тільки сильнішим, ніж раніше, хоча він колись навчився його контролювати. Воно більше не пригнічувало його, але під цим стражданням приховувався інший вид болю. Гарячої. Фізичний біль. Може, рана гоїться, але вона болить, і неслабо.

Більше не роздумуючи, я зробила, що могла. Забрала біль, обидва болі, і цього разу згадувала не пляжі на морі Страуд. Я думала про свої відчуття, як він був у мені, рухався всередині мене.

І все це ще більше мене збентежило.

Він накрив мою руку. Піднявши голову, я побачила, що напружені білі лінії навколо його рота зникли, а в очах світиться подив. – Мені слід тоді зрозуміти.

Він підніс до рота мою руку, забруднену нашою кров'ю, і поцілував пальці.

- Що зрозуміти? - Запитала я, намагаючись не звертати уваги на те, як відгукнулося серце на його поцілунок.

– Чому ти потрібна їм так сильно, що тебе зробили Дівою?

Я не зовсім розуміла, про що він каже, – мабуть, через те, що в моїй голові панував туман.

- Ідемо. - Він потягнув мене за руку.

– Куди?

– Зараз? У фортецю, щоб вимитися та...

Він замовк і зітхнув, побачивши, як я вчепилася в штани, щоб вони не впали. Не встигла я зрозуміти, що він збирається робити, як він підняв мене на руки і притиснув до грудей, наче я важила не більше за мокре кошеня.

- І, мабуть, знайти тобі інші штани.

– У мене були лише ці.

- Я дістану тобі нові. - Він пішов уперед. - Упевнений, тут знайдуться дітлахи, які за пару монет з радістю поділяться штанами. Я посунула брови.

Його губи тепер були м'які, і на них грала слабка посмішка. Він обійшов гілку, що впала.

- А потім? – поцікавилася я.

– Я заберу тебе додому.

Моє серце мало не зупинилося вже сотий раз на день.

– Додому? - Я не очікувала, що він скаже. – До Масадонії? Чи Карсодонію?

– Ні туди, ні туди.

Він глянув на мене. Його очі таїли безодню секретів. Потім він усміхнувся – широкою усмішкою, від якої у мене перехопило подих. У нього справді дві ямочки, по одній на кожній щоці, і я побачила, чому раніше він усміхався лише одним куточком губ. Побачила два ладні кінчики іклів.

– Я заберу тебе до Атлантиї.

Розділ 40

Мене помістили в тій же кімнаті, де він дав мені свою кров і де я потім вдарила його кинджалом. Його. Я дивилася на вологу пляму на дерев'яній підлозі, де змили кров.

Його.

Потрібно припинити його так називати. Він має ім'я. Справжнє. Може, я не вимовляю це ім'я, коли і як він хоче, але настав час припинити думати про нього як про Хоука або когось безіменного.

Його звуть Кастіл. Кас.

Ось у цій кімнаті він врятував мені життя, і тут я спробувала його вбити.

Йому вдалося.

Мені нема.

Я перевела погляд на Кієрана, який стояв біля дверей і не зводив з мене очей, наче я могла кинутися до вікна

і вискочити назовні. Кієран зігнув брову, і я відвернулася.

Йому довелося піти, тільки боги знають навіщо, і він залишив Кієрана на сторожі. Ну, я знала, що він зробив. Після його виходу з десятків слуг наповнили гарячою водою, що виходить парою, латунну ванну в суміжній кімнатці, а на ліжко поклали чисті чорні штани і туніку.

Я трохи здивувалася, що він привів мене сюди, а не до в'язниці. Не знаю, що це означає чи має означати.

Якщо взагалі щось важить.

Я все ще не могла прийти до тями від того, що на даний момент нічого не знаю, а він не відповів на жодне з питань, які я ставила на шляху до фортеці. Наприклад, невже Атлантия, як і раніше, існує?

Наскільки я знала, під час війни її зрівняли із землею.

Знову ж таки: все, що, на мою думку, я знала, виявилось обманом.

Я потерла щоку і глянула на Кієрана.

-Атлантия ще існує?

Якщо моє випадкове питання застав його зненацька, він цього не показав.

-А чому б і ні?

— Мені казали, що Пустоші...

— ...колись були Атлантиєю? — перебив він. - Ті землі були аванпостом, але ніколи не входили до королівства.

— Тобто Атлантия, як і раніше, існує?

-Ти колись була за горами Скотос?

Я опустила куточки губ.

-Ти завжди відповідаєш питанням на запитання?

— Хіба?

Я кинула на нього глузливий погляд.

На його губах з'явилася й одразу зникла легка усмішка.

-Ніхто не бував за горами Скотос, - сказала я. - Там тільки щегори.

-Гори, які простягаються так далеко і високо, що вершини губляться в густому тумані? Це правда, але гори не нескінченні, Пенеллафе, і хоч у тому тумані і немає Спраглих, він теж неприродний.

По моїх плечах пробіг холодок.

– Цей туман захищає, – додав Кієран.

-Яким чином?

-Він такий густий, що ти нічого не бачиш. Ти думаєш, що це все.

-У його блідо-блакитних очах спалахнуло дивне світло. - Гори

Скотос огортає туман, і будь-хто, хто
наважиться увійти в нього, захоче повернути
назад.

-А хто не поверне назад?

-Просто не пройде крізь нього.

– Бо... бо за горами лежить Атлантия? - Уточнила я.

-А ти як думаєш?

Що я думала, так це те, що розмовляти з Кієраном - все одно що
вправлятися в терпінні та енергійності, двох якостях, які у мене були
закінчені.

-Ти збираєшся купатися? – спитав він.

Я хотіла. Я не просто брудна, я ще й здригнулася, і на мені, як і
раніше, його закривавлена сорочка.

Але я не хотіла так легко здаватися, бо зовсім заплуталася. І, як і
попереджав, відчувала втома.

-А якщо ні?

-Справа твоя, - відповів Кієран. - Але від тебе вражає Кастіл.

Я підскочила під звуком цього імені. Його справжнє ім'я.

-На мені його сорочка.

– Я говорю не про такий запах.

Потрібен час, щоб зрозуміти, про що він. У мене відвисла щелепа.

- Ти можеш унюхати?

Посмішку Кієрана можна було описати лише як вовчу.

– Я піду купатися.

Він засміявся.

- Заткнися, - кинула я і, підібравши новий одяг, поспішила у ванну.
Зачинивши двері, з роздратуванням
відзначила, що замку немає.

Вилаявшись напівголосно, я озирнулася, знайшла на стіні гачки і
повісила на них штани та туніку. Потім швидко роздяглася, зробила

крок у ванну і занурилася у воду з ароматом лаванди, не звертаючи уваги на

уколи болю в дуже інтимних місцях. Заборонивши собі про щось думати, я почала відтирати свою і його кров. У мене всередині все перевернулося, поки я шматком мила відмивала волосся. Коли піна потекла ззаду по шиї, я поринула з головою та так і залишилася.

Я сиділа під водою, поки легені і горло не почали горіти, а перед заплющеними очима не замиготіли білі крапки. Тільки тоді я виринула на поверхню, хапаючи ротом повітря.

Що мені робити з ним? Та й з усім іншим?

У мене вирвався хрипкий, придушений смішок. Навіть не уявляю, звідки мені починати розумітися на всій цій плутанині. Я тільки-но дізналася, що королівство Атлантия, як і раніше, існує, і це здавалося найменш шаленим з усіх відкриттів. Боги, я, як і раніше, не розуміла, як сталося, що я, дізнавшись, хто він насправді, і вдаривши його кинджалом у серце, потім з власної волі впала в його обійми.

Міцно замружившись, я провела руками по обличчю. Справа не в укусі, хоча він і справив збуджуючий ефект, як і його кров. Та й хто б міг подумати, що укусу викличе такі чудові відчуття?

Але, прокляття, викликав...

Я зіщулилася, коли внизу живота розцвіло тягуче відчуття.

Про це найменше потрібно зараз думати, якщо я сподіваюся збагнути, що мені робити.

А ще треба скласти якийсь план, і швидко, бо хоч він не образився за спробу вбивства, я тут не в безпеці. І не буду в безпеці серед його людей. Навіть якщо я сама не зробила їм нічого поганого, вони ненавидять мене. І я не можу їх у цьому звинувачувати, якщо хоч половина з того, що він і Кієран розповіли про піднесених, – правда. Вони ненавидять мене вже за те, що я являю собою.

Проте важко повірити, що атлантіанці представляють постраждалу сторону, а ті, що піднеслися, - жорстокі тирані, яким якимось чином вдалося приховати правду від цілого королівства.

Але...

Але я ніколи не бачила третіх та четвертих синів та дочок, яких віддавали богам під час Ритуалу.

Я ніяк не могла зрозуміти, як могли отримати Благословення богів особистості на зразок герцога Тирмана та лорда Мезіна.

Я жодного разу не бачила, щоб хоч один Вознеслий бився з Спраглими – єдиними істотами, яких у Солісі бояться більше за смерть.

Істотами, заради порятунку від яких люди зробили б що завгодно і повірили б у що завгодно.

Він стверджував, що піднесені використовували Бажаючих, щоб керувати людьми. Якщо це правда, то їхній задум спрацював. Люди віддавали дітей, щоб уберегтися від тварин.

Це має бути правдою.

Що ще гірше, до обману залучені смертні. Жерці та жриці, близькі друзі двору, які не є піднесеними. Мої батьки?

Боги, я більше не можу брехати собі.

Те, що сталося зі мною, служило достатнім доказом. Його кров зцілила мене, а не наворотила. Його поцілунки не зробили мене проклятою. Як і його укуси.

Ті, що вознеслися – вампіри, вони сіють прокляття, яке стало лихом у цій землі. Вони використовують страх, щоб керувати народом; вони - зло, заховане у всіх на очах, вони годуються тими, кого перед богами поклялися захищати.

І мій брат тепер один із них.

Я притягла коліна до грудей та обхопила ноги руками. Закрила очі, що горіли від сліз, і поклала щоку на коліно. Йен не може бути таким, як герцог. Герцогиня не така вже й погана. Як і королева, але...

Але якщо вони годуються дітьми, осушують безневинних людей, створюють Охочих, то вони нічим не кращі за герцога.

Я стиснула губи, борючись зі сльозами. Сьогодні я вже досить наплакалася, але Йєн... Боги, Йєн не може бути таким, як вони. Він добрий та м'який. Я просто не можу повірити, що він все це робитиме. Не можу.

А щодо мене... Якщо все було брехнею, то мене б не віддали богам. Що вони замислили для мене? Чому мене зробили Обраною і пов'язали зі мною всі Вознесіння? Через мої здібності? Я згадала, що він сказав, коли забрала його біль. Він щось знає.

Йому треба мені щось розповісти.

Тут я не в безпеці і точно не буду в безпеці серед тих, що піднеслися. Якщо мені вдасться втекти, то як я можу повернутися до них із тим, що я тепер знаю? Як я можу залишитися і дозволити йому відвезти мене в

Атлантию, коли я представляю королівство, яке перебило неймовірне число їх людей, яке поневолило їх принца і використовує його, щоб створювати нових вампірів?

Як я можу залишитись з ним?

Що б я до нього не відчувала, я не можу йому довіряти, і я більше не можу вдавати, що моїх почуттів до нього не існує. Я його кохаю.

Я в нього закохана.

І навіть якщо є якийсь маленький шанс вибачити те, що він приїхав до Масадонії з наміром викрасти мене та використати для торгу, я ніколи не змирюся з кров'ю, пролитою через нього. Ніколи не забуду, що Рілан і

Віктер, Лорен, Дафін і багато інших загинули або від його руки, або за його наказом, або через те, хто він. Я не можу вірити, що він говорить про нас.

А до речі, що він каже про нас?

Він змусив мене повірити, що я йому не байдужа. Що я не просто об'єкт, який у ролі Хоука йому потрібно було захищати, а як принцу Атлантиї – використати у своїх цілях.

Він із самого початку був заінтригований мною, тому що я обдурила його очікування. Мабуть, він припускав зустріти аморальну і розпещену

поплічницю піднесених. Він виявляв доброту і зацікавленість, тому що йому потрібно було дізнатися про мене якнайбільше і, може, тому що його тягло до мене. Але що це означало насправді?

Те, що трапилося в лісі, доводило, що він до мене небайдужий, і це не фарс, але бажання - це не любов, не прихильність, і довго воно не триватиме.

Ні як Хоук, ні як Кастіл він нічого не заявляв щодо нас.

Реальність дисонувала та завдавала біль. Вона різала глибоко. Він змушував мене відчувати тепло, але існує реальність, і з нею треба зважати.

Я подумки перебирала варіанти. Бігти. Знайти брата. Мені треба переконатися, що він такий самий, як був, а потім... що? Зникнути? Але спочатку треба влаштувати втечу. Вольвени можуть мене вистежити, і він... Втекти від нього майже неможливо.

Але треба спробувати, адже має бути якийсь спосіб. Може, коли в мене проясниться, я зрозумію, що робити.

Втомлена, я дозволила думкам спливати. Напевно, я задрімала, згорнувшись клубочком у ванні, бо прийшла до тями, почувши своє ім'я.

- Пенеллаф!

Я підняла голову і часто заморгала, коли переді мною постало обличчя Кієрана. Що?

- Добре. - Він стояв навколішки біля ванни - ванни, в якій я сиділазовсім гола! - Я боявся, що ти мертва.

— Що?

Я накрила рукою груди та зсунула ноги. Навіть думати не хотілося, що він може побачити під водою.

- Що ти тут робиш?

— Я покликав тебе на ім'я, а ти не відповіла, — сказав він рівним, як дошка, тоном. - Ти вже давно тут сидиш.

Я вирішив переконатись, що ти жива.

- Ну, звичайно, я жива. З чого мені вмирати?

Він підняв брову.

- Ти не забула, що оточена людьми, які намагалися тебе вбити?

- Не забула. Сумніваюсь, що хтось із них ховається у ванні підводою!

- Хто знає?

Він не робив жодних спроб стати і піти.

Я дивилася на нього.

— Тобі не можна тут перебувати, і я не маю це пояснювати.

— Тобі нема чого мене боятися.

— Чому? Через нього? — кинула я.

- Через Каса? - Уточнив Кієран, і я заморгала, вперше почувши це зменшувальне ім'я від когось ще. - Він розсердиться, якщо мене застане тут.

Не знаю, чи маю я цьому радіти чи ще більше розсердитися.

На його обличчі з'явилася слабка посмішка.

— І тоді він буде... заінтригований.

Я відкрила рота, але в голову прийшла одна думка. Мені нема чого сказати. Абсолютно нічого, проте я згадала, що читала про вольвени та атлантіанців. Деякі з них були зв'язані узами, і хоча про ці узи мало що відомо, я не сумнівалася, що принц належав до того класу, з яким зв'язуються вольвени. Мені хотілося запитати, але я вирішила, що ситуація невідповідна: я сиджу у ванні і гола.

Кієран опустив погляд уздовж моїх рук до вигину живота та стегна.

— Мій народ шанує шрами. Ми ніколи їх не ховаємо.

Єдиний видимий зараз шрам тягнувся на боці. Принаймні я сподівалася, що видно тільки він.

— А у мого народу вважається неввічливим вирячитися на голужінку у ванні.

-Твій народ неймовірно нудний.

-Забирайся! — скрикнула я.

Посміхнувшись, Кієран піднявся майже з такою ж плинною грацією, з якою він рухався.

- Принц не захотів би, щоб ти сиділа в холодній брудній воді.
Напевно, тобі варто закінчити купання.
Я встромила нігті в шкіру ніг.
- Мене не турбує, що він хоче.
— А треба б хвилювати, — відповів Кієран, і я заскреготіла зубами.
— Тому що він хоче тебе, хоч знає, що не можна, — це закінчиться ще однією трагедією.

Розділ 41

Я швидко витерлася і одягла чистий сухий одяг, щосили намагаючись забути коротку розмову з Кієраном у ванній.

Штани виявилися трохи тісними - напевно, і справді дитячі, зате чисті та м'які, тому я не скаржилася.

Вовняна туніка з довгими рукавами доходила до колін. Завдяки розрізам на боках можна легко дістатися кинджалу.

Але востаннє я бачила свій кинджал у стайні, а судячи з того, що я зробила іншим мечем.

Я скривилася.

Сумніваюсь, що мене найближчим часом підпустять до кинджалів, і це ускладнює втечу. Мені потрібна зброя, будь-яка, але найбільше я хочу повернути кинджал, подарований Віктером.

Я додала цей пункт до плану, який не був цілком планом. Принаймні поки що.

Кієран залишив кімнату незабаром після того, як я вийшла з ванної, і замкнув за собою двері. Маю сумнів, що він пішов далеко. Мабуть, стоїть за дверима.

Я почала заплітати ще мокре волосся, але згадала про мітки на шиї і залишила волосся розпущеним. Потім я безцільно тинялася по кімнаті. Жодної лазівки для втечі. Я навіть у вікно не протиснусь. Невже мене триматимуть тут, поки він не вирішить, що час їхати?

Зітхнувши плюхнулася на ліжко. Вона була м'якою, набагато пишнішою за солом'яний матрац у камері. Я лягла на бік обличчям до дверей і згорнулася калачиком.

Що буде, коли він повернеться за мною? Чи зміниться його доброзичливе ставлення до моєї спроби

вбивства? Все, що він розповів про піднесених, цілком може бути правдою, але не скасовує того, що він темний і настільки ж небезпечний. Він так і сказав про себе.

На його руках стільки крові.

Мої нерви були натягнуті як струна, і я не думала, що знову засну, але саме це й сталося. Мабуть, через незагоєний укус. Щойно я дивилася на зачинені двері, а наступної миті вже відключилася, занурившись у міцний сон без сновидінь. Не знаю, що мене розбудило. Не те, що мене покликали на ім'я. Загалом не слова.

Мене розбудив легкий дотик до щоки, а потім до шиї збоку, якраз над укусом. Я розплющила очі. У кімнаті було темно, якщо не брати до уваги настінних світильників і єдиної масляної лампи на тумбочці, але я все одно побачила його.

Він сидів на краю ліжка, і, як завжди, побачивши його в мене затремтіло в грудях. Напевно, так завжди буде, незалежно від того, що я про нього знаю.

Він бодай знайшов сорочку.

І викупався, бо вологе волосся завивалося на скронях і над вухами.

Він одягнений у все чорне, крій підкреслював вражаючу постать, і я більше не бачила у цьому одязі уніформу гвардійця. Я бачила Темного.

Подивилася на рукав своєї темної туніки і потім на підібгані ноги, очікуючи побачити чорні штани. Але я була вкрита пледом ковдрою.

Я розгублено звела погляд.

Він нічого не сказав. Як і я. Ми довго мовчали. Він тримав пальці на моєму горлі, над міткою. Просидівши так цілу вічність, він прибрав руку і спитав:

- Як ти себе відчуваєш?

Я засміялася. Не змогла втриматись.

Він схилив голову набік, і на його обличчі з'явилася напівусмішка.

- Що таке?

- Не можу повірити, що ти питаєш, як я почуваюся, коли це явдарила тебе в серце.

- Думаєш, це тобі слід було поставити таке запитання?

Так? Ні? Напевно?

Його усмішка стала ширшою.

- Радий, що ти турбуєшся. Зі мною все чудово.

- Я не турбуюся, - буркнула я і сіла.

- Брехня, - промовив він.

Звичайно, він має рацію, тому що я мимоволі потягнулася перевірити, чи немає у нього фізичного болю. Її не було. Те, що я зробила раніше, вже пішло. Я це знала, бо

відчула страждання, яке завжди вирувало в нього всередині. Хоча там

було ще щось. Я вже це відчувала

раніше. Збентеження або внутрішня боротьба.

- Ти не відповіла на моє питання.

- Зі мною все добре.

Я закрила дарунок і подивилася на ковдру. Воно було світложовтим та старим. Цікаво, чия вона?

- Кієран сказав, ти заснула у ванні.

- А він сказав, що зайшов до ванної кімнати?

— Так.

Я кинула на нього здивований погляд.

- Я довіряю Кієрану, - сказав він. - Ти проспала кілька годин.

- Це не нормально?

- Нічого незвичайного. Здається, я... — Він насупився, ніби щось сталося. — Здається, я почуваюся винним, що вкусив тебе.

— Здається? - Я скинула брови.

Він подумав і кивнув.

- Я так думаю.

— Тобі слід вважати себе винним!

-Хоч ти вдарила мене і залишила вмирати?

Я зачинила рота, і мені стало погано.

-Ти ж не помер. Це очевидно.

– Очевидно. - У його очах з'явилися дратівливі іскри. - Я лишезлегка захекався.

– Вітаю, – промимрила я, захитавши очі.

Він засміявся.

Я роздратовано скинула ковдру і перебралася на другий бік ліжка.

- Навіщо ти прийшов? Відвести мене назад у в'язницю?

- Варто було б. Якби хтось окрім Кієрана знав, що ти пірнула менекинджалом, від мене чекали б саме цього.

Я встала.

- Тоді чому не відведеш?

- Не хочу.

Я дивилася на нього, стискаючи і розтискаючи кулаки. Він залишився сидіти на ліжку.

– Отже, що тепер? Як це буде, ваша високість? – Я із задоволенням відзначила, як напружилася його щелепа. -

Триматимете мене під замком, поки готуєтеся до нашого від'їзду?

– Тобі не подобається ця кімната?

- Набагато краще, ніж брудна камера, але все одно в'язниця.

Клітина, неважливо, наскільки зручна.

Він трохи помовчав.

– Чи тобі не знати? Ти ж жила у в'язниці з дитинства. У клітці та під вуаллю.

Заперечити нічого. Мене тримали і у зручних клітках, і у голих.

Причини були різними, але результат той самий. Я склала на грудях руки і подивилася у маленьке віконце на нічне небо.

- Я прийшов, щоб відвести тебе на вечерю.

- Відвести на вечерю? - Недовірливо перепитала я і перевела нанього погляд.

– Мені чується луна у цій кімнаті. Але так, гадаю, ти зголодніла.

У цей момент мій шлунок надумав підтвердити його правоту.

- Ми обговоримо, що буде далі, після того, як трохи поїмо, - сказав він.

– Ні.

Він підняв брови.

— Ні?

Я можу виявляти незговірливість з приводу того, що не варте. Як нещодавно з Кієраном. Але я не збираюся підкорятися за першим покликом. Я більше не Діва. І наші стосунки не стали райдужними тільки через те, що ми тимчасово втратили голову в лісі. Він мене зрадив. Я намагалася його вбити. Він все ще планує

використати мене, щоб визволити брата. Ми вороги, і справді значення не має.

І те, що я його люблю — теж.

-Ти, напевно, голодна.

Він розтягнувся на боці, підперши щоку кулаком. Навіть якби постарався, він не зміг би прийняти зручнішу пози.

Або привабливішою.

Я похитала головою.

-Я голодна.Він зітхнув.

— Тоді у чому проблема, принцеса?

— Я не хочу їсти з тобою, — сказала я. — Ось у чому проблема.

— Що ж, з цією проблемою тобі доведеться впоратись, бо вибору втебе немає.

-Бачиш, ти помиляєшся. Вибір у мене є. - Я відвернулася від нього. — Я швидше голодуватиму, ніж є з вами, ваша високість...

Я верещала і мало не вистрибнула зі шкіри, коли він раптово виник переді мною. Він перейшов так швидко і тихо, що я й не помітила.

-Боги, - прошепотіла я, притискаючи руку до серця, що колотиться.

-Це ти помиляєшся, принцеса. - Він сердито дивився на мене, і його очі горіли бурхливим світлом. - У тебе немає вибору, коли йдеться про твоє благополуччя і твоє безглузде впертість.

-Прошу вибачення?

-Я не дозволю тобі ослабнути і винищити себе голодом тількитому, що ти злишся. Я розумію. Розумію, чому ти спантеличена. Чому хочеш боротися зі мною у всьому, на кожному кроці? - Він зробив крок до мене, і я скам'яніла. Я не відступлю. Його очі

спалахнули яскравіше. - Я хочу, щоб ти зі мною боролася, принцеса. Мені це подобається.

-Ти ненормальний.

— А я не заперечую, – парирував він. – Тому борись зі мною.

Спереч зі мною. Подивимося, чи зможеш ти

наступного разу по-справжньому поранити мене. Нумо!

Я витріщила очі і опустила руки.

— Ти... з тобою щось не таке.

-Може, це правда, але правдиве і те, що я не дозволю тобі наражати себе на небезпеку зазря.

-Ти не забув, що я можу за себе постояти? – кинула я у відповідь.

-Не забув. Я ніколи заважатиму тобі піднімати меч, щоб захистити себе і твоїх близьких. Але я не дозволю тобі встромити цей меч у власне серце, щоб довести свою правоту.

З одного боку, я була в захваті, хоча і була шокована тим, що він дозволяє з ним боротися. З іншого боку, я

розлютилася на те, що він вирішив, ніби може мене контролювати. Але в результаті я роздратовано вигукнула:

-Ну звичайно, не заважатимеш! Яка користь від мертвої? Ти ждосі плануєш використати мене, щоби звільнити брата.

На його вилицях заходили жовна.

-Від тебе мертвою мені ніякого пуття.

Я різко втягнула повітря, яке обпало легені. А що я очікувала від нього почути? Що він не хоче моєї смерті, бо турбується про мене?

Я чудово знала: це не так.

-Ідемо, інакше вечеря охолоне.

Не чекаючи відповіді, він схопив мене за руку і зробив крок, але я вперлася підборами. Він повернув голову, тримаючи мене міцно, але не боляче.

-Поппі, за це не бійся. Тобі треба поїсти, а моїм людям треба побачити, що ти під моїм захистом, якщо не хочеш сидіти цілими днями під замком.

Кожна моя клітина вимагала вчинити так, як йому подобається, боротися з ним на кожному кроці. Але здоровий глузд здобув гору. Насилу. Я хотіла їсти, і мені потрібні сили, якщо я маю намір втекти.

Крім того, його люди повинні побачити, що моя смерть під заборонаю. Якщо для цього потрібно повечеряти з ним, наче ми найкращі друзі, то я готова.

Тож я змирилася.

Дозволила вивести мене з кімнати і навіть не здивувалася, побачивши Кієрана, що чекає нас. Судячи з легких веселощів на його обличчі, він чув принаймні половину нашої суперечки.

Кієран відкрив рота.

- Не випробуй мене! – попередив він.

Посміхнувшись, Кієран промовчав і пішов за нами. Ми спустилися тими ж сходами, якими бігли кілька годин тому, і я намагалася не думати про мій божевільний кидок у ліс. І про те, що сталося, коли він наздогнав мене.

Але мене все одно обпало жаром.

Він запитливо глянув на мене, але я проігнорувала його погляд, молячись, щоб він не відчув, куди зайшли мої думки.

Як тільки ми ступили в спільні приміщення, Кієран сповільнив крок і пішов за мною. Він зробив це не так: уздовж стін стояли Послідовники. Вони були бліді і перешіптувалися, проводжаючи нас поглядами. Я дізналася декого – вони стояли серед публіки перед камерою.

Побачила Магду. Зараз вона дивилася без жалості, а... вивчаюче.

Я підняла підборіддя і випростала спину. Нехай піднесені втілення зла і безмірна кількість людей в Солісі є їх співучасниками, але те, що зробили зі мною Послідовники, доводить, що вони нічим не краще.

Ми завернули за ріг, і я підняла погляд.

- О боги, - прошепотіла я і відсахнулася назад, піднявши до рота вільну руку.

Я наткнулася на Кієрана, і він поклав мені руку на плече, щоб я не впала. Я дивилася на стіни, не в змозі поворухнутися. Охоплена жахом, я ледве дихала.

Тепер я зрозуміла, чому нас зустріли з такими блідими обличчями.

Уздовж стін висіли тіла: руки розкинуті убік, долоні пришпилені штирями із кровокамня. У деяких червонувато-коричневі килі стирчали з грудей, іншим пронизали голову. Деякі були смертними. Інші – атлантіанці. По півдюжини по обидва боки коридору. Я побачила Рольфа та чоловіка, якого я вирубала, і... І пана Туліса.

У мене підігнулися коліна, коли я дивилася на нього. Він мертвий, його обличчя посіріло. Він був смертним, але все одно з його грудей стирчав кіль.

Він тільки хотів врятувати останню дитину. Йому надали таку можливість. Він утік, і тепер... тепер він тут.

Не всі були мертві.

Один ще дихав.

Джеріко.

Я замкнула чуття, перш ніж воно вирвалося перевірити, який вид болю він відчуває. Кудлата голова

Джеріко звисала набік, а груди піднімали нерівні, переривчасті вдихи. Кровокамінь пронизав його долоні, але останній фатальний штир стирчав з горла. Кров заливала його голі груди та штани, збиралася в калюжу на підлозі під ним.

– Я обіцяв, що вони заплатять за те, що зробили. - Ні в його голосі, ні на обличчі не було самовдоволення чи гордості. - Тепер усі знають, що буде, якщо вони не послухаються і спробують завдати тобі шкоди.

У мене до горла підкотила жовч.

- Він ... він ще живий, - прошепотіла я, дивлячись на вольвена.

- Тільки поки я не готовий покінчити з ним, - зауважив він і випустив мою руку.

Не озираючись, він попрямував далі. Двоє чоловіків відчинили великі дерев'яні двері до Головної зали, він увійшов і попрямував до накритого столу в центрі.

Я подумала, що мене зараз знудить.

Кієран стиснув моє плече.

- Меншого вони не заслужили.

Справді?

Навіть пан Туліс, який завдав мені смертельного удару.

- Ідемо.

Кієран підштовхнув мене. Яюсь я змусила ноги рухатися і пройшла повз тілі, пришпилені до стін, як метелики.

Немов у тумані я сіла за стіл праворуч від нього, на почесне місце. Кієран зайняв стілець поруч зі мною. Я сиділа, заціпенівши, поки слуги відкривали страви, а в зал входила і розсаджувалась решта почету. Я дізналася Делано з Нейллом і дивним чином зазнала полегшення від того, що з ними все добре. Вони захищали мене, і я не хотіла думати, чому.

Перед нами був справжній бенкет. Тушена яловичина. Смажена качка. Холодне м'ясо та сир. Печена картопля. Все чудово пахло.

Але в мене вирувало в животі. Я сиділа, не в змозі ворухнутися. Кієран запропонував мені яловичини, і я, мабуть, погодилася, бо вона опинилася на моїй тарілці. До неї приєдналися качка та картопля. Він відламав шматок сиру і поклав мені, мабуть, згадавши, що це одна з моїх слабкостей, а потім потягнувся за келихом.

Я дивилася на тарілку. Я не бачила їжі. Я бачила тіла у коридорі. Поступово почали зав'язуватися бесіди, що швидко перетворилися на стійкий гул. Дзвонили келихи та тарілки. Чувся сміх.

А зовні Головної зали на стінах висіли тіла.

-Поппі.

Моргаючи, я подивилася на нього. Золотисті очі охолонули, але щелепа залишалася твердою.

-Їж, - наказав він тихо.

Я взяла вилку і наколола шматок м'яса. Відкусила, повільно прожувала. Смак був такий же добрий, як і запах, але їжа осіла у шлунку каменем. Я з'їла трохи картоплі.

Через кілька хвилин він сказав:

-Ти не погоджуєшся з тим, що я з ними зробив?

Я подивилася на нього, не знаючи, що відповісти – якщо це було взагалі питання.

Він випростався, тримаючи келих.

- Ти так вражена, що втратила мову?

Я проковтнула останній шматочок і повільно поклала вилку на стіл.

— Я цього не очікувала.

- Не можу уявити, щоб чекала, - самовдоволено посміхнувся він і підніс келих до губ.

— Скільки... вони там провисають?

— Скільки я захочу.

У мене стиснулося серце.

- А Джеріко?

- Поки я не впевнений, що більше ніхто не наважиться підняти натебе руку.

Усвідомивши, що кілька людей навколо нас припинили розмовляти та слухають, я ретельно підібрала слова.

— Я не дуже добре знаю твоїх людей, але гадаю, що вони засвоїли урок.

Він зробив ковток.

— Тебе турбує те, що я зробив.

Це не питання.

Я знову перевела погляд на тарілку. Чи стривожило це мене? Так. Думаю, таке будь-кого вибило б з колії.

Принаймні я на це сподівалася. Те, що він здатний на таке кричуще насильство, шокувало і стало зовсім несподіваним, і ще далі відокремлювало його від гвардійця, якого я знала як Хоука.

- Їж, - повторив він і поставив келих. - Я знаю, що ти не наїлася.

Я придушила порив заявити, що сама можу визначати, коли я наймаюсь. Натомість я випустила чуття. Його страждання стало іншим, на смак більш терпким, майже гірким.

Захотілося врізати йому сильніше, моя рука навколішки навіть стиснулася в кулак. На його біль вплинуло те, що трапилося між нами? Чи те, що він зробив зі своїми прихильниками? Може, й те, й інше. Я взяла келих і заплющила очі. Коли я їх знову відкрила, виявила, що він спостерігає за мною крізь густі вії.

Я могла сказати йому, що це мене не хвилює. Могла взагалі нічого не казати. Гадаю, він чекав від мене один із цих варіантів. Але я сказала правду. Не тому, що має бути з ним чесною, бо повинна бути чесною із собою.

- Я жахнулася, коли побачила їх. Мене це вразило, особливо панТуліс. Те, що ти зробив, було несподівано, але найбільше мене стривожило не це, а... – Я набрала більше повітря. - А те, що все це не здається мені поганим.

Тяжкі повіки піднялися, погляд став пронизливим.

- Ці люди сміялися, коли Джеріко сказав, що відріже мені руку.

Радісно кричали, коли я стікала кров'ю, і пропонували йому відрізати на згадку інші частини. - Тиша навколо нас стала майже нестерпною. –

Більшість із них я навіть ніколи раніше не зустрічала, а вони раділи з того, що я роздерта. Тому я їм не співчую.

- Вони цього й не заслуговують, - тихо зауважив він.

– Згоден, – промимрив Кієран.

Я підняла підборіддя.

- Але вони все ж таки смертні... або атлантіанці. Вони все ж таки заслуговують на смерть з гідністю.

— Вони не вважали, що ти заслуговуєш на якусь гідність, — заявив він.

- Вони не мали рації, але це не означає, що ти вчинив з ними правильно, - сказала я.

Його погляд блукав на моє обличчя. М'яз перестала сіпатися.

- Їж, - повторив він.

- Ти одержимий ідеєю, що я маю поїсти.

Він підняв куточок губ.

- Їж, а я розповім про наші плани.

Ці слова привернули увагу кількох тих, хто сидів за столом.

Сподіваючись, що мій шлунок не збунтується, я почала їсти, а не просто длубатися в їжі. Я не наважилася

подивитися на Кієрана, бо тоді довелося б глянути в коридор.

- Вранці ми їдемо, - заявив він, і я мало не подавилася шматкомсиру. Ніхто довкола, схоже, не здивувався.

— Завтра? - пискнула я, розриваючись між панікою та надією. У дорозі я матиму більше можливостей втекти, ніж тут.

Він кивнув головою.

- Я ж сказав, що ми поїдемо додому.

Я зробила великий ковток із келиха.

- Але мій будинок не в Атлантії.

- В Атлантії. Принаймні частково.

- Що це означає? - Вперше заговорив Делано, що сидить навпротимене.

- Те, в чому мені слід розібратися раніше. Тепер дуже багато набуло сенсу. Чому тебе зробили Дівою, як ти вижила після нападу Спраглих. Твій дар. - На останніх словах він понизив голос, щоб його могли чути тільки я і ті, хто сидить зовсім поряд. - Ти не смертна, Поппі. Принаймні не повністю.

Я відкрила рота і тут же закрила, не впевнена, що правильно почула. Мені навіть здалося, що в мене щось застрягло у горлі. Я відпила з келиха, але це відчуття не минулося.

Погляд блакитних очей Делано став пронизливим.

- Ти гадаєш, що вона...

- Частково атлантіанка, - доказав він. — Так.

У мене затремтіли руки, рідина виплеснулася на пальці.

— Це неможливо, — прошепотіла я.

-Ти впевнений? - Запитав Делано, і я подивилася на вольвена.

Він окинув мене враженим поглядом, затримавшись на шиї.

-На сто відсотків, - відповів він.

— Як? - Наполегливо запитала я.

На його повних губах заграла слабка посмішка. Він теж опустил погляд і зупинився на моєму горлі.

На укусі, який, як я зрозуміла, волосся майже не приховувало.

Моя кров. Він зрозумів... після того, як спробував мою кров?

Делано витріщив очі і відкинувся на спинку стільця, уп'явшись на мене так, ніби вперше бачив. Забувши про коридор, я обернулася до Кіерана. На його обличчі жодного

здивування не було. Для нього це не стало

новиною. Він глянув на мене, вигнувши брову.

- Таке рідко, але трапляється. Перетинаються шляхи смертного та атлантіанця. Природа бере своє, і за дев'ять місяців народжується смертна дитина. - Кіеран помовчав,

проводячи великим пальцем по краю своєї чаші. - Але буває, що народжена дитина належить обом королівствам. Смертним та атлантіанцям.

— Ні. Мабуть, ти помиляєшся. - Я розгорнулася на стільці. — Моїмати та батько були смертними...

— А ти певна? - обірвав мене Хоук - ні, не Хоук. Кастиль. Принц. -Ти і мене вважала за смертного.

Серце підскочило в грудях.

- Але мій брат, він тепер піднесений, так?

- Гарне питання, - підтримав Делано.

- Тільки якщо виходити з припущення, що він твій рідний брат, сказав він, і я ахнула.

— Або що він узагалі підносився, — зауважив хтось.

Келих почав вислизати з моїх пальців.

Його реакція була блискавичною. Він упіймав келих, перш ніж той упав на стіл. Поставивши його, він накрив мою руку та опустив на стіл.

- Твій брат живий.

У мене зупинилося серце.

- Звідки ти знаєш?

- Поппі, я багато місяців стежив за ним. Вдень він не виходив, і, гадаю, це означає, що він піднесений.

Хтось вилаявся і сплюнув на підлогу. Я заплющила очі.

Частково... частково атлантіанка? Якщо тому я стала Обраною і звідси виникають мої здібності, то герцог і герцогиня знали? Корольова? Я розплющила очі.

— Якщо вони знали, то чому залишили живими?

Він стиснув губи до лінії.

- А навіщо залишили в живих мого брата?

Я підскочила і похолола.

– Я не можу цього робити. Правильно? Я маю на увазі, у мене для цього нема... е... цих штук.

– Штук? – перепитав Кієран. - Чим ти забив їй голову?

Принц ковзнув по ньому рівним поглядом.

-Зубів. Думаю, вона має на увазі ці. - Він підняв верхню губу і провів язиком по ікла. Мій шлунок стиснувся від суміші задоволення та тривоги. – Їм це не потрібне. Їм просто потрібна твоя кров, щоб завершити Вознесіння.

Якби я не сиділа, то точно б упала. Я хотіла заперечити його твердження, але не могла вигадати жодної вагомої причини, чому він бреше. Брехнею він нічого не доб'ється. Я трохи нахилилася на стільці. Чи не трапився зі мною серцевий напад?

-Мені цікаво, Касе, навіщо нам їхати додому? - Запитав Кієран. Можу заприсягтися, він навмисне заговорив голосніше. – Ми тільки віддаємо звідти, де тримають твого брата.

-Ми можемо поїхати тільки в одне місце, - відповів він, не зводячи з мене золотистих очей. - Ти ж знаєш, що атлантіанці можуть одружитися, тільки якщо обидві половинки стоять на своїй землі? Для них це єдиний спосіб стати одним цілим.

Я прочинила губи, а на кімнату опустилася тиша. Я ще не прийшла до тями від того, що наполовину атлантіанка, і не повірила своїм вухам. Він каже...

Клята ямочка виникла на правій щоці, а потім і на лівій. Кастил Да'Нір, принц Атлантії, повністю посміхнувся, підняв наші з'єднані руки і сказав: - Ми їдемо додому, щоб одружитися, моя принцеса.